

Cẩm Sắt

Contents

Cẩm Sắt	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2: Vô Đoan	3
3. Chương 3: Bạch Ly	5
4. Chương 4: Chung Thân	8
5. Chương 5: Thiên Cơ	12
6. Chương 6: Giang Hoa	15
7. Chương 7: Cổ Sắt	18
8. Chương 8: Hoạt Trận	21
9. Chương 9: Bỏ Trốn	25
10. Chương 10: Đất Nứt	28
11. Chương 11: Sơn Đẳng	31
12. Chương 12: Tá Vạ	33
13. Chương 13: Trận Nhân	36
14. Chương 14: Ly Phân	39
15. Chương 15: Kinh Biến	42
16. Chương 16: Âm Mưu	45
17. Chương 17: Trên Núi	48
18. Chương 18: Thịnh Hội	51
19. Chương 19: Nhan Chân	55
20. Chương 20: Đào Thoát	58
21. Chương 21: Bích Ti	62
22. Chương 22: Quy Tiên	65
23. Chương 23: Cổ Cát	68
24. Chương 24: Cổ Nhân	71
25. Chương 25: Huyết Thống	75
26. Chương 26: Tương Tư	78
27. Chương 27: Thanh Ti	82
28. Chương 28: Cái Bóng	85
29. Chương 29: Cộng Chấn	88
30. Chương 30: Bỏ Cục	92
31. Chương 31: Nguy Cơ	95
32. Chương 32: Sát Khí	98
33. Chương 33: Đoan Phương	101
34. Chương 34: Khốn Trận	104
35. Chương 35: Sự Phát	107
36. Chương 36: Bí Mật	110
37. Chương 37: Lựa Chọn	112
38. Chương 38: Đại Hôn	115
39. Chương 39: Họa Sự	118
40. Chương 40: Thi Hỏa	121
41. Chương 41: Quyết Liệt (thượng)	124

42. Chương 42: Quyết Liệt (hạ)	125
43. Chương 43: Kinh Niên	129
44. Chương 44: Hồn Độn	132
45. Chương 45: Khỏi Lửa	135
46. Chương 46: Khỏi Sự	139
47. Chương 47: Gặp Lại	142
48. Chương 48: Tương Sát	146
49. Chương 49: Lan Nhược	150
50. Chương 50: Tâm Tư	152
51. Chương 51: Thủy Kính	156
52. Chương 52: Ác Nhân	159
53. Chương 53: Một Lộc	163
54. Chương 54: Ác Hỏa	166
55. Chương 55: Nương Tựa Nhau	169
56. Chương 56: Manh Mối	172

Cẩm Sắt

Giới thiệu

Edit: YểnThế loại: Đàm mỹ, 1×1, hài hước, ám áp, một chút ngược, Truyện Cẩm Sắt của tác giả Priest là câu chuyện đa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cam-sat>

1. Chương 1

Năm ấy trời giáng dị tượng, đại tuyết phong sơn, cả tháng không ngừng. Giáng Tinh dài trong thành Bình Dương lại bị đại tuyết đè sập mất một nửa, tân hoàng vừa đăng cơ, trong một tháng hạ liền ba đạo chiếu tội mình, dẫn văn võ bá quan đích thân đến Bồ Đề sơn bái tế liệt tổ liệt tông, chư thiên thần phật, để cầu thiên mệnh.

Tông chủ Đại Thừa giáo tông đời thứ chín mươi hai Cháp Diệp đại sư tự mình chủ trì, tế thiên suốt bảy bảy bốn mươi chín ngày, mây mù mới xua, đại tuyết mới tan. Lúc đó trên Ấn Thịnh đại lục, xác chết đói la liệt khắp nơi, oan hồn thành mây, từ bắc thiên lao thẳng lên tinh hán, biến sao rung chuyển, bảy đại thần tọa chuyển dời, Bạch Hổ đột ánh sáng của Tử Vi, để tinh âm đạm.

Huyền Tông đạo tổ Cửu Lộ sơn dòm lên thiên cơ, tự biết thiên kiếp sắp đến, bèn bế môn tạ khách, bế quan ba tháng, mãi đến đầu xuân mới mở lại sơn môn, dẫn chúng đệ tử vào kinh diện thánh giảng pháp, truyền thụ thiên cơ, cuối xuân mới về.

Nghe đâu giữa đường trở về, đạo tổ cùng các đệ tử khác đi ngang qua hoang sơn dạ tức, tình cờ gặp một con sói mẹ toàn thân trắng như tuyết, dường như thông nhân tính, gặp tứ chi quỳ trước đạo tổ, dập đầu xuống đất, như thể quỳ bái. Đạo tổ bấm ngón tay tính, biết mệnh mình chắc chắn có nhân duyên này, liền mệnh đệ tử chờ đợi, bản thân đi theo con sói mẹ, chẳng mấy chốc đã về một nam anh gấm quần quanh người, không hề kêu khóc, cổ đeo huyền thiết, trên viết một chữ “Thi”.

Con sói mẹ tiến bước đằng xa phía sau hơn ba mươi dặm không ngừng, xa xa trông thấy hương trần của phạm nhân, mới dừng chân, miệng hú dài, nhìn lại lần nữa, trong đôi mắt dường như đã rơi lệ.

Người thấy không ai không lấy làm kỳ, cho rằng nam anh này ắt là người có đại tạo hóa, đạo tổ ban tên “Vô Đoan”, thu làm đệ tử quan môn.

Năm ấy là năm Đại Càn thứ hai.

2. Chương 2: Vô Đao

Có người ba tuổi có thể xem là già, có người phải kinh lịch mười tám lần.

Nhìn Thi Vô Đao là biết sâu róm hóa bướm như thế nào – rất nhiều năm về sau đều có người cảm khái, cái thứ hồi nhỏ vô pháp vô thiên, bất hảo thành tính như vậy, rốt cuộc lần nhằm thuốc gì mà về sau lại trở thành kẻ nhân mô cầu dạng vừa mở miệng là đầy nhân nghĩa đạo đức, nhả nhặn đến mức có phần chất phác như thế chứ?

Trên Ân Thịnh đại lục, vô luận là bình dân bách tính hay vương hầu tướng, xưa nay vẫn có tình kết tu tiên vẫn đạo.

Đương thời có người tu tiên và người tu đạo, người tu tiên hư vô thấp thoáng, phần nhiều nằm ngoài lục hợp, nhân gian nóng lạnh nắng mưa, loạn thế thịnh thế, nhất loạt không nhúng tay, xem trăm năm vương triều đổi thay vạn vật tròn khuyết, sống những ngày ăn gió uống sương vô tranh với đời, tỷ như Giang Hoa tử nhân rất có giao tình với chủ môn nhân đạo tổ Huyền Tông Cửu Lộ sơn kia, chính là một người tu tiên hiếm thấy.

Tu đạo phân thành rất nhiều môn phái, môn phái tu đạo lớn nhất, nổi danh nhất có “Cửu Lộ sơn Huyền Tông”, “Bồ Đề sơn Đại Thừa giáo tông”, “Tây Cực cốc Mật Tông”, cùng “Lạc Du nhai Lạc Du giáo tông”.

Trừ Lạc Du giáo tông trong giáo lỏng lẻo, đến nỗi môn hạ đệ tử tu đạo vừa chính vừa tà, thường xuyên bởi vì tìm hoan mua vui mà làm ra mấy chuyện kinh thế hãi tục kia, ba đại môn phái khác trong lòng phàm nhân tự nhiên là vô cùng cao quý.

Huyền Tông xưa nay nhập thế, đệ tử phần nhiều được dạy lấy thiên hạ thương sinh làm nhiệm vụ. Đại Thừa giáo tông truy cầu đại thiện, vững tin thần linh, môn hạ đệ tử không ăn đồ mặn, cởi bỏ áo vải, bình hòa trung chính, hành thiện sự, làm thiện hạnh. Mật Tông thì chìm trong huyền học, truy cầu chẳng qua hai chữ “tự nhiên”, môn hạ cũng phần lớn thần thần bí bí, không dễ dàng lộ hình tích.

Truyền rằng người tu đạo trăm ngàn năm thọ mệnh không tuyệt, có thể thăng giá vũ, trăm yêu trừ ma, văn nhân võ tướng, trụ cột trong triều lại có không ít đều xuất từ ba đại môn phái trong thâm sơn kia.

Truyền rằng Hoàng đế cũng rất kính sợ tông chủ ba đại tông này, không ít phượng tử long tôn, vương hầu tướng sau đó đều chen vỡ đầu muốn vào tu tập, cũng phải chọn kẻ căn cốt ngộ tính tốt, mới có thể may mắn được thu làm đệ tử.

Tiểu tử Thi Vô Đao này, người cũng như tên, vô cớ đi trúng vận cứt chó, sinh ra chưa bao lâu đã được Huyền Tông đạo tổ tông chủ nhặt về, không biết vừa ý đứa trẻ quần tã kia chỗ nào mà thu làm đệ tử quan môn, quả thực là cơ duyên người khác cả đời cũng chỉ có thể ngộ không thể cầu, đáng tiếc bản nhân càng lớn càng chẳng ra làm sao, thật sự có lỗi với cơ duyên trời giáng này.

“Công tích vĩ đại” hồi nhỏ y làm trên Cửu Lộ sơn, nói ra quả thực là chặt trụ trúc cũng khó lòng ghi hết.

Năm ấy Giang Hoa tử nhân đến Cửu Lộ sơn cùng đạo tổ uống rượu luận đạo, Giang Hoa tử nhân xưa nay không câu nệ tiểu tiết, sau khi uống say dứt khoát nghỉ ở đình uống nước, tỉnh dậy chỉ cảm thấy trên mặt lạnh ngắt, trên đầu nổi gió, đưa tay sờ thử thì phát hiện mình không biết từ lúc nào đã bị người ta cạo sạch bộ râu dài tiên phong đạo cốt kia.

Bộ râu nuôi gần ba trăm năm cứ thế bị một tên oắt con trộm đi lột ổ gà ấp trứng chim, Giang Hoa tử nhân nổi trận lôi đình không nói, dù sao Thi Vô Đao cũng bần gậy, còn bị đạo tổ dưới cơn giận dữ treo ngược trên đình uống nước cho chúng đệ tử tham quan, từ đó về sau một trận chiến thành danh.

Thi Vô Đao đại khái từ lúc còn trong bụng mẹ đã là thứ to gan lớn mật, lần đó được đạo tổ nhặt về từ hang sói, chẳng qua là tiểu anh nhi vài tháng tuổi, nhưng vô luận là trông thấy sói hay một đám người sống, đều chỉ xoay tròn đôi mắt to hiểu kỳ nhìn đông ngó tây, thậm chí chẳng biết khóc một tiếng.

Lúc tuổi nhỏ học đi, y cất đôi chân ngắn tũn múp míp còn loạng choạng, đứng cũng chưa vững đã bắt đầu giương nanh múa vuốt hơn hử chạy lon ton, sư huynh trông nom vừa không để ý là ngã nhào xuống đất, chiếc cằm tròn đến độ không nhìn thấy xương cũng bị trầy xước, y lại không biết đau, chẳng cần ai đỡ cũng

chẳng cần ai đỡ, tự mình bò dậy như một con sâu thịt, ngẩng khuôn mặt béo tròn, lại cho tiểu sư huynh kinh hồn táng đảm một nụ cười tươi rói vô tâm vô phế, lộ ra phần lợi trắng hoắc chẳng được mấy cái răng.

Hơi lớn hơn một chút, Thi VôĐoan lại trải qua cuộc sống mỗi ngày leo nóc lật ngói.

Huyền Tông đạo tổ, truyền rằng sống đã hơn năm trăm năm, xưa nay là đại trí giả nói năng ưu nhã, một lòng hướng đạo, nhân vật một lời nói nụ cười đều khiến người ta cảm thấy như gọi trong gió xuân, thế nhưng từ khi thu tiểu đệ tử quan môn này, tu vi mấy trăm năm lại phá công, nghe đâu mỗi tháng đều phải giận dữ mấy lần, đánh gãy ba bốn cây thước.

Cũng chẳng biết có phải là bị đòn nhiều quá rồi hay không, Thi VôĐoan lại bị đánh ra một thân mình đồng da sắt, gây họa, đạo tổ quát to một tiếng: “Nghịch chúng còn qua đây chịu đánh!”

Y liền ngoan ngoãn đi qua, chịu một trận đòn “chát chát”, lại xoa xoa cái mông, chẳng thèm đấy mà chùi nước mũi một phen, tiếp tục quậy phá Cửu Lộc sơn đến gà bay chó sủa.

Lẽ ra nam hài thuở nhỏ nghịch ngợm là bình thường, hài tử nào chưa từng chịu mấy trận đòn đâu? Nhưng tên nhãi Thi VôĐoan này thật sự nghịch ngợm đến thái quá, giống như trời sinh thiếu căn cân, không biết sợ hãi vậy.

Cạo râu Giang Hoa tản nhân đi lột ổ gà vẫn là việc nhỏ, lúc năm tuổi, y xua Cửu Lộc sơn thần thú “Thanh tho” nom như dê chuẩn đi chơi, suýt nữa ra khỏi núi, bị một đoàn tiều phu trong thôn vây quanh Thanh tho chỉ chỉ trỏ trỏ cả buổi, mới bị mấy sư huynh đuổi về.

Lúc sáu tuổi cùng một đám hài tử chơi trốn tìm, người khác vừa không chú ý thì y đã chạy đến Thương Vân cốc yêu vật tụ tập sau núi chơi đùa du ngoạn một phen với chúng tiểu yêu, cuối cùng khi đạo tổ tự mình ra soát núi tìm y, lại kinh hồn táng đảm phát hiện tên oắt con ngu ngốc lớn mật này đã chạy vào ổ đại xà, đang ngủ chung với một ổ xích luyện xà.

Mùa đông năm bảy tuổi, cuối năm tế tổ, sư huynh đệ đạo tổ bốn người mời Cửu thiên huyền hỏa đến, kết quả bị tiểu tử này nửa đêm mò vào, muốn thử xem Cửu thiên huyền hỏa có gì khác biệt với đèn đuốc bình thường, liền dùng một chút hỏa tinh trộm được cùng một đám hài tử choai choai đốt pháo chơi, không cẩn thận gây ra hỏa hoạn, đốt mất một nửa từ đường Huyền Tông.

Tám tuổi lên trèo vào vườn lưu phong của Khổ Nhược đại sư sư muội đồng môn với đạo tổ, phá hoại hết tám mươi một gốc “lưu phong trần” bên trong. Lưu phong trần kia ba mươi năm nở hoa ba mươi năm ngủ đông, truyền rằng lúc gió thổi qua, nghe mùi có thể khiến người ta mơ thấy tiền thể kim sinh, gom một chút sương sớm trong nhụy hoa bỏ vào miệng, liền như uống ba mươi vò rượu mạnh, dù tửu lượng cao cỡ nào cũng có thể say đến mức không biết trời trăng.

Chuyện Thi VôĐoan làm, chính là lật thủ tồi hoa, bắc một chiếc thang nhỏ trèo lên trèo xuống, nhận qua nhổ lông, tám mươi một gốc lưu phong trần không một gốc nào may mắn thoát khỏi, đều bị y cạo trọc lóc, giày vò chà đạp, thu được chừng một lọ lưu phong lộ, toàn thân vã mồ hôi, cực kỳ khát nước, khéo thế nào lại dốc “ừng ực” cả lọ lưu phong lộ như nước giếng một ngụm sạch trơn, sau đó hôn mê hơn nửa năm trời, suýt nữa tiền luôn cái mạng nhỏ.

Sau khi tỉnh lại bị đạo tổ áp đi nhận lỗi với Khổ Nhược đại sư, Khổ Nhược vốn đang xót khu vườn kia, vừa thấy tiểu tử vốn béo trắng này chẳng qua hơn nửa năm đã gầy thành một con khỉ nhỏ tội nghiệp, cảm nhận đến mức có thể cảm người ta, đủ thấy cũng chịu tội không ít, chỉ hừ một tiếng rồi thôi.

Đạo tổ vốn cho rằng đi một lần trên ranh giới âm dương như thế, lòng dạ tiểu đệ tử này tự nhiên sẽ nâng cao, ít nhiều biết lợi hại, nên bớt lại.

Ai mà biết được ông lại nghĩ nhiều rồi.

Thi VôĐoan chẳng dễ dàng gì yếu điệu yên tĩnh được một thời gian, chúng sư huynh sư thúc Huyền Tông còn nói là y đã cải tà quy chính, nào ngờ qua hai tháng, cốc chủ Thương Vân cốc – thiên hồ yêu vương Bạch Tử Y kia tìm tới cửa, chỉ đích danh bảo tên nhãi không biết xấu hổ Thi VôĐoan này lừa mất ấu tử của mình.

Mọi người tìm đến đình uống nước, phát hiện Thi VôĐoan đang trịnh trọng kéo một tiểu cô nương bạch y chơi trò bái đường, tiểu “nữ hài” kia thoát nhìn chẳng qua bảy tám tuổi, một thân bạch y, tóc mây dùng gấm màu bạc buộc lại, khuôn mặt hơi nhợt nhạt, đáng vẻ như bệnh nặng mới khỏi, chỉ là khóe mắt đảo qua, mũi khí liền lan tràn, vừa nhìn biết ngay là một tiểu hồ ly tinh đã tu thành hình người, không biết mấy trăm mấy ngàn tuổi rồi.

Đạo tổ thật là sâu bạc cả tóc, không biết mình thiếu loại nhân quả nào mới kiếm về ma chướng như vậy, chỉ giận đến ngã ngửa, huyết thái dương giật giật, thế mà Thi VôĐoan còn đỉnh đặc kéo tiểu hồ ly tinh kia hôn hờ chạy tới: “Sư phụ, người xem người xem, đây là tức phụ của con. Tam sư huynh nói, cưới tức phụ là có thể sinh tiểu tử, sinh tiểu tử rồi về sau có thể thay con chịu đòn, a ha ha...Ồi! Sư phụ đừng đánh, sư phụ...”

Đánh chết tiểu nghiệp chướng nhà người, tìm một hồ ly tinh đến cửa thì thôi, ngay cả đực cái cũng không phân biệt!

Yêu vật Thương Vân cốc có thiên hồ ước thúc, bình thường không được họa hại nhân gian, chỉ tu tiên luyện đạo, sống cuộc sống của mình, ở lân cận Cửu Lộc sơn, xưa nay lui tới không nhiều, có điều nước giếng không phạm nước sông, thiên hồ Bạch Tử Y kia thấy Thi VôĐoan chỉ là một tên ranh con chưa hiểu chuyện, lại bị đạo tổ phạt đánh cho kêu cha gọi mẹ, thế rồi cũng không dây dưa nhiều, tự mình dẫn tiểu hồ ly tinh rời khỏi.

Vì việc này, lấy hành vi không đứng đắn làm danh, Thi VôĐoan còn chưa tỉnh dậy từ trong giấc mộng đẹp “sinh đứa con trai chịu đòn thay mình”, đã bị đánh gãy một cái chân chó, khắp khiêng quỳ trong từ đường nửa năm trời.

Năm ấy y chín tuổi.

Đạo tổ đối với đệ tử quan môn này thật sự là yêu cho roi cho vọt, dỗi mắt ra cả Huyền Tông, trên dưới mấy đời, không một ai can cốt tốt hơn, ngộ tính cao hơn hài tử này.

Lúc thông minh thật sự thông minh, vô luận dạy cái gì đều có thể vừa điểm đã thấu, khó được nhất chính là y còn có ngộ tính trời sinh với thiên tượng toán học, lúc còn rất nhỏ đã có thể chống cằm ngồi cả ngày liền trước tinh bàn vĩ đại, như thế nào cũng không phiền, chỉ tinh bàn có thể khắc chế y khỏi nghịch ngợm gây chuyện.

Người khác thấy quỹ tích tinh thần khô khan cao huyền, y lại có thể một năm một mười tính đầu ra đầy như chơi trò chơi, còn khá là si mê.

Nhưng trù điều này ra thì y thật sự là một kẻ chuyên gây họa, không có việc nào y không dám làm, không có họa nào y không dám chọc.

Trong Cửu Lộc sơn nhắc tới vị Hồn Thế Ma Vương này, đều bắt giác cười khổ – nhìn từ xa như một khối mỹ ngọc, nhìn gần hóa ra là tảng đá lì lợm – còn là tảng đá thối hoắc dưới hố xí.

3. Chương 3: Bạch Ly

Bạch ngọc lan ngoài cửa sổ đã tàn, gió vừa thổi qua là rơi lá tả trắng xóa đất.

Đạo tổ đứng bên cạnh khung cửa sổ nhỏ, xuyên thấu qua cửa sổ nửa hé nhìn ra bên ngoài. Giữa viện bày một tinh bàn vĩ đại, cơ hồ chiếm mất nửa tiểu viện, lúc này chính là sáng sớm, ánh dương chiếu xuống, quang huy nhỏ bé trên tinh bàn kia liền ảm đạm, chỉ có ngưng tụ thị lực, mới có thể thấy rõ những đường phức tạp thấp thoáng bên trên, đây dựa một chỗ, thỉnh thoảng có cánh hoa rơi xuống, nhanh chóng héo rũ như bị tinh bàn hút khô.

Tiểu đệ tử quan môn Thi VôĐoan của ông đang ngồi bên cạnh tinh bàn, ống quần hơi xắn lên, lộ ra một đoạn mắt cá – Thi VôĐoan năm nay mười tuổi, dường như bắt đầu cao lên, toàn biến thành xương cốt không ngừng dài ra, cả người bắt đầu hiện ra vẻ gầy gò riêng của thiếu niên. Trong ngoại bào có mấy chiếc lông chim, tay quần một sợi kim tuyến, mười ngón như bay, đang khéo léo bện “đậu khấu triển”.

Đậu khấu triển này chính là thứ mà nữ hài tử nhà có tiền chưa cập kêdeo, phần lớn là bện bằng tơ, bên trong xen kẽ vài vật như trân châu bảo thạch. Trong năm Đại Càn, tiểu cô nương bình thường phần lớn

thắt bím tóc chứ không búi tóc như người trưởng thành. Đâu khẩu triền rộng khoảng hai ba tấc thắt ngay trong bím tóc của nữ hài, có một số phần đuôi còn cột chuông vàng, sẽ vang leng keng theo bước chân.

Thi Vô Đaoan còn nhỏ, cũng chưa có ai dạy y, tối đa chẳng qua là nhìn thấy môn hạ của Khổ Nhược đại sư có mấy sư tỷ muội tuổi nhỏ thắt, lại không thầy tự thông tự mình may mò, đủ thấy kẻ này rất có thiên phú trên oai môn tà đạo.

Chờ đạo tổ nhìn kỹ lại, nhất thời giận đến vênh râu – tơ vàng và lông chim đồ đệ bảo bối cầm nghịch kia ông đều biết.

Tơ vàng kia chính là “độ tinh ti” thời điểm Cửu Lộc sơn đại diện niên tế dùng để lột tinh bàn, thoát nhìn rất giống tơ vàng, cầm trong tay lại cực kỳ mềm dẻo, mát rượi như nước, hết sức dẻo dai, thần binh chém không đứt, chính là kim tà thường niên sống trong tuyết trắng trên đỉnh Cửu Lộc sơn dẹt ra, một năm chẳng qua được vài lạng, vậy thì cũng thôi, dù sao thứ này không hỏng được, Huyền Tông năm này qua năm khác vẫn tích trữ được đôi chút.

Nhưng lông chim kia rực rỡ phi thường, dưới ánh mặt trời tựa như mạ một lớp lưu ly, quả thực lưu quang dật thải, nếu là người thường không có tu vi nhìn chăm chăm giây lát là vầng đầu hoa mắt, thần chí cũng có thể bị màu sắc nộ hút mất.

Đạo tổ càng nhìn càng thấy quen mắt, rảo bước đến gian ngoài, xốc rèm cửa nhìn vào, thật sự là từng cơn khí huyết tuôn trào – chỉ thấy con thúy bình tiên tước ông nuôi không biết từ khi nào lại bị người ta cạo sạch lông, con chim được xưng là đẹp nhất thế gian này vừa thấy ông vào, dường như giật mình, vểnh cái móng trọc lóc chẳng còn sót cọng lông nào, kêu lên hai tiếng rồi quay người đi, giống như không mặt mũi nào nhìn chủ nhân.

Thúy bình tiên tước theo truyền thuyết là tiên nhân trên cửu thiên Dao trì nuôi, nhân gian hiếm được nhìn thấy mấy con, nơi cực bắc mới thỉnh thoảng trông thấy, lấy tuyết liên làm thức ăn, uống nước tuyết, chưa từng ăn quả cây sâu bọ nhân gian, xưa nay là tâm can bảo bối của đạo tổ.

Đạo tổ cùng tiên tước trọc bốn mắt nhìn nhau một hồi, tức đến mức tay chân run rẩy, một phen nhật thước lên, đẩy phất cửa ra: “Thi Vô Đaoan!”

Đồ đệ bại gia này sợ hãi run tay, theo bản năng giấu kim tuyến cùng lông chim vào áo bào, khá chột dạ nói: “Hi hi, sư phụ.”

Lúc Bích Đàm chân nhân đến, trông thấy chưởng môn sư huynh kia đang trình diễn tiết mục Huyền Tông bảo lưu – cầm thước đuổi đánh Thi Vô Đaoan nhảy trên lủi dưới khắp viện.

Áo bào của Thi Vô Đaoan vén lên, giấu thứ gì đó, hai tay ôm gắt gao, vừa rụt cổ vừa ôm đầu chạy như chuột, vừa gào khóc kêu la: “Sư phụ, sư phụ người nghe con giải thích, nhị sư huynh nói cưới vợ phải có sinh lễ, sinh lễ phải là thứ tốt, ôi, đau đau đau... Không có sinh lễ là đồ đệ phải ế chồng, ôi! Đừng đánh đầu, đánh đầu đấy! Mông lắm thịt, người muốn đánh thì đánh mông ấy...”

Bích Đàm ở ngay cửa ho khan một tiếng: “Chưởng môn sư huynh.”

Đạo tổ lúc này mới phát hiện ông ta, lập tức buông thước, miễn cưỡng dẫn xuống vẻ giận dữ trên mặt, lại vuốt phẳng nếp nhăn trên áo bào, hắng giọng, vuốt râu, lúc này mới thông thả ung dung, giống như trước nay đều không hề vội vàng, hỏi: “Bích Đàm sư đệ tới đây có việc gì?”

Bích Đàm là sư đệ của đạo tổ, dưới chưởng môn, đốc quản công việc thường ngày của Huyền Tông, dễ nói chuyện nhất. Thi Vô Đaoan tinh mắt, lao ra sau Bích Đàm, phui qua mớ bụi không tồn tại trên người, ngoác miệng cười lấy lòng, đáng ghét chỉ thiếu lắc đầu vẩy đuôi: “Bích Đàm sư thúc, người đến rồi.”

Bích Đàm nhìn tang vật trong lòng y một cái, liền gập ngón tay gõ trán y: “Sao lại gây chuyện nữa?”

Thi Vô Đaoan tìm được chỗ dựa, xoa đầu vô tâm vô phách cười “hi hi”, bị đạo tổ hung ác trừng cho: “Tiểu súc sinh, đến tối sẽ tính sổ với ngươi – Bích Đàm vào đây nói chuyện.”

Xem như đại xá thiên hạ rồi.

Thi Vô Đoan thở phào nhẹ nhõm, xoa cái đầu và đùi bị thuốc quét trúng, cảm thấy Bích Đàm sư thúc thật đúng là Bồ Tát sống cứu khổ cứu nạn.

Y thoát cái nhảy lên đại thụ bên cạnh, vừa ngâm nga vừa bện nốt phần còn lại của đậu khấu triền kia, sau đó đắc ý dương dương giờ ra sáng nhìn ngó thành phẩm của mình, quả thực cảm thấy đây là thần làm, không thể nào tốt hơn được – tiểu hài đều thích mấy thứ tươi sáng, Thi Vô Đoan lúc này còn chưa có phẩm vị cao, hoàn toàn không ý thức được thứ châu quang bảo khí này có thể sáng mù mắt chó.

Sau đó y nhảy xuống đại thụ, nhân lúc Bích Đàm kéo chân đạo tể, quen đường quen lối vượt qua canh gác, chạy vào Thương Vân cốc, lao thẳng đến Hỏa Liên động của thiên hồ yêu vương, dồn khí xuống đan điền đứng ngay cửa quát to một tiếng: “Bạch Ly! Tiểu Ly Tử! Mau ra đây! Mau ra đây!”

Mi mắt giật một cái, Bạch Tử Y thầm nghĩ sao lại là hài tử xui xẻo này.

Nhưng bà vừa cúi đầu, lại phát hiện trên mặt nhi tử xưa nay không tùy tiện nói cười lộ ra một chút ý cười, nghe tiếng liền muốn đứng dậy. Bạch Tử Y không nhịn được chau mày gọi lại: “Con đứng lại trước đã, ta có mấy câu phải nói với con.”

“Ta không hề tinh thông mệnh thuật toán học, nhưng nhìn tướng mạo tiểu tử kia cũng biết gã không giống người thuận lợi phúc trạch thâm hậu, chỉ sợ tương lai mệnh đồ lận đận, ta tính toán qua loa, lại không nhìn ra tiền nhân hậu quả của gã, thiết nghĩ tương lai chết non cũng chưa biết chừng...”

Bạch Ly ngẩng đầu nhìn bà một cái, y lúc này chẳng qua tướng mạo thiếu niên, sự lạnh lùng trong ánh mắt lại khiến yêu vương ngàn năm không nhịn được dừng một chút, giây lát sau mới nghe Bạch Ly nói khẽ: “Mẹ, người muốn nói gì đây?”

Thanh âm của y còn có sự nhẹ nhàng của thiếu niên chưa đổi tiếng, chậm rãi nói ra, giống như đang làm nũng, nhưng biểu cảm lại không hề như vậy. Bạch Tử Y liền thở dài: “Nhân quả con nợ gã, ngày sau có cơ hội, trả lại là được, đừng dính dáng quá nhiều, người và yêu, thủy chung là...”

Bạch Ly phì cười một tiếng, lại vẫn nhẹ nhàng nói: “Con tránh được.”

Sau đó trước mặt Bạch Tử Y quay người lại, biến ảo thành dáng vẻ của một tiểu cô nương, vẫn dung mạo ấy, chỉ thay đổi cách ăn mặc, liền có vẻ nhu hòa không nói nên lời, khiến người ta không phát hiện manh mối, sau đó đi ra ngoài.

Lời còn lại kẹt trong cổ họng, Bạch Tử Y hồi lâu mới khẽ thở dài một tiếng, lại là thập phần không thể nề hà.

Bạch Ly vừa ra, liền trông thấy Thi Vô Đoan nhảy tới nhảy lui ngoài cửa, như thể định cầm dưới lòng bàn chân, không nhàn được giây lát, một tay giấu sau lưng, cười tươi như hoa, tay kia thì vẫy vẫy y: “Tiểu Ly Tử mau qua đây, ta có món này cho người.”

Bạch Ly mặc y kéo qua, hỏi: “Cái gì cơ?”

Thi Vô Đoan nói: “Người nhắm mắt lại đi.”

Bạch Ly nhìn y một cái, thuận theo nhắm mắt như một tiểu cô nương lanh lợi chân chính, Thi Vô Đoan trộm nhìn y, thấy hàng mi cực dài kia rung rung, ngũ quan tinh xảo chưa hoàn toàn nảy nở, còn có một chút trẻ con, quả thực không chỗ nào không xinh, liền đắc chí mãn ý thầm nghĩ, chao ôi, ta thật sự đã cưới được tức phụ xinh đẹp nhất trên đời.

Y vòng đến bên cạnh Bạch Ly, vẫn không yên tâm mà dặn dò: “Không cho mở mắt nhìn lên đâu đấy.”

Bạch Ly đáp một tiếng, khéo miệng nhếch lên trên hai phân.

Đôi tay Thi Vô Đoan từ nhỏ suy diễn tinh bàn, linh hoạt cực kỳ, trong lúc nói chuyện đã nhanh chóng tháo mái tóc dài của Bạch Ly buông xuống một bên vai, quần thứ châu quang bảo khí đắc ý kia lên, sau đó lùi lại một bước, nói: “Được rồi.”

Bạch Ly mở mắt trong tích tắc, lại nhắm mắt vì bị lông thúy bình điều lóa mắt, y kéo tóc mình nhìn thử, dờ khóc dờ cười phát hiện mình từ một “thiếu nữ” biến thành “thiếu nữ” đèn đuốc rực rỡ, thế nhưng Thi Vô Đoan còn ở bên bẻ móng vuốt, lấy lòng mà hỏi: “Hi hi, ta tự tay làm đây, đẹp chứ?”

Bạch Ly thoáng động lòng, gật đầu nói: “Đẹp.”

Thi Vô Đaoan vì thế càng phát điên, chạy quanh y mấy vòng, lảm nhảm: “Phải rồi phải rồi, ta làm mà, con chim ngu ngốc kia của sư phụ bị ta vặt trụi lông, vì việc này mà ông ấy còn đánh ta mấy thước đấy – con chim quèn đó trụi lông đẹp thì cũng chẳng có gì tốt, cả ngày chỉ biết vênh mông kêu réo om sòm, vậy mà được cưng như giấy, xì!”

Bạch Ly liền hỏi: “Người lại bị đánh rồi?”

Thi Vô Đaoan khá lưu manh giơ một ngón út, gật gù đắc ý: “Không sao, ta mới chẳng thêm sợ, tiểu gia ta biết Kim chung tráo Thiết bổ sam, thước của sư phụ đánh lên người, chỉ như... chỉ như thổi một hơi thôi, không đau chút nào, không đau chút...”

Y còn chưa nói xong, Bạch Ly đã đưa tay nắm lấy ngón tay y, vì thế lời còn lại của Thi Vô Đaoan rơi hết về bụng, cảm thấy tay Bạch Ly mềm nhũn, nhất thời mở cờ trong bụng, không thể tuyệt hơn, ngây ngô cười với đối phương: “Đi, chúng ta đi Đọa Nguyệt pha bên kia, ta leo cây hái trái cây cho người ăn.”

Trong Thương Vân cốc có non có nước có mỹ nhân, Thi Vô Đaoan quả thực cảm thấy nơi đây hết như thế ngoại đào nguyên, vui đến quên cả đường về, mãi đến khi mặt trời ngả về tây, mới nhớ tới lúc về không thể thiếu phải chịu một trận đòn, vì thế khá bịn rịn cáo biệt Bạch Ly.

Đúng lúc này, không trung bỗng nhiên truyền đến một tiếng chim kêu kỳ lạ, hai người ngẩng đầu trông thấy một con đại điểu trụi lông từ không trung lao xuống, đáp thẳng lên vai Thi Vô Đaoan, đôi mắt như hạt đậu đen lượn một vòng qua đầu khẩu triển sáng ngời trên tóc Bạch Ly, ra sức mổ đầu Thi Vô Đaoan hai phát như trút giận – chính là con thú bình tiên tước của đạo tổ.

Thi Vô Đaoan vừa dùng tay che đầu vừa đưa tay tóm lấy nó, thú bình tiên tước tránh được, nghênh ngang vươn một chân, quay đầu đi không muốn nhìn y như giận dữ.

Trên chân nó cột một phong thư cùng một gói đồ nhỏ, Thi Vô Đaoan thoáng sửng sốt, khom lưng cúi ra, nhìn qua loa một thoáng, nét mặt lại hơi kinh ngạc.

Bạch Ly không nhịn được hỏi: “Làm sao vậy?”

Thi Vô Đaoan dùng tay gỡ đầu: “Sư phụ mệnh cho ta đi Đông Hải tìm Giang Hoa tảo nhân, nói là lấy một thứ, còn bảo ta không được trì hoãn, hôm nay không cần trở về, cấp tốc lên đường, vật dụng trên đường đều ở trong bao hành lý...Ồi? Kỳ lạ thật, sao sáng nay không nói?”

4. Chương 4: Chung Thân

Truyền rằng trên chín tầng trời có tiên nhân. Về tiên nhân, dân gian truyền kỳ thoại bản nhiều vô kể – nào là tiên tử này cùng tiểu tử nghèo bỏ trốn, hòa thượng đạo sĩ kia lại lo chuyện bao đồng chia rẽ uyên ương, mấy đại tinh tú đầu đá lẫn nhau, tranh sủng đoạt quyền như thế nào... Nhưng nếu như chân chính khảo chứng, kỳ thật chẳng ai dám nói mình thật sự từng gặp tiên nhân.

Truyền tới truyền lui, chẳng qua mấy lời vô căn như “vốn nghe nói”, “ai đó từng nói”, “dân gian nơi đây thịnh truyền”.

Hơn ba vạn năm qua từ khi đất Ân Thịnh có ghi chép lại, vẫn chưa có ai từng nghe nói ai là chân chính lên trời thành tiên.

Những người tu tiên thần long kiến thủ bất kiến vĩ đồ, chẳng qua được danh tiếng thanh nhàn tự tại, vô tranh với đời mà thôi.

Nghe đâu Giang Hoa tảo nhân xuất thân từ nhà đại thương nhân. Sĩ nông công thương, thương là mặt lưu. Tuy nhà có núi vàng núi bạc, cha ông vẫn tự nhận dòng dõi không cao, căm đời nôn nóng chuyện thanh danh, không chỉ phí nhiều tiền quyền quan cho mình, lại cho đám con cháu đọc sách tập võ cầu đạo, cầu danh sự khắp nơi.

Nhưng đích tử Giang Hoa bảo bối như cục mụn cơm này lại là gỗ mục, vẫn không thành vô không tự, bị lão phụ duỗi đến Cửu Lộc sơn, chưa đầy nửa tháng đã bởi vì bất hảo dị thường, không phục giáo hóa, lúc chúng đệ tử nghe đạo kinh lại đương trường đứng lên chất vấn sư phụ á khẩu, rốt cuộc bị duỗi xuống núi.

Ông ta vừa không dám về nhà, vừa vô công rồi nghề, nói đến cũng là vận mệnh như thế, gặp một lão du tiên thần thần thao thao râu tóc bạc trắng, bèn đi theo tu tiên, đi một chuyến là ba trăm năm liền, chẳng biết tu thành dáng vẻ gì, dù sao thì danh “Giang Hoa tử nhân” vẫn sơn vụ khí này rốt cuộc được người ta gọi ra, thiết nghĩ người cha một lòng thay đổi môn phong kia dưới cửu tuyền cũng nên nhắm mắt được.

Hiện giờ Thi VôĐoan lại phát sầu, lòng nói Giang Hoa tử nhân kia như một tràng pháo dẫ dốt, đi khắp nơi, một khắc cũng không an sinh, ai biết lại đến nơi chốn đá gần sỏi nào họa hại rồi, bảo mình phải đi đâu tìm đây?

Chuyến này đi, chẳng phải là dăm ba năm?

Chính lúc này, bỗng nhiên kinh lôi nổ xuống, Thi Vô Đoan sững sốt, ngẩng đầu trông thấy thời tiết trong Thương Vân cốc nháy mắt vạn biến, mới vừa rồi trời còn trong xanh vạn dặm, giờ đây bỗng nhiên mây đen mịt mù, chẳng qua giây lát, những giọt nước mưa to như hạt đậu đã rơi xuống, thúy bình điều rụt cổ, không so đo hiềm cũ, chui vào tấm áo bào rộng thùng thình của Thi VôĐoan, bị y xách cổ lôi ra.

Thi Vô Đoan kéo Bạch Ly chạy tới sơn động gần nhất, còn không quên giơ thúy bình điều to lớn trên đầu Bạch Ly để che mưa chắn gió cho y, thương hương tiếc ngọc thập phần tận chức tận trách.

Đáng thương thúy bình điều thân biển mao* kia, trời sinh không thể liếc xéo, lúc này chẳng biết nên biểu đạt nội tâm buồn khổ như thế nào.

Sơn động trong Thương Vân cốc phần lớn là động phủ của tiểu yêu nào đó, một số tu luyện thời gian khá dài, liền biến mình thành nhân mô nhân dạng để biểu hiện đạo hạnh thâm hậu, còn phải viết cái biển đỡ ngò đỡ khoai ngay cửa động phủ. Tuy là như thế, đám tiểu yêu này dù sao vẫn có thói xấu của súc sinh, xưa nay đều tự có lãnh địa riêng, trong Thương Vân cốc này, tùy ý tiến vào lãnh địa của người khác chính là đại kỵ.

Thi Vô Đoan tuổi nhỏ, chưa từng có ai cho y hay, y liền không biết lợi hại, thấy trên động phủ kia không có biển, còn nói là động trống, kéo Bạch Ly xông ngay vào.

Y vội vàng giữ nước mưa trên người mình, lại vung về móc từ trong lòng ra một chiếc khăn, lật mặt sạch sẽ, cẩn thận lau khô một chút nước dính trên thái dương Bạch Ly, cho nên cũng không trông thấy cuối sơn động có một đôi mắt thú lóe lục quang nhìn bên này.

Cơn mưa này càng lúc càng to, thúy bình điều phần nộ giãy khỏi ma trảo của Thi VôĐoan, lập tức nhảy trên lui dưới đuối theo mổ y, Thi VôĐoan “Ồi” một tiếng, vừa ôm đầu chạy như chuột trong sơn động nhỏ hẹp, vừa đề tiện nói: “Mày thậm chí lông còn chẳng có, bị ướt ngay cả giữ cũng khỏi cần, có gì...Ồi! Được rồi, đừng tưởng mày là chim già thì tao không dám nướng ăn nhá... Sao còn chưa thôi!”

Bạch Ly nhìn y cười cười, sau đó nhân lúc y không chú ý quay đầu nhìn dã thú nấp trong góc một cái, dã thú nọ tiếp xúc ánh mắt cảnh cáo của Bạch Ly lại thoáng co rúm, chần chờ giây lát, xa xa khẩu đầu một cái để tỏ thần phục, rồi cụp đuôi chậm chậm lui ra sau tảng đá to chắn ngay đó.

Bạch Ly kết thúẩn, thần không biết quỷ không hay tạo một phong ấn bao quanh hai người, ngăn cách ngoại vật bên ngoài.

Sau đó Thi Vô Đoan non hơ biển gầm chạy qua, thúy bình điều hung thần ác sát truy sát phía sau. Cũng chẳng thấy y thế nào, Bạch Ly giống như tùy ý đưa tay, ngăn thúy bình điều đang vỗ cánh, tóm nó vào lòng, một tay nâng thân thể đại điều nọ, một tay nhẹ nhàng xuôi theo cổ nó vuốt ve xuống như an ủi.

Thi Vô Đoan thấy thúy bình điều bỗng nhiên yên lặng, ngoan ngoãn nằm trong lòng Bạch Ly như kỳ tích, y sờ mũi, đưa tay gõ nhẹ đầu thúy bình điều một cái mà mắng: “Xì, sắc điều, lời cho mày rồi.”

Sau đó lực chú ý của y nhanh chóng chuyển lên “tiểu tức phụ” xinh đẹp kia, luôn miệng hỏi: “Người có rút không? Có lạnh không?”

Nói rồi muốn cởi áo ngoài cho Bạch Ly, cởi được một nửa mới phát hiện tấm áo nọ sớm dầm mưa ướt mem, hơi xấu hổ gãi đầu, có phần buồn bực nói: “Ôi trời, sao lại ướt sũng rồi?”

Thi Vô Đoan chính là đồng tử đến tuổi chuyển tiếp sang thiếu niên, vóc dáng bắt đầu cao lên, trên gương mặt lại vẫn có nét trẻ con, chỉ có chiếc cằm nhọn bắt đầu ẩn ẩn hiện ra dấu vết của xương cốt, hai lọn tóc bết trên trán, lộ ra đôi mắt trong veo bên dưới, chớp một cái, ngốc nghếch nhìn tấm áo choàng ướt sũng của mình, Bạch Ly liền bật cười.

Thi Vô Đoan không biết y đang cười gì, chỉ cảm thấy y cười thật đẹp, vì thế sờ sờ mái tóc sũng nước, cũng cười ngây ngô theo, cho nên không phát hiện thân thể thúy bình điệu nhìn như ngoan ngoãn nằm trong lòng Bạch Ly lại hơi run rẩy.

Trong sơn động này lại có một ít củi khô rơi vãi, không biết thứ gì mang vào, Thi Vô Đoan chắt củi thành một đống, chìa ngón tay thuần thục làm tiểu chủ văn mời tảo, ngọn lửa nhu hòa bập bùng, chẳng mấy chốc đã đốt được một đống lửa nhỏ, hai người một chim ngồi vây quanh, ánh mắt Bạch Ly lúc này mới dừng trên lá thư bị ướt mất một nửa, nét mực cũng nhòe ra kia, hỏi: “Người phải đi bao lâu?”

“Ai mà biết được?” Thi Vô Đoan gỡ tóc ra, vắt khô nước trên đó, tùy tay cào qua, “Nếu vận khí tốt, chưa biết chừng xuống núi là có thể gặp được ông ấy, nếu vận khí không tốt, trúng phải lúc ông ấy đi non sâu rừng thẳm nào rồi, dăm ba năm không tìm được cũng là bình thường.”

Y vừa dứt lời, liền thấy trên mặt Bạch Ly thoáng có vẻ buồn rầu, không nhịn được nói tiếp: “Có điều người yên tâm, trong hành lý sư phụ gửi cho ta còn có một cái bình nhỏ, tuy công phu của ta chẳng ra sao, có lẽ tính không chuẩn lắm, nhưng phương vị đại khái dù sao cũng có, hơn nữa đâu phải không có miệng, nghe ngóng một chút, một hai tháng là tìm được, nhất định đi sớm về sớm.”

Y đang tuổi một lòng ham chơi, cho rằng Bạch Ly không vui là bởi vì mình đi rồi không ai chơi cùng, lại nói tiếp: “Lần trước nghe tiểu sư tỷ chỗ Khổ Nhược sư thúc nói, chợ dưới chân núi náo nhiệt lắm, cái gì cũng có bán...Ồi, nếu không thì người nói với mẹ một tiếng, chúng ta cùng nhau xuống núi đi chơi!”

Bạch Ly hơi chần chừ, lắc đầu nói: “Mẹ ta nói, dưới chân núi đại thiên thế giới không biết có bao nhiêu người, có bao nhiêu người tốt thì có bấy nhiêu người xấu, lòng người còn phức tạp hơn đường mòn trong rừng dễ khiến người ta lạc đường nhất trong cốc này, người trong phái ta không được tùy ý xuống núi.”

Thi Vô Đoan vô pháp vô thiên quen rồi, mới chẳng thêm để mắt đến môn phái quy củ gì đó, khoát tay nói: “Chúng ta đi lên thôi, không để mẹ người biết.”

Y nói quá đương nhiên, Bạch Ly không khỏi ngó ra.

Chỉ thấy Thi Vô Đoan nóng lòng muốn thử, nói: “Ta lớn thế này còn chưa từng xuống núi, nghe nói mọi người dưới chân núi có thành quách thôn trấn, ngựa xe như nước, nữ nhân ra ngoài đều ngồi trên kiệu gấm đầy hoa tươi –đúng rồi, chờ ta có tiền cũng phải mua một cỗ cho người, còn mua vài hoa đẹp nhất may quần áo cho người mặc, ăn bánh hoa quế hải đường, chơi lục lạc bện bằng cỏ thơm, được không?”

Đôi mắt thiếu niên lấp lánh, có giấy lát như vậy, Bạch Ly cơ hồ muốn gật đầu, bỗng nhiên cúi xuống, trông thấy bàn tay ấu đồng của mình khoát trên người thúy bình điệu, chần chừ một lát rồi rút cuộc vẫn lắc đầu: “Nhưng mà thiên kiếp của ta còn chưa qua...”

Thi Vô Đoan như bị xối nước lạnh ngay đầu, gãi mái tóc bù xù, lẩm bẩm: “Đúng thế nhỉ.”

Giữa hai người cách nửa đống lửa, Bạch Ly hơi nghiêng đầu, như đang suy tư điều gì đó, trong ánh lửa chợt sáng chợt tối, sắc mặt có vẻ hơi ảm đạm, Thi Vô Đoan cho là y không cao hứng, đầu nhìn thấy y rầu rĩ, mồm rỗng tâm tư muốn chọc y cười, đứng lên đi đến cửa động bứt mấy chiếc lá cỏ, hong khô trên lửa, lật qua lật lại chẳng mấy chốc đã bện thành một con dế nho nhỏ.

Thi Vô Đoan cầm một đoạn cỏ còn thừa trên đuôi dế, đưa tới dưới mũi Bạch Ly: “Ồi ời, Tiểu Ly Tử, cười cái nào.”

Bạch Ly nhận lấy, theo lời nở một nụ cười với y, nhưng đôi mắt lại vẫn mở to, ngay cả khóe mắt cũng chưa cong, vừa nhìn biết ngay là giả bộ.

Thi Vô Đoan liền xoay tròn mắt, hai tay chấp lại vỗ hai cái, khẽ niệm một câu chú văn, đây là Khôi lỗi chú y vừa học được, chính là thuật sai sử vật, chỉ là vật cỏ cây tầm thường, chú văn biến hóa đã có hơn tám ngàn loại, trừ phi chơi đùa, công dụng không hề lớn, người khác không có việc chẳng ai đi nghiên cứu thứ kiểu này, chỉ sợ trong cả Cửu Lộ sơn chỉ mình Thi Vô Đoan không học vẫn không nghề nghiệp này học thuộc lòng từ đầu đến đuôi.

Lúc này vừa vận dùng để đỡ Bạch Ly, chỉ thấy con đé cỏ kia lại lắc lư đứng lên trong tay Bạch Ly, như mới vừa học bước, đi còn chưa vững, một chân xiêu vẹo, lắc đầu vẩy đuôi theo cổ tay y bò lên trên, lặn qua lặn lại buồn cười hết sức.

“Đây gọi là lừa đực lặn lội.”

“Đây gọi là hầu tử đánh tủy quyền.”

“Đây gọi là...” Con đé cỏ trèo một mạch lên vai Bạch Ly, lại ló đầu mổ khóe miệng Bạch Ly một phát, giống như hôn y một cái, Bạch Ly sửng sốt, liền nghe thấy Thi Vô Đoan cười “hì hì”, biểu cảm khá xấu xa, khuôn mặt lại đỏ bừng, giải thích, “Đây gọi là trộm hương cắp ngọc, mỹ nhân, cười với tiểu gia một tiếng nào.”

Trong mắt Bạch Ly không nhận được có chút ý cười, lại cố gắng mặt, đưa tay tóm con đé đặc biệt đáng khinh này từ trên vai xuống, mắng: “Lời vô liêm sỉ học được từ đâu đấy.”

Thi Vô Đoan gãi đầu, ngượng ngùng nói: “Cái đó, Tiểu Ly Tử...”

Bạch Ly không thêm để ý.

Thi Vô Đoan nghĩ nghĩ, liền quay người đi, mò một nắm bùn đen dưới đất, mân mê trên mặt cả buổi, chẳng biết đang làm gì, một lát sau quay mặt lại, chỉ thấy y dùng bùn vẽ một chữ “vương” không ra làm sao trên đầu, lại bôi một vòng bùn đen sì rõ to trên mắt, hai bên khóe miệng đều tự vẽ vài sợi râu, phồng má trừng Bạch Ly, sau đó đột nhiên nhướn mày rõ cao, mắt mở một to một nhỏ, nhẹ răng nghiêng đầu làm một cái mặt quỷ ngu ngốc vô cùng.

Bạch Ly và thúy bình điều đồng thời ngáy ra nhìn y.

Giây lát, thúy bình điều ngã “bịch” sang bên, suýt nữa ngã vào đồng lửa, Bạch Ly rốt cuộc không đành mặt được nữa, bật cười ra tiếng. Thi Vô Đoan như được đại xá, lúc này mới đưa tay nắn quai hàm mỗi nhừ, cười ngáy ngô theo.

Sau đó y lấy tinh bàn đạo tổ nhét vào hành lý cho y, một tay giơ trên tinh bàn, những sợi tơ mảnh kia bò dậy như có sinh mệnh, treo trên ngón tay còn dính bùn nhem nhuốc, Thi Vô Đoan cầm tiểu mộc côn, vẽ một phép toán rồi hết cả mắt trên mặt đất bên cạnh, nói: “Nào, để ta tính giúp người xem thiên kiếp này là tiền nhân hậu quả ra sao, Tiểu Ly Tử, sinh thần bát tự của người là thế nào?”

Ánh mắt Bạch Ly chợt lóe lên – Thi Vô Đoan không biết kiêng kỵ, tuy rằng trong lòng biết rõ Bạch Ly là yêu nhưng ngày ngày chơi đùa với y, sớm coi y như đồng bọn nhỏ, thuận miệng hỏi ngay.

Bát tự của yêu vật chính là việc cực bí mật, dính dáng đến vô số tiền nhân hậu quả, xưa nay trời biết đất biết cha mẹ biết, sau đó trừ người thân mật nhất duy nhất trời sinh mệnh định kia, là không nói với bất cứ ai.

Thi Vô Đoan thấy y trầm mặc, vẫn không rõ nguyên do, ngắc đầu hỏi: “Sao vậy?”

Bạch Ly cố định nhìn y một lát, trong ánh mắt là sự phức tạp Thi Vô Đoan không rõ nguyên do, hồi lâu mới dường như đã quyết tâm điều gì đó, nói khẽ: “Năm Bính Thìn tháng Chạp mừng ba giờ tý canh ba.”

*Biển mao: Biển mao có thể tạm hiểu là chỉ lũ chim, đại khái là một cách mắng. Mình kiểm thử thì thấy có 2 cách giải thích khác nhau tuy đều là chỉ chim: 1 bảo biển mao là chỉ lông chim, 2 thì bảo ý là mỏ đẹp (biển) và có lông (mao). Những chương sau sẽ còn được thấy “biển mao súc sinh” dài dài.

5. Chương 5: Thiên Cơ

Cơn mưa rào thành linh đến vẫn chưa mảy may có xu hướng muốn tạnh, Thi VôĐoan vừa đứng đến tinh bàn, cả người lại đều yên lặng.

Bắt đầu từ lúc còn rất nhỏ, Thi VôĐoan đã là kẻ không đành lòng, học được lật mình là bắt đầu lăn xuống giường, học bò rồi thì đi trong phòng liền gặp nạn, sau khi học chạy thì càng kinh khủng, quả thực chính là tiểu tai tinh có chân. Muốn chế được y, trừ phi là có người mọi thời khắc theo sát bên cạnh nhìn chăm chăm, tùy thời bóp chết mầm nghịch ngợm phá phách từ trong trứng nước.

Mãi đến một ngày nọ, đạo tổ phát hiện sự hứng thú của y với tinh bàn.

Vô luận tinh lực quá thừa phá phách gì, chỉ cần có một bộ tinh bàn, cho dù chỉ bằng bàn tay cũng đủ để y yên lặng, ngoan ngoãn ngồi đó loay hoay cả buổi – dấu đó chỉ là một tảng đá vật chết không có sao và tinh tuyến.

Trong sơn động chỉ có tiếng mưa rơi, tiếng gỗ cháy đom đóm cùng tiếng thiếu niên cầm mộc côn vạch trên mặt đất đầy bùn.

Thi Vô Đoan ngồi xổm dưới đất, người vẫn ướt sũng, mái tóc chưa khô xõa sau lưng, còn có vài lọn tóc mai xuôi xuống trán, thành thật rử trên khuôn mặt nghiêng mịn màng, bùn trên mặt vẫn chưa lau sạch, sau khi khô hết như một con mèo khoang nhỏ, nhưng thần sắc lại rất an tĩnh.

An tĩnh đến mức cơ hồ có phần không giống hài tử.

Tinh tuyến lóe sáng u ám như có sinh mệnh vướng trên ngón tay y, đan thành một loại rườm rà khó phân, trên tinh bàn chẳng qua nửa thước vuông rải rác vô số ngôi sao to bằng hạt cát, chậm rãi chuyển động, nhìn như một bàn tay là có thể làm rối, rồi lại ẩn ẩn giống như có một bàn tay to lớn khó lòng tưởng tượng vĩnh viễn thúc đẩy phía sau nó, không ai có thể ngăn cản động tác của những ngôi sao ấy, hàng tỉ năm vẫn như thế.

Không biết vì sao, Bạch Ly bỗng nhiên cảm thấy thiếu niên này dường như cách mình rất xa, xa như thể từ mặt đất đến mây vậy, vươn tay thế nào cũng chẳng với tới được, liền không nhịn được nói: “Người không cần tính nữa, phí thần lực, tộc hồ yêu chúng ta ai hơi có tu hành mà không trải qua thiên kiếp đâu? Chịu qua là được rồi.”

Thi Vô Đoan đáp một tiếng, tiểu mộc côn trong tay lại không dừng, chẳng biết có nghe hay không.

Phép tính tay y vẽ, người ngoài thấy phức tạp, kỳ thật chẳng qua là một chút “Tam liên toán thức” vừa nhập môn, không tính là gì, Thi VôĐoan nghĩ đương nhiên mà cảm thấy Bạch Ly là tiểu hài tử giống mình, bấm tay tính chẳng qua tình cảnh mấy năm sinh sống, có thể có tiền nhân hậu quả gì, liền chọn phép tính như vậy.

Ai ngờ một lát sau, y nhíu mày, “Ồ” một tiếng, bùn trên mặt đã khô, hơi ngứa, bèn dùng mộc côn gạt mặt, nói như được thoát: “Sao lại không tính ra nhỉ? Kỳ quái.”

Bạch Ly lại nói: “Vậy thì đừng tính nữa.”

Y không nói câu này còn đỡ, Thi VôĐoan tâm tính trẻ con, ngày thường tinh bàn trên Cửu Lộc sơn không được tùy ý mang xuống núi, chẳng dễ dàng lấy được một bộ nhỏ, một lòng muốn cho đối phương xem bản lĩnh, đâu chịu từ bỏ? Vì thế ra vẻ thành thạo khoát tay: “Người đừng vội, Tam liên thức là cho con nít mới nhập môn luyện toán công, cho dù lần mò mệnh tinh cũng chỉ có thể thấy đại khái, thường xuyên không linh, chờ ta đổi một phép tính khác người lại xem.”

Bạch Ly mở miệng, chưa kịp ngăn cản thì Thi VôĐoan đã vung bàn tay nhem nhuốc chùi sạch một đồng phép tính vừa viết, lấy tốc độ cực nhanh lút nhút liệt ra một đám khiến người ta càng hoa mắt hơn. Bạch Ly chỉ thấy tinh ti trong tinh bàn kia không biết làm sao mà tăng vọt lên, từ mấy sợi lằng lằng quấn quanh ngón tay Thi VôĐoan bỗng biến thành một đám, tất cả trĩu trên ngón tay thiếu niên, chẳng qua giây lát, tay Thi VôĐoan từ cổ tay xuống đã bị vùi kín không thấy đâu.

Những ngôi sao trên tinh bàn phát ra ánh sáng quý dị, ngay cả ánh lửa bên cạnh cũng biếp xuống, Bạch Ly thoáng nhìn, lại cảm thấy với tu vi của mình cũng có thể bị những ngôi sao hỗn loạn ấy dao động tâm thần, vội lắc đầu dời tầm mắt, không dám nhìn nữa.

Thi Vô Đaoan nói cho cùng còn nhỏ tuổi, phép tính viết một nửa, thái dương đã vĩa mờ hôi, bàn tay giơ trên tinh bàn cũng bị tinh ti không biết từ đâu tuôn ra như không ngừng nghỉ quấn trên tay làm cho hơi run run, tinh ti này lại chậm rãi sáng lên từ chỗ ngón tay y, mặt Thi Vô Đaoan dưới hào quang thấp thoáng kia hiện ra vài phần khỉn.

Bạch Ly nhìn mà kinh hãi, cảm thấy thứ kia giống như đang hút cái gì đó trên người Thi Vô Đaoan, liền đưa tay túm lấy ngón tay Thi Vô Đaoan đang bị tinh ti quấn chặt.

Y vừa mới đụng tới tinh ti, một luồng sức mạnh liền hất văng y, đầu ngón tay rất bồng không thôi, Bạch Ly cúi đầu nhìn, lại phát hiện ngón tay chạm đến tinh ti sưng đỏ lên.

Y không nhận được kêu lên: “Vô Đaoan!”

Nhưng Thi Vô Đaoan dường như không nghe thấy, nhanh chóng vẽ trên mặt đất, như là cả người đã rơi vào biển sao vô biên.

Thuật tính sao mặc dù người thường nghe có vẻ cao thâm khó hiểu, như thể rất trọng đại, kỳ thật trong người tu đạo không coi là hiếm thấy lắm, khỏi cần phải nói danh môn đại phái như Cửu Lộ sơn, dù là thiên môn tiểu phái tầm thường đại để cũng truyền thụ thuật này. Chẳng qua trên Ân Thịnh đại lục người tu đạo đại để thiên hướng thuật “vô tu” hoặc “đạo pháp”, dù là khi gây dựng căn cơ học tính sao đôi chút như lúc nhỏ học chữ đọc Tam Tự kinh, cũng chẳng qua là lông trong lông, không phải mọi người đều có sự nhẫn nại và thiên phú trong môn này.

Tuyệt đại đa số người tu đạo sợ rằng cả đời cũng chỉ miễn cưỡng hiểu được “Tam liên thức”, từng nghe nói tối cao có Ngũ liên toán pháp, cá biệt học giỏi, có thể dùng thuật “Tiểu đầu thạch” làm chút chuyện tìm người nọ kia.

Thi Vô Đaoan chẳng dễ dàng có được cơ hội, một lòng muốn khoe khoang trước mặt Bạch Ly, vừa rồi Tam liên thức không thể thành, y làm bộ điềm nhiên như không, kỳ thật trong lòng vẫn có vài phần ảo não, vì thể liền bày “Cửu tinh tầng đệ thức” trong Mật Tông tinh toán học đến hiện tại có thể dùng được nhất.

Truyền rằng trong bộ toán thức này thiên biến vạn hóa đều là thiên cơ, tuy y tại phương diện này xưng được một câu kỳ tài ngút trời, nói cho cùng vẫn còn nhỏ tuổi, bản thân chẳng qua vừa học, lúc này trước mặt tiểu cô nương yêu thích, sớm ném lời can dạn “Trận này rất hung hiểm, nhìn thẳng thiên cơ, bình thường không được tùy tiện dùng” của đạo tổ lên chín tầng mây.

Bạch Ly không hiểu thuật tính sao, nhưng mắt thấy dị trạng của tinh bàn nọ, lại ngẩng đầu, chỉ thấy cơn mưa kia không biết từ khi nào đã nhỏ hơn một chút, vốn là phải tạnh, nhưng trời càng lúc càng đen, tiếng sấm rền ầm ầm từ phương xa truyền đến, phảng phất hàm chứa cảnh cáo trên chín tầng trời, đầu thể nào không biết lợi hại.

Thúy bình điều đập cánh, liều mạng vỗ cánh gọi Thi Vô Đaoan, ghé cổ kêu ầm ỉ.

Tính nét lớn mặt ngu ngốc kia nổi lên, Thi Vô Đaoan luôn chẳng đếm xỉa gì, mắt điếc tai ngơ với tiếng sấm thiên địa biến sắc bên ngoài, đang tính đến thời khắc quan trọng, càng lúc càng nhú mào chặt hơn, chỉ cảm thấy trước nay chưa từng đụng vào mệnh cách phức tạp hỗn loạn như vậy, phạm nhân chỉ có một mệnh tinh, không biết làm sao mà Bạch Ly lại có đến hai, quỹ tích dây dưa lẫn nhau, chính giữa vạch ra một đường quý dị, khiến y càng tính càng hăm sâu.

Sao trên tinh bàn mỗi lúc một quay nhanh, tinh ti cơ hồ phải quấn cả cánh tay y.

Mắt thấy tiếng sấm càng lúc càng vang, một tia chớp cơ hồ nổ tung cửa, khiến trước mắt lóe sáng, Bạch Ly không dám chần chừ nữa, lúc này trên ngón tay tiểu cô nương xanh như cọng hành y hóa thành kia bỗng nhiên lóe lên hàn quang tựa kim loại, vung tay ra, trong tích tắc cắt đứt toàn bộ tinh ti cương đao cũng không làm gì được, sau đó cả người bổ đốn ôm lấy Thi Vô Đaoan mà lăn sang bên cạnh.

Chính vào lúc này, một luồng sấm sét bỗng đánh tan phong ấn của Bạch Ly, không nghiêng lệch đánh ngay bên đồng lửa hai người vừa ngồi quanh, tinh ti trên tinh bàn đều bị ánh chớp kia chiếu sáng, bỗng đứng thu về tinh bàn, ánh sao sáng rực, nhất thời lại không phân cao thấp với tia chớp nọ.

Thi Vô Đaoan lúc này mới ý thức được mình lại gây họa, ngơ ngác mặc Bạch Ly ôm vai mình, thị lực khôi phục từ trong bạch quang chói mắt kia, mới nhìn thấy trong động phủ bằng đá bị sét đánh thành một lỗ hổng rất dài, nứt mãi ra đến mắt cá chân y, đại địa đều đang ẩn ẩn chấn động.

Tinh ti trên tay y không hề có sinh mệnh lực rơi xuống đất chết khô, phép tính dưới đất khoảnh khắc đã bị mưa gió xóa mất quá nửa, thúy bình điều nhảy lên vai, hung hãn mỗ trán y một cái, Thi Vô Đaoan một tay che trán, vô thức dùng tay kia vỗ lưng Bạch Ly, miệng nói “đừng sợ đừng sợ”, trên mặt mình lại vẫn ngơ ngác như chưa phục hồi tinh thần.

Bạch Ly lại đẩy tay y ra, đoan đoan chính chính quỳ xuống bái phương hướng bắc thiên, miệng nói: “Ấu đồng vô tri, mạo phạm thiên nhan, chư tinh quân bớt giận.”

Sau đó ra sức nhún đầu Thi Vô Đaoan một cái, Thi Vô Đaoan “ôi” một tiếng, không dám phản kháng, đành nói theo: “Thiên thần gia gia con sai rồi, người đừng giáng sét nữa, làm tức phụ của con sợ rồi này...”

Liên cảm thấy tay Bạch Ly bóp sau gáy lại dùng sức, đề đầu Thi Vô Đaoan đang muốn ngẩng lên, nửa câu lẩm nhẩm còn lại cũng mắc trong họng.

Hồi lâu, tiếng sấm mới yếu đi, chậm rãi bình ổn, mây đen cũng bắt đầu tan, Bạch Ly lúc này mới thở phào, buông Thi Vô Đaoan ra, nhìn y hằm hằm, lại thấy tiểu quỷ này nơm nớp lo sợ nhìn mình với vẻ mặt nịnh nọt, chút giận dữ hận không thể bóp chết y trong lòng chợt không nhịn được tan đi một nửa.

Thi Vô Đaoan thấy sắc mặt y không dễ coi, liền xấu hổ sán đến, kéo chéo áo Bạch Ly: “Tiểu Ly Tử, ta sai rồi, đừng phốt lờ ta mà...”

Bạch Ly lạnh lùng liếc y một cái, sầm mặt cúi mắt, không thèm nhìn y.

“Chao ôi,” Thi Vô Đaoan gãi đầu, thở dài như người lớn, nói, “Lúc sư phụ dạy ta cái này cũng từng giúp ta hộ pháp, bảo ta lấy một số chim thú quý hiếm người nuôi trong hậu viện luyện qua một hồi, nhưng chưa bao giờ có động tĩnh lớn như vậy, Tiểu Ly Tử, ta thấy song tinh trong mạng người thật hiếm lạ, một tuyến xuyên qua thiên môn, vừa rồi tính tới đó là kẹt, không làm sao giải nổi, mới thấy được một chút manh mối, lại còn dẫn đến thiên lôi, rõ ràng là cảnh cáo ta không được nói không được nhìn...”

Bạch Ly sững sốt, ngẩng đầu nhìn y, Thi Vô Đaoan hơi nhú mày, một ngón tay chống cằm, trên mặt đứa trẻ bướng bỉnh này lại có một chút trịnh trọng không nói nên lời.

Nhưng sau đó, chỉ thấy Thi Vô Đaoan khổ não một lát liền lắc đầu, nghĩ vô cùng thoáng mà vỗ ngực nói: “Không sao, người không cần sợ, có ta đây, ta bảo hộ người.”

Y vừa dứt lời, bỗng nhiên quay đầu hắt xì rõ to, có phần xấu hổ quay đi lau nước mũi, nỗ lực bằng khuôn mặt hề, làm ra vẻ “lau khô nước mũi lại là một hảo hán”, ngẩng cằm, muốn để mình có vẻ cao lớn một chút.

Bạch Ly thở dài, chỉ cảm thấy chút giận dữ trong lòng mình cũng tan hết, thật không biết làm sao cho được. Lòng thầm nghĩ, tiểu tử ngốc này bao giờ mới có thể trưởng thành đây?

Nghĩ nghĩ, lại nhìn nhìn bộ dáng nhỏ bé kia của Thi Vô Đaoan, cơ hồ sinh ra vài phần buồn thương khoái lạc.

Trời rốt cuộc sáng lại, Thi Vô Đaoan lúc này mới khoác hành lý trên lưng, nách kẹp thúy bình điều giã giũa không ngừng, cáo biệt với Bạch Ly đưa y đến lối ra của Thương Vân cốc, nhảy nhót chạy đi trong sự vùng vẫy rất bỗng cổ họng của thúy bình điều.

Bạch Ly tựa lên sơn cốc, nhìn chăm chú bóng lưng nhảy nhót không chịu đi đằng hoàng nọ một hồi lâu, mãi đến khi chẳng còn thấy bóng, mới quay người biến về bộ dáng thiếu niên nguyên bản, ngẩn ngơ nhìn đậu khấu triển kim quang lấp lánh nằm trong tay kia một lúc rồi quay lưng trở về.

6. Chương 6: Giang Hoa

Hôm ấy Thi VôĐoan bày ra Cửu tinh tầng đệ, dẫn đến cơn giận của cửu thiên thần lồi, Thương Vân cốc bị bỏ ra một lỗ hổng to từ giữa cốc đến động phủ hoản thân, đầu sỏ gây nên thì phải mông mang theo hành lý đi mất, chúng tiểu yêu trong cả Thương Vân cốc trái lại đều nơm nớp lo sợ, quả thật sợ chết khiếp.

Chẳng ai chú ý tới, cái khe bị sét đánh ra kia, thời điểm giờ tý mỗi ngày lại có một chút hắc khí nhát đến mức cơ hồ không nhìn thấy chậm rãi bốc lên.

Thi Vô Đoan xuống núi, hết như nông dân vào thành, thấy cái gì cũng mới mẻ, cái gì cũng thú vị. Y đứng ngay giữa một khu chợ, sớm ném “Giang Hoa” tấn nhân “Hà Hoa” tấn nhân girdo ra sau đầu, chỉ cảm thấy chưa bao giờ được gặp nhiều người chen vai nối gót, nam nữ lão ấu, đủ mọi hình thái, đình đài lầu các, đá tảng lót đường, tất cả đều thần kỳ như vậy.

Hồi nhỏ nghe thấy sư phụ nói “đại thiên thế giới” “vân vân chúng sinh” girdo, cũng là nghe âm không hiểu ý, hiện giờ mới thấm nhuần.

Thi Vô Đoan vác túi đồ sau lưng, trên vai gánh thụy bình điều, đôi mắt quay tròn nhìn tứ xứ, quả thực sắp không đủ dùng, y phồng má, miệng còn cắn một cái bánh bao nóng hổi – bánh bao này tuy chỉ tiện tay mua trên quán nhỏ ven đường nhưng cũng là vật khó lửa nhân gian, không biết phải thơm hơn bao nhiêu lần cháo trắng nhạt thếch mỗi ngày ăn theo lão đầu tử kia.

Thi Vô Đoan hai ba miếng đã ăn xong một cái, vẫn có chút không đủ, sờ sờ bụng, trong lòng còn thầm nghĩ, nếu Tiểu Ly Tử đi theo ta thì tốt biết mấy.

Sau đó lực chú ý của y lập tức lại bị thứ khác thu hút, cảm thấy tìm Giang Hoa tấn nhân cũng không gấp như thế, liền vui đến quên cả trời đất mà thả lỏng mình trước.

Thi Vô Đoan không biết Giang Hoa tấn nhân lúc này y muốn tìm ở ngay trên Cửu Lộc sơn. Chẳng ai biết ông lên núi khi nào, như thế nào, giống như một sự chính là đêm trăng sáng nhân gió mát mà đến vậy, tầng tầng canh gác dưới Cửu Lộc sơn lại không hề phát giác.

Đạo tổ đang ngồi xếp bằng bên tinh bàn vĩ đại trong viện, không hề tính toán gì, chỉ giơ một tay trên tinh bàn, mặc cho mấy sợi tinh ti bám ngón tay như chơi đùa, bên cạnh để một cái lò lửa nhỏ, trên hâm một bầu rượu.

Khi Giang Hoa tấn nhân xuất hiện phía sau, đạo tổ chẳng hề ngẩng đầu, chỉ chỉ bên cạnh nói: “Huynh đến rồi, ngồi đi.”

Giang Hoa không hề câu nệ, vén vạt áo bào ngồi bệt xuống ngay bên cạnh, tự cầm một cái chén, lấy bầu rượu trên hỏa lò rót đầy cho mình, một ngụm uống hết nửa chén, hỏi: “Con khỉ nhỏ kia của huynh đâu, sai ra ngoài rồi à?”

Đạo tổ cúi mắt, về tinh ti trên ngón tay, ông tu hành trăm năm, cũng chẳng qua dáng vẻ trung niên, nhưng trong mấy ngày ngắn ngủi nhanh chóng tiêu tụy hẳn, nhìn kỹ khuôn mặt nghiêng, đôi mày dài vào tận tóc mai kia lại lẫn một chút màu xám.

Đạo tổ nói: “Hài tử VôĐoan kia, ta phó thác cho huynh vài năm.”

Giang Hoa tấn nhân dường như muốn nói girdo, cuối cùng chỉ thở dài, uống nốt nửa chén rượu còn lại, hai người trầm mặc một lát, ông mới hỏi: “Ta đến từ sơn cốc sau núi, xa xa nhìn thấy một cái hồ trời như vừa bỏ ra, chuyện gì thế này?”

Đạo tổ cười khổ một tiếng, không nói gì.

Giang Hoa lắc đầu nói: “Ba tuổi xem như lớn, bảy tuổi xem như già, tiểu đệ tử này của huynh, bảy tuổi đã dám dùng huyền hỏa đốt từ đường, hiện giờ chẳng qua mười tuổi đã có thể gây sự dẫn đến sét đánh, tương lai phải làm sao cho được? Tính tình như vậy, chờ nó trưởng thành, bầu trời này còn không bị nó dẫm ra một lỗ?”

Đạo tổ chỉ đành cười khổ nói: “Ngày sau còn phải dựa vào tiên hữu quản giáo nhiều hơn.”

Giang Hoa nói: “Huynh quản giáo nó hơn mười năm ra bộ dáng này, ta đút gì năng gì mà có thể chiếu khán nó chu toàn, khỏi cần ăn gió nằm sương, lớn lên đàng hoàng là không tệ rồi, nói giởn quản giáo?”

Ông vươn vai cười nói: “Hài tử nhà ai giao cho ta quản giáo, chẳng phải càng quản càng tệ?”

Đạo tổ không nói gì, bỗng nhiên đứng dậy, trong bàn tay vươn ra nhanh chóng quán một số tinh ti, tinh bàn lập tức tăng vọt hào quang, giữa những ngôi sao di động chậm rãi dường như nổi lên một cơn lốc xoáy nhỏ, thổi căng ống tay áo màu xanh của đạo tổ.

Giang Hoa nhìn theo ánh mắt ông, sửng sốt một lát, không nhịn được thất thanh nói: “Đây là...”

Cả người đạo tổ đều bị tinh quang trong tinh bàn kia bao phủ, nghe vậy quay đầu, trên khuôn mặt ngược sáng không nhìn ra buồn vui gì, hai mắt lại sâu thẳm cực kỳ.

Giang Hoa mở to mắt, vẻ uể oải vừa rồi sớm mất đi, không cầm được lòng cũng đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống tinh bàn hỗn loạn kia, lại khó nhịn được nhìn đạo tổ một cái, chần chừ hồi lâu mới thận trọng hỏi: “Nếu ta không nhìn sai, đây là... Thái Hành sắp sụp, có phải không?”

“Chư tinh loạn, Thái Hành băng, yêu ma hoành hành...” Đạo tổ bỗng nhiên nhắm mắt, cánh tay giơ lên buông xuống, đám tinh ti vốn quán quanh tay thành linh khô héo toàn bộ, lũ lượt rơi xuống, biến sao trên tinh bàn khôi phục yên tĩnh, tất cả ánh sáng tối đi, vô số ngôi sao như là cát sỏi chân chính, một chút mất rượi như nước trong bóng đêm chậm rãi bao phủ tiểu viện trên đỉnh Cửu Lộ sơn này, “Tiên hữu, không thể ngờ sinh thời hai ta lại may mắn gặp được đại loạn thế phá vỡ bát hoang như vậy.”

Giang Hoa tản nhân ngạc nhiên hồi lâu, ánh mắt từ trên tinh bàn như chết héo bỗng dờ lên đạo tổ: “Huynh...”

Đạo tổ đưa tay ngăn phần sau, ngón tay giống như còn gầy đét hơn vừa rồi lắc lắc nhẹ nhàng, trầm mặc hồi lâu mới nói: “Không cần nhiều lời, đây là mệnh.”

Chuyển hướng sang Giang Hoa tản nhân, nhìn ông ta hồi lâu, mới nói: “Tiên hữu là người xuất thế, lãnh nhân bàng quan là phải, chúng ta lại đều đã thân bất do kỷ.”

Giang Hoa miễn cưỡng tươi cười hỏi: “Sao? Huynh muốn đem đồ đệ bảo bối tặng cho ta? Lần này là bỏ được rồi?”

Đạo tổ nói: “Theo huynh nhân văn đã hạc vô ngại với đời cũng chưa hẳn là không tốt. Chỉ là ta thấy hài tử kia, luận đến khéo léo, trong mấy trăm năm Cửu Lộ sơn chưa từng có ai hơn, lại thiếu vài phần thông thấu, không phải người đại trí đại tuệ, ta sợ là sợ trò khôn vặt quá mức kia của nó. Ồi, nếu như không xong... tương lai huynh nề mặt ta, quan tâm nó một phần là được rồi.”

Giang Hoa ngẩn ra.

Chỉ nghe đạo tổ nói tiếp: “Mỗi người có duyên pháp của mỗi người, nếu nó tiên thiên ứng kiếp mà sinh, bất cứ ai cũng không kéo ra được.”

Lại nói Thi VôDoan, y xuống núi hơn nửa tháng, nhìn chung chơi đủ rồi, nhớ tới còn có việc phải tìm Giang Hoa, nhưng đã tiêu hết lộ phí. Y thấy cái gì cũng thú vị, được một lần có thể tự mình mua đồ cho mình, tiêu tiền chẳng thêm tính toán, cũng không biết tiền tài là tốt, hết như một đồng tử phá cửa, nhanh chóng bại gia đến mức chẳng còn tiền ở trọ.

May mà y cũng không hề chú trọng, ban đêm liền trộm mò vào từ đường trong thôn.

Thường thì tông thất từ đường chỗ cổng thôn phần lớn đóng kín, bình nhật trong tộc không có đại sự thương nghị, tầm thường là không có ai vào, nhưng từ đường này ngay cả người trông cũng chẳng có, Thi VôDoan liền nhân đêm trèo tường vào như tiểu tặc, lượn một vòng bên trong, cỏ dại dưới đất cũng cao quá hông y, cả từ đường âm trầm, y chẳng biết sợ hãi, còn nhìn mấy chữ to “trung hiếu tiết liệt” phủ không biết bao nhiêu tro bụi mạng nhện hai bên lắc lư đầu một lát, thuận tiện dịch hương án, thổi bụi trên bàn, rồi nằm dài xuống.

Không quên vỗ đầu thúy bình điệu, nhỏ giọng nói: “Suýt, đừng lên tiếng, cẩn thận người ta bắt mày về làm thịt đấy.”

Đại diện đã bắt đầu mọc lông ghét bỏ nhìn y một cái rồi rút mình thành một cục thịt nằm bên chân y.

Một người một chim cứ thế nghênh ngang ngủ, nửa đêm Thi VôĐoan nghiêng người, y đang tuổi lớn, ban đêm có khi xương cốt đau đớn, vớ thức giã giữa, tướng ngủ thập phần không đẹp, thúy bình điệu nằm yên lành ở đó bị y đập một phát rơi khỏi bàn.

Đại diện giật mình vỗ cánh, cuối cùng không để nền nhà bằng đá đập bẹp cái mặt chim, nó tức giận bay lên hương án, kêu Thi VôĐoan vài tiếng, ai ngờ tiểu tử khốn này ngủ hết như lợn chết, chẳng hề có ý muốn tỉnh giấc.

Thúy bình điệu hết cách, đành phải đổi đến phương hướng đỉnh đầu y, một lần nữa nằm trong hõm vai Thi VôĐoan, mới định vui đầu vào cánh ngủ tiếp, liền nghe thấy cánh cửa gỗ của từ đường “két” một tiếng, rõ ràng không có gió lại tự mình động.

Thúy bình điệu giật mình ngẩn cổ, kedo thanh âm “két két” truyền đến, bộ lông mới mọc xù hết lên, liều mạng mổ Thi VôĐoan, lại vỗ cánh trên đầu y, rốt cuộc đánh thức Thi VôĐoan.

Thi Vô Đoan mơ mơ màng màng dụi mắt, không rõ nguyên do mà nhìn con chim nửa đêm đột nhiên nổi điên này, liền thấy thúy bình điệu bay vút lên không trung, phát ra tiếng kêu sắc lẹm. Y nhủ may, nheo mắt nhìn ra cửa, thấy mấy ngón tay tái nhợt bám cánh cửa, một lão bà bà áo trắng tiến vào như bay.

Lão bà bà này cũng không nhìn y, tự hướng đến hương án, để lư hương Thi VôĐoan chuyển qua một bên về chỗ cũ, Thi VôĐoan vội rút ra sau nhường vị trí, bà ta liền hết sức yêu quý mà lau chùi lư hương rồi đốt hương vái.

Thi Vô Đoan quệt mũi, cảm giác giống như mình bị lão thái thái bá, trong lòng rất áy náy, liền nhảy khỏi bàn, chờ bà ta bái xong.

Lão bà bà lúc này mới chuyển hướng sang y, đôi mắt không sáng lắm dừng trên người y, ánh mắt ấy lạnh băng cực kỳ, Thi VôĐoan run lên, cảm giác như bị nước lạnh hắt lên mặt. Y liền khá vô tâm vô phé gãi đầu, cười cười nói: “Cái đó... Bà bà, tiểu tử ta không phải cố ý xông vào đâu, thật sự là hơi kẹt... Hì hì hì hì.”

Lão bà bà quỷ dị này nhìn y một hồi, liền vẫy tay gọi y, miệng nói khàn khàn: “Qua đây.”

Thi Vô Đoan nghe lời đi theo, thúy bình điệu gấp đến độ phải bay lên nóc nhà, ngậm góc áo của y liều mạng kéo ra sau, còn dùng móng vuốt cào tóc Thi VôĐoan. Thi VôĐoan ôm đầu rút cổ, dùng tay khua khua, bóp cổ thúy bình điệu, học dáng vẽ Bạch Ly nhét nó vào lòng nói: “Đừng quậy.”

Trong viện dần nổi sương, thúy bình điệu chỉ cảm thấy từng đợt âm khí ngưng tụ thành một cái miệng to, lão bà bà trong quỹ khí dày đặc kia đang dẫn họ đến cái miệng nọ.

Thi Vô Đoan vui vẻ tiến hai bước, miệng còn hỏi: “Bà bà, bà đưa ta đi đâu thế?”

Lão bà bà rảo bước đến cái miệng đen kịt kia, ngoắc y nói: “Đến đây.”

Thi Vô Đoan theo mãi đến đây, lúc này mới đứng lại, ngẩng đầu nhìn tiểu lão thái bà mới cao hơn y một chút, nghiêng đầu nghĩ một hồi rồi nói: “Quý bà bà, ta thấy trên sách viết rằng đây là Quý Môn quan, ta là sinh hồn, không vào được.”

Lão thái bà nghe vậy, khuôn mặt kia lập tức biến đổi, sắc mặt xanh xám dữ tợn, Thi VôĐoan vẫn không biết sợ hãi, hớn hờ như xem xiếc khi góp vui, thấy bà ta biến sắc mặt, ôm thúy bình điệu đã sợ tới mức mắt trợn ngược, nghiêm trang hỏi: “Bà bà, bà muốn lừa sinh hồn vào Quý Môn quan, là muốn đoạt xá sao?”

Thân hình quỷ bà bà kia bỗng cao lên vài thước, hình dung đáng sợ cực kỳ, thật có thể nói là mặt xanh nanh vàng, nhanh chóng bổ đến Thi VôĐoan, Thi VôĐoan ôm thúy bình điệu linh hoạt nhún người ra sau, lách mình tránh được, miệng lại vẫn lải nhải: “Bà bà, bà nghe ta giải thích đã, ta chính là thân đồng nam, lại là người tu đạo, dương khí quá thịnh, thân của ta cho dù lấy được cũng chẳng gượng nổi bao lâu.”

Quý bà bà bước chừng chưa bao giờ gặp tiểu hài không sợ hãi như vậy, cũng không nhịn được dừng một chút, sắc mặt cổ quái nhìn Thi VôĐoan. Thi VôĐoan liền ngáp một cái nói: “Ta thấy thế này đi, ta ngủ trong từ đường tông thất của các người, ừm... cũng coi như bất kính rồi, thật là xấu hổ, bà hóa lệ quỷ, hẳn là giữ lại chấp niệm kiếp trước, có niệm tưởng gì thì cứ nói ra, ta đi hoàn thành giúp không được sao.”

“Bà có tâm nguyện gì chưa hoàn thành?”

Quý bà bà ngó ra rất lâu, lơ lửng treo giữa không trung, trong miệng vang “khọt khẹt”, hồi lâu Thi VôĐoan mới nghe rõ bà ta nói chính là chữ “giết”, liền có chút buồn rầu gãi đầu bảo: “Giết? Giết ai? A, đúng rồi, bà đã biến thành lệ quỷ, khẳng định không nhớ được. Ôi, ta thấy bà như vậy, ở dương thế tam gian phải trăm năm rồi nhỉ, cho dù có cừu gia cũng chết hết bảy tám rồi, hơn nữa bản thân bà cũng chẳng nhớ nổi mà còn nghĩ mãi không buông? Thôi cứ đi đầu thai sớm một chút cho rồi...”

Quý bà bà nhe răng bổ đến.

Thi Vô Đoan vội lấy tinh bàn từ trong túi hành lý bên cạnh nói: “Được được được, ta tính nhân quả cho bà, tính một chút là được rồi chứ.”

Thúy bình điều nghe nói y còn muốn tính nhân quả cho nữ quỷ, lập tức trợn mắt ngã nhào xuống đất hôn mê.

Chỉ thấy Thi VôĐoan lăm lăm lôi tinh tuyến ra, tinh quang nhu hòa bắn ra từ trong tinh bàn, quý bà bà không nhận được tiến lên một bước, dường như bị cái gì đó mê hoặc, đưa tay muốn đụng vào bạch quang, ngay khoảnh khắc ngón tay tiếp xúc đến bạch quang, Thi VôĐoan vốn ngồi đó lại đột nhiên ngẩng đầu lên làm mặt quỷ.

Quý bà bà làm lệ quỷ bao nhiêu năm, vẫn là bà ta làm mặt quỷ hại người khác, chưa từng bị người khác làm mặt quỷ, không nhận được ngó ra giây lát, chính trong khoảnh khắc này, tinh bàn đột nhiên tuôn ra một đợt cường quang, ánh sáng sắc lẹm xuyên thấu thân thể, quý bà bà phát ra một tiếng kêu thê lương, chẳng mấy chốc đã bị tinh bàn hóa thành khói nhẹ, bị những ngôi sao hút đi.

Hồi lâu hào quang mới tan, Thi VôĐoan vỗ vỗ tinh bàn, chỉ cảm thấy tinh bàn bị sét đánh một lần liền ảm đạm tinh quang cuối cùng đã khôi phục một chút nguyên khí, lắc đầu nói: “Cừu gia đều chết già rồi, còn chấp niệm cái rắm gì nữa, muốn hại người mới là thật...Ôi, lần đầu tiên gặp lệ quỷ, không ngờ dễ lừa như vậy.”

Thúy bình điều vốn đã tỉnh, nghe thấy câu này lại sợ ngất đi lần nữa, bị Thi VôĐoan xách lên đặt trên vai, tay kia kẹp tinh bàn, chậm chạp một lần nữa trèo lên hương án, ngáp một cái nằm xuống lần nữa.

Hôm sau thái dương lên rõ cao y mới bò dậy, vừa ngẩng đầu liền thấy một người đang ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn trong từ đường đưa lưng về phía y, không biết từ khi nào tinh bàn trong hành lý lại vào tay người nọ.

Thi Vô Đoan dụi mắt, từ trên chiếc bàn gỗ nhảy xuống hoan hô một tiếng: “Giang Hoa tiền bối!”

Giang Hoa tản nhân vuốt râu, quay đầu mỉm cười tiên phong đạo cốt, chỉ thấy Thi VôĐoan hô to gọi nhỏ chạy qua, sự kích động bộc lộ trong lời nói, nhào vào lòng ông.

Giang Hoa lòng thấy xót xa, nghĩ về sau hài tử này sẽ theo mình ăn gió uống sương, có chút không đành lòng, vì thế định ra về từ ái, đưa tay sờ mái tóc mềm mại của thiếu niên, ai ngờ Thi VôĐoan ngẩng đầu lên, vẻ mặt cảm động nói: “Tìm được ông rồi, ta chẳng còn gì hết, còn tìm ông nữa thì sẽ phải ăn không khí mất thôi!”

Tay Giang Hoa tản nhân đang giơ lên khựng lại giữa không trung, chỉ thấy Thi VôĐoan sờ cái bụng nhỏ của mình, cười xán lạn như ánh dương, lộ ra nguyên hàm răng trắng, nói giòn giã: “Tiền bối à, ông mau mua thịt lừa nướng cho ta đi!”

7. Chương 7: Cổ Sắt

Có câu “Tiểu tử choai choai, ăn nghèo lão tử”.

Giang Hoa đến bây giờ mới xem như minh bạch câu này, ông đang chen thân trong khu chợ ồn ào, khá bất đắc dĩ nhìn Thi VôĐoan ăn tròn xoe cái bụng nhỏ, hỏi: “Lần này ăn no rồi chứ?”

Mở trên khóe miệng còn chưa lau khô, Thi VôĐoan nghe vậy vừa gật đầu vừa cúi xuống húp nốt nửa bát hoành thánh còn lại, lúc này mới cười với Giang Hoa, lộ ra một cái lúm đồng tiền bên má phải trên khuôn

mặt nhỏ nhắn tròn trịa cùng hai cái răng khểnh nhỏ, từ trên chiếc ghế gỗ nhảy xuống, vác bao hành lý nói: “Đa tạ tiền bối khoản đãi. Tiền bối à, sư phụ ta bảo ta tìm ông lấy một món đồ, là món gì vậy, ông mau cho ta đi, nương tử nhà ta còn đang chờ ta đó.”

Giang Hoa nhìn bộ dáng hệt như người lớn của y, không nhận được bật cười, gập ngón tay cốc đầu: “Đồ khỉ, chỉ biết nhớ nhưng nữ hài tử người ta, người ở Cửu Lộc sơn có từng học đàn hoàng? Đi theo ta.”

Thi Vô Đoan đáp một tiếng rồi hớn hởi theo Giang Hoa, hai người một chim đến ngoại thành, Giang Hoa lúc này mới tháo cổ kiếm trên vai xuống, thi triển chú pháp, cổ kiếm trong phút chốc lại dài lên mấy lần, phải đến hai trượng, quay đầu nói với Thi Vô Đoan: “Lên đây.”

Trên Cửu Lộc sơn dù sao cao nhân xuất hiện lớp lớp, thuật xu vật kiểu này tuy rằng không hay gặp, Thi Vô Đoan cũng không cảm thấy mới lạ, nghĩ sắp đến vân giá vũ, còn có cảm giác rất thú vị, liền nhảy tốt lên. Giang Hoa kết thủ quyết, cổ kiếm kia vũng vàng bay lên trời, chẳng mấy chốc hoa cỏ chim thú trên mặt đất đều không còn thấy rõ.

Lên trên cao gió thổi càng lúc càng lạnh thấu xương, tuy là cổ kiếm cực to và còn chở thêm hai người nhưng cũng bị gió thổi hơi du đưa, nhìn xuống như thể vực sâu, bản thân Giang Hoa tự nhiên đã quen, lo lắng Thi Vô Đoan sợ độ cao, liền đưa tay ôm thiếu niên vừa cao đến ngực mình vào lòng.

Thi Vô Đoan định nói gì đó với ông, nhưng lời vừa ra khỏi miệng đã bị gió cuốn tung, liền giẫy giụa vùng đầu ra khỏi ngực Giang Hoa, hưng trí bừng bừng nhìn đông ngó tây, nhìn thấy tua dưới đuôi cổ kiếm bị gió thổi bay phần phật, chỉ cảm thấy rõ ràng là thứ bằng bàn tay mà lại biến thành quái vật khổng lồ, cũng chẳng sợ bị gió thổi tan, vì thế tên nhóc này liền ý đồ từ trên cổ kiếm đang lơ lửng giữa trời bò qua xem đến cùng – bị Giang Hoa tẩn nhân kiên quyết ngăn chặn.

Tên khỉ con hoàn toàn không sợ ngã, Giang Hoa phát hiện mình trái lại vẫn hơi sợ.

Ngự kiếm mà đi chẳng qua nửa ngày, hai người đã lên đến một ngọn núi, tốc độ của cổ kiếm chậm lại, Thi Vô Đoan nhìn chăm chú, chỉ cảm thấy đây dường như là Thực trung hoặc Tiêu Tương, núi non khắp trước mắt, triển núi lại ôn nhu cực kỳ, không thấy mây may cự thạch cao vút chắn ngang.

Giang Hoa trực tiếp dẫn y lên lưng chừng một ngọn núi, đứng trong biển trúc.

Chỉ thấy Giang Hoa tẩn nhân cất cổ kiếm, dẫn đường phía trước.

Biển trúc này không giống thiên nhiên hình thành, tuy không rõ lắm nhưng thoáng có dấu vết nhân tạo, Thi Vô Đoan nhìn chăm chăm biển trúc từng tầng giống như không làm sao đi đến cuối kia, nghiêm trang bấm tay tính thử, hỏi: “Tiền bối à, ta thấy đây là Chu nguyên trận nhỉ?”

Giang Hoa khá bất ngờ, không nhận được quay đầu nhìn y một cái, cười nói: “Đồ khỉ nhà ngươi còn biết Chu nguyên trận?”

Thi Vô Đoan nói: “Biết chứ, ta từng học một chút rồi, sư phụ nói tính sao và trận pháp không tách rời.”

Giang Hoa liền hỏi tiếp: “Vậy ngươi nói thử xem, nếu ta không dẫn đường, ngươi có biện pháp phá trận này không?”

Thi Vô Đoan nhìn thoáng bốn phía với biểu cảm nghiêm túc nói: “Biện pháp phá trận... có chứ.”

Giang Hoa vui mừng thầm nghĩ, hài tử này tuy rằng gan to đến mức khiến da đầu người ta ngứa ran, tính nghịch đến mức khiến tim gan người ta run rẩy, nhưng phân thông minh và thiên phú này thật sự khó được, liền nghe Thi Vô Đoan nói: “Trận này là trúc thể, tìm một ngày thuận gió đốt trụ không phải phá luôn sao.”

Giang Hoa tẩn nhân: “...”

Thúy bình điều lại hung hãn đập cánh trên đầu Thi Vô Đoan.

“Thứ khốn kiếp, thế nếu ta dùng đá tảng bầy trận?”

Thi Vô Đoan ngẫm nghĩ một chút rồi nói: “À, thế ta ở ngay ngoài trận gọi ông, tiền bối chung quy chưa đến mức để ta ăn không khí chứ.”

Giang Hoa tản nhân quả thực không biết nên nói gì cho được, nhìn chung có thể lĩnh hội một phần vạn chưa cay của lão hữu mấy năm nay.

Hai người xuyên qua biển trúc, chỉ thấy một tiểu viện bị một loạt hàng rào trúc ngăn cách, không biết là loại hoa gì màu vàng nhạt quần lên, trên mặt còn giống như kết sương sớm, trông rất đẹp mắt. Thi VôĐoan thấy viện này dường như không nhỏ, trúc lâu phòng xá bên trong lại đầy đủ mọi thứ, thậm chí ngạc nhiên, lòng nói hóa ra tản tiên tiền bối này cũng phải ở trong nhà.

Giang Hoa chỉ một gian phòng bên cạnh trúc lâu nói với y: “Người cứ đi trước đi.”

Đang nói thì một người dáng vẻ thanh niên từ trong phòng xá kia đi ra, cung kính nói với Giang Hoa tản nhân: “Tiền trưởng đã trở về.”

Giang Hoa gật đầu, chỉ thanh niên này nói với Thi VôĐoan: “Y gọi là Hạc Đồng, chân thân chính là tiên hạc, những năm qua khá có đạo hạnh, nếu ta vắng mặt, người có việc cứ tìm y là được.”

Hạc Đồng chuyển hướng sang Thi VôĐoan còn mơ mơ hồ hồ, vẫn là bộ dáng cung cung kính kính, có chút khuyết thiếu biểu cảm, nói: “Mời tiểu đạo huynh, chỗ ở của huynh đã thu dọn sẵn sàng rồi.”

Thi Vô Đoan nhìn y, lại nhìn Giang Hoa, không nhận được nhũm mày hỏi: “Tiền bối, không phải sư phụ ta nói...”

Giang Hoa ngắt lời: “Người biết sư phụ người bảo người lấy cái gì chứ?”

Thi Vô Đoan chần chờ một chút rồi lắc đầu, Giang Hoa liền cười nói: “Sư phụ người bảo người lấy kinh nghiệm, thuật tính sao của người tiến cảnh quá nhanh, Huyền Tông vốn không giỏi đạo này, ta du lịch tứ phương, dùng được thứ này, một số thứ bằng môn tà đạo trái lại biết kha khá, ông ấy liền phó thác người cho ta, để ta dạy người một số phép tính đơn giản. Người cứ đi trước, không vội trở về.”

Nói xong giống như không muốn nhiều lời, đẩy vai y một cái rồi quay người vào trúc lâu, Hạc Đồng bên cạnh giục Thi VôĐoan đi cùng mình, y không nhận được hơi nghi hoặc, trong lòng thầm nghĩ, là sư phụ bảo ta đến cùng tiền bối học bốn sự sao?

Ngay cả tiểu hài tử chưa từng xuống núi như y cũng minh bạch tu tiên và tu đạo hoàn toàn là hai chuyện khác nhau, hơn nữa cho dù đạo tổ với Giang Hoa tản nhân giao tình nhiều năm, cũng tuyệt không có đạo lý chương môn nhân Huyền Tông giao đệ tử quan môn của mình cho Giang Hoa tản nhân dạy.

Thi Vô Đoan vạn phần hồ nghi bỏ hành lý vào phòng, không nhận được lại muốn hỏi đến cùng, nhưng Hạc Đồng kia mi thanh mục tú dáng vẻ linh tú, lại là kẻ ba chân chẵn đập được phát rầm nào, một hỏi ba không biết, thấy y thu xếp xong liền không phân thuyết gì bỏ luôn ra ngoài. Thi VôĐoan và thúy bình tiên tước đưa mắt nhìn nhau một hồi, liền ăn ý thăm hiềm gian phòng.

Giang Hoa đối với y tự nhiên là không tồi, bày biện trong phòng đương nhiên không phải nam vàng khảm bạc, nhưng thoạt nhìn cũng sạch sẽ nhã trí, không thiếu thứ gì, cạnh giường có chiếc màn trúc nhỏ, đi vào thấy lại liền với một cửa nhỏ, Thi VôĐoan đẩy cửa bước vào, thấy bậc thang lắt đi xuống dưới.

Y gọi thúy bình điệu: “Con chim ngọc, mau qua đây mau qua đây, chúng ta xuống xem thử.”

Một người một chim hưng trí bưng bưng theo thêm dãi xuống, chỉ nghe bên trong dường như có tiếng nước chảy róc rách, xuống dưới thấy lại có động thiên khác, hình như nước suối chảy qua đây, không biết làm sao mà để lại một cái ao dưới này, nước ao trong veo thấy đáy, Thi VôĐoan đưa tay vốc thử, cảm giác mát rượi, bèn đưa lên miệng uống hai ngụm, chỉ cảm thấy ngọt lành dị thường, còn ngon hơn nước dưới suối Cam Lộ chúng tiểu yêu Thương Vân cốc đồ xô đến.

Thúy bình điệu nhảy lên một tảng đá, đập cánh kêu hai tiếng, Thi VôĐoan nhìn theo chỉ dẫn của nó, chỉ thấy bên cạnh còn có cửa đá. Đẩy cửa đá ra, bên trong lại là cả một tàng thư trông như thư phòng.

Thi Vô Đoan trèo lên chiếc bàn con, lấy một quyển sách trên giá, tiện tay mở ra xem, chính là một quyển du ký, không biết tác giả là ai, bên trong ghi lại kỳ văn dị sự mới nghe lần đầu. Trong lòng Thi Vô Đoan âm thầm ngạc nhiên, lại mở một bản khác, lần này là một quyển giảng nguyên lý tính sao, y nhìn qua vài tờ, chỉ thấy trong này ghi lại chẳng qua là phép tính tầm thường “tam liên tứ cố ngũ hồn định” nọ kia, không nói tính như thế nào, mà là thuyết minh mỗi một bước thiết kế ra sao, lại suy luận ra sao.

Thi Vô Đoan ngồi xếp bằng trên bàn, bắt đầu lật xem, mới xem chẳng qua nửa quyển đã cảm thấy rất nhiều vấn đề trước kia không minh bạch trong nháy mắt đều như thể hồ quán đỉnh*. Sau đó y lại không ngồi yên, bỏ quyển này xuống, rút thêm mấy quyển khác, người nổi tiếng hay vô danh, hoặc là người y chưa bao giờ nghe nói, nội dung lại đều chưa thấy bao giờ.

Trên Cửu Lộc sơn không thiếu tàng thư, tuy rằng y bướng bỉnh nhưng mấy năm nay bị đạo tổ trông chừng nên cũng chưa bao giờ xao nhãng công khóa, hơn nữa thiên tư tốt hơn hải đồng tầm thường, có khả năng nhìn qua là nhớ, bản thân cảm thấy mình cũng có chút bổn sự, đến nơi đây mới âm thầm chép miệng.

Chính lúc này, không biết thúy bình điều đựng phải cái gì mà truyền đến một tiếng vang nhỏ hệt nhưâm thanh của đàn ba dây, Thi VôĐoan đang đắm chìm trong trang sách, bị nó làm giật thót, nhảy tót xuống bàn, thấy trong góc có bày một cây cầm... không, nên là sắt**.

Trên vật ấy có hoa văn tinh tế, đến gần nhìn thử, Thi VôĐoan mới phát hiện chỗ không tầm thường của thứ này, lẽ ra nhả sắt tầm thường chẳng qua hai mươi ba dây, tụng sắt cũng chỉ hai mươi lăm dây, nhưng y đếm thử lại phát hiện thứ này có đến năm mươi dây.

Y không nhận được tò mò dùng tay gảy thử, âm thanh của cổ sắt bình thường phần nhiều như nước chảy, bình hòa động lòng người, nhưng y vừa đưa tay đụng vào lại cảm thấy trong sắt âm này có sự triền miên bi khổ khó nói nên lời, không cầm được lòng dừng một chút, thanh âm ấy lưu luyến hồi lâu mới từ từ tan đi, giống như nhỏ một giọt nước xuống ao, Thi VôĐoan bỗng nhiên cảm thấy trong lòng trống rỗng, dường như hơi buồn bã.

Vừa thất thần, không biết làm sao mà đầu ngón tay bị rạch một đường nhỏ, một giọt máu lăn xuống cổ sắt năm mươi dây kia, lại như thể bị nó hút vào, thoáng cái đã chẳng thấy bóng dáng.

Thi Vô Đoan lấy làm kinh hãi, chỉ nghe một người nói phía sau: “Xem ra nó còn có vài phần duyên phận với người.”

Thi Vô Đoan quay đầu trông thấy Giang Hoa tản nhân không biết đứng ở cửa từ bao giờ, biểu cảm trên mặt không nhìn rõ, chỉ cảm thấy ánh mắt có phần phức tạp.

“Tiền bối.”

Giang Hoa bước vào ôm cổ sắt kia đặt trên bàn sách, nói: “Đây là cổ vật, nghe đâu khúc cổ sắt năm mươi dây tấu, cóâm đại bi khiến nhân tình không thể ngừng, vì vậy hậu nhân sửa thành hai mươi lăm dây. Đến bây giờ, cổ sắt như thế sớm đã thất truyền, hầu như không nhìn thấy nữa, ta cũng phải trắc trở lắm mới kiếm được một cây thế này.”

Tay ông lướt qua cổ sắt, âm thanh khiến người ta động lòng kia lại xuất hiện, Giang Hoa thấy trên mặt Thi VôĐoan lại xuất hiện thần sắc ngẩn ngẩn ngơ ngơ, không nhận được thăm thở dài, lòng nói một hải đồng nhỏ tuổi, suốt ngày chơi đùa, chính là tuổi vô ưu vô lự, còn chưa biết bi là gì, đã ẩn ẩn hiện một chút si khí, chỉ sợ tương lai...

Lại nghĩ đến lời đạo tổ nói, mỗi người có duyên pháp của mỗi người, không nhận được phải thở dài.

*Thể hồ quán đỉnh: có thể hiểu đại khái là truyền trí tuệ khiến người ta hoàn toàn giác ngộ.

**Đàn sắt là loại đàn thường có 25 hoặc 16 dây.

8. Chương 8: Hoạt Trộn

Thi Vô Đoan vạn phần không rõ nguyên do hồ đồ lại ngay trong tiểu viện của Giang Hoa tản nhân.

Y trái lại rất biết thích ứng trong mọi tình cảnh, dù sao Giang Hoa nuôi cho ăn uống ngon lành, sách trong thạch thất dưới lòng đất tùy tiện xem, gặp phải chỗ không hiểu còn có thể đi tìm Giang Hoa chỉ điểm một hai – chủ yếu nhất là tính tình Giang Hoa tản nhân cũng rất tốt, bất kể y nghịch ngợm phá phách như thế nào, hỏi những vấn đề đại nghịch bất đạo, người ta đều có thể hòa vui vẻ, chưa bao giờ đánh đòn... Thi Vô Đoan ở hơn hai tháng, lại cảm thấy da hơi ngứa, khá là không quen.

Sau hai tháng, y rốt cuộc cảm thấy buồn chán.

Chu nguyên trận nằm bên ngoài, Giang Hoa tản nhân tuy rằng nổi hứng chạy khắp tứ xứ tam sơn lục thủy nhưng trên địa bàn của mình lại không thích thanh tĩnh bình thường, một khu viện nho nhỏ chung quanh không biết có bao nhiêu trận pháp lớn bé, trừ một số chim bay cá nhảy khai linh triống nuôi, đã vật trên núi này phảng phất biết sự lợi hại của ông, tự giác không đến gần nơi đây.

Thời điểm Giang Hoa tản nhân có mặt, còn có thể kể cho y một số kỳ văn dị sự, cũng khá thú vị, nhưng ở trên núi cứ vài ba bữa lại phải bế quan, vừa bế quan là dăm ba hôm chẳng trông thấy bóng dáng đâu, chỉ còn lại Hạc Đồng chiếu cổ Thi VôĐoan.

Hạc Đồng người này quả thực không thể dùng chán ngắt để hình dung, nói chuyện làm việc không đâu không nề nếp, từ sáng đến tối chẳng thấy nụ cười, khuôn mặt như cái màn thầu, từ sớm đến khuya chính là “Tiểu đạo huynh nên đi đọc sách”, “Tiểu đạo huynh ăn cơm”, “Tiểu đạo huynh dậy”, hoặc là “Tiểu đạo huynh, vạn vật có linh, không được bắt nạt vật nhỏ”, “Tiểu đạo huynh chưa từng tu tập trận pháp, đừng đi lung tung khắp nơi”.

Vì thế tuy rằng ăn uống ngon lành không cần bị đánh, Thi VôĐoan vẫn không thể tránh khỏi hoài niệm cuộc sống ở Cửu Lộc sơn. Có nhiều sư huynh đệ lớn lớn nhỏ nhỏ như vậy, còn có chúng tiểu yêu trong Thương Vân cốc, quan trọng nhất là còn có Tiểu Ly Tử.

Y thích nhất là chơi với Bạch Ly, thứ nhất Bạch Ly là “tiểu cô nương” đẹp nhất mà y từng gặp, tiểu nam hài tuổi này vừa mới mộng mộng đồng đồng biết một chút “nam nữ hữu biệt”, một mặt không thích chơi với nữ hài tử, một mặt lại không nhịn được trộm muốn được nữ hài tử chú ý, nhất là cô bé đẹp nhất kia.

Có điều trên Cửu Lộc sơn, hài tử cùng tuổi với Thi Vô Đoan không nhiều, y lại là đệ tử quan môn của đạo tổ, cũng không hay tiếp xúc với đám đệ tử học nghệ bên ngoài, vì thế không biết “Tiểu gia cả ngày chơi với nữ hài là chuyện mất mặt”, vui đến mức cả ngày lờ thiên hạ trước mặt tiểu mỹ nhân.

Thứ hai Bạch Ly tốt tính, Thi VôĐoan vừa chọc là cười, cho cái gì cũng bảo đẹp, không như bọn sư tỷ muội chỗ Khổ Nhược đại sư, vô duyên vô cớ làm kiêu, tím tím lại lúu rúu ồn ào đau hết cả đầu.

Hôm ấy Thi VôĐoan chui ra khỏi thạch thất dưới đất, đang vươn vai thì nhìn thấy thúy bình điều mở thóc trong viện, bèn chạy tới dùng mũi chân đạp thúy bình điều, đại diệu hung tợn cho y một phát – lông mới toàn thân nó dài ra một chút, độc mỗi móng còn trọc lóc, thoát nhìn chẳng ra làm sao, hết sức buồn cười, đã bị ám thỏ tinh Giang Hoa nuôi cười nhạo cho nên thập phần tổn thương lòng tự tôn, hai hôm nay đặc biệt cừu thị kẻ đầu tên Thi VôĐoan này.

Thi Vô Đoan ngồi xổm trên một tảng đá trong viện như tiểu hầu tử, một tay chống cái cằm lại gầy đi, y lớn quá nhanh, quần áo ngắn đi không ít, cổ tay liền lộ ra, tự đứng thử dài nói với thúy bình điều: “Chim ngốc, tao nhớ Tiểu Ly Tử và sư phụ với mọi người.”

Thúy bình điều trong lúc bận rộn trăm điều nhìn y một cái, tiếp tục hết sức chăm chú mổ gạo, làm một con biển mao súc sinh xứng chức, không thể linh hội một chút phiền muộn thiếu niên “Tiểu tiểu tử, ngồi bậu cửa, khóc hôđòi tức phụ” mà lòng sớm trưởng thành.

Thi Vô Đoan ốđó than thở một hồi, đáng tiếc bản tính chính là người cho chút dương quang là xán lạn, chưa được một lúc đã phẩy sạch chút phiền muộn vất vả lắm mới gom góp được, lại cúi đầu nhìn thúy bình điều một lát, bỗng nhiên nhảy dựng lên chạy về phòng thu dọn hành lý rồi nhảy nhót lao ra, không biết nặng nề đập thúy bình điều suýt nữa ngã nhào, nói: “Đi, chúng ta cáo từ tiên bối, về nhà thôi!”

Câu trả lời của thúy bình điều là dùng móng vuốt dài trượt cào tay y một phen, quay người dùng bóng lưng không một ngọn cỏ đối lại với y.

Chờ Thi VôĐoan tìm đến Giang Hoa, mới phát hiện vị tiên bối bình nhật cơ hồ có cầu tất ứng lúc này đột nhiên không dễ nói chuyện, vô luận y gây sự cũng vậy, bảm dính cũng thế, nói lý do gì Giang Hoa cũng chỉ cười hì hì nhìn y, dùng lắc đầu ôn hòa kiên định làm câu trả lời.

Thi Vô Đoan nói thắm, ông không cho ta đi, ta không biết tự mình trốn đi sao?

Vì thế y liền nhân đêm khuya, tìm dây thừng cột miệng thúy bình để không cho kêu la, lại ấn đôi cánh đại điểu vỗ không ngừng, một mình khê khằng chuồn ra.

Chu nguyên trận ngoài cửa y đã theo Giang Hoa tản nhân đi qua một lần, hơn nữa cho dù chưa đi qua, mấy ngày nay rúc trong thạch thất dưới lòng đất đọc sách cũng tự thấy đã xem bảy tám phần sách nhập môn trận pháp, sớm chẳng thèm để mắt đến loại trận pháp không tính là quá cao này.

Nhưng đi đến cổng viện, Thi VôĐoan mới trợn tròn mắt.

Trận pháp chỗ tiền viện kia không biết bị người ta thay đổi từ khi nào, đá và biển trúc thấp thoáng xen lẫn, biển trúc này giống như một xoáy nước vĩ đại, nhìn một chút tưởng như muốn hút đi thần trí của y, ngay cả ánh trăng chiếu trong rừng cũng phẳng phất có độ cong phức tạp, khiến người ta cơ hồ không nhận được hoài nghi đó không phải trận, mà là ảo cảnh thần thông tạo nên.

Thi Vô Đoan cất một bước, lại ngừng, thúy bình để không biết rời tay rơi xuống đất từ khi nào nhìn chăm chăm biển trúc kia, không nhận được lắc đầu vẫy đuôi vài cái, giống như uống say, quay tại chỗ hai vòng, cổ nghển ra trước, thoáng cái đã ngã “phịch” xuống đất bất động.

Thi Vô Đoan nhớ tới hào ngôn tráng ngữ của y, liền móc đồ lấy lửa từ trong lòng ra, định hỏa thiêu liên doanh.

Nhưng ai biết đốm lửa rơi lên cỏ cây, chẳng những không cháy, ngược lại chập chờn một chút rồi tắt ngấm. Trên mặt đất loáng thoáng hiện lên một tầng chú văn màu xanh như lóe ba quang, chớp mắt liền biến mất.

Giang Hoa đề phòng y đốt lửa nên đã hạ loại “phòng hỏa chú” này trên cả mỏm núi.

Vì thế ngày hôm sau lúc Giang Hoa ra khỏi phòng, liền thấy Thi VôĐoan cuộn thành một hình tròn be bé, gối trên bao hành lý cuộn mình ngủ ngay trong viện, tay còn cầm tiểu mộc côn, dưới đất là một loạt phép tính giải trận lộn xộn – đáng tiếc không giải được.

Thúy bình để đoán là duyên có đầu quá nhỏ bụng quá to, không hiểu được thứ phỉ đầu óc kiểu này, vẫn đang hôn mê chống vó.

Giang Hoa tản nhân chấp tay sau lưng, cúi đầu nhìn kỹ, không nhận được cười cười, lòng nói tên nhóc này học chưa đến hai tháng, vẫn chưa nhập môn đâu, biện pháp giải trận trái lại từng bộ, còn rất ra dáng – đáng tiếc ngay cả mép cũng chẳng dính.

Cứ như vậy, Thi VôĐoan đành vận phần bất đắc dĩ khuất tòng dưới *** uy của “Lục hồi trận” thần thông quảng đại kia của Giang Hoa tản nhân. Trừ phi trận chủ bằng lòng thả y, nếu không Thi VôĐoan nhất thời chỉ có thể nằm sấp trên sườn núi.

Bất đồng với những trận pháp sơ đẳng có lối giải cố định, thậm chí những trận chết dựa trên trận pháp sơ đẳng, mặc dù có biến hóa nhưng cũng có thể mở ra theo một lối suy nghĩ, “Lục hồi trận” là trận sống.

Giang Hoa nói: “Trận này thời thời khắc khắc vận chuyển biến hóa theo tinh tế, tính ra toàn bộ quỹ tích tinh không phương nam, mới có thể tìm được đường giải trận. Chỉ cần sao đang biến hóa, trận pháp vẫn biến hóa, mỗi lần đường tinh tế thay đổi phương vị lớn nhỏ là Lục hồi trận có thể đảo ngược trời đất.”

Nhìn thiếu niên kia đôi mắt mập mờ, rõ ràng là đáng vẽ đang nghĩ chủ ý hại gì đó, Giang Hoa liền tùy tay dùng quạt gõ đầu y một cái, nói: “Không cần suy nghĩ oai môn tà đạo gì, người một ngày không giải được trận này thì một ngày cứ đợi theo ta tu hành đi.”

Thi Vô Đoan méo xệch miệng, nói: “Tiền bối, ông cứ nhốt ta hoài, để tức phụ của ta một mình ở nhà, nếu nàng tái giá thì phải làm sao đây?”

Giang Hoa thật là dở khóc dở cười, Thi VôĐoan lại nghiêm trang cò kè mặc cả: “Ông không cho ta trở về cũng được thôi, thế ta phải viết phong thư nhà cho tức phụ.”

Giang Hoa tản nhân lắc đầu, không thèm để ý nữa.

Thi Vô Đoan liền hí hục lấy giấy bút, nhào trên bàn từng đường từng nét rất ra dáng mà viết thư cho Bạch Ly, lăm nhăm lăm nhai một xấp dày cộp, đông đông dài dài có thể nói là tam chỉ vô lu*, lúc này mới cẩn thận thổi khô, nhét vào bì thư dán lại, cột lên chân thúy bình để, lại mở bao hành lý bảo bối, cẩn thận

lấy tinh bàn ra, “rào rào” một hồi, nào là vòng tay khuyên tai trâm cài, lục lạc ngọc bội hà bao, từng xâu từng chuỗi rơi hết ra.

Liên nghe Thi VôĐoan nói: “Mày mang cả những thứ này về cho Tiểu Ly Tử, đều là tao mua cho y đấy.”

Thúy bình điều bị mấy thứ châu quang bảo khí, son son phần phần dọa rớt khỏi bàn. Thi VôĐoan mới mặc kệ, trùm thành một bọc, buộc lên chân con chim lúc này có vẻ đặc biệt gầy trơ cả xương.

“Bay đi.” Thi Vô Đoan nói.

Thúy bình điều tội nghiệp kéo bao đồ cơ hồ xấp xỉ nó lết một bước, kêu hai tiếng như kháng nghị. Thi VôĐoan liền dùng đầu bút chọc cái mông trĩu trĩu của nó, lại nói tiếp: “Trời ơi, mày ăn nhiều đồ như vậy phì lên như vậy, đều đi làm gì rồi, đừng làm bộ làm tịch, mau bay đi!”

Thúy bình điều vạn phần bất đắc dĩ, đành đập cánh vài cái, giữ mấy cọng lông chim mới mọc, bay chưa được hai thước đã rơi xuống, chớp đôi mắt đen tuyền tội nghiệp, dùng ánh mắt lên án Thi VôĐoan.

Thi Vô Đoan gãi đầu, bỗng nhiên cười “hì hì”, thúy bình điều run bắn, biết y lại có chủ ý tệ hại, khá có cảm giác đại nạn ập đến.

Chỉ thấy Thi VôĐoan niệm pháp quyết, thổi lên người thúy bình điều, thúy bình điều dựng hết lông, nhất thời cảm thấy không thích hợp, nhưng muốn chạy nữa cũng chẳng còn kịp, nó cảm thấy mông nóng hầm hập, quay đầu thấy phía sau có một ngọn lửa như ma trời, nó dùng cánh đập đi, nhưng càng đập càng cháy to, đành phải kêu thảm bay lên, lao đi như mất mạng.

Thi Vô Đoan đứng tại chỗ, ngửa đầu nhìn thúy bình điều lưu lại một làn khói nhỏ phía sau, nghĩ bản thân còn bị vây trên núi, trong lòng còn khá hâm mộ.

Mà lúc này trong Thương Vân cốc đang đại loạn.

“Nghịch kính” yêu vương Bạch Tử Y đặt trong cốc đột nhiên nứt một vết dầy kỳ lạ, mặt gương trơn bóng cũng ảm đạm, chiếc gương chúng tiểu yêu sau khi tu thành hình người tất phải báo cáo yêu vương đến chiếu một cái lại lộ ra xu hướng gần đất xa trời.

Truyền rằng “Nghịch kính” trong Thương Vân cốc chính là bảo giám trên trời giáng xuống của tộc thiên hồ thuở hồng hoang sơ khai, dù là thần lôi bổ xuống cũng không làm gì được nó, lúc này vô duyên vô cớ nứt ra, tuyệt không phải điềm lành.

Bạch Tử Y ngày ngày dẫn mấy trưởng lão hộ pháp quanh Nghịch kính, nhưng vẫn không thể nề hà nhìn mặt kính kia xám xịt từng tầng.

Nhưng những việc này, bà lại không nói với Bạch Ly một chữ, mỗi lần thấy y còn phải gượng ra vẻ tươi cười. Bạch Ly rất thanh nhân, trên gương mặt vẫn giống như không có lấy một chút huyết sắc, người lại như đã trưởng thành không ít – thiếu niên vốn thoát nhìn tương đương với Thi VôĐoan, mấy ngày không gặp dường như đã thành mười lăm mười sáu tuổi, thân hình cao to.

Bạch Tử Y vội vã từ bên ngoài trở về, thấy Bạch Ly chờ mình ngay động khẩu, thoáng ngần ra, hơi chân chân cười cười hỏi y: “Sao con lại ở đây?”

Bạch Ly không nói gì, chỉ yên lặng ngẩng đầu đánh giá bà ta.

Bạch Tử Y bị tầm mắt của y nhìn khá mất tự tại, vẻ tươi cười trên mặt cứng đờ, tránh khỏi mắt y, nói: “Mẹ hôm nay mệt rồi, phải vào thay quần áo, con tự mình đi chơi đi.”

Bạch Ly lại cúi đầu cười lạnh một tiếng, vẫn dùng thanh âm phẳng phất đặc biệt dịu dàng kia nói: “Mẹ?”

Bạch Tử Y dừng bước, chỉ thấy mắt Bạch Ly nhướng lên, lại chậm rãi nói tiếp: “Mẹ, người thật sự là mẹ của con sao?”

Bạch Tử Y ấn đường giật một cái, miễn cưỡng cười nói: “Hài tử này nói gì thế, mẹ không phải mẹ con thì còn ai vào đây?”

Bạch Ly chìa bàn tay ra, đôi tay thuần thuần trắng nõn kia đẹp tột cùng, y cúi mắt nói: “Từ khi con có ký ức, trừ lúc nhỏ chưa thể biến hình từng có một đôi tai hồ, lại không nhớ nổi chân thân của mình là đáng vẻ gì, chẳng phải cổ quái?”

Bạch Tử Y vội nói: “Đó là bởi vì cha con không phải tộc chúng ta...”

Bạch Ly một lần nữa cắt ngang, ngược mắt lên, ánh mắt nhuệ khí chặn lời bà ta muốn nói, nhẹ nhàng bảo: “Hơn nữa, thiên hạ nào có đạo lý mẹ ruột sợ con trai mình?”

Bạch Tử Y im lặng, đồng tử bỗng dưng to lên, bước chân ngừng ngay dưới đất, cứng đờ nhìn Bạch Ly, chẳng qua giây lát mà thái dương lại thấy mờ mờ.

Đúng lúc này, thủy bình điều như một tràng pháo nổ, non hồ biển gầm đồm đầu vào Hỏa Liên động, phá tan không khí giằng co giữa hai người, trong phút chốc trên người Bạch Ly lại phóng ra một chút sát khí sắc bén, cho đến khi thấy rõ đó là thủy bình điều, mới không nhịn được ngớ ra, thần sắc dịu lại.

Bạch Tử Y vội nhân cơ hội hấp tấp dặn dò một tiếng rồi quay người đi vào không hề ngoảnh lại. Bạch Ly tùy tay bóp tắt ngọn lửa nhỏ phía sau thủy bình điều, nhìn bóng lưng bà ta, cũng không bức quá, chỉ là trên mặt lộ ra nụ cười khá trào phúng.

*Tam chỉ vô lư: viết hết ba tờ giấy cũng chẳng thấy chữ lừa nào. Câu này xuất phát từ điển cố:

Thuở xưa có một văn nhân tự cho là đúng bị người ta trêu chọc là bác sĩ, y lên phố mua một con lừa, theo tập quán lúc đó, người mua viết cho người bán một phần hợp đồng. Bác sĩ trải giấy, hạ bút ngàn câu, viết đủ ba tờ giấy to toàn những lời thừa thãi không dính đến lừa. Người bán lừa sốt ruột giục y nhanh lên, y vội nói, không gấp, còn chưa viết đến chữ “lừa” mà.

Đại để là viết đông dài lắm nhằm mà lạc đề.

9. Chương 9: Bỏ Trốn

Năm Đại Càn thứ mười ba là một năm không tốt lắm, chẳng biết có bao nhiêu người nhúng máu viết xuống niên hiệu của năm này.

Từ mùa đông năm trước đến đầu xuân, Hoài Giang vừa lúa thiên hạ không có lấy một bông tuyết, một giọt mưa, lòng sông rút xuống mấy trượng, một số địa phương thậm chí cạn dòng, vùng Giang Nam đôi mắt trông đi lại có dáng vẻ đất cằn ngàn dặm, trên mặt đất đỏ thẫm nứt ra lỗ hổng rộng đến mấy thước, xác chết đói ngàn dặm, mười nhà trống chín, Tổng đốc Hoài tâu sau khi dâng thư lên triều đình, liền treo cổ trên xà nhà ngay trong nhà mình mà không rõ nguyên nhân.

Vùng Tương Hoài lại lụt nặng, hồng thủy làm sập hơn mười thành quách, lưu dân bị thiên tai chạy khắp nơi không ngớt, bảy tám phần mười chết trên đường. Nữ hài tử bảy tám tuổi trên đầu cắm cỏ, một đầu ngó là có thể mua mang đi, dù là tiểu tử kiện khang, lấy ba đấu gạo cũng có người xếp đội đến bán.

Người loạn ly không bằng chó thái bình.

Thành Bình Dương đê vỡ tuy rằng chưa từng rơi một giọt mưa nhưng sắc trời cả tháng không sáng, giống như ba thước trên đầu mọi người bấp một cái bát tô, ép người ta không thở nổi. Có người già nói, nửa đêm ra đây, ngẩng đầu nhìn là biết ngay đó không phải mây đen, mà là vô số oan hồn từ tứ phương bay tới, muốn đến kinh thành tìm Hoàng đế bày tỏ oan tình.

Thiên tai liên nhân họa, Tương Bắc một xa phu cùng một nông dân dựng cần tre mà lên, quan binh triều đình phải tới bình loạn tiểu phi còn ở giữa đường, đã có vô số người không sống nổi nữa từ tứ phương hưởng ứng, đại lục thái bình đã quá lâu này bắt đầu tiến vào một thời đại mới – chiến loạn không ngừng không nghỉ.

Đương nhiên, hết thảy những điều này đều không liên quan đến Thi VôDoan trên một đỉnh núi xa tít mù chim không thềm ỉa nơi đất Thục.

Thúy bình điều bị y phái truyền tin một đi không về, y cũng chẳng sốt ruột, nghĩ quả nhiên con đại điều ngu ngốc kia bụng rỗng não nhỏ, một thân trên dưới chỉ có mỡ, ngay cả bay cũng chẳng nhanh bằng Giang Hoa tản nhân.

Giang Hoa ban đầu lo lắng mình nhốt hài tử này trên núi, y sẽ cấu kính quây phá nọ kia, ai biết thời gian dài lại phát hiện Thi VôĐoan giống như trời sinh... thiếu chút gì đó so với người khác.

Nghe đâu thời điểm hài tử này còn quần tã, vừa mới học ngồi, người lớn cướp đồ chơi trong tay, y sẽ không sốt ruột. Đố hài tử khác đã sớm khóc ầm không ngừng, tiểu tử này lại chỉ chớp đôi mắt đen láy mà nhìn, mở miệng “A” một tiếng, tỏ vẻ muốn đòi lại, muốn tiếp tục chơi, nếu không lấy lại được thì y sẽ biết nghe lời phải mà chuyển dời hứng thú lên đồ chơi khác.

Nghe nói Bán Nhai chân nhân tiểu sư đệ của đạo tổ từng thí nghiệm, cướp hết đồ chơi bên cạnh y, chỉ để xem liệu y có khóc hay không, kết quả vị tiểu gia này thập phần khó hiểu nhìn nhìn ông ta, giống như không hiểu ông lão râu dài này ôm một đồng to trống bỏi đồ chơi các loại không thôi làm gì, sau khi khó hiểu một hồi, liền tọt chân gặm một cách ngon lành – cái này ông chung quy không cướp được nữa chứ?

Căn cứ quan sát của Giang Hoa, Thi VôĐoan chính là người như vậy – không vội, không giận, không sợ.

Trên đời có rất nhiều người không quan tâm hơn thua, Thái Sơn đổ trước mặt mà không động dung, chỉ là bọn họ phần lớn là người thông đạt trải qua trần thế nhấp nhô, thấy quen bi hỉ, Thi VôĐoan lại bất đồng, y hoàn toàn là trời sinh. Chẳng những thiếu căn cân, còn thập phần giỏi tự mình an ủi, rời khỏi Cửu Lộ sơn ở hơn mười năm, không hề gì, ra ngoài chơi một chuyến cũng rất tốt, chẳng có gì ghê gớm, bị nhốt tại một đỉnh núi không cho đi ra ngoài, không hề gì, dù sao có ăn có uống, chẳng có gì ghê gớm, chim truyền tin bay đi mãi không về, không hề gì, chim quá ngu ngốc, nể sư phụ nuôi tha thứ cho nó, cũng chẳng có gì ghê gớm.

Dù sao y biết tự mình tìm vui, hơn nữa cực kỳ có khả năng học để thực dụng.

Thời điểm trời bắt đầu nóng lên, gian phòng nhỏ của Thi VôĐoan thập phần mát mẻ, vì sao đây?

Hạc Đồng đi vào trông thấy, suýt nữa tức méo mũi, chỉ thấy Thi VôĐoan cột dây thừng lên xà nhà, phía dưới đan một cái sọt tròn, trước sọt cột một cái quạt to, mấy con thỏ tinh Giang Hoa nuôi ở ngay trong sọt liễu mạng chạy vòng tròn, sọt vừa quay quạt liền lắc lư quạt gió, phòng y thì mát rượi, mấy con thỏ kia chạy đến mức sắp lè lưỡi.

Con thỏ to chạy đến trước mặt Giang Hoa khóc lóc kể lể, Giang Hoa đi theo phía sau Hạc Đồng nhìn kỹ, phát hiện cái sọt kia lại còn có nội dung khác, là một tiểu Chu nguyên trận tam xuất lục cách, mấy con thỏ ngu ngốc rõ ràng bị mê bên trong, chỉ biết liễu mạng chạy, lại không chạy ra được.

Giang Hoa xem như đã nhìn thấu, nhất thời không chú ý Thi VôĐoan, có thể để y làm ra chút mảnh khỏe. Cũng chẳng biết y đổi cách kích mình thế nào, hay thật sự là ngứa một lòng muốn tìm vui.

“Lục hồi hoạt trận” đến nay vẫn là trận vô giải, trận chủ không cho qua, ai tính được quỹ tích của tất cả các vì sao trên cửu thiên nơi thiên cơ nhảy mất vạn biến? Mà mỗi khi tinh quỹ biến động, trong một khu rừng rộng như vậy tất cả trận hình bước tiến lập tức phải đổi một cách xếp, thời thời khắc khắc đều đang biến động, hơi hiểu thuật tính sao là biết, sự vĩ đại của lượng tính toán này càng tăng gấp bội.

Phàm nhân cả đời mới được mấy chục năm, gạo trên bàn cờ còn đếm không hết, ai có thể tính xong đây?

Giang Hoa chỉ là thấy y thiên tư cực tốt, tính toán lấy mặt trận này kích y một chút, có nằm mơ cũng không trông mong y thật sự có thể phá giải trận sống này, nghĩ chờ tuổi tác y lớn hơn, tâm tính ổn định, rồi lại dẫn y đi ra ngoài, chẳng qua đó là...

Trên núi không nhạt nguyệt, trên đời đã ngàn năm, chỉ sợ rằng khi đó lại đi ra, hết thấy trên Cửu Lộ sơn đều đã là cảnh còn người mất.

Sau non nửa năm, thúy bình điều rút cuộc trở về. Cuối cùng một lần nữa khoác một thân lông chim bóng bẩy lóe sáng, không còn bộ dáng gà trụi lông sắp bị nướng nữa.

Không phải nó dây dưa lâu, chủ yếu là Cửu Lộ sơn thật sự quá xa nơi này, nó tuy tên là “tiên tước”, lại chẳng có lấy mấy may mắn thân thông, lúc đi bị ngọn lửa đuổi theo, khi đến Hỏa Liên động suýt nữa bay tới hộc

máu, chẳng đặng được đến Bạch Ly, nằm sấp trong Hỏa Liên động nhiều ngày, mới nghiêng ngả lão đảo sống sót, đường về bay càng chậm hơn.

Chẳng biết có phải là nể mặt Thi Vô Đoan hay không, Bạch Ly coi như khách khí với con cự đỉu đâm ngang đụng dọc này, không có việc gì khác, liền nuôi cho noán uống ngon lành một thời gian, viết hồi âm rồi mới thả nó về.

Sau hôm ấy, Bạch Tử Y không đơn độc xuất hiện trước mặt Bạch Ly, đôi “mẫu tử” này cho dù trước kia cũng xa cách đến phát sợ, dù sao vẫn chưa chiến tranh lạnh rõ ràng như vậy.

Chúng tiểu yêu vào Hỏa Liên động đều nín thở cúi đầu, chỉ sợ cá chậu gặp nạn.

Thái độ của Bạch Ly càng cao thâm khó lường, giống như để phối hợp với Bạch Tử Y, cứ thế ru rú trong nhà.

Có lúc y không hiểu được, mình rốt cuộc đã làm chuyện gì mà tất cả vật sống trong Thương Vân cốc đều sợ mình, ngay cả mẹ ruột trong lời kể kia đôi khi cũng sẽ trộm nhìn bóng lưng y với vẻ mặt kiêng kỵ, nhiều năm như vậy, y nhận, làm bộ không nhìn thấy.

“Ta là loại đại gian đại ác sao?” Bạch Ly từng vì thế mà hoang mang rất lâu, nhưng dù y không có tâm tính từ bi gì, xưa nay cũng một lòng tu đạo, từ lúc sinh ra đến hiện giờ, ba tai hai kiếp đã qua, chưa bao giờ gây nửa phần ác nghiệp, họ sợ gì y đây?

Dù là tiểu yêu tiểu thú tầm thường cũng có động phủ của mình, có phụ mẫu huynh đệ tộc nhân sống nương tựa lẫn nhau. Chỉ mình y, bắt đầu từ khi có ký ức, Bạch Tử Y người mẹ trên danh nghĩa này chưa bao giờ ôm y, dù là khi đó y còn chưa biến hình, thoát nhìn là hình người, tai hồ vẫn còn trên đầu.

Bà ta thậm chí ngay cả thỉnh thoảng vỗ đầu y cũng chẳng muốn làm, dù y phạm lỗi, xưa nay đều miễn cưỡng bản thân làm bộ vui vẻ hòa nhã, cẩn thận khuyên nhủ.

Ác ý của y chẳng ai dám chỉ trích, hảo ý của y... lại cũng chẳng ai thêm.

Bạch Ly cảm thấy mấy trăm năm qua mình đều sống như một ngoại tộc, mọi người đều đề phòng y – trừ Thi Vô Đoan.

Thiên hồ tộc năm trăm năm một lần tiểu thiên kiếp, ngàn năm một lần đại thiên kiếp. Tiểu thiên kiếp y đã chịu một lần, nhưng Bạch Ly không ngờ đại thiên kiếp của mình lại hung hiểm như vậy – lẽ ra y chẳng qua là một tiểu hồ chưa từng xuống núi, chưa từng dính phải nhân quả thiện ác, thiên đạo chí công, giáng kiếp chi để khảo nghiệm, ai ngờ đến chỗ y, từng đạo kinh lôi kia lại thật lòng muốn đánh tan ba hồn bảy phách của y.

Trong lòng Bạch Ly bỗng nhiên sinh ra nỗi tuyệt vọng, người khác kiêng kỵ y, tự mình an ủi một câu “Cóائن tình khác” rồi thôi, đây là ngay cả ông trời cũng thấy y không nên sinh ra trên đời sao?

Y tự hỏi chưa từng thương thiên hại lý, chẳng lẽ nhân quả tuần hoàn đều là gạt người? Bạch Ly y đã sinh ra trên thế gian, họ lại có quyền lực gì mà vô duyên vô cớ bắt y đi chết? Ý nghĩ này đột nhiên sinh ra, bị thiên kiếp đánh đi quá nửa tu hành, trong lòng ma ý đột khởi, mắt thấy ngàn năm tu vi phải theo một mối lửa, đột nhiên một thanh âm vang lên cách đó không xa: “Ồi, hôm nay sao đang yên đang lành lại có sấm sét, đại ngu à, tìm một chỗ trốn đi, chỉ sợ là sắp mưa rồi.”

Là người!

Thiên kiếp tránh người, nhưng bình thường yêu vật lúc chịu thiên kiếp không muốn tìm người che chở, bằng không nhân quả này sẽ nợ to, ngày sau nếu không báo ân này thì đừng mơ có tiền cảnh gì.

Nhưng Bạch Ly lúc này không thể không chạy đến nơi có người, bằng không sẽ chẳng còn là nhân quả nữa, nếu ba hồn bảy phách bị thiên lôi đánh tan thì ngay cả luân hồi cũng chẳng vào được.

Thi Vô Đoan khi đó sống lại dưới kim phong ngọc lộ của lưu phong trần, dẫn Thanh tho trộm chạy đến Thương Vân cốc giải sầu lần đầu tiên gặp Bạch Ly. Bạch Ly công lực bị hao tổn, tai hồ cũng lộ ra, bộ dáng đương nhiên trở về lúc còn lấu đồng, giống như bị đánh về nguyên hình, tóc tai bù xù, hình dung chật vật, Thi Vô Đoan nhìn y ngẩn ra, câu đầu tiên chính là: “Ồi, đây là tiểu mỹ nhân từ đâu đến vậy?”

Sau đó y thấy rõ tai hồ Bạch Ly giấu dưới tóc, lại ngẩng đầu thấy sấm rền bên ngoài, liền vỗ Thanh thô bắt đầu nôn nóng hiển lộ dịch ý, nói: “Đừng quây, mày cho dù đắc đạo tu thành người cũng phải là một kẻ cao lớn thô kệch, người ta là hồ tộc, mày không ham mộ được đâu – tiểu muội muội kia, không cần sợ, người qua đây đi, đại ngu nhà ta da dày thịt béo, có thể chắn một hồi thay người.”

Bạch Ly cả đời đều nhớ rõ, Thi VôĐoan hình dung như ma ốm kia lấy từ trong lòng ra một chiếc khăn tay: “Cho này, mau lau nước trên tóc đi.” Đáng vẻ tươi cười hớn hở, không hề u ám.

Bạch Ly lúc ấy ngờ ra rất lâu mới nhận lấy, lúng ta lúng túng nói: “Ta sẽ báo đáp người.”

“Được lắm, vậy người cứ làm tức phụ cho ta đi.”

Cho đến lúc này, mới có người đầu tiên không sợ y, bằng lòng nói chuyện với y.

Thi Vô Đoan nhìn thúy bình điều vênh vào tựa đắc thò chân, vui vẻ gỡ thứ Bạch Ly gửi cho mình, bên trong là một phong hồi âm đơn giản cùng một chiếc gậy huyền thiết to bằng bàn tay, nhìn đen sì, hết như phế liệu sửa nhà của nhà ai.

Thi Vô Đoan lại vui mừng khắp khởi cất cây gậy nhỏ vào lòng, vô đầu thúy bình điều nói: “Chúng ta sắp phải về nhà rồi.”

Đêm đó y dẫn theo thúy bình điều đứng trước Lục hồi trận, lần này con chim đã biết ngoan, mặt dày mày dạn bám trong lòng y, không nhìn trận thiên cơ làm cho người ta văng đầu hoa mắt kia.

Thi Vô Đoan lấy tinh bàn ra, chống cây gậy nhỏ kia trên tinh bàn, niệm câu chú văn thập phần khó đọc, chỗ tinh bàn cùng gậy huyền thiết tiếp xúc ần ần lộ ra tia sáng nhỏ nhoi, sau đó tinh bàn lớn lên mấy lần, to như một chiếc ô, bao phủ cả người Thi VôĐoan bên trong, lên tới không trung lại rủ xuống, tinh ti quần trên ngón tay Thi VôĐoan cùng gậy huyền thiết như dây leo.

Thi Vô Đoan quay đầu thoáng nhìn viện lạc phòng xá của Giang Hoa, cười “hì hì”, nhỏ giọng nói: “Tiền bối, sau này còn gặp lại!”

“Tham Lang nhập lục cung, tiến tam tức, tẩu thần tọa vị.”

Tinh bàn treo cao cao kia càng lúc càng lên cao, cao hơn tất cả trúc và cự thạch, ánh sao sáng lên, theo tiếng y chậm rãi di động, hướng đi lại hoàn toàn bất đồng với những vì sao trên bầu trời đêm.

10. Chương 10: Đất Nứt

Thi Vô Đoan thử cất một bước, tinh bàn ở đỉnh đầu dính trên sợi tơ, bao phủ trong phương viên nhỏ lấy y làm trung tâm, sau đó biến trúc rừng đá của Lục hồi hoạt trận kia lại chậm rãi dời ra theo bước chân y.

Thi Vô Đoan nghĩ rất tốt, chờ y tính ra quỹ tích của các vì sao, sau đó từ hiện tại bắt đầu suy tính mỗi một lần tinh thần biến động, trận pháp nên phát sinh biến động gì, đó là cách kém cỏi – y cảm thấy chờ râu y dài như Giang Hoa tiền bối cũng còn chưa tính xong, Thi VôĐoan mặc dù có thời điểm nhìn như thiếu đầu óc, nhưng y không ngốc, hài tử còn nhỏ tuổi đã thành thạo toán học rườm rà tất nhiên đều không ngốc lắm – tỷ như, y biết Giang Hoa đang bịp y.

Y nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy Giang Hoa tử nhân dù sao cũng là cố giao của sư phụ, là trưởng bối, lại bất đồng với thúy bình điều và lũ thổ, trắng trợn bầy ngược là rất không ổn, vì thế đành bảo Bạch Ly giúp đỡ làm càn, bầy lại vật chết tên là hoạt trận này.

Gậy huyền thiết Bạch Ly gửi cho y tên là chày tinh hà, chính là một loại đá tên “lạc thiết” làm thành, sau Cửu Lộc sơn có rất nhiều đá nhỏ đen sì kiểu này, bình thường không có tác dụng gì, trừ có thể cảm ứng tinh thần lực, hấp thu một chút ánh sáng nhẹ, có thể tỏa sáng lấp lánh làm đồ chơi. Có tiểu yêu thời điểm mới sinh, phụ mẫu thường nhặt loại đá này nghiền thành phấn, rắc trên dưới động phủ, huyền hóa ra hình dáng ngân hà cho con chơi.

Tinh bàn của Thi VôĐoan từ khi hút tinh khí của lệ quỷ bà trong hoang miếu, tựa như có thêm một chút dã tính, y không đủ đạo hạnh, thao tác có chút lực bất tòng tâm, tuy là bốc tính tầm thường không có nhiều

vấn đề, muốn tùy ý thao tác sao trên bàn lại khá vất vả, vì thế kêu Bạch Ly làm thứ như vậy gửi qua đây làm vật phụ trợ.

Tinh bàn thôi diễn thiên cơ, vô số sa thạch như cửu thiên tinh thần, Thi VôĐoan treo tinh bàn lên đỉnh đầu, tính toán dùng thứ này lừa gạt Lục hồi trận, làm một thiên cơ “ngụy tạo” như vậy, để đám trúc đá đáng ghét kia ngoan ngoãn nhường đường.

Đừng nói thử một lần như vậy là thật sự được luôn.

“Đại hỏa chi nam, Thái Âm thực kỳ quang.” Thi VôĐoan gật gù đắc ý, càng lúc càng to gan, theo sa thạch trên tinh bàn chậm rãi di động, trong biển trúc ẩn ẩn bỏ ra một con đường. Y đi thẳng một mạch, đi không chậm, tùy thời điều chỉnh tinh bàn trên đỉnh đầu, không gặp mấy may ngăn trở.

Bỗng nhiên, đại địa lại không biết vì sao mẩn ẫn chấn động, trên triền núi phương xa truyền đến tiếng “ù”, giống như hàm chứa sự giận dữ.

Một người một chim đang đi trong Lục hồi trận, thúy bình điều vốn rất sợ trận pháp này, từ cất bước xông lên lúc đầu liền thành thành thật thật rúc trong lòng Thi VôĐoan, lần này lại bỗng nhiên như trúng ma chướng, liều mạng giãy khỏi lòng y, nghển cổ rít lên từng tiếng thê lương, làm Thi VôĐoan giật thót, cúi đầu nhìn, chỉ cảm thấy trong đôi mắt đen láy của thúy bình điều lại nổi lên một chút hồng quang.

Y có phần không rõ nguyên do tóm đại điều lại, gượng gạo vuốt ve đầu nó, thấp giọng nói: “Ôi, mày đừng kêu mà.”

Nhưng thúy bình điều như thể liều mạng, vừa rít lên vừa đập cánh, Thi VôĐoan người nhỏ sức yếu, cơ hồ không đề được nó.

Đúng lúc này, chấn động của đại địa từ xa rốt cuộc tới dưới chân họ, dãy núi sụp đổ, Thi VôĐoan không đứng thẳng được, trực tiếp ngã nhào, thúy bình điều không kêu nữa, cả người run rẩy nằm trong lòng y như đã bị hù chết.

Thi VôĐoan lại vô tâm vô phé chớp chớp mắt nói: “Ôi, sao lại địa chấn rồi?”

Tuy rằng không rõ nguyên do nhưng y phản ứng không chậm, chỉ nghe một tiếng nổ vang, một mỏm núi đá to bị chấn xuống, theo vách núi đập thẳng xuống, Thi VôĐoan nhanh nhẹn ôm lấy thúy bình điều lăn sang bên cạnh, một chân giẫm trên một gốc trúc, giẫm cong cả cây trúc nọ, sau đó bắn ra ngoài, đại thạch nện xuống ngay nơi y vừa đứng, lại nện ra một cái hố to.

Thi VôĐoan nghĩ nghĩ, năm ngón tay tóm đầy tinh ti, kéo tinh bàn bị cuồng phong thổi loạn kia xuống, ôm thúy bình điều cùng nhau chui xuống dưới tảng cự thạch kia, cuộn mình thật nhỏ lại rồi trốn đi.

Địa chấn càng lúc càng nghiêm trọng, Lục hồi trận vây người ta văng đầu hoa mắt kia chớp mắt đã bị đá trên đỉnh núi lăn xuống phá hủy, đủ thấy trận pháp tinh diệu tuyệt luân này chung quy cũng là nhân lực tạo nên, không thể kháng cự đại nạn trời giáng.

Nhưng Thi VôĐoan không có tâm tư kính sợ thiên địa, ngược lại hơi vui mừng, lẩm bẩm: “Sớm biết địa chấn thì ta đã chuẩn bị nhiều thứ như vậy.”

Đúng lúc này, cự thạch phía sau bỗng nhiên chuyển động, hóa ra là đại địa nứt, cự thạch lại lăn xuống, mắt thấy phải đè họ thành cái bánh thịt, Thi VôĐoan nhảy lên kêu to: “Mẹoi!”

Y co giò bỏ chạy thực mạng, cự thạch đuổi theo ngay phía sau, dọc đường sắp ngã, quần áo trên người nhanh chóng biến thành phong cách Cái Bang, chạy một khắc, y nhìn chuẩn một gốc đại thụ mọc trên vách núi đá bên cạnh, may mà cơ sở khinh công coi như có một chút, liền nhảy vọt lên như tiểu hầu tử, tóm một cành to mà gốc cây kia vươn ra, lộn nhào lên đó.

Tảng đá lớn truy sát y liền lăn “ầm” xuống núi.

Thi VôĐoan thở phào một hơi, nhào lên cành cây như chó chết, vỗ vỗ ngực, khá thiếu thành ý mà nói: “Hù chết ta rồi.”

Chạy một mạch như điên, trên người va quệt ra bao nhiêu vết thương lớn nhỏ, đặc biệt là cánh tay, bị cái girdó cửa một vết rất sâu, chảy không ít máu. Máu chậm rãi xuôi theo ống tay áo chảy xuống, từng giọt rơi

trên tinh bàn, tinh bàn kia phát ra ánh sáng nhạt quý khí dày đặc, giống như quái thú tham lam, hút sạch máu y chảy xuống.

Lúc này ngay cả Thi VôĐoan cũng đã nhìn thấy.

Y nhú mày, thẳng người dậy, cẩn thận lau khô máu chảy xuống, cúi đầu nhìn lữ sao tự mình trộn lại trên tinh bàn, bỗng nhiên cảm thấy có chút quái dị, tiểu hài tử tuổi này, loại trực giác như tiểu dã thú trong lòng còn chưa thoát hóa, y cảm giác được tinh bàn này của mình khác với tất cả các tinh bàn lớn lớn nhỏ nhỏ trong viện của sư phụ, trong kho của Cửu Lộc sơn.

Tinh bàn của Cửu Lộc sơn bình thường dính khí phái Huyền Tông chính miêu hồng*, đại để ung dung trung chính, nhưng Thi VôĐoan cảm thấy bộ này của mình, từ sau khi hút tinh phách của lệ quý kia liền lệch đi, cảm như thế này khiến người ta cảm thấy nó như thể đã sinh ra một tia hồn phách quý dị, mang theo một chút lệ khí không nói nên lời.

Nhưng mà chính là lệ khí, cố tình y lại còn cảm thấy thân thiết.

Thi Vô Đoan trải qua biến cố như vậy đã kiệt quệ tinh lực, gập giày vò như thế, bản thân đã ra khỏi Lục hồi trận, đoán Giang Hoa không tìm được mình nữa, liền rúc vào rừng, cất tinh bàn và chày tinh hà, thả thúy bình điếu ra, ôm cành đại thụ đánh một giấc.

Y ngủ một giấc đến sáng sớm hôm sau, hái ít quả dại trên cây, gặm hai miếng rồi cất mớ còn lại, nhìn nhìn Giang Hoa tản nhân không có từ phải đuổi theo, vì thế thu dọn hành lý, dẫn theo thúy bình điếu, giẫm lên mặt đất tan hoang, thông thả xuống núi.

Giang Hoa kỳ thật sớm biết từ lúc Thi VôĐoan đi vào Lục hồi trận, ông còn chưa kịp bấm tay tính xem tiểu quý này phá trận như thế nào đã cảm thấy động tĩnh của đất nứt. Hạc Đồng hiềm thấy mất nghi thái, sắc mặt trắng bệch lao vào, sợ tới mức cơ hồ không nói thành lời: “Tiên, tiên trưởng, đất, đất...”

Giang Hoa không dám thò tay lên, trong tay áo có một luồng thanh quang bao lấy cả viện, mấy con tiểu yêu ông nuôi đều kinh hoàng thất thố, dù là Hạc Đồng cũng biến hóa thành nguyên hình, run rẩy cuộn mình bên chân Giang Hoa không dám động dậy.

Động vật có linh trí thần thức vạn phần không dễ, là trăm ngàn năm qua tận lực tu hành mà thành, trải qua vô số kiếp nạn mới có thể huyền hóa ra nhân thể, chúng biết mùi vị chịu đói, mùi vị bị thiên địch đuổi theo, mùi vị giá lạnh khô hạn, có loại mẫn cảm và e ngại bản năng với tai nạn thiên địa chấn nộ giáng xuống, đó là sự kính sợ phát ra từ sâu trong linh hồn qua vô số lần bên rìa sinh tử mới có.

Đất nứt quadt nhiên, đạo tổdem đệ tử phó thác cho mình, Giang Hoa chỉ sợ Thi VôĐoan xảy ra chuyện gì, ông tu tiên đã lâu, thủđoạn thần thông tự nhiên là không thiếu, sau khi bảo vệ được trạch viện, liền tài cao mật lớn không đểđại sơn lắc lư, đi ra ngoài tìm Thi VôĐoan.

Mãi đến khi đất nứt đã ngừng, nhìn thấy tiểu quý an an ổn ổn nằm ngủ trên cành đại thụ, Giang Hoa mới thở phào, vừa định đến gần, mới bước một bước, bỗng nhiên trong bao quần áo trên lưng Thi VôĐoan phát ra một luồng thanh quang âm trầm, lại như là phải cản đường ông.

Thúy bình điếu từ trên nhánh cây bay xuống, đậu lên vai Giang Hoa tản nhân.

Giang Hoa nhú mày, nhắm mắt bấm tay giấy lát, hồi lâu mới mở mắt, nhìn Thi VôĐoan ôm nhánh cây ngủ chảy nước dãi kia, dừng chân thở dài.

Thúy bình điếu nhẹ nhàng dùng đầu cọ má Giang Hoa tản nhân, Giang Hoa liền vươn tay vỗ vỗ đầu nó, thấp giọng nói: “Cổ nhân cho chúng ta hay, ‘Biết thiên dễ, nghịch thiên khó’. Tiểu tử này mới bao nhiêu tuổi, còn chưa biết ‘mệnh thuật’ là gì, đã cả gan lấy tinh bàn sa thạch giả mạo tinh thần thiên ý, gạt được Lục hồi trận, nó...Ồi!”

Thúy bình điếu kêu một tiếng, khá sầu lo nhìn Thi Vô Đoan một cái, lại dùng đầu cọ cọ Giang Hoa tản nhân để lấy lòng. Giang Hoa thở than: “Người không cần như thế, ta chẳng qua là một giới xuất thế, ba nghìn nhược thủy, ta chỉđành đứng trên bờ nhìn, không được dính vào, hôm nay cơ duyên xảo hợp, núi sụp, nó phá Lục hồi trận này của ta, đủ thấy tương lai với thế gian này, không phải đại phúc thì làđại họa, không phải ta quản giáo được.”

Thúy bình điều hơi sốt ruột, vỗ cánh một cái.

Giang Hoa lại thả thúy bình điều ra – trong thanh quang ảm đạm âm trầm sau lưng Thi VôĐoan, ông vừa lướt qua liền nhìn thấy hàng ngàn hàng vạn những sợi tơ, chúng cột gắt gao Thi VôĐoan còn là một hải tử với đại thiên thể giới dưới chân núi, quần quá chặt, thế cho nên ông cũng không phân được tiền nhân hậu quả.

Ông từng nói Lục hồi trận phá thì sẽ thả tiểu tử này xuống núi, hiện giờ Lục hồi trận đã bị hủy quá nửa, không phải thiên ý sao?

Giang Hoa lắc đầu, quay người trở về sơn viện của mình.

Thi Vô Đoan ung dung xuống núi, dọc đường nghe ngóng, không có tiền liền mở tiểu quán ven đường, lắc lư đầu tính mệnh cho người ta, y còn nhỏ tuổi, bảo hỉ không báo ưu, nói ngọt như mía lùi, nói bậy một phen, thật sự lừa được không ít người đến, cứ thế quây phá, cao hứng phần chần về tới Cửu Lộc sơn.

Y đứng dưới chân núi, nhớ nhung trong lòng lúc này mới xông hết ra, chỉ cảm thấy về nhà thật sự quá tốt, liền đắc ý vênh vác ở dưới chân núi hô to một tiếng: “Sư phụ! Sư phụ! Tiểu Ly Tử! Ta về rồi!”

Đương nhiên – Cửu Lộc sơn non cao mây thăm, chẳng ai nghe thấy. Y cũng chỉ biểu đạt một chút tình cảm mong nhớ, sau đó lau mồ hôi trên trán một phen, hớn hỏ chạy một mạch lên núi.

Thi Vô Đoan thật sự mở cờ trong bụng, thế cho nên không lưu ý thôn xá dưới Cửu Lộc sơn yên tĩnh đến đáng sợ. Y vội vàng vàng đi qua, một lòng chỉ nghĩ chuyện khoe khoang với đạo tổ phong công vĩ tích y phá Lục hồi trận của Giang Hoa, đến mức không hề phát hiện, trong thôn quách bình thường náo nhiệt vang tiếng gà chó này lại không một tiếng quạ, một bóng người cũng chẳng thấy.

—
*Căn chính miêu hồng: Xưng hô đặc thù trong niên đại đặc thù. Đại khái là khi đó thân phận bần nông khá cao, nên thường nói “căn chính miêu hồng” (căn là rễ còn miêu là mầm), “càng nghèo càng cách mạng”. Con em địa phú thì luôn bị xa lánh. Hiện nay thì căn chính miêu hồng chỉ con cháu cộng sản. Tuy nhiên trong bối cảnh truyện có lẽ câu này còn chưa được dùng, nên mình nghĩ đại khái là để chỉ chung các giáo tông địa vị khá cao, “gốc” khá to thời bấy giờ.

11. Chương 11: Sơn Đẳng

Lên đến sườn núi, Thi VôĐoan mới đột nhiên dừng chân – nơi này có một con đường trực tiếp thông đến sau núi, Huyền Tông vì phòng ngừa thôn dân hoặc thợ săn dưới chân núi xông nhằm vào Thương Vân cốc, liền đặt một trạm gác ở đây, phái mấy đệ tử bên ngoài thay nhau trông coi, hoặc giả có khách nhân ngoại lai lên Huyền Tông, bình thường cũng qua nơi này chờ thông báo.

Mà hiện tại, mấy người kia không thấy đâu.

Thi Vô Đoan rốt cuộc phát hiện chỗ không đúng.

Thiếu niên chạy một mạch từ dưới chân núi lên, hơi thở có vẻ dồn dập, hai má cũng đỏ bừng, lúc này sững sốt đứng lại, nụ cười xán lạn nhún nhún trên mặt liền mất đi. Thi VôĐoan vẫy tay, thúy bình điều thuận theo đầu lên vai, y nhỏ giọng nói: “Kỳ quái thật, sao hôm nay mấy sư huynh này không có mặt? Chúng ta vào xem thử.”

Trong tiểu đình đón khách không có ai, lại bày một bàn cờ, mấy quân cờ trắng đen rơi vãi bên trên, xem ra người nơi này vừa mới bắt đầu thì đã bị sai đi vội vàng.

Thi Vô Đoan dùng mu bàn tay thử chén trà bên cạnh thì thấy lạnh ngắt, có lẽ đã rời khỏi một thời gian.

Dù là thời điểm tế tổ cuối năm, để vương đích thân tới bái sơn, trạm gác dưới chân núi bình thường cũng bất động, rốt cuộc là chuyện gì, khiến người nơi này rời khỏi vội vàng?

Thi Vô Đoan nhíu mày, đi vào tiểu viện sau đình, không phát hiện có dấu vết đánh nhau, bên cạnh tiền viện thậm chí có một cái bình tưới hoa, y nhặt lên cầm trong tay, phát hiện bên trong còn những nửa bình.

Có người tưới hoa đến một nửa, chưa kịp cắt bình, chỉnh trang ăn vận, đã đi rồi sao?

Huyền Tông đại lễ chi giáo, trong đệ tử không thiếu vương công quý tộc, sư huynh lương chừng núi này là lửa sém lông mày sao? Chẳng lẽ là hậu sơn có sự cố?

Thi Vô Đaoan nghĩ, liền đi đến hậu viện, hậu viện có một con đường nhỏ, thông thẳng đến Thương Vân cốc phía sau núi, còn chưa đẩy cửa ra, thúy bình điều đã kinh hãi nhảy dựng lên, Thi Vô Đaoan cúi đầu nhìn, chỉ cảm thấy giống như có luồng hắc khí chậm rãi từ cửa hiên kia tràn vào, y dụi mắt, nhưng hắc khí nọ lại không thấy đâu nữa.

Thi Vô Đaoan không biết đó là tình huống gì, chần chờ một lát mới đẩy cửa viện ra, vừa nhìn liền trợn mắt há hốc mồm.

Con đường nhỏ đi đến hậu sơn này bình thường không nhiều người đi, dù là giữa hè cũng mát rượi, trong bụi cây càng là cỏ thơm mơn mớn, hoa dại khắp nơi, ngẫu nhiên còn có thể thấy một số động vật, chẳng biết có phải là dựa bóng Thương Vân cốc mà đều không sợ người.

Nhưng hiện tại tất cả cây cối hoa cỏ trên cả lối nhỏ đã chết héo hết, đừng nói động vật, ngay cả thi cốt động vật cũng không thấy, Thi Vô Đaoan cảm thấy sau lưng nóng rực lên, y lấy làm kinh hãi, tháo hành lý vác sau lưng xuống, chỉ thấy tinh bàn bên trong lại phát ra ánh sáng quỷ khí dày đặc, ầm ầm bao phủ chung quanh Thi Vô Đaoan, giống như đang che chở cho y.

Thi Vô Đaoan thầm nghĩ, thứ này chẳng lẽ có tinh phách hay sao, y từ trong thanh quang kia nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy hắc khí chung quanh lại rõ ràng hẳn lên, càng đi về trước càng dày đặc, Thi Vô Đaoan thăm dò gờ một tay, muốn vươn ra ngoài thanh quang, trong tinh bàn nhanh chóng kéo ra mấy sợi tinh ti, cuốn lấy cổ tay y, dường như muốn ngăn cản, những tinh ti đó vừa thoát ly thanh quang, tiếp xúc đến hắc khí bên ngoài, lập tức giống với cây cối hoa cỏ chung quanh, mất hết quang hoa mà chết héo.

Là hậu sơn đã xảy ra chuyện gì đó?

Tim Thi Vô Đaoan nhảy dựng, Bạch Ly!

Y nghĩ đến đây, không chần chờ nữa, liền theo đường nhỏ kia, nhanh chóng chạy xuống núi.

Ngay khi y nhìn thấy lối vào Thương Vân cốc đằng xa, đột nhiên bên tai vang lên một tiếng nổ, Thi Vô Đaoan còn chưa kịp phản ứng thì đã cảm thấy một luồng sức mạnh hất bay lên, giống như còn lợi hại hơn địa chấn trong Lục hồi trận hôm ấy, dường như là một cơn gió từ đỉnh núi xuống, mang theo một luồng khí bá đạo không nói nên lời, từ trên xuống dưới quét ngang Cửu Lộ sơn, Thi Vô Đaoan như con kiến trên đại thụ đổ, dễ dàng bị hất ra mấy trượng, kedo ngã phịch xuống đất.

Làm y ngã đến váng đầu hoa mắt, cơ hồ trước mắt tối sầm.

Thi Vô Đaoan và thúy bình điều cùng nhau ngẩng đầu lên, thúy bình điều vốn thấy y ngã sấp, ở bên cạnh đập cánh hô to gọi nhỏ, lần này vừa ngẩng đầu, lại bỗng nhiên im lặng một cách quỷ dị.

Họ trông thấy, nơi đỉnh núi kia, sáng lên bốn ngọn sơn đăng.

Từ chỗ này đến đỉnh núi, không biết bao nhiêu dặm đường, không biết bao nhiêu cây cối núi đá, dù là từ đường Huyền Tông từng sống kia cũng lấp trong nơi rừng rậm mây thẳm, khiến người ta không đi đến gần đều không nhìn thấy tung tích. Nhưng bảy ngọn sơn đăng kia lại để bọn Thi Vô Đaoan thấy rõ mồn một.

Ánh sáng khác thường ấy, dễ dàng xuyên qua tầng mây, núi đá, cây cối, đường sá.

Thi Vô Đaoan không cảm được lòng mà om ngực, chẳng biết có phải do vừa rồi bị ngã, y lại cảm thấy tim đập hơi nhanh. Giống như đó không phải sơn đăng, mà là thiên đăng.

Ánh sáng của bảy ngọn sơn đăng càng lúc càng thịnh, tiếng xướng hòa không biết đến từ nơi nào vang lên, Thi Vô Đaoan theo chỗ thanh âm đến, lại chẳng nhìn thấy gì hết, giống như đều là ảo giác của bản thân y, trong tiếng xướng hòa kia phảng phất hàm chứa sự bi ai lớn lao, rồi lại phảng phất tràn ngập loại lạnh băng và hờ hững nào đó.

Tựa như tiếng thở dài lạnh băng lại từ bi khi thiên thần trong truyền thuyết từ trên chín tầng trời xuyên qua nhân thế, thấy nhân thế đổi thay, thương hải tang điền, loạn tượng hoành sinh. Bảy ngọn thiên đăng

lần lượt thấp lên từ đỉnh núi, càng lúc càng cao, hào quang lại không thấy yếu đi, dần dần liền vào một chỗ, phẳng phát đã thành một đồ đằng.

Thi Vô Đaoan nửa nằm dưới đất, ngẩng đầu nhìn, trong nháy mắt ấy lại không nhận được dâng lên cảm giác muốn quỳ mọp xuống dưới bụi đất.

Vạn dặm trời cao đều bị ánh sơn đăng kia chiếu sáng, tầng mây dày hơn tụ tập qua đây, mà thái dương lộ ra trong khe hở, cùng quang la của sơn đăng hòa vào một chỗ, khúc xạ lên đám mây càng lúc càng dày, từng tầng từng tầng, như thể không trung mọc lên một cung điện nguy nga lộng lẫy.

Cửu Lộ sơn chính là nơi thần điện mọc lên.

Một đạo kinh lôi đánh xuống, bổ ngay chính giữa bảy ngọn sơn đăng, nhưng ánh sáng ấy không hề bị đánh tan, ngược lại lúc sáng lúc tối, nhiễm một chút sắc quỷ dị.

Thúy bình điều phát ra tiếng nước nổ khe khẽ, Thi Vô Đaoan vội thức sờ mặt, lại phát hiện mình chẳng biết lệ rơi đầy mặt từ khi nào.

Không biết qua bao lâu, ánh sáng của sơn đăng kia mới dần dần ảm đạm, một tiếng vượn hót trên núi phá tan tất cả yên tĩnh, tiếng vượn ấy giống như cao giọng gào khóc, quanh quẩn trong Cửu Lộ sơn trống rỗng, Thi Vô Đaoan đột nhiên kinh hãi, từ dưới đất đứng bật dậy, không để ý một thân bụi bặm, liều mạng chạy tới hậu sơn.

Cơn mưa to như trút nước đã rơi xuống.

12. Chương 12: Tá Vận

Trên đỉnh Cửu Lộ sơn, để liền trống rỗng trong cơn mưa tầm tã có vẻ hơi thảm hại, một cung nhân toàn thân ướt sũng cầm một chiếc ô to, một nam nhân đứng dưới ô.

Y khoảng ngoài ba mươi tuổi, diện mạo có thể nói là thập phần đoan chính, vốn nên là thời điểm tuổi trẻ sức khỏe, nhưng dáng vẻ thoát nhìn không nhiều tinh thần lắm, đuôi mày khôe mắt hơi buồn xuống, đường như có vẻ xé chiều – đầu đội thiên quan tơ vàng, thân huyền bào, lụa tử tĩ, hai vai là nhật nguyệt, giao lĩnh màu son, long phượng tả hữu, chính là quần áo của đế vương khi đại triều.

Nam nhân này chính là Hoàng đế Đại Càn lên ngôi đã mười mấy năm.

Đỉnh núi có gió, dù cung nhân đã cực lực che chắn thay thì vẫn có đôi chút mưa bụi rơi lên người Hoàng đế, y lại hoàn toàn không để ý, mắt nhìn chăm chăm đài thiên Huyền Tông phía trước không hề chớp.

Trên đài thiên Huyền Tông kia có một lão nhân quần áo đoan chính chính, cả người thành kính phục trên mặt đất, mái tóc bạc phơ, hơi cuộn lại trong gió thảm mưa sầu, người có vẻ càng ốm yếu quắt queo. Gió to trên đỉnh Cửu Lộ sơn thổi lá cờ trên đế liền bay phấp phất, lão nhân tổ y kia lại giống như vô tri vô giác, quỳ nơi đó không nhúc nhích, miệng rì rầm niệm cái gì đó, hai mắt nhắm chặt.

Một người trung niên quỳ bên cạnh đài thiên, cũng nhìn chăm chú phương hướng lão nhân.

Bốn phía lấy đài thiên làm trung tâm, lấy Bích Đàm chân nhân sư đệ của đạo tổ làm đầu, thập nhị chân nhân Huyền Tông ngồi thành một vòng. Bên ngoài lấy cương chính chi trận phái chín chín tám mươi mốt đệ tử còn lại.

Huyền Tông từ trường môn đạo tổ trở xuống, cùng thế hệ chỉ có ba người, đó là đại sư đệ Bích Đàm chân nhân, tiểu sư đệ Bán Nhai chân nhân và một sư muội Khổ Nhược đại sư, mà “thập nhị chân nhân” thì là mười hai người nổi bật trong đời kế tiếp của Huyền Tông, mỗi người mỗi vẻ, Thi Vô Đaoan chiếm danh tiểu đệ tử quan môn của đạo tổ, trái lại chiếm mất một danh phận vai vế lớn.

Lúc này, Bán Nhai chân nhân ở một bên hộ pháp, Khổ Nhược đại sư không hề có mặt, bà và môn hạ phần lớn là nữ tử, hiện giờ Hoàng đế không biết vì nguyên nhân gì mà dẫn văn võ bá quan đến đây, bà không lộ mặt, tuy rằng lễ nghi không chu toàn, nhưng cũng không tính là chuyện quá kỳ quái.

Kỳ quái chính là, đạo tổ cũng không hề có đây.

Bỗng nhiên một cơn cuồng phong thổi tới, cuốn một cành cây dưới đất bay thẳng về hướng lão nhân ở giữa đài thiên, gió thật sự quá to, thế cho nên khúc cây nhẹ tênh này tựa như mang theo sức mạnh sắc bén.

Bán Nhai lấy làm kinh hãi, lập tức đạn chỉ điểm về hướng cành cây kia, trong tích tắc cành cây nọ “rắc” một tiếng gãy thành hai đoạn, một bị cuốn lên trời, một bay sượt qua gáy lão nhân, đánh tung búi tóc, mái tóc muối tiêu kèm một chút tiều tụy nhất thời xòa tung, phủ sau tấm lưng ốm yếu của lão nhân, lại có vẻ ghê người.

Hoàng đế không nhịn được tiến lên nửa bước, ánh mắt như lo lắng.

Bích Đàm lại bỗng nhiên ngược mắt, thấp giọng mà gấp rút nói: “Không tốt!”

Vừa nói xong thì thấy nửa cành cây bị Bán Nhai đánh lên thiên không lại lập tức bay về phía một ngọn sơn đằng, sơn đằng mưa cũng không thể dập tắt chập chờn một chút, dưới ánh mắt kinh hồn táng đảm của mọi người, ngọn lửa lại càng lúc càng nhỏ.

Hoàng đế kêu lên: “Thái phó!”

Chỉ thấy lão nhân nằm dưới đất kia nhào về trước, phun một búng máu xa hơn một thước.

Thị vệ đứng bên cạnh lập tức quỳ dưới chân y, thấp giọng nói: “Hoàng thượng không thể.” Hoàng đế chần chờ một chút, rốt cuộc vẫn dừng chân, tiếng phụ xướng của môn nhân Huyền Tông bốn phía càng lúc càng to, tiếng động ừ ừ dường như khiến đại địa đồng thời chấn động, nhưng ngọn sơn đằng kia rốt cuộc không thể sáng lên một lần nữa, chập chờn đôi chút rồi tắt ngấm.

Lão nhân quỳ dưới đất lại đột nhiên ngẩng đầu lên, mở to hai mắt nhìn chăm chăm ngọn thiên đằng đã tắt kia, vươn tay ra, Bán Nhai và Bích Đàm cách vài chục bước nhìn nhau một cái, Bán Nhai sắc mặt ngưng trọng lắc đầu, trong mắt Bích Đàm lại lóe qua một tia sáng.

Lúc này, người trung niên bên cạnh đài thiên đứng dậy, hai tay nâng một thanh chủy thủ, cung cung kính kính lên đài thiên, đưa vào tay lão nhân.

Chỉ thấy lão nhân nọ nhìn chủy thủ giấy lát rồi bỗng nhiên cười khê, dáng vẻ lại có phần thoải mái, sau đó trở tay nhấn chủy thủ vào ngực mình, một đạo này không biết đâm bao sâu, máu trong ngực nhanh chóng chảy xuống theo chủy thủ, lại tựa như có lực lượng gì chỉ dẫn nó, dần dần thành một đường, sau đó một ngọn gió xoáy nhỏ cuốn sợi dây làm bằng máu này bay một mạch đến chỗ sơn đằng tắt lụi, hơi chập chờn rồi biến thành ngọn lửa, một lần nữa đốt ngọn sơn đằng nọ, chỉ là trong ánh sáng phát ra phơn phớt đỏ.

Mưa gió lúc này mới dần bình ổn, lão nhân ngửa mặt lên trời, lẳng lặng quỳ nơi đó, ngực cảm chủy thủ, phảng phất đã chết.

Không biết qua bao lâu, Bích Đàm mới một lần nữa đứng dậy, thanh âm kéo thật dài, nói: “Lễ- thành -”

Vừa dứt lời, Hoàng đế lập tức nhắc áo bào chạy lên đài thiên, đỡ lấy lão nhân lão đảo sắp ngã: “Thái phó, ông...”

Lão nhân mù mờ ngẩng đầu, ánh mắt lúc này đã rã rời, Hoàng đế cúi đầu nhìn chủy thủ trước ngực ông ta, cắn răng muốn rút ra, tay y đã cầm chủy thủ, Bích Đàm không biết đến bên cạnh từ khi nào lại thấp giọng nói: “Hoàng thượng, Thái phó lấy máu trong tim đốt lên ngọn sơn đằng thứ bảy, lúc này tất nhiên là có lời muốn nói với ngài, nếu ngài rút chủy thủ thì sẽ không thể nghe được.”

Ngũ quan của Hoàng đế trong nháy mắt gần như hơi vắn vẹo, ngón tay lại run khe khê.

Lão nhân lại giơ tay, túm lấy cổ áo màu đỏ thắm của đế vương, phảng phất hồi quang phản chiếu, trong mắt hào quang chói rực, nói: “Cự thần...đốt bảy ngọn sơn đằng, cho Đại Càn ta mượn thiên mệnh bảy mươi năm, nhưng... nhưng...”

Ông ta hít sâu một hơi, dường như mắc ngay ngực, dùng hết toàn lực nói: “Lòng của sâu kiến, không lường được thượng...ý, mệnh chiếu phi hồng, sắp xuất hiện... sắp xuất hiện...”

Ông ta rốt cuộc không nói được nữa, cả người run rẩy dữ dội, nhìn chăm chăm Hoàng đế, lại hơi dời tầm mắt, xuyên qua Hoàng đế nhìn người trung niên đứng một bên yên lặng rơi lệ kia, đôi môi tím tái run rẩy, chỉ cảm thấy trong lòng thiên ngôn vạn ngữ muốn nói – còn chưa nhìn thấy giang sơn thiên hạ này mưa

thuận gió hòa, còn chưa nhìn thấy bách tính vạn dân an cư lạc nghiệp, cái tâm vạn lần không cam kia chấn gắt gao trong ngực, phảng phất ngay cả tâm huyết cũng ngừng trệ bất động.

Người trung niên quỳ rạp xuống đất, khóc ròng nói: “Cha, người yên tâm đi, nhi tử tất phụ tá ngô hoàng, cúc cung tận tụy cho giang sơn Đại Càn ta!”

Ánh sáng trong mắt lão nhân dần tối đi, bàn tay túm áo để vương như co giật từ từ không còn khí lực rồi buông thõng xuống, phảng phất trong đôi mắt nhìn hết vạn dặm non sông rồi cuộc trống rỗng chẳng còn lại gì.

Danh thần một thời này lúc chết cũng chẳng qua còn lại trên đời một thi thể già nua còng xuống.

Năm Đại Càn thứ mười ba, đế sư Nhan Hoài Phác ngày xưa trên đỉnh Cửu Lộc sơn, giữa đài thiên Huyền Tông đốt bảy ngọn sơn đăng, hồng cứu thiên mệnh Đại Càn, gió nổi đèn tắt, bèn lấy máu trong tim để nối tiếp.

Lúc này, Thi Vô Đoan rốt cuộc thấy rõ tình cảnh hậu sơn, cả Thương Vân cốc bị một luồng hắc khí bao phủ, yêu tinh lớn nhỏ run rẩy bỏ chạy thực mạng tứ tán. Y từ trên cao nhìn xuống, thấy lân cận Hỏa Liên động lại dày đặc nhất, lượn lờ không đi.

Thi Vô Đoan túm một con lộc tinh bộ dáng nửa người nửa thú chạy qua bên cạnh, hỏi: “Trong cốc đã xảy ra chuyện gì? Thiên hồ Bạch nương nương bọn họ sao rồi?”

Lộc tinh nọ đã sợ tới mức sắp trắng dã mắt, run run rẩy rẩy nói: “Khủng, khủng khiếp lắm, thần lôi đánh đứt địa mạch trong cốc, hôm nay lại gặp giỗâm tháng âm ngày âm, có người nghịch mệnh thuật đốt đèn tá vận, đại phong... đại phong vũ tung, thiên ma sắp giáng thế rồi!”

Hắn nói thần thần quỷ quỷ thiên ma địa ma gì đó, Thi Vô Đoan một mực chẳng để ý, không đợi hắn nói xong đã vội vàng hỏi: “Thế Tiểu Ly Tử thì sao? Bạch Ly sao rồi?”

Lộc tinh thoát tiên ngẩn ra, dường như không phản ứng được y đang nói ai, Thi Vô Đoan nói tiếp: “Y là con gái của Bạch nương nương, chính là người đó...”

Lộc tinh toàn thân run bắn, sắc mặt như gặp quỷ, cơ hồ phải tè ra quần – may mà nửa thân dưới là bộ dáng thú, không mặc quần.

Hắn điên cuồng giãy khỏi tay Thi Vô Đoan, kêu lên: “Ta không biết, ta không biết!”

Sau đó đầu cũng không quay lại mà chạy mất.

Thi Vô Đoan giậm chân, ngược tất cả tiểu yêu bỏ chạy tứ tán, cầm đầu lao vào trong cốc.

Trong lòng y hết sức bất an – Thi Vô Đoan từ lúc chào đời tới nay còn chưa bao giờ cảm thấy bất an như thế, đây cơ hồ là lần đầu tiên y cảm thấy sợ, nhưng y trầm nghĩ, lần này cũng giống cháy nhà vậy, tức phởn bên trong, nam nhân sợ hơn nữa, có thể để nàng một mình trong biển lửa sao?

Vì thế tiểu nam nhân này nghĩa vô phản cố lao xuống.

Càng tới gần cửa Hỏa Liên động tối đen kia tim y đập càng nhanh, chờ chạy đến cửa thì tay chân đều lạnh buốt, đôi chân lại hơi run rẩy, lúc đi đầu gối nhũn ra. Thi Vô Đoan ngừng một chút, thoáng nhìn thủy bình kiều, khuôn mặt trắng bệch như giấy, lại nói với đại kiều nọ: “Mây bay lên cao, nơi cao hắc khí thừa, đừng vào theo tao.”

Thủy bình kiều nhẹ nhàng mở mũi y một cái, lại ôn nhu khác hẳn bình thường.

Thi Vô Đoan khoát tay, thúc giục: “Đi mau.”

Nhưng con chim kia hết như bám dính trên cánh tay y, nói gì cũng không chịu nhúc nhích, Thi Vô Đoan cùng nó nhìn nhau một hồi rồi thở dài, đem bộ tinh bàn thanh quang càng lúc càng mỏng kia cột lên lưng chim, dẫn theo đại kiều cùng nhau chạy vào động, vừa chạy vừa xé giọng gọi: “Tiểu Ly Tử! Người ở đâu?”

“Tiểu Ly Tử, người...”

Tiếng nói kẹt trong họng y, bởi vì hồ yêu lớn nhỏ trong Hỏa Liên động toàn bộ quay đầu, có mặt người cũng có mặt hồ ly, nhất tề nhìn y chăm chăm, hồ vương Bạch Tử Y đứng chính giữa, tay cầm một thanh trường kiếm, mũi kiếm chỉ vào ngực một người.

Người nọ bị trói trên chiếc đài chính giữa, thoát nhìn là bộ dáng thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, vạt áo trắng như tuyết đã bị máu nhuộm đầm, mắt lại vẫn mở to, tưởng như không nhỏ hết giọt máu cuối cùng thì hận ý đen kịt trong mắt sẽ không tan đi. Khiến người ta vừa nhìn thấy là lạnh buốt tim.

Tuy rằng dáng vẻ bất đồng nhưng mặt mày mang máng, thần sắc mang máng, thế cho nên Thi VôĐoan chỉ ngó ra giây lát rồi phản ứng được ngay –đó là Bạch Ly!

Bạch Ly chuyển tầm mắt lên người y, đôi mắt lạnh băng cứng rắn kia lại hơi nhu hòa đi, như là thoáng ngờ ngàng.

Thi Vô Đoan không kịp ngẫm nghĩ vì sao Bạch Ly bỗng nhiên lớn như vậy, lại vì sao mà bỗng nhiên hơi... giống nam, bởi vì những điều này so với sự thật “mẹ Bạch Ly muốn giết y” mà nói, đều biến thành nhẹ như lông hồng.

Dưới tình thế cấp bách, y xoay nhân châu một vòng, miệng lại cười ngây ngô nói: “Ôi, cái gì kia... Xin lỗi, xin lỗi, ta không cẩn thận, đi nhầm nơi.”

13. Chương 13: Trận Nhãn

Thi Vô Đoan ngoài miệng nói hươu nói vượn, đôi mắt lại không nhàn rời – y chưa bao giờ vào Hỏa Liên động, tuy rằng thường đến Thương Vân cốc nhưng động phủ của hồ vương ngày thường sẽ không vô duyên vô cớ để một tiểu hài tử xông loạn, cho dù là tìm Bạch Ly cũng chỉ có thể đứng ở cửa gọi hai tiếng, lần này vào, bố cục bày biện trong Hỏa Liên động nhìn qua là thấy hết.

Hồ tính thuộc hỏa, Thi VôĐoan vừa đi vào liền cảm giác được “giới” trong hồ động, nhưng mà trong hỏa tính dường như có thứ gì khác, có thứ loáng thoáng tự thành một trận, chính là thứ đó chặn hắc khí ngoài động tuôn vào. Thi VôĐoan cảm thấy không thích hợp, nhưng không có thời gian để nghiên cứu tỉ mỉ.

Nếu nói đánh, Thi VôĐoan cảm thấy mình luyện năm mươi năm nữa cũng chẳng đánh lại một ổ hồ ly to như vậy, thế phải làm sao đây?

Y cực kỳ tự mình biết mình mà nghĩ, sở trường lớn nhất của mình chính là thành sự không đủ bại sự có thừa, vì thế tính toán phải phá hoại, lần vài vòng trong Hỏa Liên động, tốt nhất có thể kéo dài thời gian, nhìn ra mắt trận của trận này, có thể làm tàn mất trận, cho dù không làm tàn được thì cũng tận lực để cho Tiểu Ly Tử thừa cơ chạy đi.

Thi Vô Đoan không hề sợ hãi mà cân nhắc, dù sao Bạch nương nương cũng chẳng thể làm gì mình, còn có sư phụ mà, tối đa là trói gô ném về trên Cửu Lộc sơn, sau một trận đòn lại là một hảo hán.

Nghĩ như vậy, Thi VôĐoan khoát tay, thúy bình điều kia giống như thông nhân tính, kêu réo bay lên trời, xông thẳng lên hồ hỏa trên vách Hỏa Liên động, nơi hồ hỏa nọđốt chính là chỗ cung phụng bài vị tiên bối hồ tộc, làm sao có thể để một con biển mao súc sinh như vậy họa hại, nhất thời mấy thị vệ bên cạnh Bạch Tử Y liền muốn lao đến bắt.

Thi Vô Đoan giả bộ xấu hổ cười cười: “Thật sự xin lỗi, chim của sư phụ, nó không nghe ta – các người cứ làm việc mình, ta đi bắt tiểu súc sinh này xuống.”

Thuở động khẩu chính là hai hồ yêu mặt hồ thân người, Thi VôĐoan vừa cất bước vào, hai yêu lập tức giương bình khí, Thi VôĐoan rút đầu, lưỡi đao sáng loáng lướt qua gáy, y cạy vóc đáng thấp bé, cúi đầu chui giữa hai hồ yêu như một con chuột. Vừa đụng đổ một tểdài vừa lủi tứ xứ kêu la: “Con chim ngu ngốc tao xem mày chạy đi đâu!”

Bạch Tử Y không thể nhìn được nữa, cả giận nói: “Bắt lấy hần!”

Nhưng tiểu quỷ VôĐoan đáng ghét kia hết như bọ chết, nhảy tới nhảy lui, lật bàn đập ghế, chẳng ai bắt được –đây toàn là nhờ đạo tổ bình nhật đuổi đánh y khắp viện luyện ra, lúc này dùng còn được hơn khinh công võ tu.

“Bạch nương nương bớt giận, ta không có cớ mà. Ôi, tiểu ca đừng chém, chỉ có mỗi một cái đầu thôi đấy... Người xem, ta nói đừng chém mà, chém lên bàn không rút ra được rồi, làm gì mà đều động đao động thương, mọi người vô sự ngồi xuống tán gẫu đi...” Thi VôĐoan vừa chạy vừa không quên nói nhảm, “Bạch nương nương, ta nói trượng mẫu à, nổi giận một lần là thêm ba nếp nhăn đó, người ngàn vạn kiểm chế chút!”

Bạch Ly sắc mặt trắng bệch, y nhìn Thi VôĐoan, khoe miệng lại nhếch lên một chút ý cười, nhưng khi y quay đầu đối mặt với Bạch Tử Y, chút ý cười kia lại như thể làm bằng lưu ly, vừa đụng là vỡ nát.

Mắt y cực đen, phảng phất còn đen hơn ngày thường rất nhiều, ngay cả một chút ánh sáng cũng không có, tưởng như cất giấu thù hận đậm màu, không làm sao tan được, lúc này lại giống như bị Thi VôĐoan quây phá xua tan đôi chút cảm xúc.

Bạch Ly thở dài cúi mắt, hồi lâu mới thấp giọng hỏi: “Mẹ, vì sao?”

Nhà phàm nhân cha mẹ con cái chính là cốt nhục chí thân, có người làm mẹ nào không phải là thà rằng bản thân chết cũng không muốn để con chịu một chút ủy khuất? Vì sao từ nhỏ đến lớn mẹ đều phải đề phòng con? Sợ con? Mà nay thậm chí còn muốn giết con?

Thù hận nhất bớt một chút, ủy khuất lại như một tảng đá, chặn ngang ngực y.

Y cảm thấy tinh khí toàn thân theo miệng vết thương cuộn cuộn không ngừng bị thanh kiếm kia hút đi, Bạch Ly trầm nghĩ, mình lần này phải chết rồi, nhưng sắp chết đến nơi mà vẫn chưa minh bạch là vì sao.

Truyền thuyết nói rằng khi sắp chết, người ta sẽ hồi ức cuộc đời mình, Bạch Ly cảm thấy trước mắt mờ lung, cũng ý đồ hồi ức cuộc đời mình. Nhưng y phát hiện, trừ giấy lát quang cảnh mỗi lần thiếu niên trên Cửu Lộc sơn kia trộm chuồn ra, đứng ở động khẩu gọi tên y, thì cả đời này của y lại chẳng được bao nhiêu thời gian có thể nói là khoái lạc.

Hoặc biết đâu Thi VôĐoan là nguồn suối khiến y càng không khoái lạc, nếu không có người đó, sẽ chẳng có ai kêu cái tên “Bạch Ly” này, chẳng ai nhớ được Bạch Ly người này.

Có lẽ y sẽ không biết khoái lạc là gì, cũng sẽ không biết thì ra sinh mệnh mình là một quá trình dài đằng đẳng mà buồn chán như vậy.

Đã không khoái lạc, chết lại có thể thế nào đây?

Kỳ thật cũng chẳng thế nào cả, chỉ không cam lòng thôi.

Một đám hồ yêu lớn nhỏ đã dồn Thi VôĐoan đến một góc, Bạch Ly cắn răng nói nhỏ: “Người thả y rời khỏi đi, y có thể quấy rối được gì, làm y bị thương cũng không đến nói với người trên Cửu Lộc sơn.”

Bạch Tử Y thần sắc phức tạp nhìn y, Bạch Ly không hề nhìn bà ta, không gọi mẹ nữa, Bạch Tử Y giống như có một chút bi thương, nhiều năm như vậy, cho dù là nuôi con mèo con chó, cũng phải có tình cảm. Nhưng bi thương đều ở khoe mắt chân mày, quá nhạt, thể cho nên không phá được sợ hãi cùng... oán hận trong lòng.

“Người thả y ra ngoài đi.” Bạch Ly lại nói thêm một câu, nhẹ nhàng nhắm mắt, khoe miệng thậm chí thoáng lộ nụ cười lạnh lùng. Yêu lực của y không biết bị thứ gì đè nén xuống, cả ngón tay cũng chẳng động đậy được, tiếng nói trở nên hữu khí vô lực. Tuy rằng không thân với Bạch Tử Y nhưng đó dù sao cũng là mẫu thân, y chưa từng nghĩ phải phòng bị.

“Nếu ta còn có thể cử động được,” Bạch Ly bình tĩnh mà hồ hững thẫm nghĩ trong lòng, “Ta nhất định giết hết các người, đánh gãy tất cả xương cốt, sau đó bỏ thi thể tại động khẩu phơi nắng cho khô, chờ kèn kèn ăn hết thịt thối rồi sẽ thu hồi thi cốt, khảm vào tường, mỗi ngày vừa mở mắt là có thể nhìn thấy mớ xương nát đó.”

Thi VôĐoan lặn qua lặn lại dưới đất không hề có hình tượng, nhưng cũng không ngăn được mấy chục hồ yêu vây đuổi chặn đường, xa xa thoáng nhìn Bạch Ly đã nhắm mắt, trong lòng càng sốt ruột, biết Bạch Ly

là yêu, là mạnh hơn con người, thương bình thường không giết được y, nhưng cũng không chịu nổi bị động đĩnh trên cây thời gian dài như vậy.

Lúc này chân giẫm lên một tấm ván gỗ không biết bị tiểu yêu nào gạt xuống, lòng y lập tức sáng lên.

Một hồ yêu bỗng, Thi VôDoan cúi người nhặt tấm ván gỗ kia lên, linh hoạt rụt sang bên cạnh né được, mở miệng niệm một chuỗi dài khẩu quyết khó đọc, khẩu quyết này y chỉ từng nghe qua một lần thời điểm Giang Hoa ngự kiếm đưa y đi theo, mỗi một tự phù đều chưa từng học, lại là phát âm cùng thủ quyết khiến người ta phải đau đầu để nhớ.

Vừa niệm ra, Thi VôDoan cảm thấy tấm ván gỗ trong lòng hơi động dậy, trên người giống như có một luồng chân khí nhỏ lên từ đan điền, lại như hình thành một lỗ xoáy nhỏ mà đỡ tấm ván gỗ kia lên.

Thi VôDoan biết tấm gỗ này ở lâu bên trong hồ động, tuy cũng coi như có linh tính nhưng tuyệt không bằng kiếm của Giang Hoa, huống hồ chút đạo hạnh tạo teo này của mình đâu phải một trình độ với Giang Hoa tảo nhân.

Nhân châu xoay một vòng, trong tích tắc lòng y lại có chủ ý, ném tấm ván gỗ xuống, thấp người lúi tránh kiếm trong tay một hồ yêu. Kể cầm kiếm này quá nửa là cấp bậc trưởng lão trong động, tự nhiên là bộ dáng con người, Thi VôDoan lặn sang bên, tay mất lạnh lẽo túm quần hắt một phen, lại kéo quần người ta xuống quá nửa, lộ ra cặp đùi hồ ly còn chưa rụng lông.

Bất cứ ai đột nhiên bị tút quần trước mặt mọi người đều phải trợn mắt há mồm một lát, Thi VôDoan nhân cơ hội bấm tay bắn ra: “Trúng!”

Nổ “đùng” một tiếng, không trung như có điện quang lóe lên, bắn trúng cổ tay trưởng lão hồ yêu này, trường kiếm trong tay hắt theo tiếng rơi xuống đất, bị Thi VôDoan vồ vào tay, y lấy được kiếm, chưa từng do dự giây lát, trở tay quét ngang ra.

Lần này khá đáng sợ, dường như mang theo một luồng kinh phong, gạt hết mấy tiểu yêu đứng gần, nhưng mà y lại chưa từng truy kích, với tay đem trường kiếm kia làm thành một độ cong quỷ dị, miệng liến thoắng lớn tiếng rống lên ngự kiếm chú, dùng trường kiếm thay thế ngón tay, “giở” thủ quyết ngự kiếm kia.

Ngay sau đó, Thi VôDoan cảm thấy một luồng sức mạnh đỡ y lên từ mặt đất, chúng tiểu yêu hoảng sợ phát hiện y ôm trong lòng trường kiếm này, lại bay ra ngoài nhanh như chớp giật.

Y bay không vững, mấy lần đụng vào đá núi, khó được hài tử tuổi nhỏ như vậy mà không rên một tiếng, vung tay áo, cơn gió ngự kiếm dẫn đến kia thổi tắt toàn bộ hồ hỏa trên vách đá trong động, Bạch Tử Y kinh hãi, cả giận nói: “Tiểu tử thôi!” Giơ tay vung trường tiên từ trong tay áo, cuốn về hướng Thi VôDoan.

Tiên nọ hết như sống, cuốn thẳng cổ Thi VôDoan, Thi VôDoan dưới tình thế cấp bách ôm kiếm lảng không lặn ra, lưng đâm sầm lên vách đá, đầu văng mất hoa, ngực khó chịu một cơn, ngũ tạng lục phủ lộn tung phèo, trường kiếm trong tay run lên, y không đủ khí lực, sắp phải ngã xuống.

Đúng lúc này, từ góc độ của y, Thi VôDoan đột nhiên liếc thấy trận hình ẩn tàng trong sơn động tối đen sau khi lửa tắt, cột tể đài Bạch Ly bị trời cùng mây viên dạ minh châu khảm trên tường thấp thoáng chung quanh xa xa hờ hững lẫn nhau, lại thành dáng vẽ của Tiêm trận, nháy mắt trong lòng Thi VôDoan liền hồi tưởng sách trận pháp xem từ chỗ Giang Hoa, phép tính nhanh chóng hiện lên trong đầu.

Chỉ nháy mắt y đã nhìn ra mắt trận chính là cái thứ hai đếm ngược từ dưới lên trong một loạt phước trắng cắm trên cây cột trời Bạch Ly.

Thi VôDoan cắn răng, miễn cưỡng hít một hơi, cười nói: “Con nói trượng mẫu, sao người lại dồn nữ tử vào chỗ chết vậy?”

Tiên thứ hai của Bạch Tử Y đã đến trước mặt, Thi VôDoan cắn rách lưỡi, cố sức nhắc trường kiếm lên hai thước có thừa, xông đến phước trắng trên cây cột kia, quả nhiên tiên của Bạch Tử Y dừng một chút, sau đó càng hung mãnh cuốn qua, trong động không có lửa, tỏa ánh sáng chỉ có mấy viên dạ minh châu, Thi VôDoan thấy rõ trên tiên kia lại ẩn ẩn dấy lên yêu hỏa mang theo lệ khí.

Đây không phải là đùa giỡn nữa, Thi VôDoan lao ra trước không hề quay đầu, chỉ cảm thấy tiên kia đuổi sát phía sau, sượt qua lưng y, chỉ cửa một phát mà đã đau đớn rát bỏng.

Lúc này thúy bình diều bay qua, Thi VôĐoan trên không trung đẩy nó về phương hướng mắt trận kia, thúy bình diều bất ngờ không kịp phòng, cắm đầu lao xuống bạch phước mắt trận, mỗ mỗ vào bạch phước, giấy giụa theo bản năng, con chim này là vật tường thụ trời sinh, chính tương khắc với Tịm trận, lại giấy rơi bạch phước khỏi cột.

Thi Vô Đoan vừa lúc chạy đến đón được thúy bình diều đầu óc choáng váng ngã xuống. Khoảnh khắc bạch phước rời khỏi cây cột, một luồng hắc khí từ động khẩu hung mãnh chen vào, tiếng nước nổ vang khắp, đám hồ yêu còn vừa sinh long hoạt hổ truy kích y lập tức cuộn tròn lại.

Thi Vô Đoan kinh hãi nhìn qua, phát hiện trừ mình được thanh quang của tinh bàn che chở, đám hồ yêu đều đau đớn ra mặt, tiên Bạch Tử Y vùng đến không trung được một nửa liền mềm nhũn thông xuống.

Chuyện gì thế này? Thi VôĐoan nhú mày, lại chẳng hề ngấm nghĩ, từ không trung nhảy phắt xuống trước mặt Bạch Ly, do dự một chút rồi khẽ vỗ mặt Bạch Ly, ngón tay còn chưa đụng tới thì Bạch Ly đã mở mắt, Thi VôĐoan liền nói: “Người nhẩn một chút.”

Sau đó vùng tay rút thanh kiếm ghim trên người y xuống, thân thể Bạch Ly co rút một chút, Thi VôĐoan một tay đè vết thương của y, lập tức lưu loát chém đứt mấy sợi dây thừng đang trói y.

Bạch Ly hơi lão đảo, nhất thời không còn gì chống đỡ, ngã nhào lên người y, thân hình lúc này đã là bộ dáng thiếu niên, mặc dù so với người trưởng thành thì hơi thanh tú, thỉnh thoảng xuống như vậy tiểu hài tử như Thi VôĐoan cũng chẳng đỡ được, hai người cùng nhau ngã nhào xuống đất.

14. Chương 14: Ly Phân

“Ôi!” Thi Vô Đoan ngã ngồi dưới đất, y nghiêng đầu, khuôn mặt nghiêng gầy gò của Bạch Ly ngã lên hõm vai, Bạch Ly dường như chẳng còn sức lực để ngẩng đầu, xương cằm cắn bả vai hơi đau, cách khá xa Thi VôĐoan có thể ngay lập tức nhận ra đây là Bạch Ly, nhưng hiện giờ dựa sát vào nhau y lại cảm thấy người trước mắt trở nên xa lạ.

Thi Vô Đoan rút cuộc muộn màng nghi hoặc, một tiểu nha đầu như phấn sao lại biến thành nam mất rồi?

May mà y còn nhỏ, tuy rằng “tức phụ” “trượng mẫu” gọi vậy, thực tế với việc kiêu này cũng chỉ biết danh xưng, nói nhảm một chút làm người khác buồn nôn thôi, trong lòng kỳ thật vô cùng ngại thẹn, tuyệt không mình bạch tình yêu nam nữ lấy tứ thế nào, cho nên chỉ hơi mất tự tại, không hề có phản ứng quá mạnh, hơi nghi hoặc khêđầy vai Bạch Ly mà hỏi: “Người là Tiểu... Tiểu Ly Tử?”

Bạch Ly xóc lại tinh thần, từ trên người y gượng dậy, một tay ôm ngực, một mặt thấp giọng nói: “Sao người lại đến đây, mau... mau rời khỏi.”

Thật sự là Bạch Ly.

Thi Vô Đoan ngẩn người, trong lòng buồn bã trầm nghĩ, sao y trưởng thành liền biến thành nam, thế chẳng phải là không thể làm tức phụ? Chắc hẳn là lớn lên không tốt, nhất định nguyên do là mẹ y không tốt với y, ôi, chẳng trách người ta nói “nữ đại thập bát biến” mà, té ra nếu muốn từ nhỏ đến lớn đều có thể thành nữ nhân cũng không hề dễ.

Không làm tức phụ được thì thôi, Thi VôĐoan nghĩ thoáng cực kỳ, biến thành nam cũng là Tiểu Ly Tử, tương lai lại tìm người khác làm tức phụ, Tiểu Ly Tử thì làm... huynh đệ kết bái kia là được rồi.

Lúc này thúy bình diều hơi lo lắng kêu một tiếng đứng trên vai y, Thi VôĐoan ngoảnh lại nhìn, bắt đầu từ động khẩu Hỏa Liên động, trên mặt đất nứt ra một vết nứt to, hắc khí càng thêm dày đặc từ bên trong bốc ra, thoát nhìn không thấy đáy, phẳng phất phía dưới chính là A Tỳ địa ngục.

Trừ Thi VôĐoan và Bạch Ly được thanh quang của tinh bàn bảo vệ, dù là hồ vương Bạch Tử Y cũng co quắp dưới đất, tai biến thành hồ ly, rốt cuộc phải lộ nguyên hình.

Thanh quang của tinh bàn càng lúc càng ảm đạm, Thi VôĐoan chỉ cảm thấy ngực tắc nghẽn, trước vụ nứt này lại hơi có cảm giác ngạt thở.

Bạch Ly dùng sức túm lấy bả vai Thi VôĐoan, ngón tay như phải bấm vào thịt y, lão đảo đứng dậy: “Đi...Đi mau!”

Thi Vô Đoan vội bỏ dậy, bị Bạch Ly túm lão đảo hai bước, liền theo y tránh đi đất nứt, chạy vào Hỏa Liên động. Thiết nghĩ trong động này tất có mật đạo, Bạch Ly vừa đi, máu vừa theo kẽ ngón tay nhỏ xuống, trên gương mặt trắng bệch kia cơ hồ xám xịt, Thi VôĐoan ngẫm nghĩ một chút rồi nói với Bạch Ly: “Tiểu Ly Tử, người nhỏi một chút, ta công người!”

Nhưng y ngồi xổm xuống đợi một lát vẫn không thấy Bạch Ly cóđộng tác, liền quay đầu hỏi: “Sao vậy?”

“Ta đó... chẳng qua là bộ dáng biến ảo.” Hồi lâu Bạch Ly mới nói khe khẽ, tiếng nói thiếu niên đã hơi trầm, lúc này nói ra giọng còn hơi khàn khàn, thần sắc phức tạp nhìn Thi VôĐoan, qua một lúc mới cười cười thâm đậm bảo, “Người tới cứu ta, ta rất cao hứng, nhưng đó là lừa gạt người...”

“Trời ơi, ta biết, người mau biến đi, bằng không ta không công nổi người đâu.” Thi VôĐoan còn chưa phân biệt được mức độ của lừa gạt vàđùa giỡn, tuy rằng trong lòng cảm thấy rất kỳ cục, nhưng y có chút cầu thả, biết đám tiểu yêu bình thường thích biến hóa để quây phá người ta, cho rằng Bạch Ly cũng đùa giỡn, nếu là bình thường chưa biết chừng phải giận đồng bọn nhỏ này một lát, nhưng hiện tại không phải đang chạy trốn chết sao, đâu còn chúýđược chút việc nhỏ nhặt này.

Bạch Ly ngơ ngẩn nhìn người nọ, bản thân bị thương rất nặng, tuy rằng sau khi Thi Vô Đoan thả y xuống khỏi cột, Bạch Ly liền cảm thấy yêu lực chậm rãi trở lại, nhưng vẫn không bổ khuyết được tinh huyết chảy ra theo vết thương, bèn dứt khoát khôi phục thành nguyên hình – như lần đầu tiên Thi VôĐoan trông thấy y, biến thành ấu đồng tai hồ.

Thi Vô Đoan công y lên, nhanh chóng chạy ra ngoài. Tóc thiếu niên là tự mình chải, y không để ý hình tượng lắm, lại thêm cuộc đại náo vừa rồi nên đã sớm rối tung, không ngừng sụt qua mũi Bạch Ly, hơi ngứa, lại dường như không chỉ mũi ngứa, Bạch Ly siết chặt đôi tay đang vòng qua cổ y, thấp giọng hỏi: “Ta lừa người, người không giận ta sao?”

Thi Vô Đoan nói: “Hiện tại không rảnh, chờ chúng ta chạy ra, tìm được sư phụ ta rồi giận sau.”

Dừng một chút, y lại an ủi: “Sư phụ ta bỗn sự lớn lắm, người yên tâm đi, không sao đâu – thương của người thế nào rồi, cóđau không? Mẹ người sao lại như vậy?”

Bạch Ly hồi lâu không nói gì, Thi VôĐoan còn cho rằng y đã ngất đi, không nhin được quay đầu nhìn y một cái, lại thấy Bạch Ly vành mắt hơi đỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng.

Chỉ nghe Bạch Ly nói: “Bàấy nói hắc khí bên ngoài là nhằm vào ta, đều là bởi vì ta, chỉ cần giết ta thì Thương Vân cốc sẽ bình an, bàấy nói ta chính là vật bất tường.”

Bạch Ly dường như hơi sợ hãi, nói ra với một chút cam chịu, muốn nhìn thấy Thi Vô Đoan ném y lại, lòng thầm nghĩ: nếu như y cũng bỏ ta, ta và nhân thể này sẽ không còn dính dáng nữa, ngày sau bất kể sống hay chết, đều sạch gợn.

Ai ngờ mầm họa Thi VôĐoan này suy bụng ta ra bụng người hỏi: “Cái gì? Đều là nhằm vào người? Người đã gây họa lớn cỡ nào vậy?”

Bạch Ly ngẩn ra, không nhin được cười khổ một tiếng: “Nếu ta biết thìđã tốt, từ ngày ta sinh ra, trong cốc liền có các loại đồn đãi, sợ ta, trốn tránh ta, nói ta là tai tinh...”

Với lịch duyệt của Thi VôĐoan hiện giờ, còn chưa thể lý giải loại sự tình này lắm, chỉ là một mặt thấy kỳ quái, một mặt lại thấy Bạch Ly đáng thương, còn gật đầu an ủi như người lớn: “Ồi, thật không nói phải trái gì cả, làm khó người gánh chịu phân to như vậy qua gần ấy năm.”

Bạch Ly trong một ngày tâm tình thay đổi rất nhanh, vừa rồi khi nói câu kia với Thi VôĐoan lại ẩn ẩn như nhập ma, cảm giác tuyệt vọng như dòng nước lạnh băng, không kham nổi, nào ngờ bỗng nhiên nghe thấy một câu như vậy, bộ dáng nghiêm trang của Thi VôĐoan như một cây châm nho nhỏ, thoáng chọc chọc thủng bị phần tích tụ trong ***g ngực, Bạch Ly lại cảm thấy đỡ khóc đỡ cười, phảng phất đủ mọi chuyện quá khứ bị một câu nhẹ nhàng băng quơ của hải tử này lôi đi, đều thành một trò cười ghê tởm lại nực cười.

Y dấn mặt lên cổ Thi VôĐoan một hồi lâu mới thấp giọng nói: “Người tốt với ta như vậy, ta...”

“Ha ha, vậy người làm tức phụ cho ta đi!” Thi VôĐoan thuận miệng nói, đột nhiên nhớ tới điều gì đó, lại lắc đầu: “Ồi chao, không đúng, người đâu phải là nữ, không thể làm tức phụ cho ta.”

Bạch Ly khẽ nói: “Không quan trọng.”

“...” Thi Vô Đoan im lặng giây lát, không nhịn được nhỏ giọng nói: “Việc này... phải quan trọng chứ?”

Bạch Ly cười một tiếng, ngửi mùi tươi mát trên người thiếu niên, hơi nhắm mắt lại: “Ta nói không quan trọng là không quan trọng.” Trong lòng thầm nghĩ, ai dám bắt ta và người xa nhau, ta sẽ giết kẻ đó, mọi người trên đời này đều không tốt với ta, ta liền giết sạch bọn họ, lại có gì hệ trọng đâu?

Thi Vô Đoan nghe thấy câu cuối cùng yếu dần, cho rằng y bị thương thể lực không chèo chống được, chẳng thêm tranh cãi, chỉ là trong lòng khá tang thương nói thầm: “Ồi, y còn nhỏ mà, có nói y cũng chẳng hiểu đâu.”

Bạch Ly chỉ đường, Thi VôĐoan công y chạy băng băng một mạch vào mật đạo của Hỏa Liên động, cảm thấy bên trong âm trầm, phẳng phất có mùi thối rửa, Thi VôĐoan không nhịn được hỏi: “Tiểu Ly Tử, đừng đi nhầm đường nha?”

“Không nhầm, chính là bên này, ở đây có một lối tắt, có thể trực tiếp đến trạm gác bố trí trên sườn núi của Huyền Tông các ngươi.”

Mật đạo cực tối, thế cho nên hai người lao bừa như ruồi không đầu không hề thấy hắc khí bốc lên trong góc, lại còn dày đặc hơn trong Hỏa Liên động vừa rồi, chạy thêm một lúc, thanh quang trên tinh bàn ảm đạm đến mức cơ hồ chẳng còn nhìn thấy.

Bạch Ly không hề cảm thấy có gì không đúng, dù là lúc này họ bị hắc khí bao vây, ngay cả Thi VôĐoan cũng cảm thấy ngực ngột ngạt, y vẫn chưa bị hắc khí bốc ra từ vết nứt ảnh hưởng, hiện giờ y lại chú ý tới Thi VôĐoan thở dốc càng lúc càng nặng nề, liền hỏi: “Người mệt rồi phải không?”

“Ừm, có chút... ngạt thở.” Thi VôĐoan nhú mày, mồ hôi trên thái dương đã xuôi theo hai má chảy xuống.

Bạch Ly đưa tay sờ thử, lại nhớp nháp lạnh băng đầy tay, y kinh hãi: “VôĐoan, thả ta xuống!”

Thi Vô Đoan không thả Bạch Ly xuống, chân lại hơi lảo đảo, quỳ phịch xuống đất, thúi bình điều có phần không bay được nữa, cũng rơi xuống theo, Bạch Ly vội buông cổ y ra, biến về bộ dáng thiếu niên, máu ở ngực đã ngừng chảy, không biết vì sao mà cảm thấy khôi phục một chút khí lực – thậm chí khôi phục còn nhanh hơn ngày thường.

Thi Vô Đoan một tay nắm cổ áo mà thở hồng hộc, y cảm thấy giống như có một bàn tay chen ngay ngực, không khí hít vào chỉ vòng quanh hòng một vòng rồi lại bay ra, trước mắt sao vàng lấp lánh từng đợt.

Y chìa ngón tay về khế, một ngọn lửa nhỏ bùng lên trên đầu ngón tay tái nhợt, lúc này hai người rõ rệt thấy rõ, trong bóng tối lại có một cụm hắc khí kè sát phía sau họ, đáng vẻ như bộ xương khô, ngoác cái miệng to tướng sâu không thấy đáy bỗng nhiên, không biết từ đâu thổi tới một cơn gió âm khí rất nặng, dễ dàng thổi tắt ngọn lửa trên tay Thi VôĐoan.

Thi Vô Đoan lúc này ngược lại bình tĩnh, y nhìn sang bên kia, thấy đầu kia của ngõ nhỏ sâu xa lộ ra một chút ánh sáng, biết Bạch Ly không dẫn sai đường, bên kia quả thật có lối ra.

Thiếu niên này giống như có bản lĩnh càng khổ sở càng bộc phát ra sức mạnh, nắm tay Bạch Ly, chống một phen, một lần nữa đứng dậy, xách lưng thúi bình điều, hít sâu một hơi, lắc lư đầu, lời ít ý nhiều nói: “Chạy mau.”

Bạch Ly không biết vì sao người nọ khó chịu như vậy, đám hắc khí cực gần họ một số đã vào thân thể y, chẳng những không khiến y khó chịu, giống như còn cực thoải mái, vết thương trên ngực chính là được hắc khí kia ôn hòa bổ khuyết, nhưng chưa kịp nghĩ kỹ đã bị Thi VôĐoan kéo chạy ra ngoài.

Hắc khí đuổi theo phía sau giống như biết họ sẽ chạy, tốc độ trong chớp mắt lại nhanh hơn không ít, mắt thấy sẽ đuổi tới, ánh sáng của động khẩu kia càng lúc càng lớn càng lúc càng sáng, Thi Vô Đoan lại cảm thấy dưới chân như rưới chì, tim cũng phải nhảy ra ngoài, nhưng vẫn theo bản năng túm chặt Bạch Ly và thúi bình điều.

Bỗng nhiên có thứ gì đó kéo mắt cá chân, Thi VôĐoan đâm nhào về phía trước, mắt tối sầm, trong phút chốc chẳng biết gì hết, nhưng chỉ ngất đi một hồi rồi lập tức tỉnh táo, phát hiện mình được người khác đón lấy, ôm ngang lên, thân thể lại bị ném bay cao ra ngoài.

Ánh sáng chói mắt chui vào đồng tử, Thi VôĐoan lại mở to hai mắt, cơ hồ bịđâm chảy nước mắt, vai y nặng nề nện lên tảng đá tại động khẩu, đau đến mức khiến y cho rằng xương cốt nát hết, trơ mắt nhìn Bạch Ly trong chớp mắt ném y ra lập tức bị hắc khí phía sau quần lấy toàn thân, hắc khí kia lại xuyên qua ngực, như một thanh kiếm xuyên thấu thân thể, Bạch Ly chấn động toàn thân, phát ra một tiếng kêu ngắn ngủi.

“Tiểu Ly Tử!”

Vô số luồng hắc khí xuyên qua thân thể Bạch Ly như muốn phân tách y ra, khoe mắt Bạch Ly nhỏ xuống hai hàng huyết lệ, môi tái nhợt, y nhìn Thi VôĐoan như muốn khắc dáng dấp của thiếu niên thảm hại kia vào lòng, sau đó chưa kịp nói một chữ nào thì cả người đã bị cuốn vào màn sương đen, không biết gì nữa.

Y và hắc khí kia đồng thời biến mất ngay trước mặt Thi VôĐoan, mặt đất trống không chẳng còn gì nữa, giống như là Bạch Ly chưa bao giờ tồn tại.

Sau đó Thi Vô Đoan trông thấy một thứ lóng lánh trên mặt đất, y khẽ quát một tiếng, cẩn rằng gượng thân thể cơ hồ đau đến chết lặng mà liều mạng bò qua, trông thấy đậu khấu triền y từng nhỏ lông thúy bình điều bện cho Bạch Ly. Thiếu niên túm đậu khấu triền vào tay, nắm lấy gắt gao, đau đến run rẩy.

“Ta phải đi tìm sư phụ.” Y nói với mình, “Ta phải đi...”

Sau đó y rút cuộc không gượng được nữa, đầu vẹo qua một bên, hôn mê bất tỉnh.

Share this:

15. Chương 15: Kinh Biển

Thi Vô Đoan không biết trong Thương Vân cốc xảy ra chuyện gì, chờ y tỉnh lại thì đã là ban đêm.

Y vừa mở mắt liền trông thấy một đồng lông run rẩy, trên người chỗđèn chỗ xám, so với mớ lông huênh hoang của thúy bình điều nhảy tới nhảy lui bên cạnh kia, càng có vẻ nhìn mà ghê người.

Đôi mắt đen lấy thêm một thân lông trắng, Thi VôĐoan có nháy mắt như vậy đầu óc không thanh tỉnh, còn kinh hỉ nghi, đây là nguyên hình của Bạch Ly nhỉ, Tiểu Ly Tử chưa bị hắc khí kia mang đi!

Nhưng mà chờ y hoàn toàn tỉnh táo lại, không còn hoa mắt, mới thất vọng phát hiện mớ lông nhem nhuốc này chỉ là một con thỏ.

Con thỏ dường như có chút đạo hạnh, rất béo, béo đến mức hình thể không giống thỏ lắm, thoát nhìn lại hơi giống một con chuột to béo phì, nhưng mà nó tuy rằng hình như khai chút linh trí, rồi lại không cơ linh lắm, toàn thân thịt nung núc, đầu có vẻ càng thêm nhỏđến đáng thương, nó dường như hấp tấp chạy tới tìm kiếm che chở, thiếu đầu óc chỉ cảm thấy trên người thiếu niên này hình như có pháp bảo, liền cầm đầu qua đây, ai biết đến gần mới phát hiện, ánh sáng tinh bần kia phát ra khiến nó run rẩy theo bản năng, dọa nó không dám chạy, chỉ có thể cuộn tròn run rẩy.

Nếu là bình thường, Thi VôĐoan khẳng định phải trêu chọc nó một phen, nhưng y cố sức bò dậy, cúi đầu nhìn thấy đậu khấu triền trong lòng bàn tay, lại quay đầu nhìn nhìn động khẩu Bạch Ly biến mất, liền chẳng còn tâm tình gì nữa.

Thúy bình điều dụi đầu lên đầu gối y, cọ cọ khe khẽ, chớp đôi mắt đen kịt nhìn y.

Thi Vô Đoan ngậy ra một lát, cẩn thận thổi sạch sẽ bụi đất trên đậu khấu triền rồi cất vào lòng, vịn tảng đá to chổđộng khẩu sơn động đứng dậy, vừa đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống, mới thấy trong Thương Vân cốc đã xảy ra chuyện gì.

Toàn bộ sơn cốc lại sụp xuống, cánh rừng như phải che cả bầu trời kia đều bị núi đáđè lên, một vết nứt to vuông vức đến mấy trượng xé toang cả Thương Vân cốc, ao suối như phi thúy lớn lớn nhỏ nhỏ trong Thương Vân cốc toàn bộ như nhuộm màu rỉ sắt. Phong vân biến sắc, thiếu niên vịn đáđứng, đứng ngậy ra hồi lâu,

ngõ ngang ngắc đầu nhìn không trung, trời xanh phẳng phất cũng bị che mất diện mạo, chẳng nhìn thấy mây may tinh quang.

“Sư phụ!” Thi VôĐoan đột nhiên tỉnh ngộ, quay người muốn chạy lên núi.

Y vừa quay đầu liền bị vấp ngã nhào, Thi VôĐoan cắn răng, bàn tay cứa rách chống xuống đất, một lúc lâu mới bò dậy, phía sau y là cả sơn cốc như phế tích, một thiếu niên nho nhỏ cứ thế mình đầy bụi bặm, tứ cố vô thân miệt mài bò lên đỉnh núi.

Dãy núi Cửu Lộc sơn phẳng phất đều bị cái girdó làm hỏng, sơn đạo ngày thường đi quen cũng biến hình, trắng mờ gió cao, bất cứ lúc nào cũng có thể bị vấp rễ cây lộ ra dưới chân, bị đá trên vách núi rơi xuống đập vào.

Y ngã một phát, bò dậy, lại ngã một phát. Cứ như thể không biết đau, lúc nằm nhoài dưới đất liền thở hồng hộc, lau máu lên tảng đá lạnh băng, vừa bò dậy là lại liều mạng chạy lên trên.

Thúy bình điều yên lặng bay sát trên đầu, thấy y ngã sắp liền đậu lại bên cạnh chờ y, ngay cả con thỏ béo ngốc nghếch kia cũng ù ù cạc cạc đi theo, chẳng biết nó nghĩ như thế nào, trừng đôi mắt nhỏ, như thể không biết lòng người đau khổ mà trông nơi từng là tiên cảnh, hiện giờ biến thành quỷ vực này.

Mỗi khi đến một trạm gác, Thi VôĐoan liền đi vào lớn tiếng hỏi: “Nơi này có ai không? Ta là VôĐoan! Ta là đồ đệ của chương môn sư phụ! Có ai không?”

Nhưng mỗi một trạm gác đều trống tuếch, Thi VôĐoan cảm thấy mình chạy đến mức muốn nổ tung tim, chờ thời điểm y sắp đến đỉnh núi, đi ngang qua một trạm gác cuối cùng, cơ hồ sắp thất vọng rồi, chỉ tiến vào đi một vòng theo lệ, lại nhìn thấy một bóng mờ dưới mái đình tại hậu viện.

Y thoáng dừng bước, nhẹ chân nhẹ tay đi qua, lại phát hiện là một đệ tử thủ quan tên Lục Trình, theo bối phận là đồ tôn của đạo tổ, phải gọi y một tiếng tiểu sư thúc. Ngày thường Thi VôĐoan đến hậu sơn chơi đùa thường xuyên qua nơi đây, thân với vị đại sư đệ này nhất.

Mùi máu tươi nồng nặc xộc vào mũi, tinh bàn trong tay Thi VôĐoan sáng lên, Thi VôĐoan lại cảm giác được một chút tham lam từ trong tia sáng ấy, giống như đã thú đói khát nhìn thấy con mồi có máu, y kinh hãi, cuống quýt nhét tinh bàn vào bao quần áo, chậm rãi đi qua gọi thử: “Lục Trình?”

Vừa đến gần mới phát hiện Lục Trình bị móc sắt xuyên qua, biến thành huyết nhân, hấn nhắm chặt hai mắt, ngực lại vẫn có chút hơi thở yếu ớt... nhưng cũng sẽ đứt ngay lập tức.

Trước mắt Thi Vô Đoan bỗng tối sầm, lòng thăm nghĩ chẳng lẽ sư môn xảy ra chuyện gì?

Y xông lên một bước, cố sức ôm lấy nửa người trên của Lục Trình, bàn tay vỗ má hấn: “Lục Trình là ta đây, ngươi mở mắt ra nhìn xem, chuyện gì thế này? Sư phụ đâu? Những người khác đâu?”

Nhưng người này bị thương thật sự quá nặng, quả nhiên là hơi thở như tơ nhện.

Đúng lúc này, mấy sợi tinh ti trong bao quần áo phía sau lại không nghe chỉ lệnh thò ra, lén lút bò lên móc sắt trên ngực Lục Trình như hơi thắm dò phản ứng của Thi VôĐoan.

Thi Vô Đoan ngẩn người, không biết đây lại là tình huống gì, ngay khi y ngậy ra, đám tinh ti kia bỗng sáng rực, theo móc sắt đâm vào thân thể Lục Trình, điên cuồng hấp thu tinh phách còn sót lại của người trọng thương này.

Toàn thân Lục Trình run lên, Thi Vô Đoan kinh hãi nắm lấy đám tinh ti kia mà gắng sức kéo đứt, tinh ti khác như biết sợ hãi, khẽ nhảy một phát trên tay y, lập tức lại rút trở về. Nhưng y vừa túm như vậy cũng kéo đến miệng vết thương của Lục Trình, Lục Trình rên khẽ một tiếng rồi mở mắt ra.

Ánh mắt hấn thoát tiên mù mờ, lập tức như là nhớ tới điều gì, vẻ mặt khủng hoảng, môi co rút, cả người run rẩy, Thi VôĐoan vội vỗ mặt hấn, nói nhẹ giọng hơn: “Là ta, đừng sợ, ta là VôĐoan, Huyền Tông đã xảy ra chuyện gì? Sư phụ đâu? Đại sư huynh và sư thúc mọi người đâu? Trạm gác dưới chân núi sao đều...”

Lòng y sốt ruột, một chuỗi câu hỏi tuôn ra, Lục Trình lại không biết sức lực đến từ đâu, liều mạng đưa tay nắm lấy cổ tay Thi VôĐoan, Thi VôĐoan cũng sốt một chút, chỉ nghe thanh âm thều thào hấp hối, khàn khàn mà phỉ sức nói: “Chạy! Mau... chạy... mau...”

Sau đó thanh âm tắc nghẽn, Thi VôĐoan cảm thấy sức lực trên ngón tay hẫng buông ra: “Lục Trình!”

Lục Trình chỉ mở to đôi mắt, tinh ti sau lưng Thi VôĐoan lại rục rịch góc đầu, dường như muốn ép sạch sẽ một chút tinh phách cuối cùng trên thân người chết tươi mới này, lại vướng bởi chủ nhân nên không dám làm càn.

Thi Vô Đoan từ từ gơ tay đặt dưới mũi Lục Trình, một lúc lâu mới thở dài thườn thượt, rốt cuộc đã ngã ra.

Từ nhỏ đến lớn vẫn là lần đầu tiên y trông thấy người chết – còn là người y quen biết.

Trong lòng y bỗng nhiên tuôn lên ý nghĩ đáng sợ, Lục Trình chết rồi, sư phụ thì sao? Sư phụ liệu có phải cũng... Y cảm thấy sườn lạnh từ ngực khuếch tán đến tứ chi, tay chân đều đông cứng.

Bỗng nhiên, có tiếng bước chân người từ nơi không xa truyền đến, Thi VôĐoan rùng mình, theo bản năng xách con thỏ ngu ngốc bên chân trốn vào bụi cỏ.

Thúy bình điều phản ứng cũng nhanh, nằm bên cạnh y không dám động đậy.

Giây lát, chỉ nghe có người nói: “Vừa rồi dường như ta nghe thấy bên này có động tĩnh, Tử Lương, chúng ta qua xem thử.”

Một người khác đáp một tiếng, bịch bịch một hồi, hai người dường như chạy qua bên này.

Thi Vô Đoan thở phào một hơi, y nghe ra giọng hai người này, là Triệu Thừa Nghiệp và Hoàng Tử Lương hai đệ tử của Bích Đàm sư thúc, chạy suốt một ngày, nhìn chung đã gặp được thân nhân, Thi VôĐoan cảm thấy mình phải mừng phát khóc, nhưng khi trong lòng vừa buông lỏng, muốn đứng lên thì chân nhũn ra, nhất thời không thể động đậy.

Nhưng y mới định mở miệng gọi, lại nghe thấy Triệu Thừa Nghiệp ở nơi không xa cười lạnh nói: “Hà, không ngờ nơi này còn một con cá lọt lưới.”

Cái gì?!

Tay Thi Vô Đoan đang đè trên mắt cá chân lập tức bất động, thúy bình điều bên cạnh di động một chút, bị y đè lại. Lòng y nhanh chóng suy nghĩ, Triệu Thừa Nghiệp có ý gì đây? Lục Trình lúc sắp chết vì sao phải bảo y chạy mau, hẫng đang sợ cái gì?

“Hơi nóng còn chưa tan, chắc là mới tắt thở.” Hoàng Tử Lương nói, “Vừa nãy có phải là hẫng giãy giụa không?”

“Chắc vậy, trong Thương Vân cốc chẳng biết thế nào rồi, gây ra động tĩnh lớn như vậy, suýt nữa kinh động thánh giá, vừa không lưu ý là để hẫng chạy đến nơi đây.” Triệu Thừa Nghiệp nói, “Nào, hai huynh đệ ta khiêng hẫng lên, kiểm tra thi thể, tiện bề báo cáo kết quả với sư phụ.”

Hoàng Tử Lương cười nói: “Sư huynh sao lại hồ đồ thế, hai huynh đệ chúng ta khiêng thi thể xuẩn vật này lên núi, chẳng phải vất vả? Theo ý ta, không bằng cất đầu hẫng treo trên hông, đến lúc đó cho sư phụ xem qua là được.”

Triệu Thừa Nghiệp cười nói: “Có đạo lý.”

Thi Vô Đoan trong bóng tối mở to mắt, tim cũng sắp ngừng đập.

Hai người kia nói “sư phụ” nào, là Bích Đàm sư thúc? Bích Đàm sư thúc sao lại để học đồng môn tương tàn, thậm chí không chịu cho toàn thi? Tay y nắm chặt thân thúy bình điều, khó được đại điều kia cũng không ra một tiếng mặc y túm.

“Không được, ta không thể manh động.” Thi VôĐoan nói thầm trong lòng, “Nên đuổi theo xem thử rốt cuộc là chuyện thế nào.”

Y hít sâu một hơi, chờ hai người kia rời khỏi một lúc mới cẩn thận bò ra, y biết Triệu Thừa Nghiệp và Hoàng Tử Lương hai người, tuy rằng so với thập nhị chân nhân còn kém một chút hỏa hầu, trong cả Cửu Lộ sơn không tính là nổi bật, nhưng cũng là người chuyên tâm tu đạo gần trăm năm, chút đạo hạnh và tuổi tác của mình trong mắt họ đều không tính là gì.

Lúc này tay chân y có phần không linh hoạt, dáng vẻ bước đi hơi cổ quái, lại không dám sợ chút nào, chỉ sợ bị hai người phát hiện.

Lúc đi qua nơi Lục Trình trần thi, Thi VôĐoan rút cuộc vẫn không nhìn được quay đầu nhìn một thoáng, chỉ thấy sưỡiệt vừa nói chuyện với y lúc này lại biến thành một thi thể không đầu, nằm ngang dưới đất thê lương vô cùng, hai chân co quắp, ngón tay hơi gập, phảng phất đang nắm thứ gì đó.

Trong lòng như bị gội một chậu nước lạnh.

Dọc đường kinh hiểm không đề cập, Thi VôĐoan dẫn thúy bình điểu và thổ tinh xa xa bám đuôi Hoàng Tử Lương và Triệu Thừa Nghiệp, đi đến gần đỉnh núi mới phát hiện bên trên lại là đền đước sáng trưng. Chỉ là thủ vệ hơi cổ quái, bên ngoài là người của Cửu Lộc sơn, bên trong một tầng mỗi người lại mặc quần áo gấm vóc đỏ thẫm, trên thêu thần thú tì hưu trừ tà, phối đao, trên người trên mặt đều có lệ khí.

Thi VôĐoan không biết họ đang làm gì, không dám hành động thiếu suy nghĩ, bèn cẩn thận ẩn nấp bên cạnh, tính toán tìm cơ hội đi vào, cả đêm cũng chẳng tìm được cơ hội, vừa không cẩn thận liền nấp trong góc ngủ thiếp đi.

Mãi đến sáng sớm hôm sau, y giật mình tỉnh giấc, lén gạt cây cỏ trước mắt, nhìn qua khe hở, chỉ thấy những người cầm y bội đao bỗng nhiên chỉnh tề đồng loạt đồng thời bước sang bên một bước, giấy lát sau, nghi trượng cự đại chậm rãi tách đoàn người mà ra.

Thi VôĐoan chưa từng thấy nghi trượng như vậy, nấp sau tảng đá lớn mở to hai mắt.

Nghi trượng đi qua, là xa liền hoa quý bức người, rất nhiều người đi theo, lại lặng ngắt như tờ.

Đi tới cổng, xa liền ngừng lại, Bích Đàm và Bán Nhai hai người dẫn chúng đệ tử Huyền Tông tiến đến cổng, chỉ thấy chúng đệ tử hai người dẫn theo nhất tề quỳ xuống, Bích Đàm còn nói: “Cung tiến thánh giá.”

Mọi người sơn hô vạn tuế.

Một nam tử khuôn mặt trắng bóc bên cạnh xa liền nọ nói the thé: “Khởi giá-“

Sau đó người bội đao hai bên mở đường, xa đội cứ thế non hô biển gầm đi qua trước mặt Thi VôĐoan. Thi VôĐoan nghĩ bụng, mọii, đây là Hoàng đế sao?

Đúng lúc này, một nam nhân theo sát bên cạnh để liền dường như cảm giác được điều gì, thoáng nhìn phương hướng Thi VôĐoan ẩn thân, Thi VôĐoan cả kinh, vội rút mình, một hồi lâu nam nhân kia mới nhủu mày, có phần không yên tâm quay đầu đi theo để liền.

16. Chương 16: Âm Mưu

Thi VôĐoan chỉ biết Hoàng đế là quan rất to, thiên hạ lão bách tính đều phải nghe theo, nhưng trước mắt không hề có khái niệm cụ thể gì với tôn nghiêm đế vương, cũng chẳng cảm thấy được gặp nhân hoàng là chuyện vinh hạnh cỡ nào, chỉ thầm cảm khái một chút rằng trận trượng này rất lớn rồi lập tức liếc ngay đến bên kia Cửu Lộc sơn.

Chỉ vừa nhìn đã đủ để y kinh hãi – khách nhân tôn quý lên núi, các đệ tử đều ra đưa tiễn, hậu sơn lại xảy ra chuyện lớn như vậy, nhưng sao không thấy bóng dáng sư phụ?

Cũng không có Khổ Nhược sư thúc, lòng Thi VôĐoan chùng xuống, ánh mắt chậm rãi đảo qua Bích Đàm và Bán Nhai, trong lòng ần ần có phỏng đoán không tốt, sư phụ vắng mặt, thủ vệ dưới chân núi đã chết, hai người bọn họ lại ở đây mặt đầy phong quang cung tiến thánh giá? Rốt cuộc là vì sao?

Y ngẫm nghĩ một chút, tay chân lại lạnh như băng.

Ngay cả thúy bình điểu và thổ tinh dường như cũng có thể cảm giác được biến hóa tâm tình của y, hai súc sinh trí lực đều không cao im lặng nằm bên cạnh.

Xa liền thánh giá đội ngũ rất dài lại không hỗn loạn, nhưng suy cho cùng nhiều người, dù chỉnh tề đồng loạt như thế nào thì vẫn rất có thanh thế. Thi VôĐoan nhân lúc xa đội dài thượt này đi qua, lặng lẽ bỏ khỏi bụi

cổ, y từng học một chút “ẩn thân quyết”, nhưng không tinh thông, khó mà hoàn toàn giấu đi hành tung, miễn cưỡng có thể làm người ta hoa mắt.

Y nghĩ nghĩ, nhặt một vốc đá vụn, miệng khẽ niệm ẩn thân quyết, tận khả năng không để ai nhận thấy được động tĩnh của mình, tung từng hòn đá ra.

Động tác tung đá của y không hề là tùy ý, chỉ giây lát, thái dương Thi VôĐoan đã vã một lớp mồ hôi li ti –đây chính là một loại trận pháp cực đơn giản cũng cực phức tạp học được từ chỗ Giang Hoa, tên là Chương nhân trận, vật phẩm tầm thường đều có thể dùng để thi trận, chỉ là yêu cầu với toán học cực cao, mỗi một vị trí đều phải tính toán đặc biệt chính xác.

Thi Vô Đoan trước mắt không tiện lấy tinh bàn ra thôi diễn, chỉ có thể toàn bằng tính nhẩm, còn phải phục mình thật thấp trong bụi cỏ, con đường chẳng qua mấy chục bước, y lại cảm thấy như đã đi hết nửa đời người, mãi đến khi lên vào vòng thủ vệ của Huyền Tông, một thân quần áo rách nát này sớm đã bị mồ hôi lạnh ngấm ướt.

Nhưng mà y cũng không dám buông lỏng, lúc này khoảng cách giữa y và hai sư huynh đệ Bích Đàm cùng tiền thánh giá chỉ có bảy tám thước, hai vị sư thúc này là cao thủ ngang hàng với đạo tổ chân nhân, thủ đoạn đạo hạnh cao thâm, người khác đoán cũng không được, cho dù trước mắt nghi trượng của Hoàng thượng chưa đi hết, trường diện hơi hỗn loạn, y vẫn tận khả năng lặng lẽ im tiếng hít sâu một hơi, dùng sức dần ngực một chút, lại tung đá trong tay ra rồi lui vào trong.

Thỏ tinh và thúy bình đều bị y cột lên đai lưng, rất nhiều năm về sau, khi Thi VôĐoan cùng người khác nói đến đoạn kinh lịch này, chuyện cũ đã như khói, đương sự sớm quên cảm giác kinh tâm động phách của bản thân tuổi nhỏ năm ấy, chỉ coi là một câu chuyện cười trà dư tửu hậu, lại khiến người có tâm nghe mà giật mình.

Y là một hài tử được đạo tổ nuôi trong thâm sơn, lớn đến mười tuổi trừ tu tập đạo thuật thì chỉ biết quây phá, ngay cả câu lòng người hiểm ác này cũng chưa nghe qua, hoàn toàn như giấy trắng, bỗng nhiên gặp phải đại biến như thế, sao có thể đầu vào đấy, không nhanh không chậm như vậy?

Lão nhân nói, hài tử đặc biệt thông minh lanh lợi thế này đều là căn bã biến thành, không dễ dàng nuôi sống, chỉ khi nào gặp phải tạo hóa lớn, nuôi sống được, tất nhiên có thể dấy lên một phen sóng cả trong nhân thế này.

Thi Vô Đoan không biết thứ gì đang chờ chống trong lòng mình, có lẽ là Bạch Ly mất tích, sơn cốc sụp đổ, đồng môn tương tàn, loạt biến cố này như thể một tảng sắt nung đỏ, hung ác ẩn lên tim y, bằng tốc độ nhanh nhất bao cho y một lớp sắt mỏng nhưng vững chắc.

Y dường như đã biết chuyện mình làm lần này không giống với ngày trước nghịch ngợm phá phách, dĩ vãng bị sư thúc bắt được chẳng qua là đưa đến chỗ sư phụ, bị trách đánh một trận rồi thôi, họ là thân nhân, chung quy sẽ không thực sự thương tổn mình, nhưng hiện tại... những người này biến thành không giống thân nhân nữa.

Trong lòng Thi Vô Đoan trước nay chưa từng cùng một thời gian nghĩ nhiều như vậy, y thậm chí cảm thấy cả đầu óc đều bị mấy thứ đó lấp đầy.

Y vừa lặng lẽ lên vào Huyền Tông vừa âm thầm suy nghĩ, lão đầu Hoàng đế kia không biết tới làm gì, những người này đều mặc trang phục lộng lẫy, đủ thấy là vừa trở về từ chỗ tể đàn, nếu ta hiện tại trực tiếp đi tìm sư phụ, cũng chẳng biết người đang ở nơi nào, không cần thận còn dễ dàng đả thảo kinh xà, chỉ bằng trước tiên đi tể đàn xem bọn họ rốt cuộc làm gì.

Y lại nghĩ tới bảy ngọn sơn đăng nhìn thấy tối hôm trước, trong đầu nhớ lại lời đạo tổ từng nói với mình, có động tĩnh lớn, phong vũ lớn, chỗ không tầm thường lớn, tất là có người làm điều ngược.

Bảy ngọn đèn... bảy ngọn...

Thi Vô Đoan nhớ từng nhìn thấy trên một quyển tạp ký, đèn đốt bảy ngọn, đó là tá thế, thượng có thể thác quốc vận, hạ có thể tục tư mệnh. Họ gây ra động tĩnh lớn như vậy, là mượn ông trời thứ gì?

Quan trọng nhất là, Thi VôĐoan còn nhớ lúc ấy đạo tổ phát hiện y xem quyển sách này, giận dữ bạt tai y một trận, nói đây là bằng môn tà đạo, còn nói “Việc này không thể tái nghị, có vay có trả, thuật nhân quả tạo hóa là không thể nói nhất, con người nếu tham lam cố làm ngược ông trời, không thể không dẫn đến đại tai họa”.

Sư phụ còn ở trên núi chứ? Nếu có thì sao lại để bọn họ làm việc như thế?

Đệ tử quan môn của chương môn Huyền Tông y đây nhìn chung cũng có vài phần bản lĩnh, dọc đường xốc mười hai phần tinh thần, cẩn thận tránh trạm gác, thêm quen thuộc địa hình, khá giỏi việc lén lút đi ra ngoài phá phách, lại hữu kinh vô hiểm lần đến tể đàn của Huyền Tông.

Vừa nhìn, y liền theo bản năng che mặt thúy bình điều, chỉ thấy giữa tể đàn kia không biết xảy ra chuyện gì mà dốt ra một mảng sém to tướng, cả dải cỏ cây xung quanh toàn bộ gặp nạn theo, đều đã chết héo, mấy ngọn sơn đằng hôm qua lên không bị thả xuống vây quanh một vòng tể đàn, bắc đèn chính giữa đều đã không thấy đâu, tan tành đến mức chẳng thành hình dáng.

Thi Vô Đoan vượt qua tể đàn, nhìn vào từ đường, chỉ thấy đại môn từ đường kia mở rộng, trong viện lại có một cỗ quan tài.

Thi Vô Đoan nắm chặt tay, ánh mắt nhìn lên từng tắc, lại trông thấy trên chiếc bàn bên trên quan tài bày một cái bài vị cực đơn giản – Huyền Tông chương môn nhân đạo tổ đời thứ ba trăm bốn mươi chín chi vị.

Y nhất thời cảm thấy trước mắt tối sầm, suýt nữa ngã dúi đầu.

Động tĩnh này rất cuộc kinh động thủ vệ tể đàn, người cầm đầu quát to một tiếng: “Ai!”

Thi Vô Đoan cả kinh, nháy mắt phục hồi tinh thần, ánh mắt lướt qua thủ vệ đã đặt một tay lên thân kiếm, biết mình đã bị phát hiện, thiết nghĩ lúc này với công phu mèo quào kia của mình nếu muốn phá vây hoặc là trộm chuồn ra là không khả thi.

Y hít sâu một hơi, định thần lại, lấy một loại dũng khí vượt quá tuổi tác và lịch duyệt ló đầu ra khỏi Chương nhân trận kia, véo đùi mình một cái thật mạnh, tuy rằng không thể đương trường òa khóc nhưng vành mắt đã đỏ hoe.

Y đầu tóc bù xù, mặt bần lem nhem, chớp mũi còn dính bụi, như động vật nhỏ tội nghiệp, nhìn quét một vòng trên mặt đám thủ vệ, ngồi dưới đất “oa” một tiếng, khóc rõ to mà không chảy nước mắt.

Đồng thời âm thầm duỗi chân phá hủy sạch sẽ Chương nhân trận ở chỗ mình.

Trong thủ vệ tự nhiên có người nhận được tiểu đệ tử của chương môn này, lập tức trao đổi ánh mắt, Thi VôĐoan từ khe hở liếc thấy một thủ vệ chạy ra thông báo, nhưng nhiều người như vậy mà không có một ai đến đỡ mình dậy, an ủi mình một chút, lòng y càng chùng xuống.

Giấy lát, Bích Đàm chân nhân rào bước đến. Thi VôĐoan chỉ chần chừ chốc lát rồi lập tức lao đầu vào lòng Bích Đàm, miệng nói: “Bích Đàm sư thúc!”

Bích Đàm ánh mắt mập mờ, chậm rãi giơ tay vỗ về lưng y, nhưng khoảnh khắc đặt tay ra sau lưng Thi VôĐoan lại cảm giác được sự cứng đờ của thiếu niên.

Trong bụng đối ý, Bích Đàm kéo Thi VôĐoan khỏi lòng mình, nhẹ nhàng đẩy ra một chút, nửa ngồi xổm xuống, nhìn chăm chăm vào mặt y, ôn nhu hỏi: “VôĐoan, con chạy đi đâu vậy, các sư thúc đều sốt ruột muốn chết, còn có sư phụ con, sư phụ con ông ấy...Ồi!”

“Con... con chỉ đến hậu sơn chơi một thời gian, con chỉ...” Đôi mắt Thi VôĐoan vừa rồi bị y ra sức dụi một phen, có vẻ càng đỏ, lại thật sự có một chút nước mắt, nói năng lộn xộn, “Con trộm chim của sư phụ cho Tiểu Ly Tử chơi, sợ người đánh con... Sư thúc, sư phụ con đâu?”

Bích Đàm hơi nheo mắt, Thi VôĐoan thầm hoảng hốt, chỉ sợ ông ta nhìn ra cái gì, liền giơ tay áo ra sức lau mắt mình một phen nữa: “Sư thúc, sư phụ con đâu?”

Bích Đàm nhẹ nhàng vỗ về đỉnh đầu y, thở dài nói: “Con nhìn thấy bài vị trong từ đường rồi?”

Thi Vô Đoan ngẩng đầu nhìn ông ta.

Bích Đàm đứng lên, nhẹ nhàng đẩy phía sau y một phen, miệng nói: “Thôi được.”

Liên dẫn y vào từ đường, quan tài còn chưa đóng đinh, Thi Vô Đoan chỉ nhìn vào trong một cái, lui ba bước liền, toàn thân run rẩy.

Sư phụ dưỡng dục y hơn mười năm, dạy dỗ y hơn mười năm, đánh chửi y hơn mười năm kia, sư phụ mỗi khi y gây họa hỗn hển cầm thước đuổi đánh, mỗi khi y có tiền cảnh vuốt râu mỉm cười kia, cứ thế chẳng còn sức sống nằm trong quan tài, giống như Lục Trình...

Chết rồi.

Bích Đàm một tay ấn vai y, nửa ôm vào lòng, nói khẽ: “Sư phụ con đang trong thời kỳ tu hành quan trọng, con đột nhiên mất tích, ông ấy không tìm thấy con, thậm chí không chịu bệ quan tĩnh tu, bấy giờ mới cấp nộ công tâm, bệnh một trận liệt giường...Ồi! Mấy sư huynh đệ chúng ta sự vụ bận rộn, lại không phát hiện gần đây ông ấy hơi có vẻ như tẩu hỏa nhập ma. Ông ấy...ông ấy...”

Rõ ràng là đạo tổ viết thư lệnh y xuống núi tìm kiếm Giang Hoa tẩn nhân mà!

Thi Vô Đoan cảm thấy trên vai mình giống như bị một con độc xà chiếm cứ, người run rẩy dữ dội hơn.

Đối phương sau đó lại nói những gì, y đã hoàn toàn không nghe thấy, Bích Đàm thấy dáng vẻ này của y liền cúi đầu xuống, trên mặt lóe qua thứ gì đó u ám không rõ, lại dặn dò vài câu rồi kêu người dẫn y đi xuống rửa mặt nghỉ ngơi.

Thi Vô Đoan cắn đầu lưỡi, một lần nữa xóc lại tinh thần, rốt cuộc phát hiện họ vẫn an bài y trong khu viện trước kia ở cùng sư phụ.

Trên tinh bàn cực đại trong viện, tất cả những ngôi sao đều biến thành sa thạch bình thường, tất cả tinh ti đều chết khô toàn bộ.

Thi Vô Đoan chỉ nhìn một cái rồi đột nhiên dời tầm mắt, nếu vừa nãy trong lòng y còn ôm một chút may mắn không muốn tiếp nhận, nhìn thấy cái này liền hoàn toàn tuyệt vọng.

Sư phụ từng nói, tinh bàn thời diễn thiên cơ, chính là vật chí linh trên thế gian, có một số gặp cơ duyên, thậm chí sẽ nhận chủ, tinh bàn đã nhận chủ nhân, sẽ cùng tồn vong với chủ nhân, chỉ cần một chút hồn phách của chủ nhân còn ở nhân gian, nó sẽ không tan hết quang hoa.

Như vậy hiện giờ xem ra những ngôi sao khắp trên trời này chẳng còn mấy may dính dáng với sư phụ y nữa.

17. Chương 17: Trên Núi

Đêm hôm ấy Thi Vô Đoan vào phòng mình, tung thỏ tỉnh và thúy bình điếu ra, ngồi phịch xuống giường như thoát lực, chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng – dường như là vừa mới dùng quá mức, lúc này không thể suy nghĩ gì nữa.

Qua khoảng một chén trà, y mới chậm rãi phản ứng lại, trong lòng khó chịu, giống như vừa mở mắt thì cả thế giới đều điên đảo, y cảm thấy mình ngẩng đầu nhìn con đường phía trước, đằng trước đều bị sương mù dày đặc lấp kín, lại quay đầu nhìn phía sau, chỉ cảm thấy những chuyện từng xảy ra đều không phải là thật.

Thi Vô Đoan ngồi bên giường mà ôm ngực, bỗng nhiên máu me, muốn gào khóc một hồi, nhưng biểu cảm vừa đến chỗ, tiếng khóc còn chưa phát ra, y lại nhớ tới điều gì đó, nơm nớp lo sợ đưa tay ra sức lau mặt một phen, cởi giày dùng chân trần đi xuống đất như trộm cắp, cẩn thận nhào người bên cạnh cửa sổ, nhìn một vòng bốn phía, phát hiện cửa phòng trong viện không hề có ai giám thị mình, bấy giờ mới yên tâm, tính toán ngồi xuống khóc tiếp.

Nhưng ngồi xuống rồi, phát hiện nước mắt vừa lên lại nghẹn xuống, khiến y khó chịu cực kỳ.

Hai ngày một đêm này đã xảy ra quá nhiều chuyện, y thật sự vừa mệt vừa buồn ngủ, liền cầm đầu lên giường, đầu vừa chạm gối là mơ hồ, trong lúc nửa ngủ nửa tỉnh, y bỗng nhiên giật mình, mồ hôi đầm đìa tỉnh táo lại, nghiêng người tháo bao đồ để bên cạnh, ôm tinh bàn vào lòng, lại lấy ra một thanh chủy thủ nhỏ, giấu dưới gối để đầu lên, một tay kẹp ở đó, lúc này mới thở phào mà nằm xuống một lần nữa.

Ngày hôm sau, Bích Đàm bảo người đưa quần áo tới cho y, Thi VôĐoan chần chờ một chút, nhân lúc người khác không chú ý, để quần áo dưới mũi người cẩn thận, không người ra có vấn đề gì, mới khoác áo để tang.

Y vừa ra khỏi viện của đạo tổ liền có người như hữu ý như vôý đi theo, Thi VôĐoan thầm tính toán, xem ra tạm thời không chạy được, họ định đối phó ta thế nào đây?

Y dường như rất có thiên phú hỉ nộ không ra sắc, thất tình không lên mặt, chỉ là sống mười mấy năm, xưa nay với ai cũng tốt, lần đầu tiên ôm lòng khúc mắc với người khác, thiên phú này liền hiển lộ ra, người khác chỉ thấy y an an phận phận ở trong linh đường túc trực linh cữu cho đạo tổ, trên mặt không thấy nước mắt, lại ẩn ẩn lộ ra vẻ u ám tử khí nặng nề, có phần không giống một hài tử.

Bích Đàm âm thầm quan sát y vài hôm, phát hiện con khí tình nghịch này bỗng nhiên im hơi lặng tiếng, cả người lại không giống trước kia, như thể trong một đêm đã từ một mao hài tử biến thành thiếu niên. Thi VôĐoan vốn là thứ không gió cũng phải dấy lên ba thước sóng, với ai cũng quen, sau khi quen thân là miệng sẽ không yên, lúc này trở về lại không muốn nói chuyện với người khác lắm.

Nhưng mà y dù sao cũng còn nhỏ tuổi, đạo hạnh không đủ, tuy rằng nỗ lực đóng kịch, lại vẫn để người có tâm nhìn ra manh mối.

Bích Đàm phát hiện, mỗi lần vừa có người tới gần y, toàn thân Thi VôĐoan sẽ kéo căng một chút, sau đó mới có thể thả lỏng với khuôn mặt kèm dị sắc, trên biểu cảm tuy rằng đã cực lực che giấu nhưng luôn không tự nhiên lắm.

Ngày hôm đó Bán Nhai cùng ông ta nhìn chằm chằm Thi VôĐoan một hồi, liền nhỏ giọng nói: “Sư huynh, huynh xem nó...”

Chần chờ một lát mới dò xét sắc mặt Bích Đàm chân nhân rồi nói tiếp: “Ta cứ cảm thấy, tên nhãi này hình như biết được chuyện gì.”

Bích Đàm nhìn ông ta một cái, không hề tiếp lời.

Bán Nhai lại nói: “Sư huynh nghĩ xem, nó bảo là đi Thương Vân cốc, nhưng hôm ấy thánh giá giáng lâm, đỉnh Cửu Lộc sơn bên này thủ vệ nghiêm ngặt, nó thần không biết quỷ không hay mò đến tể đàn như thế nào?”

Bích Đàm chậm rì rì nói: “Chắc là nó vóc dáng nhỏ, bị thủ vệ nhầm qua.”

Bán Nhai thấy ông ta không để ý, vội nói tiếp: “Sư huynh nghĩ xem, cho dù nó là bị thủ vệ nhầm qua, tự mình mò vào, thế tên nhãi này trở về không đi tìm... tìm... nơi tiền chưởng môn ở, vô duyên vô cớ chạy tới tể đàn làm gì?”

Bích Đàm quay đầu nhìn ông ta.

Bích Đàm chân nhân ở trên Cửu Lộc sơn xưa nay danh tiếng cực tốt, cư xử hòa khí, tứ xứ giải vây cho người ta. Nói đến thì đạo tổ mới là chưởng môn nhân Huyền Tông, nhưng làm chưởng môn dù sao cũng tích uy khá nặng, nhân duyên so ra không tốt bằng sư đệ này. Người này sinh được đáng về thiện nhân mặt mũi hiền lành.

Lúc này, Bích Đàm nhẹ giọng hỏi: “Sư đệ, đệ muốn nói gì đây?”

Bán Nhai không chần chờ nữa nói luôn: “Ta thấy tên oắt con này có chút vấn đề, chưa biết chừng đã nhìn ra chuyện gì, muốn giấu tài chờ thời báo thù đấy. Cùng với như vậy, không bằng chúng ta cứ nhỏ cổ tận gốc, đến...”

Nói xong đưa tay làm đao chém xuống, trên mặt có vẻ nịnh hót. Bích Đàm nhíu mày.

Bán Nhai nỗ lực không ngừng nói: “Sư huynh, ta biết huynh nhân hậu, tiểu... tiểu tử này cũng tính là chúng ta trông nom lớn lên, nói đến ai mà không có vài phần tình cảm? Chỉ là...”

Bích Đàm bỗng nhiên đưa tay đè bàn tay đang làm bộ chém người kia, ngắt lời Bán Nhai chân nhân, ngữ khí nặng thêm, nói vẻ không vui: “Không cần nói nữa, Huyền Tông ta trăm năm qua luôn là danh môn chính phái, môn hạ đi phải ngay ngồi phải thẳng, cho dù sinh hiềm khích cũng là vì gia quốc thiên hạ, bắt

đắc dĩ mà làm, hiện giờ sư huynh đã mất, việc tá vận cũng thành, nào có đạo lý làm khó một hài đồng nhỏ?”

“Nếu nó biết đạo tổ là...”

Bích Đàm xoa tay nói: “Chúng ta không thẹn với lòng, nó biết rồi thì thế nào?”

Mắt thấy Bán Nhai vẫn muốn tranh biện, Bích Đàm liền quay người lại, nghiêm mặt nói: “Hôm nay ta nói rõ đây, VôDoan là ta trông nom lớn lên, là hài tử tốt, cho dù tương lai không tốt, ta cũng sẽ tự mình xử lý nó. Hà, Bích Đàm ta dốc lòng tu luyện gần đây năm qua, dù không hữu dụng lắm thì cũng chẳng cần đề phòng một đứa trẻ như lâm đại địch. Chỉ là trước đó nó vẫn đang là sudiệt của hai ta, ai muốn động vào một sợi tóc của nó cũng phải xem ta có đáp ứng hay không!”

Bán Nhai trợn mắt há mồm nhìn Bích Đàm hừ lạnh một tiếng rồi phất áo bỏ đi.

“Thứ gì đây.” Bán Nhai oán hận thầm nghĩ, hung tợn nhìn chằm chằm bóng lưng gầy gò của Thi VôDoan một hồi, khà khà ỨC, “Ta nhỏ vào! Làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ, nhỏ cở không nhỏ tận gốc, đường hồ tất thành hoạn, tương lai sẽ có lúc người hối hận, cứ chờ xem!”

Nhưng ông ta bỗng sợ không bằng Bích Đàm, thế lực không bằng Bích Đàm, đầu óc cũng không bằng Bích Đàm, trên Cửu Lộ sơn này chỉ chiếm sông bồi phạm lớn – trước kia là đạo tổ, hiện tại là Bích Đàm, thật sự chẳng có đường cho ông ta nói chuyện. Bán Nhai vẫn còn tức giận một hồi, chung quy không còn phương pháp, quay người bỏ đi.

Lại nói Bích Đàm chân nhân, tuy rằng ngoài miệng nói dễ nghe nhưng trong lòng không chắc chắn như vậy, Thi VôDoan lộ không ít sơ hở, một con cáo già như ông ta sao lại không nhìn ra được.

Bảy ngày sau đạo tổ hạ táng, Thi VôDoan ngày đầu tiên trở về phòng mình ngủ, nửa đêm canh ba Bích Đàm không nhịn được đi vào tiểu viện của đạo tổ, nhẹ tay nhẹ chân đẩy cửa phòng Thi VôDoan mà tiến vào trong.

Lúc này ba vật sống trong phòng đều đã ngủ, ánh trăng chiếu vào từ cửa sổ, Thi VôDoan nằm nghiêng trên giường, cuộn thành một cục nhỏ, trong lòng ôm thứ gì đó. Bích Đàm lại tiến lên hai bước, từ trên cao nhìn xuống quan sát ý một hồi. Thiếu niên ngủ không hề an ổn, mày nhíu lại rõ sâu.

Bích Đàm thầm nghĩ trong lòng, tên nhóc này từ nhỏ đã lên núi xuống sông gây họa, có thể có nhiều tâm nhân như vậy, bụng dạ sâu như vậy sao?

Nghĩ đến mấy ngày nay Thi VôDoan tuy rằng lúc bị người khác đến gần sẽ hơi cứng đờ nhưng thái độ với mình chẳng có gì là không ổn, mặc dù không còn làm nũng như trước kia song lễ phép cũng thập phần chu toàn, không hề nhìn ra khổ đại thù thâm cỡ nào. Nếu nó biết...

Bích Đàm lắc đầu, im tiếng nở một nụ cười, cảm thấy mình nghĩ nhiều, định quay người rời khỏi. Nhưng mà lúc này ánh mắt bỗng nhiên ma xui quỷ khiến dừng trên thứ Thi VôDoan đang ôm, trong bóng đêm thứ kia tuy rằng bị vải bao chặt song vẫn lộ ra chút ánh sáng, Bích Đàm động lòng, thò ngón tay cẩn thận tránh đi cánh tay Thi VôDoan, vén bao đồ kia lên một chút, phát hiện bên trong là một bộ tinh bàn.

Khi ngón tay chạm đến một góc tinh bàn lại cảm giác được một lực hấp dẫn quỷ dị, tinh khí trong thân thể mình giống như tiết ra một chút từ ngón tay, ánh sáng vốn u ám của tinh bàn nọ rực lên, thoát nhìn lại hơi giống ma trời.

Đây là... bàn đại hung!

Tinh bàn như người, vật tầm thường như dung nhân bình phàm, không biết nhận chủ, trừ thôi diễn thì chẳng còn công dụng gì khác, nhưng một số tinh bàn hoặc bởi vì chất gỗ, hoặc bởi vì cơ duyên lớn, mà phảng phất có hồn phách – tỷ như bộ tinh bàn to trong viện của đạo tổ, để chính là đá vá trời, tinh sa trên bàn là đạo thiên tinh tử mài thành phần, thần vật trời sinh tự nhiên bất phàm, trái lại bộ này...

Bích Đàm đương nhiên không biết bộ tinh bàn nguyên bản phổ phổ thông thông này của Thi VôDoan từng bị thần lôi đánh, kếp hút hồn phách lệ quỷ, sau lại hút không biết bao nhiêu hắc khí từ vụn nát nứt trong Thương Vân cốc – tuy rằng lúc ấy vì che chở Thi VôDoan nên hơi miễn cưỡng nhưng nó vốn có quỷ khí, hỗ trợ lẫn nhau với âm khí trong vụn nát nứt kia, tự nhiên cũng được lợi không ít.

Hiển nhiên thứ người khác không đụng được này là đã nhận chủ, thứ có linh tính như vậy thường chỉ thần phục người có duyên, hài đồng nho nhỏ này cất vật đại hung như thế...

Bích Đàm nhíu mày, trong đầu không nhận được lướt qua một lần những lời Bán Nhai nói, cảm thấy lạnh sống lưng, nếu Bán Nhai nói không sai, nếu nó thật sự là tuổi nhỏ đã giao hoạt như thế, có thể tránh khỏi thủ vệ nghiêm ngặt như vậy. Khi đoán vào rồi không đi tìm đạo tổ mà đi tể đàn trước, rất có thể là bởi vì nhìn ra sự tình không đúng, sợ bị phát hiện, không muốn manh động, mà tính toán thăm dò hư thực. Sau đó trong lòng biết cái chết của đạo tổ có nội tình khác, còn có thể lá mặt lá trái với mọi người toàn núi...

Bích Đàm càng nghĩ càng kinh hãi, đến cuối cùng cơ hồ hơi sồn gai ốc, vì thế lại chần chừ, một... một hài tử hơn mười tuổi, có thể nghĩ nhiều như vậy? Có thể làm đến bước này? Nhưng lại nhìn y mang theo một vật đại hung nhận chủ như thế, đủ thấy Thi VôĐoan này không lương thiện vô hại như y biểu hiện ra ngoài.

Trong lòng ông ta kinh nghi bất định, một tay ẩn ẩn phiếm khói tím, nhẹ nhàng giơ lên, lại nhắm đầu Thi VôĐoan áp xuống từng chút.

Đúng lúc này thiếu niên trên giường hình như ngủ không an ổn, nhẹ nhàng trở mình, Bích Đàm cả kinh, phục hồi tinh thần, còn chưa kịp né tránh thì Thi VôĐoan đã lăn vào lòng.

Y dường như bị lạnh, bắt lấy nhân thể ấm áp, ném tinh bàn mà dán lên, còn bám lấy người Bích Đàm, lẩm bẩm chép miệng, nói mớ vài câu.

Bích Đàm nghiêng tai nghe, chỉ nghe y nói: “Sư phụ... sư phụ... sư phụ đừng đánh con nữa...”

Bích Đàm sửng sốt, Thi VôĐoan cạo ông ta, nói tiếp: “Sư thúc.. cứu mạng, Bích Đàm sư thúc...”

Bích Đàm dừng lại, khói tím trên tay dần tan đi, nhẹ nhàng vỗ về lưng Thi VôĐoan, cúi đầu ôn nhu hỏi: “Muốn sư thúc cứu con cái gì?”

Thi Vô Đoan “ừ” một tiếng, hồi lâu mới nói: “Cứu con... đừng để sư phụ đánh con...”

Bích Đàm mềm lòng, thở dài, kéo chiếc chăn y đá sang một bên, cẩn thận đắp giúp, ngón tay sờ đầu y một phen, lúc này mới lại lén lút đóng cửa đi ra ngoài.

Thi Vô Đoan ở trên giường lại trở mình, đưa lưng về phía cửa, rúc sâu hơn vào trong chăn.

Sau đó y mở mắt nhìn tường, chỉ cảm thấy lưng ướt sũng mồ hôi lạnh.

Thi Vô Đoan cứ thế kinh hoàng khiếp sợ trên Cửu Lộ sơn, nuôi thổ tinh và thúy bình điệp, mỗi ngày ru rú trong nhà.

Bích Đàm vốn mỗi ngày tự mình qua dạy y công khóa như đạo tổ, chỉ là Thi VôĐoan phát hiện Bích Đàm chưa từng dạy y chú thuật và đạo võ tu, mỗi ngày chỉ hồ giả đã bảo y đọc sách như muốn bắt y khảo Trạng nguyên, nếu không thì là ném cho y mấy bộ sách thuật tính sao, mượn cơ bản thân không tinh thông đạo này lắm, không thể để ngộ con cháu người khác, bảo y tự mình tìm hiểu.

Thi Vô Đoan cũng liền phối hợp, bảo đọc sách thì y đọc sách, không bảo đọc sách thì y tự mình mân mê tinh bàn, đáng vẻ không tiến bộ.

Thời gian dài đi, Bích Đàm phát hiện tiểu sư đệ này chỉ có vài phần khôn vặt nghịch ngợm phá phách, chính sự lại không được, là thứ bần lương không thể trát tường, cũng chẳng muốn quản lắm, từ đó mỗi ngày biến thành ba ngày một lần, cuối cùng Huyền Tông sự vụ bận rộn, bản thân cũng có một đồng đồ tử đệ tôn, chẳng còn quá nhiều thời gian quản Thi VôĐoan nữa, qua mười mấy ngày liền mang mấy quyển sách đến thăm một chút tượng trưng rồi mặc cho tự sinh tự diệt.

Nhưng mần dúng chưa bao giờ bớt một chút, ngược lại còn hậu đãi không ít so với đệ tử khác trên núi.

18. Chương 18: Thịnh Hội

Xuân qua thu đến, chỉ chớp mắt Thi VôĐoan đã trên Cửu Lộ sơn năm năm. Vóc dáng cao vọt lên, thiếu niên xương cốt vẫn chưa dài hết, thân hình còn gầy hơn người trưởng thành, nhưng người đã lộ ra dáng dấp

cao to, mặt mày lại ngày một nhạt nhẽo, không còn khó lường, thật sự khá đương được một tiếng “tiểu sư thúc” các đệ tử bối phận thấp gọi y.

Trong năm năm, thúy bình điều đã thay lông hai lần, nhưng thổ tinh đừng nói biến hóa, ngay cả tu hành cũng hết sức chậm chạp, rõ ràng bộ dáng ăn no chờ chết, cơ duyên xảo hợp đi theo Thi VôDoan lên Cửu Lộ sơn, được hưởng sái, lại có người cho ăn ngon, thân thể càng như thổi, béo hẵn lên, nhìn từ xa cơ hồ giống hết một con chó nhỏ.

Năm đầu tiên, Thi VôDoan còn bởi vì mình bị giam lỏng ở đỉnh Cửu Lộ sơn mà sốt ruột, dù rằng kiềm chế gắt gao nhưng có lúc vẫn khó lòng che giấu địch ý với đám Bích Đàm, y sẽ tự nhốt mình trong phòng sau mỗi lần Bích Đàm đến thăm lại rồi khỏi, ngay cả thúy bình điều và thổ tinh cũng ngăn bên ngoài, dùng tiểu chủy thủđâm lên tường, thậm chí thời điểm khó mà chịu đựng nhất y còn từng đâm dao lên người mình, phảng phất không phát tiết như vậy là y phải bị ngột ngạt chết.

Nhưng mà nhẫn nại như vậy lâu ngày lại thành một thói quen.

May mà thời gian như nước, thoáng cái đã trôi qua khe, trăm năm cũng chỉ như một chớp mắt, một đời còn chưa tận, năm tháng khổ sở lại như đao, từng đao mài tới mài lui trong ngoài, thậm chí phảng phất chẳng qua vừa quay đầu thì người đã hoàn toàn thay đổi.

Sách Thi Vô Doan từng đọc chất lên còn cao hơn y, sống những ngày đại môn không ra nhị môn không bước, nếu khảo y những thứ chi hồ giả đã vứt đi kia, tùy tiện nhặt lên một quyển, tùy tiện lật đến một tờ, chỉ một chữ y có thể thao thao bất tuyệt đọc tiếp, nói đến cái khác thì lại không muốn lên tiếng, phảng phất y ngày đêm buộc hồn mình trong mấy trang sách ố vàng mốc meo ấy.

Lâu dần ngay cả Bích Đàm cũng nghi hoặc, cảm thấy hài tử này khả năng thật sự không biết gì hết, bằng không sao có thể bình tĩnh như vậy? Cũng chẳng quản y nữa.

Chậm rãi, trong mắt Thi VôDoan, nói chuyện đã thành một việc xa xỉ, lòng y hiểu rõ mình không phải được Huyền Tông nuôi, mà là bị Huyền Tông giam giữ, trò chuyện với người khác phải vạn phần cẩn thận, hễ nói một câu đều phải cân nhắc rất lâu, có đôi khi đêm khuya tĩnh lặng, Thi VôDoan ngột ngạt không chịu được nữa, cũng từng nói chuyện với thúy bình điều và thổ tinh, nhưng hai thứ này thật sự là hồ đồ, lâu dần y cũng cảm thấy vô vị, càng thêm trầm mặc hơn.

Y có rất nhiều thời gian để nơm nớp lo sợ, ban đầu Thi VôDoan dùng những khoảng thời gian này để suy nghĩ chuyện đào tẩu như thế nào, nhưng sau đó y minh bạch, Bích Đàm và Giang Hoa là không cùng một dạng, từ chỗ Giang Hoa đào tẩu bị bắt về, cùng lắm là toác đầu, nhưng Huyền Tông hiện tại không cho y đùa giỡn nữa.

Một hài tử, đặc biệt là một hài tử bị chiều hư, thời điểm y tuổi nhỏ không hiểu chuyện, luôn sẽ sinh ra loại khờ dại tương tự như “ta không gì không thể”, mà khi y phát hiện mình kỳ thật chẳng là gì hết, đó đã là chuyện rất nhiều năm về sau.

Đem so sánh thì câu “phải nghĩ cách sống sót” này thật sự như là kéo mạ cho cao, nhanh chóng đem những đạo lý người khác phải sống rất nhiều năm mới có thể minh bạch truyền bá cho một bọc choai choai.

Thi Vô Doan mỗi ngày ngồi bên cạnh tinh bàn chết trong viện, đầu óc không được yên tĩnh giây lát, y nghĩ rất nhiều chuyện, Bích Đàm dạy y đọc sách không nhất định là xuất phát từ hảo ý, nhưng đọc sách không bao giờ sai, cổ nhân nói đọc vạn quyển sách đi vạn dặm đường, tuy rằng y chưa từng đi vạn dặm đường song cũng miễn cưỡng xem như từng trải qua một phen kiếp nạn, hơn nữa y ngộ tính cực cao, chẳng ai ngờ được trong năm năm này, làm bộ làm tịch nhàn nhục như thế như vậy cũng giúp y đi lên một con đường khác.

Có đôi khi y đang suy nghĩ, liền nhìn tinh bàn ngẩn người, ban đầu không chú ý, chợt có một ngày Thi VôDoan mới phát hiện tinh sa trên tinh bàn kia không hề là không thứ tự.

Bên trên là thứ gì y vẫn chưa hiểu, Thi VôDoan biết tinh bàn từ sau khi sư phụ mất thì không còn ai động vào, thứ này còn ở lại khoảnh khắc sơn đăng chưa lên.

Thi Vô Doan thích tính sao, người khác chưa chắc kích động lắm, dù sao Bích Đàm cũng vậy, Bán Nhai cũng vậy... Khổ Nhược đại sư không còn xuất hiện trước mặt Thi VôDoan, chẳng biết hiện tại sống hay chết kia cũng vậy, cho dù tu vi của họ khá cao, với phương diện này lại chỉ lướt qua.

Tính sao hữu dụng, có thể tìm người, có thể tính toán khí tượng, nhưng truyền thuyết người tập đại thành có thể tính ra mệnh thuật số phận của ai, chỉ là người si nói mộng mà thôi. Mệnh thuật vô thường, thiên ti vạn lữ, phàm nhân làm sao có thể tính rõ được? Chỉ có một số động tĩnh lớn như đại tai đại nạn, đại phúc đại họa, để tinh tướng tinh, vương triều đổi thay, mới có thể cho những người tinh thông đạo này hơi có phát hiện.

Nếu nói lớn, học thành môn học vấn này, chính là nhân tài kinh thiên vĩ đại, nếu nói nhỏ, người tầm thường chẳng qua thấy được ngày mai lâm trong mưa tuyết mà thôi.

Trong mắt Bích Đàm, những học vấn huyền diệu khó hiểu này, bình nhật tối đa là dùng để tu thân dưỡng tính, không liên quan với đại đạo, cho nên cũng mặc y đi tu tập, người thường ngày lên đỉnh núi đưa cơm sẽ ngẫu nhiên nhìn thấy vị “tiểu sư thúc” ru rú trong nhà này ngồi xổm bên cạnh tinh bàn, có đôi khi suy nghĩ sâu xa, có đôi khi dùng một cây mộc côn nhỏ vạch thật dài những phép tính mà người ta không hiểu, lúc đấy đôi mắt cả người y sẽ sáng lên, tưởng như phải sa vào đó.

Nhưng một khi phát hiện có người đến, y lại khôi phục biểu cảm chậm chạp cứng nhắc.

Năm ấy Thi Vô Đoan đã tròn mười sáu tuổi, Bích Đàm bỗng nhiên phái người đến tìm, đưa cho y một tấm thiệp, nói là lại đến đại hội thuật võ ba mươi năm một lần của Huyền Tông, đặc biệt mời y ra mặt chung vui với chư vị đồng môn.

Cái gọi là “đại hội thuật võ”, kỳ thật chính là thử luyện tiến cảnh những năm gần đây của chúng đệ tử Huyền Tông, thứ nhất để cho chư môn xem thử bốn sự của đệ tử tiểu bối bên dưới, người tu đạo sống lâu hơn người bình thường không biết bao nhiêu đời, trong ba mươi năm có thể phát sinh đủ các loại tình huống, Huyền Tông sẽ có một số vị trí trống ra, đệ tử trong đại hội thuật võ biểu hiện xuất sắc đều có hy vọng lên những vị trí ấy, nhưng mà điều này còn chưa tính, có lực hấp dẫn nhất chính là, sự kiện ba mươi năm một lần của Huyền Tông, trong triều đình mỗi lần đều phải phái người tới, nếu có thể vào mắt những khách nhân này thì tiền đồ sẽ không thể hạn lượng.

Tu đạo không thể tách rời ngoài lục hợp như tu tiên, suy cho cùng là phạm tâm chưa mất.

Thi Vô Đoan khách khách khí khí nhận thiệp, trong lòng suy tính, họ kêu mình ra mặt là muốn làm gì? Làm vật cát tường? Bài trí? Làm cho ai xem? Đây lại lấy tứ của Bích Đàm hay Bán Nhai?

Y nhìn lướt qua người đưa thiệp, là bộ dáng thanh niên, cười híp cả mắt, thoát nhìn khá được ưa thích, liền hỏi: “Vị này... xưng hô thế nào?”

“Thừa tiểu sư thúc, con là Lương Tiêu, đại đệ tử dưới chư môn tọa luân sư của con.”

Lúc Thi Vô Đoan nghe thấy hai chữ chư môn, thoáng động lòng, lại không biểu hiện ra mặt, cơ hội để y nói chuyện không nhiều, chẳng biết bắt đầu từ khi nào liền dưỡng thành tật xấu nói từng chữ, một câu nghĩ ba lần, hết như một lão đầu tử gần đất xa trời, y “Ồ” một tiếng, qua một lúc mới tiếp tục nói: “Người là đệ tử của Triệu sư huynh.”

Lương Tiêu đợi y hồi lâu, cảm thấy sắp cười cứng cả mặt, còn cho rằng y muốn phát biểu cao luận gì, ai ngờ mới đợi được câu vô nghĩa này, vội nói: “Vâng, chính là sư đệ.”

Thi Vô Đoan nhìn hẩn một cái, gật đầu nói, “Được.”

Cái gì được? Khóe miệng Lương Tiêu giật giật, ngẩng đầu nhìn Thi Vô Đoan hồi lâu, thầm nghĩ người này sao lại không hiểu lễ phép như thế, sau đó thêm một lúc lâu nữa mới thấy người này thập phần cẩn thận gấp thiệp lại ba lần, cất vào tay áo, bấy giờ mới chấp tay nói chậm rì rì: “Gặp được sự kiện ba mươi năm, thật sự may mắn, xin thay ta hồi bẩm chư môn sư thúc, Vô Đoan bất tài, đến lúc đó nhất định ở bên trợ trận một phần.”

Lương Tiêu vội nói “nhất định nhất định”, bấy giờ mới rõ hóa ra không phải người này không hiểu lễ phép mà là phải cho y thời gian để y lễ phép, hẩn vừa định cất bước, chỉ thấy Thi Vô Đoan lại mở miệng, sau đó vị này lễ mễ như ong cụng non quá mức, nói: “Lương sư đệ thiếu niên tài俊, trên đại hội thuật võ tất nhiên có một phen chuẩn bị, tiểu sư thúc chúc mừng người tiền đồ vô lượng trước.”

Lời này vào tai Lương Tiêu, chỉ cảm thấy dị thường quỷ dị, cứ như thể người trước mặt không phải một thiếu niên mà là một lão đầu tử tóc bạc bảy tám mươi, vội khách khí hai câu rồi chuồn đi như trốn.

Thi Vô Đoan cười tủm tỉm nhìn chăm chú bóng dáng hẩn, dựa lên cạnh cửa, ánh mắt lại lạnh băng. Y quay người vào nhà, lấy một xấp bản thảo dưới bàn, đây là y dưới tình huống không có ai dạy, mất năm năm diễn toán nghiên cứu biến sao cuối cùng đạo tở lưu lại mà đạt được.

Thi Vô Đoan khẽ vờ ngón tay, một ngọn lửa nhỏ bùng lên tay, khoanh khắc thiêu một đồng giấy thành tro tàn. Y thở một hơi khe khẽ, minh bạch cơ hội để mình rời khỏi Huyền Tông đã đến.

Ngày ấy đại hội thuật võ, Thi Vô Đoan rút cuộc một lần nữa xuất hiện trước mặt mọi người.

Theo bối phận thì Thi Vô Đoan phải ngồi cùng thập nhị chân nhân Triệu Thừa Nghiệp và các đại đệ tử, y bèn chọn chỗ cuối, không hề trò chuyện với ai. Bất đồng với những đệ tử chăm chỉ chạy một mạch nhười trên con đường vô tu dưới chân núi kia, kẻ đáng về mẹ ghẻ nuôi y đây, vừa ra mặt liền rõ ràng như một kẻ dị loại.

Con đường vô tu của Huyền Tông xưa nay rất khổ, cũng phải đồng luyện Tam cử hạ luyện Tam phục, lăn lê bò trườn mười tám loại vũ khí, thường xuyên phải lấy ra độ sức một phen, hướng chi đại hội thuật võ là phải tỷ thí với đồng môn, cho nên các đệ tử phần lớn là thân áo vải ra đây, nhưng mà người tu đạo, đặc biệt người vô tu, tự nhiên là nội hàm quang hoa, khí vũ hiên ngang, vừa đứng trong trường, từng kẻ cũng có vẻ tinh thần dị thường.

Chẳng biết có phải là cố ý hay không, trên người Thi Vô Đoan quấn một vòng gấm vóc, tuy không tính là xanh xao vàng vọt nhưng mặt mày cúi xuống, dáng vẻ mắt nhìn mũi mũi nhìn miệng, mặc dù mi thanh mục tú, lại chỉ có những người không rõ chân tướng lúc lên chào hỏi mới có thể phát hiện... chỗ không tầm thường của vị tiểu sư thúc này.

Y cho dù vàng vàng dạ dạ cũng chậm hơn người khác một nén nhang, nói chuyện lộn xộn chẳng hề thú vị, trong đầu quả thực như chứa một đồng hồ, còn thường xuyên không để ý trường hợp làm rơi túi sách, đáng ghét nhất chính là cái túi đồ tưởng như rơi từ vách núi vạn trượng, rơi xuống đất phải một hai năm, câu “vừa dở vừa dai” này quả thực không đủ để hình dung nửa phần anh minh thần võ.

Chưa được một lúc đã chẳng còn kẻ không có mắt nào dám vây quanh vị tiểu sư thúc “truyền kỳ” này, mọi người nhất trí cho rằng Thi Vô Đoan ra đây chính là để giải thích “bề ngoài vàng ngọc, bên trong thối rữa” là thế nào.

Thi Vô Đoan âm thầm cười cười, kiên quyết rút vào góc, ánh mắt quét qua một phen, đột nhiên dừng lại, y nhìn thấy Khổ Nhược đại sư...

Hộ vệ bên cạnh Khổ Nhược đại sư lại không phải là mấy sư tỷ như hoa như ngọc trong ấn tượng của y, mà là mấy nam đệ tử Huyền Tông mặc áo giáp cầm binh khí, những nữ đệ tử khác ở nơi cách sư phụ họ mấy trượng, tuổi trẻ một chút thì trên mặt đã hiện vẻ căm giận.

Mấy người đi theo bên cạnh Khổ Nhược kia đâu phải hộ vệ, người sáng mắt nhìn là biết đây là cường ép.

Chính lúc này, Khổ Nhược dường cảm giác được điều gì đó, bỗng nhiên ngược lên, vừa vặn đối mắt với Thi Vô Đoan, thoát tiên ngẩn người, nhất thời lo lắng ra mặt, mở miệng như muốn nói gì, Thi Vô Đoan âm thầm thở dài, trong lòng biết vị sư thúc này là người tính tình nóng nảy không nhịn được, liền giơ chén rượu trên bàn lên, tươi cười xa xa tởy.

Một ngụm uống cạn rượu trong chén, tiếng trống đã vang lên, Bích Đàm đi lên đài cao, tế thiên – đại hội này bắt đầu rồi. Thi Vô Đoan dời mắt, không nhìn Khổ Nhược đại sư nữa, tầm mắt tiếp theo dừng trên vị Thái phó đại nhân đến đại biểu cho thánh ý – người này chính là người trung niên đi theo bên cạnh để liên năm năm trước y trông thấy ở cổng Huyền Tông. Trong lòng hiểu được bảy tám phần, Khổ Nhược mấy năm nay chỉ sợ cũng bị họ giam lỏng như mình, hiện giờ Bích Đàm muốn tìm lối thoát cho bản thân, nhân trường hợp này đưa Khổ Nhược ra lộ mặt, lại sợ bà ta phát tác, bèn đưa cả mình ra để trấn an.

Thi Vô Đoan bưng chén rượu, vẻ mặt ôn lương kính cẩn thăm nghĩ, lão bất tử *** già Bích Đàm này, cái khác không làm được, lập đền thờ cho mình lại thật sự thành thạo.

19. Chương 19: Nhan Chân

Người đến từ trong triều chính là Nhan Chân con trai đệ sư Nhan Hoài Phác năm đó sơn đăng tá vận, chết trên đỉnh Cửu Lộ sơn, quan bá thượng công, hậu nhân mỗi khi nhắc đến tài hoa của người này, đều nói càng hơn tổ tiên.

Mà lúc này, Nhan Chân đang nhìn một người, một thiếu niên ngồi ở chiếu cuối trong một thế hệ đệ tử Cửu Lộ sơn.

Thái phó đại nhân cũng không biết tại sao mình chú ý tới y, rất nhiều năm về sau nhớ lại, Nhan Chân cảm thấy khả năng đây thật sự là loại số mệnh nào đó, thôi thúc đầu mình, để ánh mắt dừng trên người kia.

Nơi đây thập phần nao nức, cao đồ Huyền Tông tự nhiên bất đồng với người khác, bên trong không thiếu người có bản lĩnh thật sự.

Tuy rằng rất ít người biết nhưng bản thân Nhan Chân chính là một người tu đạo, chỉ là trước kia xuất thân Mật Tông Tây Cực cốc. Con đường tu đạo của Mật Tông và Huyền Tông vẫn có chút chênh lệch, song Nhan Chân cũng không phủ nhận Tây Cực cốc thật sự không bằng Cửu Lộ sơn phong quang vô lưỡng, cũng không có rất nhiều hậu bối chịu tiến tới.

Xem một môn phái tương lai thế nào, một mặt xem ai đương gia, một mặt cũng xem nổi nghiệp phải chăng có người, hai ngày đầu, Nhan Chân âm thầm quan sát mấy hậu nhân Huyền Tông, kêu đến hỏi chuyện, mỗi kẻ không hề luống cuống, đối đáp trôi chảy, quả thực là văn võ song tu.

Đại hội thuật võ đến ngày thứ ba, càng sắp đến cao trào, nhân vật áp trục xuất trường, lúc này người lên đài thử tay nghề không còn là hậu bối, mà là một thế hệ đệ tử Huyền Tông, thậm chí thập nhị chân nhân cũng lên đài cổ động.

Đến lúc này, Thi VôDoan một mình ngồi đó bất động như núi giống hệt mông đỉnh keo liền khá dễ thấy.

Bích Đàm từng dặn dò, không ai được chọc vào Thi VôDoan, chương môn đã nói, tự nhiên chẳng ai làm khó y, Thi VôDoan liền khá nhàm chán ngồi đó ăn uống. Tâm tư chẳng biết chạy tới nơi ngoài mấy vạn dặm rồi, dù là khi Tưởng Sùng Văn đệ tử đắc ý của Bán Nhai trong “thập nhị chân nhân” làm ảo giác đài sen kinh diễm tứ tọa, y cũng chỉ nhìn lướt qua một cái nhẹ như không.

Thuật huyền tượng là một bí kỹ phi thường đặc thù của Huyền Tông, ngàn năm trước do thủy tổ khai sơn sáng chế—trong ảo giác một ngọn cỏ một gốc cây đều có thể là thật, cũng đều có thể là giả, mưa tuyết có thể đồng thời rơi xuống, thiên địa có thể hợp làm một thể, mấu chốt là xem người chế tác có thể phân tích căn cứ để làm ra “quy tắc” không hề mâu thuẫn hay chẳng, nếu có thể thì “ảo giác” sẽ thành “chân thật”, có khả năng vĩnh viễn bảo tồn ổn định.

Nhưng mà thuật huyền tượng mấy năm nay rất cuộc vẫn dần dần suy vong.

Thi VôDoan tuy không thông thuật huyền tượng nhưng giỏi nghiên cứu toán học, ngay cả đại trận đạo tổ lưu lại cũng để lòng y hiểu được bảy tám, tự nhiên có lý giải khác với học vấn của “quy tắc”, y nhìn lướt qua là thấy lỗ hổng trong “đài sen” này của Tưởng Sùng Văn—đài sen mọc lên, cánh hoa điêu tàn, Tưởng Sùng Văn vì dễ coi lại không cho nó rụng xuống mà để lơ lửng trên không, bọt nước trên hoa sen rơi tóc tóc.

Thi VôDoan mặt mày dần dần thâm nghĩ hóa ra lại là kẻ ngu xuẩn không phân nặng nhẹ, nhân mọi người đều ngạc nhiên đắm chìm trong ảo giác y tính ra nháy mắt sẽ tan tành, Thi VôDoan múa đũa quét ngang một trận, quét hết những thứ thích ăn trên bàn đến bên mình—không ăn thì phí.

Bích Đàm cực tốt với y, trên ăn uống chưa từng để y bị thiệt, sơn trân hải vị quả các mùa trước nay đều chỉ có ăn không hết, nhưng dù không kén chọn như thế nào nữa thì trong lòng Thi VôDoan cũng minh bạch thức ăn Bích Đàm cho y đều là đồ bình thường, thảo dược trân quý trên núi, thảo dược có trợ giúp cho tu hành, luyện khí, thanh tâm, người khác ăn như đưa muối, năm năm qua y chưa từng thấy một cọng.

Bích Đàm sư thúc kia của y, tâm tư thật sự là cẩn thận, đáng tiếc không đủ.

Thi VôDoan nhai thạch long thảo trộn vừa chua vừa đắng khó được dụng tới, trong lòng thâm nghĩ, Bích Đàm sư thúc rất giỏi, đáng tiếc không đủ, còn thường thích lưu luyến tình cũ, quan tâm thanh danh, Bán

Nhai sư thúc đắc, đáng tiếc đầu óc có hạn, không thể gây sóng gió, hai người này nếu có thể hợp làm một, cổ trên mộ mình chắc cũng phải cao mấy thước rồi.

Nhan Chân chú ý tới Thi VôĐoan chính vào lúc này, hần tự nhiên cũng nhìn ra được ảo cảnh này bảo trì không lâu, nhưng bản thân thuật huyền tượng chính là tuyệt học, có thể làm ra đài sen sinh động còn nhỏ sương sớm như vậy, để nó ngay lập tức héo quắt trước mặt mọi người đã là cực kỳ giỏi, những người khác đều hận không thể nhìn thêm, thiếu niên trơ trọi trên chiếu kia rõ ràng lại yêu quý thạch long thảo hơn, thậm chí chẳng ngẩng đầu.

Nhan Chân xa xa nhìn y một hồi, không nhận được hỏi Bích Đàm bên cạnh: “Thiếu niên kia là ai? Hần làm gì mà không lên trường?”

Bích Đàm vội đáp: “Đó là tiểu sư đệ của ta, là- tiểu đệ tử của tiền chưởng môn nhân bản môn. Hần... thân thể xương cốt không rắn chắc lắm, không thích hợp tập võ, trái lại đọc khá nhiều sách.”

Nhan Chân giật mình, liền nói: “Ồ? Mới mẽ thật, trái lại tướng mạo khá đẹp, ông gọi hần qua cho ta xem.”

Bích Đàm nhú mày, ngẩng đầu nhìn quét Nhan Chân, chần chừ giây lát rồi nói: “Việc này... Thái phó, sư đệ này của ta tư chất có hạn, tuổi lại nhỏ, chỉ sợ dụng chạp đại nhân...”

Nhan Chân cười nói: “Chẳng lẽ ta còn chấp nhặt với tiểu tử choai choai như vậy sao? Cứ gọi qua đây.”

Lúc này ảo giác đài sen đã hồng, cánh hoa và bọt nước toàn như là bằng lưu ly, vang khê một tiếng rồi vỡ nát trước mặt mọi người, rất nhiều người tu vi hơi thấp giờ đây mới hồi phục tinh thần, tiếng khen hay rộ lên khắp nơi.

Thi Vô Đoan khi được Bích Đàm thông báo còn hơi ngớ ra, ngẩng đầu trông hướng Nhan Chân, chỉ thấy Nhan Chân xa xa giờ chén rượu với y, như có ý mời.

Y vừa nhanh chóng tính toán trong lòng, không biết lão nam nhân này vô sự cần với mình làm gì, vừa chậm chạp đứng dậy, một động tác vô cùng đơn giản như vậy cũng bị y dây dây dưa dưa, tưởng như đứng lên phải mất cả năm trời.

Bích Đàm rốt cuộc không nhìn nổi nữa, ho nhẹ một tiếng, Thi VôĐoan mặt không biểu cảm quay qua, ra vẻ quan tâm nói: “Trời sắp vào thu rồi, sư thúc phải bảo trọng thân thể.”

- Nếu như Cửu Lộc sơn không phải vạn dặm trời trong rừng rậm ngát xanh.

Khổ Nhược nhú mày, rõ ràng cảnh giác hần lên. Thi VôĐoan hệt như mỗi bước lọt hố một lần “nhích đến” trước mặt Nhan Chân, Bán Nhai xa xa nhìn thấy hai người này một ngồi một đứng, một hỏi một đáp, trên mặt Nhan Chân kia còn như có vẻ tươi cười, liền nhẹ nhàng vẫy tay gọi Triệu Thừa Nghiệp bên cạnh.

Triệu Thừa Nghiệp cúi đầu, ghé tai đến bên miệng ông ta hỏi: “Sư thúc?”

Bán Nhai nói khẽ: “Sư phụ người trạch tâm nhân hậu quá mức, không nghe ta khuyên.”

Triệu Thừa Nghiệp ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn theo ánh mắt, thấy ông ta đang nhìn chằm chằm bóng lưng Thi VôĐoan, liền hiểu được Bán Nhai có ý gì.

Chỉ nghe Bán Nhai nói tiếp: “Thừa Nghiệp à, người phải giúp sư thúc một tay.”

Triệu Thừa Nghiệp ánh mắt lóe lên, giây lát hần thấp giọng nói: “Vâng.”

Đợi khi Thi VôĐoan mắt nhìn mũi mũi nhìn miệng, thành thành thật thật đứng trước mặt Nhan Chân, vị cao nhân tay không tạo hoa sen kia đã xuống đài rất lâu.

Nhan Chân tay cầm một cái chung nhỏ, quan sát kỹ lưỡng thiếu niên trước mặt, hần cảm thấy hơi kỳ quái – dù cho cao đồ Huyền Tông từng kẻ thù tương đối có tài, ở trước mặt hần cũng không kiêu không nịnh, chẳng có một ai giống như Thi VôĐoan.

Nhan Chân cảm thấy... thiếu niên này, hình như không thích nói chuyện với mình lắm, có một chút chán ghét không nói nên lời.

Nhan Chân theo thói quen dùng ngữ khí trường bối đối với hậu bối hỏi mấy câu, như là “Người tên gì?” “Người bao nhiêu tuổi?” linh tinh, hần liền phát hiện thiếu niên này hơi có vẻ như “gần đất xa trời”, hỏi y bao nhiêu tuổi y cũng phải trầm mặc cả buổi với đôi mắt mù mờ, cuối cùng còn chần chừ bất định ấp úng nói: “Mười... mười sáu? Đại khái thế?”

Đại gia, ngài hỏi ai thế?

Nhan Chân khẽ nhú mày, lại kiên nhẫn hỏi: “Ta nghe sư thúc người nói, người thích đọc sách, thật là khó được, ngày thường hay đọc sách gì?”

“Nhiều lắm.” Thi VôĐoan chỉ nói thế rồi thôi.

Ấn đường Nhan Chân giật một cái, ngay cả hàm dưỡng tốt như hần, từ lúc chào đời tới nay cũng là lần đầu tiên bị coi thường như vậy, Bích Đàm ở đằng sau nghe thế vội trừng Thi VôĐoan một cái, Thi VôĐoan nhìn thấy, lại chậm rãi nói tiếp: “Chỉ là đều không nhớ lắm.”

Nhan Chân ghen lời, cảm thấy thiếu niên này hơi ngốc. Hần cũng cho rằng mình trúng ma chướng, sao lại đột nhiên nghĩ đến chuyện gọi người này qua nói chuyện chứ, liền khoát tay bảo: “Người đi đi.”

Thi VôĐoan rập khuôn lạy dài, hết như một con rối gỗ giật dây. Đúng lúc này, Nhan Chân nhìn thấy khuôn mặt thủy chung cúi thấp, chẳng ngẩng lên được mấy lần kia. Nhan thái phó duyệt người vô số, hần thoáng nhìn là nhận ra, ánh mắt thiếu niên này tuyệt đối không dính dáng với “ngốc”.

Người này bình tĩnh, như loại bình tĩnh nhìn thấu cái gì đó, nhưng mà nhìn chung tuổi trẻ cho nên không hề là loại bình tĩnh như ao tù nước đọng, bên trong cất giấu sóng ngầm mãnh liệt không che lấp được.

Lòng dạ một người lớn cỡ nào, đôi khi nhìn ánh mắt y là thấy hết, Nhan Chân cảm thấy cả Huyền Tông trên dưới chỉ mình thiếu niên này, phảng phất có đôi... mắt chứa đầy một trời sao sáng, không nhìn được gọi y lại: “Người nói người tên là ‘VôĐoan’, là lấy ý trong ‘hoàn hoàn vôđoan’ sao?”

Là “vô” trong “vô trung sinh hữu”, “đoan” trong “mạc trắc đoan nghê”, Thi VôĐoan thâm nghĩ trong lòng, ngoài miệng lại nghiêm trang nói đầy vô vị: “Không dám tự tiện phỏng đoán ý tứ của tổ tiên.”

Nhan Chân lại nhìn y hỏi: “Hiện giờ sư phụ người đã mất, Nhan mẫu tuy bất tài, ngày trước cũng từng bái nhập đạo môn, có chút tâm đắc, không biết người có muốn quay đầu sang môn hạ ta?”

Lời này vừa ra, mấy người nghe rõ chung quanh đều giật mình, ánh mắt Bích Đàm nhất thời trầm một chút, đôi mắt hơi nheo nhìn hướng Thi VôĐoan.

Thi VôĐoan lại chỉ hơi ngừng bước, ngẩng đầu thoáng khó hiểu nhìn Nhan Chân một cái, y lúc này mới trông rõ Nhan Chân, chỉ cảm thấy người này tuổi tác kỳ thật không lớn, xem tướng mạo ước chừng cũng chỉ ngoài ba mươi, nhưng tóc mai đã xám, ẩn ẩn hơi tiêu tụy, duyên cớ như là dụng tâm quá mức.

Sau đó y sững sốt thâm nghĩ, lão đầu này có bệnh sao?

Tiếp đó, Thi VôĐoan không chút do dự khom người nói: “Đệ tử tự biết tư chất quá kém, khi sư phụ tại thế từng nói không chỉ một lần, ta là cái đó... tường girdó, bôi cũng chẳng cần bôi, vẽ không thành vẽ không tựa, đêm ngủ ngày còn chậm hơn người khác một chút...”

Nói tới đây giống như cố ý biểu hiện mình khá ngốc, y dừng một hồi lâu, dường như không biết nên nói gì, lại đưa mắt nhìn hướng Bích Đàm chân nhân, hỏi: “Phải chứ, Bích Đàm sư thúc?”

Bích Đàm vội lau mồ hôi nói: “Chê cười, chê cười.”

Nhan Chân nhìn Thi VôĐoan, thấy biểu cảm thẳng thắn, rõ ràng đáng vẽ tránh còn không kịp, trong lòng không nhìn được dâng lên một chút tức giận, thâm nghĩ thiên hạ không biết bao nhiêu người tranh nhau muốn bái nhập môn hạ hần, lại còn có kẻ không biết tốt xấu như vậy.

Hần lại có chút thất vọng, không muốn để Thi VôĐoan chướng mắt nữa, liền khoát tay bảo y tự mình rời khỏi, không nói gì nữa.

Thi VôĐoan như trâu già kéo xe cũ quay người đi, chậm chạp lê bước về chỗ mình, tiếp tục cầm đầu ăn.

Khoảnh khắc ấy không ai biết trong lòng y đang suy nghĩ điều gì, chỉ nhìn thấy trên khuôn mặt người thiếu niên kia toàn là vẻ đờ đẫn không hợp tuổi.

Bích Đàm làm chương môn Huyền Tông, đương nhiên phải tiếp khách quý, nhưng mà đại hội thuật võ đến ngày thứ ba, các đệ tử không còn cần trọng như ban đầu, bầu không khí bắt đầu thoải mái, quy củ chậm rãi lỏng lẻo.

Tiểu viện Thi VôDoan ở xưa nay không ai hỏi thăm, chỉ là chỗ cũ của tiền chương môn, ban đầu trên tiểu lộ có một chỗ thủ vệ, Bích Đàm không biết xuất phát từ suy tính gì mà vẫn không triệt, tuy rằng lỏng lẻo nhưng ra vào là ai thì vẫn đều biết.

Mà hôm nay, thủ vệ rốt cuộc bị náo nhiệt thu hút đi, cho nên ban đêm lúc mấy người đến, đi vào tiểu viện ban đầu dạo tổ từng ở như vào chỗ không người.

20. Chương 20: Đào Thoát

Lúc này kỳ thật Thi VôDoan không hề một mình trong phòng, sự hỗn loạn của đại hội thuật võ không chỉ mình Bán Nhai lo liệu được, chạng vạng hôm nay thời điểm náo nhiệt nhất, Thi VôDoan từ bên ngoài đẩy cửa tiến vào, phát hiện trong phòng y đã có một người – là một thiếu nữ mặt tròn, xem chừng tối đa mười lăm mười sáu tuổi, thấy y vào toàn thân kéo căng bật dậy, chân tay luống cuống hoảng hốt giải thích: “Tiểu sư thúc, người... người không phải sợ, con là...”

“Môn hạ của Khổ Nhược sư thúc nhi.” Thi VôDoan lại chỉ nhìn lướt một cái, bước chân chẳng dừng một thoáng, điềm nhiên quay người đóng cửa, lúc này mới thấp giọng nói tiếp.

Tiểu cô nương này tuổi không lớn, nghe xưng hô ước chừng là đồ tôn của Khổ Nhược, y chưa từng gặp.

Bất quá cũng phải, mấy sư tỷ muội có bản lĩnh thậm chí những người nổi bật trong lứa đồ tôn môn hạ Khổ Nhược đại sư toàn bị Bích Đàm trông chừng ngoài lồng trong chặt, cũng chỉ có tiểu cô nương nhút nhát không gây chú ý như vậy có thể nhân cơ hội lẩn vào: “Xưng hô thế nào đây?”

Thiếu nữ ngó ra, lúng túng đáp một tiếng: “Tiểu sư thúc cứ gọi con là Tuệ nhi.”

Thi VôDoan rót cho cô một chén trà, giải thích: “Ngồi đi, ta biết trong phòng có người. Lúc người vào đã đụng đến trần nghênh khách ta bày nơi đó, xem người đến bao nhiêu phân lượng có thể biết người là từ đâu đến.”

Phân lượng của một tiểu cô nương tự nhiên không thể đánh đồng với nam nhân trưởng thành, nơi có tiểu cô nương trong cả Huyền Tông ước chừng chỉ có môn hạ Khổ Nhược. Thi VôDoan chỉ giải thích đến đây rồi thôi, đi thẳng vào chủ đề: “Khổ Nhược sư thúc có chuyện gì quan trọng giao cho ta sao?”

Y dường như đã quen phương thức nói chuyện chậm chạp kiểu đó, lúc này thanh âm nghe không sốt ruột chút nào, lại cực nhẹ, thiếu nữ lần đầu tiên mạo hiểm, vốn trong lòng cực sợ, bỗng dưng thả lỏng theo y, vừa nhận chén trà cảm ơn, vừa nói: “Sư tổ bảo con đến xem thử tiểu sư thúc sống có tốt không. Sư tổ còn nói, người biết tiểu sư thúc là bị... bác tặc Bích Đàm nhốt ở đây, bảo người đừng manh động, nhất định nghĩ cách cứu người ra.”

Thi VôDoan cười, thầm nghĩ ta không manh động là sẽ không có ai đòi mạng ta sao? Hơn nữa Khổ Nhược sư thúc trước mắt bản thân cũng là Bồ Tát bùn qua sông, còn quản được rủi ro của người khác? Nhưng trong lòng cũng cảm kích, gật đầu nói: “VôDoan bất hiếu, làm phiền sư thúc lo lắng, Khổ Nhược sư thúc lão nhân gia cố gắng không?”

Tuệ nhi vành mắt đỏ hoe chực rơi lệ, Thi VôDoan âm thầm thở dài, đành xuất ngôn nhắc nhở: “Tuệ nhi, chỗ ta không an toàn, người nói ngắn gọn thôi.”

Tuệ nhi gật đầu, ra sức lau mắt một phen, khoe miệng lại vẫn không nhìn được mếu máo, cô cắn môi, liều mạng nhìn xuống, một lát sau mới nói: “Sư tổ và chư vị sư bá sư thúc, cùng với chúng sư tỷ muội đều biết, chương môn là bị hai ác nhân Bích Đàm và Bán Nhai này hại chết, chỉ bởi vì chương môn không đồng ý việc đốt sơn đăng vay quốc vận, lúc ấy thánh chỉ truyền lên Cửu Lộ sơn, chương môn cự tuyệt không tiếp chỉ, sau đó chẳng ngờ trong Huyền Tông chúng ta lại có kẻ xấu ăn bên trong bò ra ngoài như vậy...”

Quả thế— trong lòng Thi VôĐoan sớm nắm được, trên mặt không hề biến hóa, chỉ bình tĩnh nghe.

“Sư tổ ngày trước vào núi thanh tu, sớm không quản thể tục chi tranh, người nói vay và không vay cũng chẳng có gì, chỉ là bọn họ làm sao dám... làm sao dám phạm thượng, còn hạ lệnh truy sát đồng môn?”

Thấy cô vừa nói vừa đỏ hoe mắt, Thi VôĐoan khoát tay ngắt lời, hỏi: “Vừa nãy trên đại hội thuật võ ta thấy sư thúc hành động không tự do lắm, chuyện là thế nào?”

Nước mắt rào rào rơi xuống từ đôi mắt to của Tuệ nhi, cô nức nở nói: “Ngày đó trên Huyền Tông người của hai phái xung đột kịch liệt, chúng con và sư tổ xa hơn một chút, chờ khi sư tổ biết tin tức chạy tới, thấy Bích Đàm đang giao thủ với chương môn, ác tặc Bán Nhai kia lại âm thầm đánh lén, lão bổng nhiên chui ra, từ sau lưng đánh nát xương tỳ bà của chương môn...”

Ấn đường của Thi VôĐoan giật một cái. Trầm mặc năm năm, lần đầu tiên chính tai nghe thấy chuyện này, y vốn cho rằng mình đã bình tĩnh, ai ngờ khoảnh khắc ấy ***g ngực giống như đốt lửa, hồi lâu trên khuôn mặt vẫn bình tĩnh bỗng dưng lộ ra nụ cười, thanh âm càng thấp, y “Ồ” một tiếng, hỏi: “Là Bán Nhai, người chính mắt nhìn thấy sao?”

Tuệ nhi gật đầu nói: “Chúng con đi theo sư tổ, đều nhìn thấy.”

Ánh mắt cô dừng trên người Thi VôĐoan, bỗng nhiên cảm thấy đáng vẻ nửa cúi đầu cùng khoe miệng vẫn còn ý cười kia lại có vài phần lạnh lùng khiến người ta sợ hãi, khoe mắt Thi VôĐoan rất dài, như một bút quét ngang, sau một nét đậm màu lại lưu vài nét dày, cô không nhìn rõ ánh mắt đối phương, không nhìn được hỏi: “Tiểu sư thúc?”

Thi Vô Đoan không để ý, chỉ nhẹ giọng hỏi: “Khổ Nhược sư thúc là bị cái gì trói buộc?”

Khổ Nhược xưa nay vô tranh với đời, với đệ tử thu đồ cũng không quản thúc nhiều, môn hạ có rất nhiều tiểu nha đầu tuổi nhỏ và tu vi không cao như Tuệ nhi, có thể tưởng tượng tình huống hình thế nghiêng về một phía lúc ấy, một mình bà thoát thân còn không dễ, huống chi là dẫn theo một đồng gánh nặng đồ đạc đồ tôn này.

Mặt khác, thứ nhất Bích Đàm vì “ân nghĩa đồng môn” hư vô mờ mịt kia của ông ta, thứ hai đại khái Huyền Tông tứ đại phái hệ đột nhiên thiếu một nửa, để người ngoài nhìn cũng thật sự không ra sao. Chỉ sợ là đã đạt thành hiệp nghị gì, làm khó Khổ Nhược đại sư tính tình như tràng pháo kia lại vì môn hạ mà nhẫn nhục nhiều năm.

“Sư tổ thân bị Khổn thánh văn.”

Thi Vô Đoan ngăn ra, chậm rãi nhíu mày – món này y có biết, có thể dung vào bảy kinh tám mạch của người ta, bình nhật không nhìn ra, không hề ảnh hưởng hoạt động tầm thường, chỉ là không thể vận động chân lực, nếu không Khổn thánh văn sẽ từ trong huyết mạch trỗi lên, trói chết người mới thôi.

Đúng lúc này, bỗng nhiên một cái chuông nhỏ treo ở xà nhà trên đỉnh đầu Tuệ nhi vang khẽ một tiếng, Tuệ nhi sững sốt, Thi VôĐoan lại đứng dậy, ngón trỏ chặn môi ngăn cô nói, thấp giọng bảo: “Có người xông vào, đừng lên tiếng.”

Tuệ nhi mở to hai mắt, mặt mày trắng bệch.

Thi Vô Đoan túm cô vào phòng, kéo một cái tủ cũ kỹ trong phòng ngủ, lôi thổ tinh đang gặm lá rau bên trong ra, sau đó đẩy Tuệ nhi vào: “Trốn ở đây, đừng lên tiếng.”

Tuệ nhi dưới tình thế cấp bách túm chặt tay áo y: “Tiểu sư thúc, đây là... đây là...”

Thi Vô Đoan động tác nhanh nhẹn, trên mặt lại không nhìn ra mảy may sốt ruột, chỉ bình tĩnh cười cười, vỗ tay cô nói: “Không sao đâu, ta sống thời gian quá dài, chung quy có người không nhìn nổi thôi.”

Tuệ nhi kinh hãi che miệng. Cô dường như mới ý thức được, tiểu sư thúc thoát nhìn tuổi tác xấp xỉ mình là không cùng một dạng với mình, trong năm năm, y không có một sư tổ cam nguyện xả thân che chở, không có đồng môn giúp đỡ, chỉ một mình trong tiểu viện trên núi cô linh như phần mộ, thủ một bộ tinh bàn chết khô qua ngày.

Y giống như là... sinh hoạt trong một thế giới khác.

Thi Vô Đoan không hề để ý đến cô, nói xong không phân trần đóng cửa tủ, một mình đứng trong phòng giấy lát, hít vào một hơi thật sâu.

“Nếu là Bán Nhai, ta cũng sẽ chọn động thủ vào lúc này, cơ hội kiểu này thật sự không nhiều.” Thi Vô Đoan nghĩ, lại liếc cửa tủ một cái, suy tính: “Vốn còn muốn mượn sức Khổ Nhược sư thúc một phen, hiện tại xem ra chỉ có thể tự cầu nhiều phúc.”

Y chỉnh lại ngoại bào, không chút hoang mang đi đến gian ngoài, cúi người đốt nến – sáp này quá ngắn, chỉ bằng ngón cái của người lớn, màu lại đỏ đến yêu dị, sáp nhỏ xuống phẳng phất đang chảy máu, trong mùi khói lửa ầm ầm có một chút mùi tanh của máu.

Thi Vô Đoan đưa tay nhặt chụp đèn che nến lại, thủy bình điều ngủ trên cái giá bên cạnh lập tức tỉnh giấc, trừng đôi mắt tròn xoe võ cánh bay lên vai Thi Vô Đoan, tỏ tình dường như cũng nhận thấy nguy hiểm, co căng lao đến rúc bên chân y.

Thi Vô Đoan mở cánh cửa gỗ gian ngoài, cung kính chỉnh ống tay áo, chắp tay nói với mấy người trong viện: “Không biết mấy vị sư huynh đến, Vô Đoan không tiếp đón từ xa, thất kính thất kính.”

Đám Triệu Thừa Nghiệp vào viện, còn chưa vào trong, bỗng nhiên bốn phía tinh bàn kia lại bốc sương trắng, họ nhất thời sa vào mây mù dày đặc, Triệu Thừa Nghiệp không nhận được kinh hãi, lòng nói vừa rồi nhận mệnh lệnh của sư thúc, còn nói lên xử lý tên nhãi như vậy là dễ như trở bàn tay, ai ngờ trong viện này lại có huyền cơ khác – tiểu quỷ này những năm qua chẳng lẽ đúng như sư thúc liệu, một mực giấu tài giả bộ hồ đồ?

“Là trận pháp.” Tướng Sùng Văn theo sau nói, hần tự thấy có chút nghiến齿 với phép ảo cảnh, bằng không cũng chẳng tự bêu xấu biểu diễn ảo cảnh trên đại hội thuật võ, mà ảo cảnh và trận pháp dị khúc đồng công, hần cũng xem qua nhiều, Tướng Sùng Văn hơi bấm tay tính bốn phía một phen, chỉ con đường đá dưới đất nói, “Ta thấy sương mù này như là ‘Huyết chúc chi trận’, không phải trận pháp gì quá cao thâm, các vị theo sát ta, chớ để đi nhầm.”

Ai ngờ hần vừa dứt lời, liền nghe thấy tiếng cửa mở, Thi Vô Đoan kia dù bận vẫn ung dung đứng ở cửa, vẻ mặt tươi cười như nghênh khách bát phương, đầu còn mảy may sự đần độn ban ngày.

Chỉ thấy y chậm rãi lướt tầm mắt qua mấy người ở đây, lắc đầu tỏ vẻ không hề nóng nảy: “Bán Nhai sư thúc thật sự xem trọng ta rồi.”

Tướng Sùng Văn cười khẩy nói: “Tiểu tử, chẳng qua một Huyết chúc trận mà đã muốn vậy khốn chúng ta, bảo chúng ta nên nói người là to gan lớn mật quá mức, hay lách gối đầy giếng quá sức?”

Thi Vô Đoan khiêm tốn nói: “Sư huynh giáo huấn phải lắm.”

Tướng Sùng Văn: “...”

Thi Vô Đoan giũ tay áo, lại cười xòa nói: “Tiểu đệ bên này đơn sơ, chẳng lấy ra được thứ gì tốt, chỉ có mấy tác nền cùng mấy mẫu linh thạch trong viện, dùng nguyên liệu ngay tại chỗ, thập phần sơ sài, thật sự là đã khinh nhờn các sư huynh.”

Y mấy năm nay không hay cười, giờ đây cười rõ lên lại mang máng là bộ dáng lúc nhỏ, ầm ầm lộ ra hai chiếc răng khểnh, má trái một lúm đồng tiền không sâu không cạn như thếp ủ một chén xẩu xa, khiến người ta... cực kỳ muốn đánh y.

Triệu Thừa Nghiệp cắn răng nói: “Tướng sư huynh, còn lăm lè với tiểu súc sinh này làm gì?”

Tướng Sùng Văn cũng chẳng thèm để mắt đến Thi Vô Đoan, tức thì để biểu hiện tạo nghệ trên thuật trận pháp, lập tức không chút do dự cất bước lên trước.

Sau đó... chuyện kỳ quái đã xảy ra.

Triệu Thừa Nghiệp cảm thấy Thi Vô Đoan trên vai có thủy bình điều đứng, dưới chân có thổ tinh đang cọ, thủy chung tựa tiểu phi tiểu đứng ở nơi cách họ hai trượng – nhưng mà hai trượng này phẳng phất còn xa hơn muốn sông nghìn núi, chẳng cách nào bước qua được, hần không nhận được khá lo ngại nhìn Tướng Sùng Văn, lại thấy trên trán sư huynh này cũng vã mồ hôi lạnh.

Thi Vô Đao chỉ học trận pháp mấy tháng, nếu luận chủng loại trận pháp từng thấy, là tuyệt đối không bằng Tưởng Sùng Văn, nhưng y học ở chỗ Giang Hoa tảo nhân chính là bản chất của trận pháp – đó là toán thuật.

Người tầm thường tính số là toán thuật, thôi diễn tinh thần biến hóa cũng là toán thuật, kỳ thật trận pháp dù cho thiên biến vạn hóa, chẳng qua vạn biến không rời tông – có một linh vật làm trận nhân, một trận chủ làm môi giới, theo phép tính nào đó thôi. Chỉ cần minh bạch những phép tính này, thực ra trên đời vốn không có trận pháp chi thuật, cho dù người khác nghe nhiều cổ ghi nhớ một ngàn loại trận pháp kỹ càng, người bày trận cũng tự có biện pháp biến đổi tùy ý một số lượng, biến nó thành một ngàn lẻ một loại hình trạng.

Chỉ là Thi Vô Đao ngoài mặt cười hì hì giả vờ trấn định, trong lòng lại biết trận pháp này của mình mấy cân mấy lạng, Bích Đàm chưa từng hà khắc y, nhưng cũng tuyệt không để y tiếp xúc đến bất cứ thứ gì có thể có linh tính, trừ bộ tinh bàn y mang về.

Đoạn huyết chúc kia là y dùng máu của mình và một sợi tinh ti dung vào sáp làm thành, đã thử vô số lần, tổng cộng chỉ thành một đoạn ngắn như vậy, đốt hết là không còn nữa.

Vì thế y không dám trì hoãn nhiều, sau khi xác định trận pháp đã vậy được đám người này, liền chấp tay khách khí nói: “Xin lỗi chư vị sư huynh, thật sự là các người tới không đúng lúc, tiểu đệ đang định xuống núi du lịch, sợ rằng không kịp chiêu đãi khách quý, thứ lỗi không bồi được, trà nước bánh ngọt mong rằng chư vị tự tiện, tự tiện.”

Nói xong Thi Vô Đao quay người đi ngay, phảng phất phút chốc đã biến mất ngay trước mặt những kẻ bị nhốt trong trận.

Thi Vô Đao đi con đường nào đây? Tự nhiên là con đường Bán Nhai để không kinh động bất cứ ai trừ khử y trong im ắng mà cố dọn dẹp. Triệu Thừa Nghiệp cũng miễn cưỡng là một nhân tài, công phu rất đủ, để Thi Vô Đao đi thẳng từ tiểu viện của đạo tổ xuống mãi chỗ trạm gác thủ vệ đầu tiên cũng chẳng có ai ngăn cản.

Thi Vô Đao nấp trong bụi cây, dò xét thủ vệ kia, trong lòng thầm nghĩ – giờ thì phiền toái rồi, xem ra là lâu ngày không xuống núi, không còn quen thuộc vị trí trạm gác, sao nơi này đã bắt đầu có người thủ rồi?

Y biết huyết chúc không đốt được thời gian dài, liền khẽ nhíu mày. Thúi bình điều đã được y thả bay, y liền với tay bẻ thổ tinh lên, ra sức ném vào bao hành lý, nhưng con thổ này thật sự quá “hùng vĩ”, không nhét vào được. Thi Vô Đao hơi bực mình, dùng ngón tay chọc đầu thổ tinh, thấp giọng hỏi: “Người thật sự là yêu tinh à? Sao có thể như vậy...”

Thổ tinh nịnh nọt chớp mắt nhìn y, dùng đầu ẩ ẩ ngón tay y, cái miệng ba mảnh mấp máy, Thi Vô Đao khom vai, hai vật sống hiếm hoi ba năm qua bầu bạn bên cạnh dù gốc hơn cũng có vài phần tình cảm, không thể ném nó lại không quản.

Y ngồi xổm nơi đó động não, bỗng nhiên nhìn cỏ mọc khắp nơi, Thi Vô Đao chợt động tâm tư, nhổ mấy cây, mười ngón bay múa, chẳng qua giây lát đã biến thành đồng động vật nhỏ rất ra dáng, Thi Vô Đao miệng thầm đọc chú văn, chốc lát đã thấy lũ động vật nhỏ kia lắc lư đứng dậy, chạy đi bốn phương tám hướng.

Thi Vô Đao nở nụ cười nhẹ nhàng mà làm hiệu, những vật bằng cỏ này đồng thời bốc cháy, mang theo từng ngọn lửa nhỏ nhảy lên nhảy xuống, trên núi cỏ cây rậm rạp, nhà cửa đa số bằng gỗ, kỳ minh hỏa nhất, Thi Vô Đao cố gắng giữ tròn, giây lát lửa liền bốc lên.

Tứ xứ đều đang bốc khói, chẳng ai biết lại là cháy từ nơi nào đầu tiên. Thủ vệ chỗ kia uống quá chén, đang mơ mơ màng màng, bỗng nhiên ngửi thấy mùi khói gay mũi, vọt lên ba thước cầm đầu lao ra, kêu la: “Cháy rồi! Cháy rồi!”

Tiếng hỗn loạn dần dần vang lên, Thi Vô Đao cốc đầu thổ tinh mệnh lệnh: “Giả chết!”

Thổ tinh hồ đồ nhìn y, Thi Vô Đao lại nói: “Không giả chết là đánh chết người!”

Thổ tinh lập tức trợn mắt, chống vó, bắt động.

Thi Vô Đoan túm tai xách nó lên, cắt ngón tay mình bôi lên lông thỏ, trong lúc tối lửa tắt đèn giống như là xách một món ăn dân dã bình thường, y cúi đầu vò xù tóc, lau bụi lên mặt một phen, nhân loạn lẫn ra.

Khóe mắt quét qua ngọn lửa càng lúc càng to, lại nhớ tới tình cảnh năm ấy trong Thương Vân cốc, mình tuổi nhỏ bện để làm trỗi Bạch Ly cười, không nhìn được cảm thấy tựa như cách một đời.

21. Chương 21: Bích Ti

Trên Cửu Lộc sơn quá nửa đêm đèn đuốc sáng trưng, Bích Đàm nghe thấy hồi báo, trực tiếp ném bầu rượu vào mặt Bán Nhai, giậm chân nổi giận mắng: “Người... người được lắm! Người làm quá tốt rồi!”

Bán Nhai lau rượu trên mặt, cười khẩy nói: “Sư huynh, chuyện đến bây giờ mà huynh vẫn chưa chịu tin lời ta sao?”

Bích Đàm dùng ngón tay ra sức chọc vào ngực lão, mắng: “Đây là người để người ta đâm cột sống của chúng ta, nói chúng ta lang tâm cầu phước, làm trưởng không hiền từ sao?”

Bán Nhai lui lại nửa bước: “Sư huynh, nên đoạn không đoạn, đây là lòng dạ đàn bà!”

Bích Đàm tức đến run lên, nói: “Nó là một đứa trẻ còn nhỏ tuổi...”

“Ha!” Bán Nhai lại cười một tiếng, nói, “Phải, nó còn nhỏ tuổi, không hề có bụng dạ, thế vì sao mấy năm nay huynh ngàn phòng vạn phòng, lại không thể bồi dưỡng ra một phước vật vô dụng, còn dùng một đoạn nền đỏ bằng ngón tay vẩy được mấy đại đệ tử dưới chúng ta?”

Bích Đàm nhú mày – việc này đúng là hơi mất mặt, vốn không nên nói quá tường tận, ai biết Bán Nhai thành thật như vậy, chẳng những không ý thức được mình đã làm mất mặt sư huynh, còn tiến lên một bước, dưới ánh đèn lại có chút dữ tợn, khá là dị khúc đồng công với Thanh thô của Huyền Tông: “Sư huynh, huynh không nhìn ra sao? Năm đó Huyền Tông đệ tử nhiều như vậy, lão quỷ đạo tổ kia chỉ hợp ý tên nhãi này, nó há là vật trong ao? Hôm nay nếu để nó chạy, ngày khác nhất định hậu hoạn vô cùng!”

Bích Đàm không nói gì, Bán Nhai vô cùng đau đớn kêu như cha mẹ chết: “Sư huynh!”

Bích Đàm trầm mặc, chậm rãi bước vài bước trong phòng, tiếp đó ngồi về sau bàn, hồi lâu, chẳng biết hành vi của Thi Vô Đoan đã khơi dậy lòng cảnh giác, hay là tác dụng của tiếng “sư huynh” bắt ngờ uyển chuyển kia. Bích Đàm rút cuộc thở dài nhắm mắt lại, khoát tay thấp giọng nói: “Đi đi.”

Bán Nhai mừng rỡ nói: “Vâng!”

“Khoan đã.” Bích Đàm gọi lão lại, lấy một ngọn đèn từ trên giá sách bên cạnh, do dự giây lát rồi đưa cho Bán Nhai nói: “Năm năm trước khi ta đi thăm nó, phát hiện trong vật tùy thân có một bộ tinh bàn, xem màu sắc thì chính là vật đại hung, ta không yên tâm, liền hạ một sợi ‘bích ti’ trên đó.”

Bán Nhai vì thế càng cao hứng, hỏi: “Thế chẳng phải là có thể dựa vào thứ này tìm tung tích tiểu súc sinh kia?”

Bích Đàm nói: “Đốt ngọn đèn này, theo phương hướng cái bóng là được. Nếu người tìm được nó... niệm tình cảm nhiều năm như vậy, đừng hại tính mạng, dẫn nó trở về gặp ta.”

Bán Nhai vội nhận lấy, cảm thấy sư huynh tuy rằng hơi thiếu quyết đoán, vẫn có chút dự kiến trước, liền vừa lòng thỏa ý khép cửa phòng quay người đi ra ngoài. Bích Đàm ở trong phòng còn nghe thấy lão hạ giọng nói “Soát núi”, hơi ngơ ngàng nhìn hướng ánh nến trên bàn, chìa ngón tay về trên ngọn nến, không nhìn được nhớ tới Thi Vô Đoan lúc nhôo đầu mình làm nũng gây rối, trong lòng xót xa, suýt nữa lại rơi nước mắt.

Bích Đàm trầm nghĩ, ta đã làm ác nhân sao?

Trong quốc chiêm xem được tinh thần dị tượng, biết quốc vận Đại Càn đã đến cuối, kế tiếp tất là thiên tai liên nhân họa, bát phương khởi nghĩa, đến lúc đó khổ chẳng lẽ không phải là thiên hạ bách tính? Vì sao sư huynh cự tuyệt không nhận ý chỉ hỏi trời vay quốc vận?

Đây đâu phải tư dục bản thân.

Bích Đàm tự thấy trên không có lỗi với xã tắc, dưới không có lỗi với thương sinh, sao sư huynh không thể lý giải kia chứ?

Còn có Vô Đoan...

Nghe ý tứ của Bán Nhai thì ước chừng đã sớm mưu đồ thoát ly Huyền Tông, Bích Đàm thầm nghĩ trong lòng, là ai trên núi này không tốt với nó sao? Năm năm qua, ăn uống sinh hoạt của hài tử kia không ai dám thiếu một chút, nó hồi nhỏ uống trộm lưu phong lộ của Khổ Nhược, tổn hại thân thể, vừa đến đêm đông là lạnh, dễ dàng bị ho, ông ta tự mình khai được, bảo người cẩn thận sắc sảo đem qua, còn lo lắng môn hạ đệ tử có người bất lợi cho nó, đến bây giờ thủ vệ chỗ tiền chưởng môn vẫn chưa từng triệt.

Bích Đàm lẩm bẩm: “Người còn muốn sư thúc phải thế nào đây?”

Dù là tảng đá, ôm trong lòng như vậy, cũng phải ủ ấm chứ?

Động tĩnh trên Cửu Lộc sơn, Nhan Chân không có khả năng không bị kinh động, hẩn phái một thị tòng ra xem thử, thị vệ trở về báo: “Đại nhân, không biết đã xảy ra chuyện gì, nhìn như là đang soát núi ấy, có cần thuộc hạ đến chỗ Bích Đàm chân nhân hỏi thăm xem là chuyện gì không?”

Nhan Chân ngẫm nghĩ một chút mới lắc đầu: “Không cần. Chúng ta chẳng qua là làm khách thôi, đây là gia sự của người ta.”

Nói rồi cúi đầu, dưới ngọn đèn, khoác y phục xem nốt nửa cuốn sách còn lại.

Đêm nay, không biết bao nhiêu người mất ngủ.

Thi Vô Đoan không có khả năng thông thiên triệt địa, chỉ có thể thận trọng nghĩ biện pháp băng qua từng trạm gác, vất óc suy tính tránh né truy binh.

Vừa quay đầu, trên Cửu Lộc sơn đèn đuốc lập lòe, tứ xứ đều là người cầm đao kiếm chờ kết thúc tính mạng y.

Đường xuống núi là không thể đi, chỉ sợ đường thông đến Thương Vân cốc cũng bị bảo vệ gắt gao rồi, y chỉ đành leo lên mỏm núi, mượn cây cối ẩn nấp bản thân, may mà tuy rằng công phu khác bỏ hoang năm năm, “hầu tử công” trèo cây leo nóc nhà hồi nhỏ khiến đạo tặc đầu đầu vạn phần vẫn còn được.

Một ngọn Cửu Lộc sơn lớn như vậy, lẽ ra bắt một người có thể nói là mò kim đáy bể, Thi Vô Đoan lại cẩn thận từng bước, nhưng không biết vì sao mà y cảm thấy người truy tung ngược lại càng lúc càng gần.

Thi Vô Đoan dừng chân, nấp sau một vách núi, nhíu mày thầm nghĩ, làm sao họ có thể đuổi kịp nhanh như vậy? Chẳng lẽ là trên người ta đã bị kẻ khác thêm thứ gì?

Y nghĩ lại, biết cước trình của mình tuyệt không thể bằng những “đồng môn” có thể ngự kiếm hoành không kia, tiếp tục thế này thì không lâu nữa sẽ bị đuổi kịp. Thi Vô Đoan nhìn thoáng qua thổ tinh cuộn tròn trong lòng, liền thả xuống đất, khẽ đẩy nó một cái nói: “Chúng ta duyên phận đến đây thôi, sau này người không cần theo ta nữa, đi đi.”

Thỏ tinh nằm sau bụi cỏ nhìn y chẳng hề nhúc nhích, Thi Vô Đoan không đành lòng, bị đôi mắt nhỏ đen láy kia nhìn đến có phần không đi được, lại thúc giục: “Đi đi, một ngọn núi lớn như vậy, luôn có chỗ cho người dung thân.”

Thỏ tinh nhích thân thể béo tròn, dò xét chui đến dưới chân, cợng quần Thi Vô Đoan.

Thi Vô Đoan bật cười, ngồi xổm xuống sờ cái đầu tròn vo của con thỏ, ngón tay thiếu niên khớp xương rõ ràng, bởi vì hơi gầy gò cho nên rất cứng, không hề mềm mại, lòng bàn tay nóng hằm hằm, con thỏ không nhịn được híp mắt, Thi Vô Đoan nói: “Thỏ huynh à, không phải ta không nói nghĩa khí, thật sự là ta hiện tại bản thân còn khó giữ, dẫn người theo không phải liên lụy người sao? Đến lúc đó ta đầu mình chẳng qua một đao, người mang theo cái thân béo tròn này, còn phải bị nấu lên ăn thịt, nghĩ thôi đã thấy đáng thương. Hơn nữa ta thấy người ít nhiều xem như có tu vi, đi theo ta tiếm nhiễm nhân quả, tương lai phải tính thế nào?”

“Chẳng lẽ muốn lấy thân báo đáp cho ta sao?” Thi VôĐoan rùng mình than thở, “Ôi, đừng nói người tương lai không thể biến thành đại cô nương, cho dù biến thành đại cô nương, ta cũng chẳng tiêu thụ được cái mông bự như vậy đâu.”

Con thỏ vẽ mặt vô tri, chỉ híp mắt cọ bàn tay y, ý đồ để y vuốt lông cho, Thi VôĐoan lại gập ngón tay gõ đầu nó một cái, làm nó giật nảy lên, sau đó thiếu niên đứng dậy. So với thỏ tinh mà nói, Thi VôĐoan lúc này có vẻ rất cao lớn, cao lớn đến mức có phần nhìn được không chạm được, y phát tay nói: “Thôi, chúng ta non xanh còn đó, nước biếc chảy dài đi, nếu ta may mắn không chết, sẽ mời người ăn một giỏ lá rau tươi.”

Nói xong không nhìn ông bạn già bầu bạn năm năm lần nào nữa, dứt khoát rảo bước rời đi, trong lòng bỗng nhiên trống vắng, một chút thê lương tuôn lên cũng bị gió đêm thổi tan.

Đại thiên thế giới, vân vân chúng sinh đâu chỉ ngàn vạn, chỉ là cọ vai nổi gót, tứ cố mịt mù, hóa ra một người có quan hệ với mình cũng chẳng có.

Sư phụ, Bạch Ly bọn họ đều không còn nữa, Giang Hoa tiền bối là người tu tiên, nhớ năm đó mình còn vì phá được Lục hồi trận của ông ấy mà dương dương tự đắc, nhưng hiện tại nghĩ đến, khi đó ông ấy thân là trận chủ, làm sao có thể không phát hiện? Có lẽ là đuổi ra nhìn thấy trên người mình liên lụy với đông đảo trần thế này, thủ vưng nguyên tắc của người xuất thế, không dám vọng động thôi.

Bất quá những điều này cũng không hề gì, Thi VôĐoan biểu cảm hờ hững mà nghĩ, những điều này thật sự... chẳng hề gì.

Thi VôĐoan đi nhanh, cho nên y không nhìn thấy thỏ tinh bị y ném lại xa xa bỗng nhiên một lử nằm dưới đất, sau đó một bóng trắng mơ mơ hồ hồ nổi lên từ người nó, cái bóng ấy như là đáng đáng thiếu niên, nhưng quá yếu ớt, trông như một làn khói, gió nhẹ cũng có thể khiến nó huỷ hơn một chút, tuy rằng gương mặt thiếu niên không rõ, chẳng biết vì sao lại khiến người ta cảm giác được là đang si mê nhìn phương hướng Thi VôĐoan đi xa.

Thi VôĐoan vừa ngẫm nghĩ khả năng trên người mình đã bị giới trò, vừa bị đuổi nhanh chóng xuyên qua bụi gai, cây cối cùng đá núi, vòng qua trạm gác, cảm thấy truy binh càng lúc càng gần, mãi đến khi đi lên vách núi chỗ giao giới với Thương Vân cốc.

Y quay đầu, chỉ thấy được lập lờ trên núi, một người ở nơi không xa chính là Bán Nhai chân nhân cầm đèn tự mình đuổi theo, tầm mắt Thi VôĐoan dừng trên ánh đèn có phần thiếu tự nhiên kia, nhìn ra ánh đèn chỉ về phương hướng của mình. Lúc này tinh bàn phía sau ầm ầm xao động, Thi VôĐoan bỗng nhiên nheo mắt, nở nụ cười nói: “Thì ra là thế.”

Y tháo tinh bàn xuống, chỉ thấy sao hỗn loạn, đưa tay lôi ra mấy sợi tinh ti, nhìn kỹ lại quả nhiên thấy có một sợi tơ màu xanh cực mảnh ẩn nấp bên trong.

Thi VôĐoan nở nụ cười nói: “Bích Đàm sư thúc thật đúng là thận trọng mà.”

Bán Nhai xa xa nhìn thấy Thi VôĐoan một tay nâng tinh bàn đứng cạnh vách đá đưa lưng về phía mọi người, tưởng như tiến hai bước là ngã xuống, trong lòng vui vẻ kêu lên: “Tiểu tử, người nếu thức thời còn không mau mau lăn xuống đây khoan tay chịu tội!”

Thi VôĐoan ngắt đứt bích ti kia, miệng thì thào đọc vài câu chú văn, sao liền cuốn lên, y chuyên chú nhìn tinh bàn, nghe vậy không hề quay đầu, chỉ nói khẽ: “Bán Nhai sư thúc, ông có biết, sinh tử mệnh chú, vay thọ số cho phàm nhân còn họa đến con cháu đời sau, huống chi là số phận của hoàng thất đại quốc mệnh mệnh?”

Bán Nhai ngẩn ra, câu này lão từng lắng máng nghe qua ở đâu, tinh ti ngàn vạn sợi dính dập bên cạnh Thi VôĐoan, cơn gió vù vù sớm thổi tung tóc thiếu niên, cuốn ống tay áo lên, như là tùy thời phải cuốn y đi, ánh sáng u ám ảm đạm lại ngấm hàm quý khí kia kéo bóng y dài thật dài.

Có giây lát như vậy, lão lại cảm thấy như người đứng ở nơi đó không phải Thi VôĐoan mà là đạo tổ.

“Quốc vận đã cải, cục bát hoang rạn nứt đã thành định thế.” Thi VôĐoan ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm u ám, “Đây là ta dùng khoảng thời gian năm năm, mới nhìn ra được từ trên một ván cuối cùng sư phụ lưu lại.”

Bán Nhai lạnh lùng nói: “Toàn là nói bậy!”

Thi Vô Đoan quay đầu nhìn lão một cái, tinh quang trên tinh bàn trong tay dần tắt, tinh ti dần rút, y từ trên cao nhìn xuống Bán Nhài cười cười nói: “Sâu hê không thể hiểu bằng, cũng phải, ta thừa lời với đồ ngu nhưng làm gì?”

Bán Nhài trợn mắt, còn chưa bao giờ có ai dám vô lễ với lão như thế, lão hung hãn trừng Thi Vô Đoan một lát, bỗng nhiên đưa tay sang đệ tử bên cạnh, nói: “Lấy đến!”

Tưởng Sùng Văn lập tức hiểu ý, hai tay đặt một cây cung vào tay lão, Bán Nhài lạnh giọng nói: “Sư huynh còn muốn giữ cho người một cái mạng nhỏ, người đã không biết điều, khi sư diệt tổ như thế, hừ hừ, đừng trách lão hủ tâm ngoan thủ lạt.”

Thi Vô Đoan cười rộ lên, tiếng cười trong trẻo của thiếu niên vang vọng khắp núi, lập tức nói: “Sao dám làm phiền sư thúc đại giá?”

Còn chưa dứt lời đã không chút do dự tinh bàn nhún người nhảy xuống vách núi.

Những người đuổi bắt đều ngây ra, không ngờ y lại nhảy xuống như vậy, Tưởng Sùng Văn xin chỉ thị: “Sư thúc, việc này...”

Bán Nhài khoát tay, neho mắt nói: “Bắt! Xuống núi bắt, tiểu súc sinh này quỷ kế đa đoan, tuyệt không có khả năng cứ thế tự tìm đường chết đơn giản như vậy, nhất định là có mưu kế khác.”

Thi Vô Đoan đương nhiên có đường lui khác, y hồi nhỏ không biết đã chạy đến hậu sơn bao nhiêu lần, biết dưới vách núi này có một gốc cây già, tuy chưa khai linh trí nhưng sống đã mấy trăm năm, nhún người nhảy xuống như vậy vừa vặn được cành cây đỡ, y còn từng dùng chiêu này dọa Bạch Ly.

Tuy là như thế, cành lá kia cũng làm y đau buốt, Thi Vô Đoan cuộn tròn người, rùng mình hít thở, thấp giọng nói: “Thụ gia gia, thân thể ông thật là cường tráng, không kém năm đó!”

Y nghe răng méo miệng bò dậy, liếc xuống một cái, sau đó tài cao lớn mật theo cành đại thụ bò qua, hai tay túm chặt cây, thoát cái đã trèo lên, chân giẫm một tảng đá to, mượn lực nhảy lên, rơi xuống một con đường đất nhỏ như ruột dê, theo con đường kia đi xuống là một đầm nước, trước kia Bạch Ly từng nói nơi này có thể thông đến dòng sông bên ngoài núi.

Thi Vô Đoan đến bên đầm, đưa tay sờ thử, chỉ cảm thấy nước lạnh buốt xương, nhưng lúc này cũng chẳng chú ý được nhiều như vậy, bọc áo khoác và vật tùy thân kỹ lưỡng, ra sức chà xát, rồi hít sâu một hơi nhảy xuống nơi sâu nhất đầm nước như người cá.

22. Chương 22: Quy Tiên

Đã là lúc chẳng còn âm thanh gì, ánh trăng lười liềm biến mất giữa trời đêm, thế là ánh sao khắp không trung có thể rõ ràng đập vào mắt. Một người đáng chấp thanh niên ngồi xổm trong viện.

Người này vừa gội đầu, mái tóc chưa khô hẳn bù xù sau lưng, che mắt non nửa khuôn mặt, tuổi nhược quán, dáng vẻ quả thực là mi thanh mục tú. Người hơi gầy, nhưng không phải loại gầy gò yếu đuối kia, thoạt nhìn cao cao gầy gầy, lại như là người thiếu niên mới vừa cao vọt lên một cái đầu, da thịt không theo kịp xương cốt.

Y xắn tay áo lộ ra non nửa cánh tay, một cái chậu than cùng một xấp giấy tiền đặt trước mặt, xem dáng vẻ như là đang thủ lĩnh cứu cho ai, nhưng thanh niên lại bụng trong tay một cái bát tô to, người này chỉ có hai tay, y vừa lừa mị vào miệng vừa thêm giấy tiền vào chậu than, chẳng biết làm bằng cách nào mà cả hai đều không lở tay, má phồng lên, chậu than cũng cháy rực.

Y ngồi xổm ở đó rất lâu, một bát mì mắt thấy đã nhìn được đáy, đưa lại vẫn chọc trúng quả trứng chần giấu dưới cùng.

Chính lúc này, cửa một gian phòng trong tiểu viện “két” một tiếng mở ra, một đại hán mặt mũi thông thường cao lớn vạm vỡ khoác y phục từ bên trong đi ra, đại khái là đi tiểu đêm, người còn mơ hồ, mới ngáp một cái liền phát hiện một vật sống ngồi xổm trong viện như vậy, lập tức giật mình tỉnh hẳn.

“Thì... Thì tiểu hầu, người đang làm gì đây?”

Vị trong viện này chính là Thi VôĐoan năm đó sau khi chạy khỏi Cửu Lộc sơn vẫn bắt vôâm tín, nghe vậy chậm rãi quay đầu, khuôn mặt tuần tú dễ nhìn bị chậu giấy tiền kia chiếu đến đáng sợ, miệng còn cắn nửa quả trứng chần, hàm hàm hồ hồ chậm nửa nhịp nói: “Hóa vàng.”

Đại hán bước lên trước, sờ trán y rồi phán đoán: “Đâu có sốt...”

Thi Vô Đoan mặt không đổi sắc tiếp tục cắn trứng, bát mì thơm tỏa bốn phía, bụng đại hán kia phát ra một tiếng động khả nghi, hần hít hít, chú ý tới cái bát tô trong tay Thi VôĐoan, mắng: “Tên ranh con, đêm hôm sao ngươi lại ăn vụng? Trốn lão tử, còn có trứng chần.”

“Ta không ăn vụng.” Giống như để phòng ngừa hần cướp, Thi VôĐoan một hơi nuốt sạch số trứng còn lại, bưng bát lên và một chập, ăn sạch sẽ rồi mới chùi miệng, phồng má chậm rãi giải thích: “Đây là tứ nương làm riêng cho ta.”

Đại hán nói: “Cái rắm, sao nàng ta chỉ làm riêng cho ngươi, lão tử cũng đói!”

Thi Vô Đoan cầm một xấp giấy tiền bỏ vào chậu than, đồng dặc không ngượng: “Ta tuần tú mà.”

Đại hán túm tóc y ra sức vò một phen, bình luận dung mạo: “Mặt trắng.”

Thi Vô Đoan không nóng nảy cũng không hoảng hốt đưa tay dè mái tóc bị hần làm rối, ngẩng đầu đánh giá hần một phen, cũng bình luận: “Gấu chó.”

“Mẹ kiếp!” Đại hán trợn tròn mắt, ngẫm nghĩ giây lát mới hỏi, “Có còn không?”

“Trên bếp ấy, tụi đi mà lấy.”

Đại hán liền xoa bụng đi, vừa mới quay người lại ngoái đầu hỏi: “Có còn trứng không?”

“Không, ta ăn rồi.” Thi VôĐoan nhìn hần một cái, ngồi xổm dưới đất không dậy, lại duỗi tay đưa bát sai hần, “Lấy cho ta thêm bát nữa, nhiều nước một chút.”

Đại hán đập đầu y một cái, chửi bới nhận bát bới.

Vì thế một lát sau trong viện có hai người song song ngồi xổm, vây quanh một đồng giấy tiền cùng một chậu than, sì sụp ăn mì, đại hán dặn: “Ngày mai tứ nương hỏi đến, ngươi cứ bảo mình ngươi ăn hết, nghe không?”

Thi Vô Đoan gật đầu.

Đại hán vừa ăn vừa cảm thấy thê lương, khá bất phần liếc Thi VôĐoan một cái, lẩm bẩm: “Sao nàng toàn nghĩ đến người thế?”

“Ta ăn tăng chiều cao.” Thi VôĐoan giải thích, “Người ăn sẽ thành thịt, chúng ta đâu có buôn bán thịt heo.”

“Người thật không biết xấu hổ, người bao nhiêu tuổi rồi còn cao?”

“Hai mươi ba còn cao mà.” Thi VôĐoan khoát tay nói, “Nói người cũng chẳng hiểu đâu, ăn mì của người đi, ăn xong thì rửa bát.”

Đại hán trợn mắt, dường như muốn đòi lại công bằng, Thi VôĐoan bình tĩnh chặn ngang lời hần: “Cẩn người miệng mềm.”

Vì thế đại hán thật sự mềm xuống, tức tối húp một hơi dài.

Hai người lặng thinh, Thi VôĐoan đặt cái bát không sang một bên, nhìn chậu than, ngọn lửa kia sáng sáng tối tối trong mắt y, tôn lên đồng tử đặc biệt sâu thẳm.

Đại hán ở bên cạnh nhìn y một hồi, dùng khuỷu tay chọc chọc vai y, hỏi: “Người tế tổ tiên à?”

“Tang mới.” Thi VôĐoan nói, “Tiễn đưa một tiền bới.”

Đại hán kinh hãi hỏi: “Thế nào? Thế nào? Vị lão tiền bới nào đã xảy ra chuyện? Sao ta không biết?”

“À.” Thi Vô Đoan nói, “Người không biết đâu, là một vị cổ nhân của ta xa tít trong đất Thục cơ.”

“Vậy làm sao người biết được?”

Thi Vô Đoan không nói gì, thò một ngón tay chỉ không trung.

“Lại là sao.” Đại hán bĩu môi, tiếp tục vùi đầu vào bát mì, “Ta nói tiểu hầu à, người còn trẻ, cứ lảm nhảm như vậy coi chừng tương lai không cưới được vợ.”

“Ngày hôm qua Lộ nhi nhà Lục tam ca còn nói phải gả cho ta đấy.”

“Cút mẹ người đi, Lộ nhi mới ba tuổi rưỡi – Các vì sao còn có thể biết sinh tử của người ta? Người tính xem khi nào ta chết được không?”

Thi Vô Đoan không đếm xỉa, trầm mặc giây lát mới nói: “Mệnh tinh của ông ấy đêm nay rơi xuống, kỳ thật cũng liên quan đến ta, ta chẳng có của nả chi, chỉ có những vật côi âm này, không tính là gì, chỉ là một chút tâm ý. Đốt suốt đêm, để ông ấy lấy, trên đường Hoàng Tuyền còn có cái đút cho tiểu quỷ.”

Đại hán nghe y nói tuy bình thản, lại tự dưng có vài phần buồn thương, không nhịn được lúng túng nói: “Nói cái gì thế, sao một người chết xa tít trong đất Thục cũng liên quan đến người, người quan hệ xa thật đấy.”

Thi Vô Đoan khoe miệng cong cong, lúm đồng tiền lướt qua bên má trái, chẳng hề giải thích nhiều, chỉ dùng tay không xé giấy tiền thành các loại hình dạng – bút mực giấy nghiên, xe ngựa trâu dê, tiền hạc và thỏ, cầm kỳ thư họa đầy đủ mọi thứ, y khéo tay, tùy tay xé mà giống như đúc, miệng nói: “Tiền bối à, chút của cải cuối cùng đó của ông cũng cho ta rồi, ở bên dưới phải tịch mạch lắm, ta làm một số món tặng ông, xin đừng chê bai.”

Đại hán nghe mà lòng rất không vui, cũng thở dài theo, cứng nhắc dời đề tài: “Tiểu hầu, người nói chúng ta dẫn một bang huynh đệ thủ hạ đi xa tít đến đầu nhập họ Thôi này, hẩn lạnh nhạt như vậy, cấp một cái viện nát cho mấy người chúng ta, là có ý gì? Ta thấy chi bằng sớm phản bà nó đi, đánh hẩn tề ra quần rồi chiếm lấy bảo địa phong thủy này, chẳng phải thống khoái?”

Thi Vô Đoan nghiêng đầu nhìn hẩn một cái, hỏi: “Chuyện này sao người không đi nói với đại ca?”

“Đại ca” này tên là Cổ Hoài Dương, vốn là nhân sĩ Hoài Nam, trời sinh dưng mệnh phi thường, còn đọc sách vài năm, chỉ là thích toàn tập học, không hề kiên nhẫn với đạo khoa cử, vốn trong nhà cũng có chút sản nghiệp, nhưng ai biết mấy năm trước Hoài Nam xảy ra thiên tai, chẳng thu được một hạt lúa, khoản cứu tai đi qua bao nhiêu đôi tay, mỗi kẻ sờ một phen là hết, chẳng biết bao nhiêu người chết đói, những người trẻ khỏe các nhà đều lưu vong tha phương, nhưng do sợ lưu dân làm loạn, không ít quan địa phương hạ lệnh đóng cửa thành, không chịu tiếp nhận, thậm chí có kẻ giương cung bắn tên.

Cổ Hoài Dương một nhà già trẻ lớp chết lớp bệnh, trong lúc hoảng sợ chỉ còn lại hẩn và mẹ già, người mẹ dù sao cũng đã cao tuổi, tuy rằng được con công tránh thoát cung tên nhưng bị kinh hãi như vậy qua vài hôm liền ô hô thương thay.

Đến đây thì Cổ Hoài Dương chỉ còn lại một mình, hẩn đầu óc rõ ràng, biết ăn nói, lại là người có nghĩa khí, trên đường lưu vong lung lạc được không ít người, thậm chí có chút giao tình với một số du hiệp kiếm khách trong chốn giang hồ, dưới cơn giận dữ liền liên hợp những người này tạo phản.

Cũng là mấy năm nay Đại Càn ngày càng xuống dốc, thủ vệ trong thành chỉ biết ức hiếp lão bách tính, Cổ Hoài Dương vừa lên, lại là nhất hô bá ứng, trong hỗn loạn không lưu ý đánh chết cả Thái thú trong thành, thế là hẩn hoặc không làm hoặc làm đến cùng, dẫn người xâm nhập nha môn làm thổ Hoàng đế.

Trời cao Hoàng đế xa, trong triều không rõ nguyên do, chỉ cho là Hoài Nam có khởi nghĩa, quốc khố trống rỗng, đã sớm không đánh trận nổi, cũng chẳng biết trong triều đình hợp kế như thế nào, để trấn an Cổ Hoài Dương, liền cho hẩn một tước vị “Trung Dũng hầu”, mệnh hẩn trấn thủ nơi đây.

Nhưng Cổ Hoài Dương không ngốc, biết Hoàng đế dùng hẩn làm bìa ngấm, vung tay áo không tiếp chỉ, còn liên hợp mấy đại sơn phỉ trên mấy ngọn núi xung quanh, có vẻ như muốn chiếm núi làm vua.

Lúc này cả đại lục đã hỗn loạn, tứ xứ có người dựng cờ mà lên, tuy rằng động tĩnh không lớn nhưng những người này hết như một đám bọt chó bám trên tấm áo bào Đại Càn quan miện đường hoàng này, chìm được hồ lô thì gáo lại nổi, thật sự đáng ghét.

Hoàng đế quyết định giết gà dọa khỉ, Cố Hoài Dương kháng chỉ là giẫm lên hòng súng, Hoàng đế ra lệnh một tiếng, người tiểu phất hôm đã đến, Cố Hoài Dương vừa thấy việc lớn không tốt, bản thân không tiền không binh khí, chỉ có một đám anh em cầm dao cầm xẻng, bèn dẫn đội ngũ chạy đến An Khánh, nương nhờ Thôi Hộ tự phong “An Khánh vương” nơi này.

Nói đến cũng là duyên phận, năm ấy Thi VôĐoan từ hàn tuyến trong Cửu Lộc sơn bơi ra, cả người suýt nữa đóng băng, thật sự là trong ngoài lạnh thấu, toàn dựa vào một hơi trong ngực mà cầm cự tiếp, mới bò ra gượng đi được vài dặm đường thì môi tím lại vì lạnh, té xỉu ngay ven đường, vừa vặn được Cố Hoài Dương dẫn người đi tạo dựng tình cảm với đám đại sơn phỉ nhặt về.

Thúy bình điều quanh quần lân cận Cửu Lộc sơn lập tức đuổi theo chủ nhân đến, tiên tước này đột nhiên xuất hiện trước mặt mọi người, khiến một đám thổ phỉ lưu manh giật thót, Cố Hoài Dương cảm thấy Thi VôĐoan khẳng định là người có đại tạo hóa, liền thu dưỡng. Chờ sau khi y tỉnh, hai người nói chuyện còn rất ăn ý, Thi VôĐoan ù ù cạc cạc bị kéo lên con đường phản tặc tiền đồ rực sáng này.

Sau năm ấy, một ngày nọ có tiên hạc đưa tới cho y một gói đồ, Thi VôĐoan mở ra thấy bên trong lại là một cây sắt năm mươi dây cùng mấy quyển sách cũ, y vừa lật ra liền biết sự nông sâu, thật sự tu tập thấu triết sêlâ đại học vẫn có thể tham được thiên cơ. Chính giữa còn kẹp một tờ giấy, trên viết năm chữ “tự giải quyết cho tốt”, ký tên là Giang Hoa.

Giang Hoa vì sao phải giúp y?

Thi VôĐoan suy nghĩ rất lâu, cảm thấy đại khái Giang Hoa sợ dính vào nhân quả, trái lòng thả y rời khỏi, sau đó nhớ tới nhắc nhở của lão hữu lúc lâm chung, bị lương tâm khiển trách không chịu nổi, bấy giờ mới liều cái mạng già cầu an tâm thôi.

Sư phụ trước khi sai mình đi, có lẽ đã nhắc nhở Giang Hoa tiền bối, nói gì thì không thể tra lại nữa. Giang Hoa tu tiên, lần này tặng sách cho y, không biết gián tiếp dính phải bao nhiêu nhân quả thế gian, chỉ sợ trăm năm thế ngoại khổ tu cũng phải hủy trong một sớm.

Tiên nhân không được nhập thế, nhập thế thì thọ số tận – quả nhiên, đến bây giờ mới chẳng qua bốn năm.

Thi VôĐoan lại cầm một xấp giấy tiền, chậm rãi thả vào chậu than.

Đại hán – chính là một trong những huynh đệ kết bái của Cố Hoài Dương, tên là Mạnh Trung Dũng – gãi đầu nói: “Ta nói rồi, kết quả bại đại ca mắng cho một trận, huynh ấy bảo ta đến hỏi người.”

23. Chương 23: Cổ Cát

“Ồ.” Thi VôĐoan gật đầu, nói, “Bởi vì chủ ý là của ta.”

“Vì sao?” Mạnh Trung Dũng nhìn y khá khó hiểu, hỏi, “Người ra chủ ý kém cỏi này làm gì?”

Thi VôĐoan không hề áp lực mà đem một xấp giấy tiền dày cộp nhét hết vào chậu than, lửa nhanh chóng bùng tắt, đầu ngón tay y tóe lên một ngọn lửa nhỏ, như không hề sợ nóng, giống như đầu ngón tay y chính là đồ đánh lửa.

Mạnh Trung Dũng mỗi lần thấy màn này đều cảm thấy rất thần kỳ, hẳn là xuất thân hộ viện nhà đại hộ, trời sinh dũng mãnh phi thường, là kỳ tài võ học, đánh nhau khá được, nhưng trên đại lục này, người tu tiên tu đạo suy cho cùng là lòng phượng sừng lân, còn hiểm lạ hơn đại trăn châu thái hậu nương nương cài trên đầu, là một hai loại mà bình dân bách tính cuối đời cũng không thấy được. Cho nên hẳn vẫn rất sùng bái những trò này của Thi VôĐoan, cho rằng y còn có bản lĩnh hơn những hán tử xiếc ảo thuật giỏi nhất.

“Không phỏng tay sao?” Mạnh Trung Dũng cực kỳ gan dạ dùng ngón tay chạm một chút, lập tức bị phỏng rụt phất tay về, “Ồi, là lửa thật kia!”

Ngọn lửa chột sáng chột tối ánh trong mắt Thi VôĐoan, y thấp giọng nói: “Đây cũng là chuyện không có biện pháp, nhân mã của đại ca thoát nhìn không ít, nhưng có một phần rất lớn là đi theo kiếm cơm, chúng ta không buôn bán, không ai nộp thuế cho, mấy năm liền thu hoạch không tốt, đâu thể ra phổ cướp đường? Không có tiền lương thì lấy gì nuôi những người này?”

“À!” Mạnh Trung Dũng chợt tỉnh ngộ: “Ta hiểu rồi, chúng ta là tới ăn chức chỗ họ Thôi!”

“A...” Thi Vô Đoan ngẫm nghĩ một chút, “Đúng, cũng có thể nói như vậy.”

Y nói xong thì giấy cũng cháy sạch, bèn đứng dậy quần lại y phục trên người, cảm giác được một cơn gió lạnh phảng phất đã thổi khô quần áo, liền nói: “Ta về phòng đây, đừng quên rửa bát đấy.”

Mạnh Trung Dũng nhìn dáng vẻ của y, dường như bỗng nhiên phúc đến lòng sáng, dùng bàn tay như quạt bồ đề đầu y, nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt y, lúng túng nói: “Người còn nhỏ tuổi, tâm tư đừng nên luôn nặng nề như vậy, không dễ nuôi sống đâu.”

Lời này không phải hấn nhĩ ra được, mà là nghe thấy đại ca Cố Hoài Dương nói với tam ca Lục Vân Châu, Mạnh Trung Dũng kỳ thật không nhìn ra người trẻ tuổi trên mặt nhân nghĩa đạo đức một bụng ý nghĩ xấu còn rất tự luyến này có chỗ nào “tâm tư rất nặng” – ngoại trừ thời điểm trên bàn cơm tranh thịt mừ trước động sau, xuống tay ổn chuẩn ác.

Nhưng dáng vẻ nhìn chậu than đầy tro tàn, không chút do dự đứng lên của Thi Vô Đoan, đột nhiên khiến hấn loáng thoáng nhớ tới lời Cố Hoài Dương từng nói.

Thi Vô Đoan vốn định ở đây suốt đêm, lại cảm thấy bị tên ngốc này bắt gặp khá xấu hổ, vì thế dự tính Giang Hoa tiền bối ở bên dưới cũng coi là “gia tài bạc triệu” rồi, bèn qua loa kết thúc, bỗng nhiên nghe thấy một câu như vậy, thoáng dừng bước, sau đó đáp một tiếng như lấy lệ, nhẹ nhàng kéo cánh cửa gỗ, trục cửa phát ra một tiếng “két” nhỏ, rồi không còn động tĩnh.

Cố Hoài Dương có mấy huynh đệ kết bái, hấn tự nhận là đại ca, lão nhị tên Cù Phong, đã chết trận, lão tam Lục Vân Châu nguyên bản là người trong giang hồ, bình nhật trừ mấy huynh đệ thân cận thì không hay nói chuyện với người khác, có cô con gái ba tuổi tên Lục Lộ, không thường ra tay, nhưng truyền rằng võ nghệ thập phần cao cường, là một nhân tài rất giỏi, trên giang hồ còn có danh hào giố, có điều Lục Vân Châu không muốn để người ta nhắc tới lắm, mọi người cũng không nói.

Lão tứ là góa phụ của một tiêu sư, khuê danh Lý Như Sương, mọi người gọi nàng là Lý tứ nương, người tuần tú, bình nhật nói chuyện cũng hòa nhã, chẳng qua trong xương cốt lại là một nữ trung hào kiệt, trong tay hai đoạn trường tiên, phàm là có mắt thì không ai dám trêu chọc.

Lão ngũ thì là Mạnh Trung Dũng này.

Thi Vô Đoan miễn cưỡng tính là tiểu lục – dù rằng những anh hùng hảo hán này đôi khi dễ dàng coi tiểu huynh đệ này là con.

“An Khánh vương” Thôi Hộ kỳ thật cũng không ngốc lắm, chửi hấn nhìn ra đám người này tự thành một tiểu đoàn thể, bình nhật không phục quản chế lắm, thời điểm Cố Hoài Dương dẫn người đến nương nhờ, thực ra trong lòng Thôi Hộ còn khá lằng lằng, thấy địa bàn của mình mở rộng, thuộc hạ nhiều hơn, nhưng quân sư quạt mo Trương què lại nhắc nhở hấn – phải lưu ý đường hổ vi hoạn.

Trương què từng là một tiên sinh trưởng phòng, để một bộ râu dê, hình tượng đó bộ dáng đó quả thực như sinh ra để làm quân sư quạt mo cho phản tặc.

Trương què cho rằng, Cố Hoài Dương đánh nhau được đọc sách được, còn rất giỏi kết giao thổ phỉ lưu khấu, là một lưu manh có văn hóa, loại lưu manh này không giống với Mạnh Trung Dũng, cực kỳ nguy hiểm, nhất thời thẩm tra thời cuộc nương nhờ An Khánh vương, là muốn tìm đại thụ để hóng mát. Chỉ sợ con khỉ hóng mát này đã tâm không nhỏ, tương lai vạn nhất An Khánh vương thể yếu thì nó phải nhảy lên thay.

Thôi Hộ vẫn cảm thấy Trương què là người thông minh nhất trên đời này, tin tưởng không hề nghi ngờ, vì thế quyết định phải nghĩ cách phân tách nhân mã của Cố Hoài Dương, chờ sau khi bọn họ thu xếp ổn thỏa, cho đòn phủ đầu thứ nhất – yêu cầu nhân mã Cố Hoài Dương dẫn đến theo quy củ của hấn, đánh tan rồi biên chế trong đội ngũ của mình.

Cố Hoài Dương đáp ứng thống khoái dị thường, ngày hôm sau không biết kiếm từ đâu ra một đồng khăn đỏ, phát cho các huynh đệ trước kia mỗi người một cái, nói là để làm kỷ niệm, vì thế đoàn “quân Khăn Đỏ” này vào biên chế của Thôi Hộ, cứ như thể rắc vài hạt gạo vào đồng cát, Sở hà Hán giới thập phần rõ ràng không nói, Thôi Hộ còn đầu đầu phát hiện, chưa đến vài hôm đã xảy ra nhiều sự kiện ẩu đả quân Khăn Đỏ đánh

nhau với quân bản địa, một đám đại lão gia ồn ào hết như vịt trọi lông trên chợ, cạc cạc chiếp chiếp đau hết cả đầu.

Thôi Hộ phát hiện, vô luận là thời gian mình nghe hát hay thời gian phóng túng với tiểu thiếp đều bị giảm mạnh, mà thường thì người của hai bên bùng nổ xung đột đều là quy mô lớn, giống như có ai đang rắp tâm quấy rối, căn nguyên quá nửa khó bề phân biệt, bảo người tra cũng chẳng tra ra nguyên cớ, sau khi An Khánh vương năm lần bảy lượt bắt đắc dĩ xách quần từ chỗ nhuyển hương ôn ngọc đi ra, nghe một đám hán tử cao lớn thô kệch đầy mùi mồ hôi chửi mẹ nhau, lần đầu tiên cảm thấy chủ ý này của Trương què cực kỳ tệ hại.

Đáng sợ nhất còn chưa phải xung đột, mà là một số người vốn không quần khăn đỏ, thông qua sự cổ động của những người dụng tâm kín đáo “nào đó”, lại cũng quần khăn đỏ, qua hai tháng chuyện quỷ dị hơn đã xảy ra, các nữ nhân trong thành không biết nổi điên gì mà bắt đầu học theo Lý tứ nương, quần khăn lụa đỏ trên cổ, đua nhau bắt chước thành phong trào, thậm chí đại cô nương tiểu tước phụ đi ra đi vào tiền đình hậu viện tựa như một đồng đèn ***g đỏ thắm cao thấp mập ốm bất nhất, rất là trắng lẹ.

Không phải là muốn lẫn lộn sao? Thôi Hộ cùng Trương què thương lượng rất lâu, cảm thấy đoàn người Cổ Hoài Dương thật sự là phiền toái lớn, phải tổng cổ di mới được.

Ngay sau khi họ buồn rầu hai ba tháng, cơ hội tới – cách An Khánh không đến ba mươi dặm có một ngọn núi nhỏ tên là Tất Thu sơn, dưới Tất Thu sơn cũng có một thành phố núi tên là Cổ Cát, trong thành Cổ Cát hiện giờ cũng xuất hiện một Cổ Cát vương.

Cổ Cát và An Khánh cùng thuộc quận Hải Ninh, Thôi Hộ cho rằng quận Hải Ninh một nơi bé tẹo teo mà trước mắt có đến hai “Vương gia”, thật sự chẳng ra làm sao, vì thế vừa lúc mượn cơ hội này, quyết định tổng cổ đám Cổ Hoài Dương.

Hắn liền mệnh lệnh Cổ Hoài Dương dẫn “quân Khăn Đỏ” đi “thảo nghịch tiểu phi”.

Thôi Hộ mời Cổ Hoài Dương đến nhà, Trương què bồi, lúc cơm no rượu say liền đem chuyện này nói với Cổ Hoài Dương. Cổ Hoài Dương chỉ dẫn theo mình Thi VôDoan – Lục Vân Châu không kiên nhẫn nói chuyện với người không liên quan, Lý tứ nương dù sao cũng là nữ nhân không đáng mất giá để ăn cơm với họ Thôi, đầu óc Mạnh Trung Dũng lúc gặp Trương què luôn chậm hai nhịp.

Khi vừa nghe thấy Thôi vương gia lòng đầy căm phẫn nói nghịch tặc như thế nào, khoe miệng Cổ Hoài Dương liền hơi giật giật, cảm thấy da mặt Thôi vương gia quả thực đã không thể dùng “dày” để hình dung, cần phải nói nó “kiên cố dùng bền, đao thương bất nhập” mới được.

Nghe ý tứ của Thôi vương gia, như thế chuyện tạo phản cũng cần phân thứ tự trước sau, vô cớ chen ngang phải bị phản tặc khác coi là “nghịch” mà thảo phạt mới là công lý.

Hắn nhìn Thi VôDoan, phát hiện Thi VôDoan cầm một cái đùi gà gặm vụn phần chăm chú, mỡ đầy tay, quả thực là bất phong bất động.

May mà da mặt Cổ đại ca không hề yếu hơn Thôi vương gia, lập tức làm bộ nóng lòng muốn thử, hỏi: “Thế Vương gia ngài thấy nghịch tặc này nên thảo phạt như thế nào đây?”

Thôi vương gia ho khê một tiếng, Trương què lập tức tiếp lời, liếc mắt ra hiệu nói: “Cổ Cát nghịch tặc thời gian còn ngắn, vốn không đủ để sợ, Vương gia niệm Cổ đại tướng quân lính mới, chỉ sợ có một số huynh đệ tuổi trẻ khí thịnh không phục, nhân cơ hội này cho Cổ đại tướng quân một quân công.”

Cổ Hoài Dương vội nói: “Phải phải, đa tạ Vương gia cất nhắc.”

Thôi vương gia dường như thật sự cho hắn món ân tình bằng trời, nói: “Thành Cổ Cát kia chẳng qua bằng cái lỗ mũi, như lấy đồ trong túi, Hoài Dương không cần sầu lo, ta thấy thủ hạ của ngươi ba nghìn quân Khăn Đỏ là người vốn được huấn luyện, từ An Khánh đến Cổ Cát ra roi thúc ngựa cũng chẳng qua một ngày một đêm, ngươi dẫn một nửa thủ hạ, năm bảy cỗ xe, bản vương cho ngươi một trăm thớt chiến mã tốt, kêu đám binh sĩ mang theo lương khô mười ngày, chẳng phải bớt được cả lương thảo sao, đi nhanh về nhanh là được.”

Cổ Cát sơn thành, dưới cửa khẩu chỉ có đường núi nhỏ hẹp, địa hình lại cao, dễ thủ khó công nhất. Cổ Hoài Dương thầm nghĩ, khá lắm lão thổ, người không chỉ muốn đuổi chúng ta đi chịu chết, còn muốn giữ lại một nửa nhân mã của ta, chờ thời điểm quần long vô thủ mà độc chiếm sao? Không sợ ghen chết.

Thi Vô Đoan “bộp” một cái ném khúc xương gà gặm sạch bóng vào đĩa, chẳng may nể mặt Thôi vương gia, đứng dậy thò tay lấy thêm một cái đùi gà, nhanh chóng giải quyết như quỷ chết đói đầu thai.

Trương què thấy trong đĩa của y chất một đồng xương gà, không che giấu được lộ vẻ khinh thường ra mặt, đẩy đĩa đến trước mặt Thi Vô Đoan bảo: “Thi tiểu anh hùng thích ăn món này thì cứ việc ăn nhiều một chút, vương phủ có nhiều lắm, ra khỏi vương phủ An Khánh của chúng ta là không ăn được đùi gà thế này đâu.”

Thi Vô Đoan gật đầu nói: “Trương quân sư nói cực đúng.”

Cổ Hoài Dương nói: “Hồ thẹn hồ thẹn.”

Không chờ Thôi vương gia và Trương què đáp lời, Thi Vô Đoan đã vung vẩy cái đùi gà lộ ra một nửa xương, chậm rãi nói: “Đại ca à, ta thấy chúng ta nên ăn nhiều một chút đi, huynh lại chẳng có bốn sự bày mưu nghĩ kế như Vương gia, ta thấy huynh đánh trận phải thua mất thôi.”

Trương què biến sắc, vuốt chòm râu dê miễn cưỡng nói: “Tiểu anh hùng sao lại nói lời xui xẻo thế?”

Cổ Hoài Dương ba phải: “Y nhỏ tuổi không hiểu chuyện, nói năng vô lễ, Vương gia quân sư thứ lỗi, thứ lỗi.”

Thi Vô Đoan lại nói: “Chao ôi, đại ca, người khác không biết, ta còn không biết huynh sao, đánh trận tất thua, bỏ chạy nhanh nhất, ta thấy chúng ta dẫn một ngàn năm trăm người đi Cổ Cát, đó chính là tặng người tặng ngựa cho Cổ Cát vương thôi...À, đúng, còn có lương khô trong chín ngày.”

Cổ Hoài Dương cúi đầu, lại nói: “Hồ thẹn hồ thẹn.”

Thi Vô Đoan gấp thịt cá bỏ vào bát cho hần, thăm dạm nói: “Đại ca à, huynh cũng mau ăn thêm một chút đi.”

Thôi Hộ thấy hai người này hết nhừn cơm chặt đầu cũng thoáng chột dạ, thầm nghĩ vạn nhất họ Cổ này ôm lòng bất mãn, lâm trận phản chiến, dẫn người đi nhờ cậy nghịch tặc thì phải làm thế nào?

Hần cùng Trương què nhìn nhau một cái, Trương què lập tức nhận được sự nghi ngờ của Vương gia, vì thế nói: “A... Ha ha, Córdại tướng quân khiếm tốn quá rồi, nếu đại tướng quân thật sự lo lắng, kỳ thật có thể dẫn thêm một ngàn người nữa, ngoại trừ ngựa các vị mang đến, Vương gia lại cho thêm năm mươi thớt, ngài thấy thế nào?”

Thi Vô Đoan lại gấp một đĩa trứng cho Cổ Hoài Dương, than ngắn thở dài nói: “Đại ca, huynh ăn thêm món này đi.”

Trương què bị y chọc tức đến mức mí mắt giật giật, Thôi vương gia liền ho khê một tiếng nói: “Trương quân sư keo kiệt quá rồi, ta thấy... có thể cho Córdại tướng quân thêm ba tinh binh, lại thêm một trăm năm mươi thớt chiến mã, ngài thấy thế nào?”

Thi Vô Đoan lại ném một khúc xương gà hết như chồn gặm, lau tay vỗ bụng nói với vể dăm chiêu ử dột: “Ta không ăn nổi nữa, Vương gia thương xót, đem số còn lại đóng gói cho ta mang về nhé? Quân Khăn Đỏ chúng ta nhiều tàn binh già yếu như vậy, không đánh trận xong là phải chịu đói, đáng thương biết mấy.”

Tâm can phé phủ Thôi Hộ co rút một cơn, chỉ cảm thấy tên Thi Vô Đoan này thật chẳng ra làm sao.

24. Chương 24: Cổ Nhân

Thôi vương gia nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cho các người mang theo mười thạch lương thảo nữa, Cổ tướng quân thấy...”(1 thạch bằng 120 cân)

Thi Vô Đoan lại như thể hoàn toàn không nghe thấy Thôi vương gia nói, quay đầu hỏi Cổ Hoài Dương: “Đại ca, các huynh năm đó thời điểm mất mùa là hát như thế nào? Ta hát cho Vương gia nghe một chút giải sầu, là hồ ly không vào phòng, dưới đất bỏ hoang...”

Thôi vương gia nổi giận, ra sức đập bàn, nước tương trong đĩa chảy hết ra.

Cổ Hoài Dương đập đầu Thi VôĐoan một cái, mắng: “Trước mặt Vương gia sao có thể nói năng vô lễ?”

Thi Vô Đoan ngơ ngác nhìn hần, lại nhìn Thôi vương gia, hồi lâu mới nói: “À- ta chỉ thấy trong viện của Vương gia không có hát hò, tùy tiện ngâm nga hai câu cho mọi người nhắm rượu thôi.”

Cổ Hoài Dương quát mắng: “Đừng nói nhảm, ăn cơm cũng không chặn được miệng ngươi.”

Thi Vô Đoan chớp mắt nói về tội nghiệp: “Không ăn nổi nữa.”

Cổ Hoài Dương trừng y một cái mắng: “Không ăn nổi thì từ từ ăn, không được nói!”

Thôi vương gia đang định phát tác, Trương quẻ dưới bàn lại trộm kéo hần một phen, vuốt chòm râu dê nói: “Ta thấy Vương gia cấp mười thạch lương thảo cho Cổ tướng quân là hơi ít, không bằng thêm mười thạch đi?”

Thi Vô Đoan dùng đũa chọc bát, ủy khuất nói: “Đại ca, ta thật sự không ăn nổi nữa, bụng no căng rồi. Ta thấy Vương gia và quân sư cũng khỏi cần khách khí, nên ăn ít một chút đi, hôm nào cũng ăn no suốt ngày, người sẽ dễ dàng lười biếng, người vừa lười là không thích động, chẳng muốn làm gì, thí dụ như không muốn tạo phản nữa, không muốn đầu nhập phản tặc nữa, không muốn...”

Thôi vương gia nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cấp ba mươi lăm thạch lương thảo, không thể hơn nữa, đường không xa, quân nhu nhiều ngược lại phiền toái, đánh hạ Cổ Cát, tự nhiên có nơi cho các huynh đệ ăn uống.”

“Phải phải.” Cổ Hoài Dương cười bồi nói, “Vương gia thật là quá khảng khái, lòng dạ rộng rãi, tuyệt đối là người thành đại sự không tiếc tiền lễ, ngày khác tất danh lưu sử xanh, có một phen đại hành động!”

Vỗ mông ngựa rõ vang, sắc mặt Thôi vương gia hơi dịu xuống, cho rằng nói chuyện với Córdại tướng quân vẫn hợp hơn.

Ai ngờ Thi VôĐoan lại lắc lư đầu thở dài, Thôi vương gia nghe thấy y phát ra âm thanh, có cảm giác ruột gan co rút, mới định làm bộ không nghe thấy, chỉ nghe Thi VôĐoan nói: “Đại ca, Vương gia coi trọng huynh như thế, huynh đừng làm ngài thất vọng!”

Ồ? Sao lại nói được một câu tiếng người rồi? Thôi vương gia nghi hoặc quay đầu nhìn về phía Thi VôĐoan.

Thi Vô Đoan tiếp tục: “Vạn nhất chúng ta không đánh vào được huyện thành Cổ Cát thì phải làm thế nào đây? Ta nghe nói Cổ Cát vương kia cao như một tòa tháp nhỏ, chân giẫm xuống đất cũng có thể làm người ta ngã, mắt chuông đồng, mặt bạch hổ, còn có cái miệng to như chậu máu, râu trên mặt cứng như dây thép, đao kiếm tầm thường không chém được, có thể khiến trẻ nhỏ thôi khóc đêm...”

Trương quẻ ngắt lời y: “Thi tiểu anh hùng còn yêu cầu gì thì cứ việc nói ra.”

“À.” Thi Vô Đoan im miệng, hớp một ngụm rượu nhỏ, “Ta nghe nói chỗ Vương gia có mấy cỗ xe ném đá, thiết kế thập phần tinh diệu, khéo léo vô cùng, muốn mượn dùng một chút. Tục ngữ nói, rượu làm trắng lòng kẻ nhất, đâm nhất gan chúng ta nên mang nhiều thứ chắc chắn ra trận, đỡ phải mất mặt Vương gia.”

Mấy cỗ xe ném đá kia là Thôi Hộ đặc ý tìm người chế tạo, quý báu như gì, nghe Thi VôĐoan được voi đòi tiên như vậy, tức đến méo mũi, không nhịn được nữa đứng bật dậy chỉ Thi VôĐoan nói: “Ngươi...”

Cổ Hoài Dương kéo Thi VôĐoan dậy, không phân trần lời ngay ra ngoài, nhanh chóng nói: “Đa tạ Vương gia khoản đãi, xấp thiếu quân giáo, thật sự không ra gì, giờ mặt tướng sẽ dần y về giáo huấn một phen, cáo lui.”

Thi Vô Đoan bị một bàn tay của Cổ Hoài Dương bịt miệng, vẫn còn vùng vẫy, giãy giụa quay đầu hô: “Trương quân sư, đùi gà kia của ta, đùi gà kia của ta đừng quên...”

Cổ Hoài Dương và Thi VôĐoan đánh cướp vương phủ một phen sóng vai đi ra ngoài, đến phố lớn, Cổ Hoài Dương mới khẽ đập đầu Thi VôĐoan một cái, thấp giọng nói: “Ngươi có thôi cò kè mặc cả với hần không, đây nói cho cùng lãđịa bàn của Thôi Hộ, chọc hần nóng lên phải làm thế nào?”

Thi Vô Đoan chậm rì rì bước đến quán nhỏ ven đường, mua một túi bánh ngọt cất vào lòng, nói: “Nhảy qua tường thôi.”

Cổ Hoài Dương nhíu mày nói: “Còn ăn? Vừa rồi ăn nhiều như vậy mà chưa no? Rốt cuộc là ta từng bị nạn đói hay người từng bị nạn đói? Sao luôn hết như quỷ chết đói đầu thai vậy? Về bảo tứ nương xem xét người xem, ăn nhiều như thếđi đâu hết mà gây trở cả xương, chẳng lẽ là có bệnh khác?”

“No rồi, mua về mài răng.” Thi VôĐoan nói, dùng giấy lát rồi lại giải thích, “Huynh yên tâm đi, đồ ngu Thôi Hộ kia là món hàng gì, lòng ta nắm được. Tứ tỷ tỷ cũng nói, hần là ‘hùng tâm thổđảm, mắt to bụng nhỏ, chồm tám đồng phân’. Không có bốn sựđánh trận, cậ trước mắt thếđạo loạn, an phận một góc làm thổ Hoàng đế còn không vừa lòng, luôn muốn chiếm thêm mấy chỗ, hoàn thành giấc mộng Hoàng đế. Hần đâu chịu động thủ, còn sợ chúng ta đến lúc đó thật sự quay sang bên Cổ Cát kia.”

Cổ Hoài Dương gật đầu nói: “Có lý, ta cũng không thuận mắt Thôi Hộ này lâu lắm rồi, nếu lần này hần xuất huyết, ta sẽ thu hết theo đơn, chiếm Cổ Cát trước rồi nói sau, trở về gọi đám tam ca người, bàn xem trận này đánh thế nào.”

Thi Vô Đoan đáp một tiếng, ra sức cắn bánh bơ khô queo mà mài răng “ken két” như chuột.

Cổ Hoài Dương lại nhìn y một cái, nhin hồi lâu vẫn không nhin được liếc y nói: “Trở về nhớ súc miệng đầy, ta thấy rằng người thật sự lao khổ công cao, mài như vậy dù là chày sắt cũng phải mài thành kim thêu thôi.”

Thi Vô Đoan ngậm bánh cười híp cả mắt, khoe miệng dính bao nhiêu là vụn bánh, trên má trái lộ ra lúm đồng tiền nhỏ, thật sự là nhìn thế nào cũng đáng yêu, không mấy may nhận ra sự vô sỉ khi đòi giá trên trời trả giá dưới đất vừa rồi.

Nhưng chờ khi họ huy sưđến Cổ Cát, mới phát hiện trận này căn bản chẳng cần đánh – kẻ gọi là “Cổ Cát vương” kỳ thật chỉ là một tên lưu manh trùm, đại khái cũng là nhìn thấy địa phương trời cao Hoàng đế xa này trước mắt vô pháp vô thiên, hôm nay lòi ra ba Vương gia, ngày mai lòi ra hai tướng quân, trong lòng thập phần ngứa ngáy, liền tụ tập một đám huynh đệ xông vào nhà thành chủ, đêm hôm khuya khoắt đánh người ta trở tay không kịp, giết người đoạt ấn.

Vốn thành Cổ Cát đã nhân tâm tán loạn, chiêu này của hần cực kỳ dễ dàng, dễ dàng đến mức ngay cả chính Cổ Cát vương cũng không ngờđến.

Nhưng mà Vương gia hần còn chưa đã nghiền thì nghe nói việc lớn không tốt, An Khánh vương Thôi Hộ phái quân đội đến thảo nghị. Cổ Cát vương nghĩ thầm, mình tạo phản thành công rồi, thiết nghĩ cũng là một nhân vật anh hùng, liền tổ chức người đi nghênh chiến. Hần đứng trên tường thành, nghe gió thổi lá cờ trên đầu tường bay phấp phật, trong lòng không nhin được dâng lên nhiệt huyết hùng hồn, tưởng như con đường tranh phách thiên hạ phải bắt đầu từđây.

Ai ngờ mộng này còn chưa mơ xong, hần liền nhìn thấy An Khánh quân xa xa đông nghìn nghịt lan đến.

Cổ Cát vương này chẳng qua là một tên lưu manh trùm, chữ nghĩa chỉđược hai sọt không đầy một sọt lấc lư, việc hành quân đánh giặc không thông chó má gì, đâu từng gặp trận tượng như vậy, nhất thời đứng nhũn trên tường thành, đống quần ướt sũng, rốt cuộc đã tè ra quần.

Vương Nhị Cầu Vương tướng quân xuất thân du côn, cán tướng đặc ý kia của hần vừa nhìn thấy, biết đại thếđi rồi, chuyển tâm tưđánh lên Cổ Cát vương từđằng sau, một đao đâm chết, sau đó bỏ về phía trước, quỳ thụp xuống giơ cao hai tay, trung khíđầy đủ cao giọng kêu lên: “Nghịch tặc đã chết, mặt tướng Vương Nhị Cầu cung nghênh Vương gia vào thành!”

Hần thậm chí chưa biết rõ là ai đến màđảo chuẩn ác một đao kết thúc tiền chủ tử, vô luận làđám Cổ Hoài Dương hăm thành hay là thủ quân trên thành đều trợn mắt há mồm nhìn màn trăm năm hiếm thấy này, nhất thời không ai phản ứng được.

Giấy lát, vẫn là Thi VôĐoan ngồi trên lưng ngựa, dùng bội kiếm coi là trang sức phẩm chưa từng ra khỏi vỏ kia chọc Mạnh Trung Dũng một cái, Mạnh Trung Dũng lúc này mới phản ứng được, quát: “Con mẹ người, không mở cổng thành chúng ta vào từ chỗ nào?”

Sát nhân trên thành kia kêu lên: “Vâng vâng, mặt tướng đi mở cổng thành ngay!”

Thủ quân trên thành nhìn nhau, “Vương gia” cũng bị người ta một đao làm thịt thì còn thủ cái gìđây? Chỉ hận mình phản ứng không đủ nhanh, không lập công đầu, vì thế như ong vỡ tổ chen nhau đi mở cổng thành

thả cầu treo để Cổ Hoài Dương vào, Cổ Cát cứ thế không phí một binh một tốt đã bị đánh hạ.

Nhóm Cổ Hoài Dương còn chưa phục hồi tinh thần từ trong thắng lợi dễ dàng như vậy, đã nghe Thi VôĐoan bên cạnh thở dài.

Lý tứ nương hỏi: “Tiểu hầu nhi, ngươi lại làm sao vậy?”

Thi Vô Đoan do dự giây lát rồi thở than: “Đáng tiếc đáng tiếc.”

“Đáng tiếc cái gì?” Mạnh Trung Dũng là người nóng tính, “Sao ngươi đánh rầm còn phải ngâm ba đoạn vậy? Có chuyện gì có thể nói thống khoái một chút không, cho chúng ta sống thêm vài năm đi!”

Thi Vô Đoan thông thả nhìn hẩn một cái, để ngựa bước nhỏ nhảy qua cầu treo như thể dạo chơi ngoại thành, nói: “Lúc trước ta sợ Cổ Cát khó đánh, đi tìm Thôi vương gia mượn mấy ném đá, ai ngờ ông ta không chịu cho mượn. Ta liền hiểu lầm Vương gia, cho rằng ông ta cố ý khó dễ đại ca.”

Cổ Hoài Dương ho một tiếng, hai mắt nhìn thẳng phía trước đầy chính trực.

Vì thế Thi VôĐoan tiếp tục nói: “Xem ra là ta lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử rồi, ôi! Trước khi đi ta còn nghĩ mãi chuyện này, thấy Vương gia đồ kỵ người tài như vậy, trong lòng rất khó chịu, vừa khó chịu, liền cho Tiểu Triệu ca trông kho phòng của Vương gia mười lượng bạc. Tiểu Triệu ca kia là quê khác lưu lạc đến An Khánh, sớm không muốn làm nữa, nhưng lại chưa tích đủ lộ phí, ta cho y lộ phí, nhờ y trước khi đi nhân trời nắng vật khô, cho kho phòng một mẻ lửa.”

Mạnh Trung Dũng và Lý tứ nương đều xanh mặt nhìn y.

Cổ Hoài Dương quay đầu hung tợn nói: “Tiểu lục câm miệng, đi theo!”

Thi Vô Đoan xấu hổ lắc đầu, nghe vậy đuổi theo.

Hôm sau khi ba tiểu huyện thành cùng với tám thôn lân cận Cổ Cát đang là rắn mất đầu, nghe nói đội ngũ đến bên này đều tới quy hàng.

Lại qua mấy hôm, gặp dịp Cổ Cát thành họp chợ ngày mười lăm mỗi tháng, trên đường cái quả thực xe như nước chảy ngựa như rồng, cộ vai nổi gót.

Thủ vệ trong thành đều đổi người của chính họ, Thi VôĐoan không có việc gì làm, bèn lên phố dạo đông dạo tây.

Đột nhiên y thấy nơi không xa có một quán nhỏ bán vật sống trên núi rừng, trong những chiếc ***g nhỏ chim trĩ, sóc, thỏ loại nào cũng có, ánh mắt Thi VôĐoan dừng ngay trên một con thỏ.

Không phải mắt y tốt mà là con thỏ kia thật sự quá gây chú ý—đầu phì tai to quả thực đến nông nỗi trời ghét người oán, lại to như một con chó nhỏ, lỗ thỏ bên cạnh so với nó đều giống một đám nhãi con ăn không đủ no, trong chiếc ***g nhỏ lỗ thỏ khác nhảy nhót có dư nó thậm chí không quay mình nổi, lại vẫn có thể gặm lá cây ngon lành, giải thích lòng rộng thân béo đến cùng, mọi người đi ngang không ai không chỉ trỏ bình luận một phen.

Thi Vô Đoan nhìn con thỏ kia cùng với cái miệng ba mảnh nhúc nhích nhanh chóng của nó không chớp mắt, lại ngó ra giây lát, trong lòng không biết là mùi vị gì, trên mặt lại lộ ra nét cười, y chen qua đám đông, cách vài bước mở miệng nói: “Ông chủ, cái kia...”

Ai ngờ chính vào lúc này, có người trước y một bước xách cái ***g chứa con thỏ trong tay mà ngấm ghĩa.

Đó là một nam nhân bạch y, có bóng lưng trường thân ngọc lập, phân biệt rõ ràng với những người lui tới phố phường, Thi VôĐoan chau mày chen qua, ở phía sau nam nhân này ho nhẹ một tiếng, hỏi: “Vị huynh đài này cũng muốn mua thỏ sao?”

Bạch y nam nhân quay đầu lại, khuôn mặt tuấn mỹ vô trù, vừa vặn đối với đôi mắt Thi VôĐoan, Thi VôĐoan không nói tiếp được nữa, hai người đồng thời ngáy ra.

25. Chương 25: Huyết Thống

Tuế tuế niên niên, phàm nhân chìm nổi trên đời, bất kể người từng khắc cốt铭心 tâm đến nhường nào, chuyện từng khắc cốt铭心 tâm đến nhường nào, cũng đủ để bị gột rửa sạch sẽ. Nghe đâu dưới suối vàng có nước Vong Xuyên, uống một chén không biết tiền thế kim sinh, nhưng kỳ thật nước Vong Xuyên ở ngay nhân gian, lại có một cái tên, chính là “năm tháng”.

Thập niên sinh tử lưỡng mang mang, túng sử tương phùng ưng bất thức.*

Thi Vô Đaoan vốn cho rằng trong ký ức của mình chỉ còn lại Bạch Ly một người như vậy, về phần y là méo hay tròn, là cao hay thấp thì đã sớm mơ hồ, nhưng mà tất cả những điều bị lãng quên, phút chốc lại đều thức tỉnh khi y tận mắt nhìn thấy người này – còn có những năm tháng tùy tiện, không lo không buồn kia, tiểu hồ ly thích giả làm tiểu cô nương gạt người ấy, lúm đồng tiền như hoa...

Chúng giống như một hoa viên phong tồn trong ký ức của Thi Vô Đaoan, một... nơi chỉ có thể mong mỏi, hồi ức, tưởng nhớ, lại vĩnh viễn không thể quay về.

Thi Vô Đaoan sờ đầu giây lát, sau đó hơi tự giễu mà cười khe khẽ, thầm nghĩ Tiểu Ly Tử chẳng phải mất rồi sao? Y đã tận mắt nhìn thấy đám hắc khí kia xuyên thấu ngực người nọ, tan mất rồi còn đâu.

Vì thế y nói: “Vị huynh đài này, ta thấy ngươi và ta có duyên phận lắm đấy, không chỉ rất giống một bằng hữu của ta trong quá khứ, ngay cả sở thích cũng rất giống ta.”

Đối phương lại vẫn xách chiếc ***g chứa con thỏ, ngơ ngẩn nhìn y, bỗng nhiên thoáng xuất thần, lại hết sức vô lễ chìa ngón tay nhẹ nhàng sượt qua lúm đồng tiền như ẩn hiện trên má trái của y, thấp giọng nói: “Người là... Vô Đaoan?”

Thanh âm của y hơi thấp, giống như nghẹn trong cổ họng, phát âm cũng không rõ lắm, thế nhưng lại đủ để Thi Vô Đaoan nghe thấy được. Thi Vô Đaoan ngớ ra một lát, lùi về nửa bước, cẩn thận đánh giá người trước mặt, bỗng nhiên mở to hai mắt, kedo thành linh đưa tay đâm vai Bạch Ly một phát, Bạch Ly bất ngờ không kịp phòng, bị đẩy lui nửa bước.

“Mẹ kiếp người, người chưa chết!” Thi Vô Đaoan bắt giác học giọng điệu của Mạnh Trung Dũng, “Ta tưởng rằng... ta tưởng rằng...”

Bạch Ly không biết nên nói thế nào, y chỉ cảm thấy ***g ngực dường như bị thứ gì đó căng ra, khẽ chụp lấy cánh tay Thi Vô Đaoan đang xách cổ áo mình, Bạch Ly cúi mắt, đôi mắt câu hồn nhiếp phách kia liền giấu trong bóng tối.

Sau đó Thi Vô Đaoan thấy Bạch Ly dường như nở nụ cười, y thoáng cười cực kỳ nhẹ, như là đã đi một quãng đường rất xa, dọc đường chịu đủ gió sương mưa tuyết, thời điểm tìm lạnh cóng đến chết lặng, vừa ngừng đầu đột nhiên tìm được gian nhà nhỏ ấm áp lò lửa nhỏ lúc đến.

Nhưng mà tâm tình y kích động quá mức, không hề có tinh lực khác đi phân biệt biểu cảm nhỏ nhặt của Bạch Ly.

Bị người đi chợ đụng phải bả vai, Thi Vô Đaoan thoáng mất tự nhiên rút tay về, nói: “Đi, chúng ta đổi một nơi thanh tịnh nói chuyện.”

Y cất bước muốn đi, lại nghĩ đến điều gì đó, chỉ chiếc ***g trong tay Bạch Ly bảo: “Là người thì ta không khách khí nữa, thứ đó tuy hơi ngốc nhưng dù sao cũng là con thỏ ta từng nuôi, nhường cho ta đi.”

“Ta biết.” Bạch Ly nói, thanh âm vẫn hơi thiếu lưu loát, giống như rất không quen, ho khẽ một tiếng, đưa tay mở ***g, xách con thỏ béo mập từ bên trong ra rồi bảo, “Trên người nó dính mùi của Cửu Lộ sơn các người, ta cảm giác ra được.”

Nói đến cũng cổ quái, con thỏ kia dường như đã ngậy ra, bị người ta xách tai thậm chí chẳng hề giãy giụa, chỉ cong chân trước, nhe răng thỏ ngốc nghếch nhìn Bạch Ly.

Đúng lúc này, phía sau Bạch Ly bỗng nhiên hiện lên một bóng đen, một xâu tiền được ném vào tay chủ quán.

Thi Vô Đoan sững sốt, chưa đợi y thấy rõ bóng đen này là cao nhân phương nào, Bạch Ly đã đột nhiên quay đầu dề thấp giọng mà lạnh lùng nói: “Còn theo một bước, ta sẽ giết ngươi.”

Hả? Thi Vô Đoan thoáng nhú mày không dễ phát hiện, trong nháy mắt ấy y cảm thấy lệ khí không áp được trên người Bạch Ly, nhưng mà chỉ tích tắc, khi y nhìn qua lại giống như hết thấy đều chỉ là ảo giác.

Mấy năm nay... Tiểu Ly Tử y đã đi nơi nào?

Trong lòng Thi Vô Đoan nhanh chóng lướt qua ý nghĩ này, trên mặt lại chưa từng biểu lộ ra – tuy là bằng hữu một hồi nhưng đó dù sao cũng là chuyện từ bao nhiêu năm về trước, hiện giờ nhiều năm không gặp, y cũng không cần thiết quan chuyện của người khác.

“Đi, ta dẫn ngươi đến tử lâu ngon nhất Cổ Cát.”

Thi Vô Đoan nói rồi đi ngay phía trước, Bạch Ly một tay xách con thỏ đi theo đằng sau, kéo dây lưng kéo tay y lại. Thi Vô Đoan sững sốt, ngón tay vô thức gấp lại một chút, vừa nãy đã cảm thấy tay Bạch Ly hơi lạnh, cả lòng bàn tay cũng lạnh ngắt.

Trong lòng y quả thực có chút xấu hổ, hai đại lão gia lồi lõm kéo kéo trên đường tính là thế nào đây? Vừa không biến sắc rút về vừa quay đầu nhìn Bạch Ly một cái.

Bạch Ly hiện giờ không còn là tiểu cô nương xinh đẹp trầm mặc đi theo sau y trong Thương Vân cốc kia, cũng chẳng phải là thiếu niên vẻ mặt hồ hững và quật cường bị trói trên cột ấy, dường như đã trưởng thành, vai rộng eo nhỏ, đặc thù của hồ tộc trên khuôn mặt lại mỏng manh đến mức gần như không nhìn ra.

Thi Vô Đoan nghĩ, đại khái duyên cớ bởi vì là nam nhân nhĩ, đường nét biến thành cường tráng hơn không ít đã phá tan khí chất nhu hòa quyến rũ của hồ tộc.

Chỉ có đôi mắt ấy thoáng chưa hề đổi thay.

Thi Vô Đoan nhớ Bạch Ly hồi nhỏ, ở nơi không dãi hoặc là có người khác, thích theo sau cúi đầu dùng bàn tay lạnh ngắt nắm chặt tay mình, ánh mắt cúi thấp, dường như ngay cả đi cũng nghiêm túc như vậy.

Sao y trưởng thành rồi vẫn là bộ dáng này? Thi Vô Đoan dở khóc dở cười thầm nghĩ, cũng phải thôi, khoảng thời gian mười năm với con người mà nói là rất dài, với yêu tộc chẳng qua là nháy mắt, tiểu tử này chỉ sợ chẳng lớn hơn năm đó được bao nhiêu.

Nghĩ như vậy liền mềm lòng, cũng mặc cho y kéo đi.

Thi Vô Đoan lập tức dẫn Bạch Ly lên một tử lâu, Bạch Ly nhìn y thông thạo gọi món, liền hỏi: “Ngươi ở nơi này à?”

“Hôm cho chúng ta hai lạng rượu vàng nữa.” Thi Vô Đoan phân phó tiểu nhị xong, thuận miệng nói: “Không có, ta mới đến vài hôm thôi.”

Bạch Ly ngồi đối diện nhìn y chăm chú một hồi rồi nói khe khẽ: “Ngươi... có chút không giống.”

Thi Vô Đoan cười nói: “Sao? Tốt hơn hay xấu hơn?”

“Ngươi như thế nào cũng tốt.” Bạch Ly thản nhiên nói, sau đó lại hỏi, “Ta từng đi... Huyền Tông tìm ngươi, ngươi không có đó.”

Lúc y nói “Ngươi như thế nào cũng tốt”, tim Thi Vô Đoan đập mạnh một nhịp, không nhịn được ngẩng đầu nhìn y một thoáng, tự dưng nhớ tới chuyện hồi nhỏ mình nhận nhầm nam nữ, kéo người ta làm tức phụ, không nên được hơi bất an cân nhắc, nhiều năm qua chẳng lẽ y còn chưa phân rõ nam nữ?

“Ta rời khỏi Huyền Tông đã nhiều năm.” Thi Vô Đoan dừng một chút, hình như không biết nên nói từ đâu, tiểu nhị bưng rượu thịt lên, y liền mượn rót rượu cho Bạch Ly mà qua loa lấy lệ, cuối cùng chỉ nói, “Sau này cũng sẽ không quay về nữa – trái lại ngươi, không về Thương Vân cốc xem thử? Năm đó gây ra động tĩnh lớn như vậy với mẹ ngươi...”

“Bà ấy không phải mẹ ta.” Bạch Ly nói, nét mặt lại bình bình đạm đạm, tay Thi Vô Đoan đang gấp thức ăn khựng lại, Bạch Ly nói tiếp, “Bạch Tử Y quả thật không phải mẹ ruột của ta, cũng là về sau ta mới biết.”

Thi Vô Đoan không lên tiếng, ngồi xuống đối diện, lẳng lặng chờ đối phương nói tiếp.

Khi Thi Vô Đoan quan sát Bạch Ly lần nữa, mới nhớ ra kỳ thật mình chưa từng thấy thân hồ của y, ngay cả thời điểm bị thiên kiếp đánh về nguyên hình, Bạch Ly cũng chẳng qua là dáng vẻ hài đồng tầm thường, chỉ thêm một đôi tai hồ, chẳng lẽ huyết thống hồ tộc của y không hề thuần túy?

Y nghĩ như thế, liền tiếp lời Bạch Ly: “Ta cũng nghĩ không phải là con ruột, người xem người khi đó, rõ ràng là bộ dáng đáng thương bị mẹ ghẻ nuôi – nói vậy người bị cuốn vào trong hắc khí ấy, kỳ thật là ngược dòng thân thể nhĩ.”

“Ừm.” Bạch Ly gật đầu, Thi Vô Đoan phát hiện khẩu vị của y thiên về chay, thịt cá trên bàn đều không động nhiều, bát canh gà thơm phức bày giữa bàn y thậm chí chẳng nhìn một thoáng.

Hồ ly không ăn gà? Ánh mắt Thi Vô Đoan chợt lóe, chỉ nghe Bạch Ly nói tiếp: “Ta đã nhìn thấy... phụ thân ta.”

“Ồ?” Thi Vô Đoan ngẩn ra giây lát liền phản ứng được, gật đầu nói, “Khó trách ta bị hắc khí kia bức đến ngạt thở, nhưng người giống như không bị ảnh hưởng, chắc là xuất phát từ căn nguyên huyết thống không hề thuần túy nhĩ? Sớm biết khi đó là lệnh tôn tìm người về lòng chuyện thì ta đã chẳng liều mạng sinh anh hùng gây rối.”

Bạch Ly nghe vậy lại chỉ cười trầm trầm một tiếng mà nói: “Ông ấy tìm ta không phải vì lòng chuyện gì cả, thiết nghĩ nếu ta không giết ông ấy, chỉ sợ bây giờ còn bị hãm trong nơi tối tăm mù mịt kia.”

“Người nói cái gì?” Thi Vô Đoan kinh hãi.

Sự bất an và lo ngại trong lòng y càng lúc càng nặng, Bạch Ly trong ấn tượng của y vẫn luôn là một hài tử yên lặng không thích nói chuyện, tuy rằng thỉnh thoảng hơi cáu kỉnh, lạnh lùng một chút, nhưng nói nghĩa khí, cũng tốt bụng, Thi Vô Đoan đến bây giờ vẫn còn nhớ ánh mắt tuyệt vọng mà an tâm của Bạch Ly tại động khẩu đó khi ném y ra còn bản thân bị hắc khí đâm xuyên – nhưng gặp lại lần nữa, trừ lúc đầu gặp gỡ vui sướng quá mức không lưu ý, cả người Bạch Ly đều cho y một... cảm giác áp bách quỷ dị.

Lần đầu tiên là thời điểm nghe thấy Bạch Ly nói chuyện với bóng đen không biết từ đâu chui ra kia, lần thứ hai là khi người nọ nhẹ nhàng băng quơ kể chuyện giết cha.

Bạch Ly lập tức nghe ra giọng điệu của y không đúng, ngẩng đầu lên thần sắc phức tạp nhìn y, miễn cưỡng hỏi: “Người cảm thấy ta không tốt sao?”

“A...” Thi Vô Đoan lập tức cúi mắt che giấu, tức khắc lộ ra nụ cười không hề sơ hở – phản phát động tác này đã trải qua nhiều lần gọt giũa, “Ta không hiểu gì hết thì làm sao biết có tốt hay không? Nghe ý tứ này thì lệnh tôn không phải hồ tộc sao?”

“Ông ta là cái này.” Bạch Ly chìa tay, một cụm hắc khí nhảy lên trong lòng bàn tay.

Thi Vô Đoan nhất thời cảm thấy xung quanh lạnh ngắt, không nhận được run lên, buột miệng nói: “Đây là... ma vật?”

Bạch Ly phát tay ẩn đi hắc khí, thông thả nói: “Đúng vậy, nếu ta là Bạch Tử Y, năm đó cũng không dung được trong động phủ có quái vật chảy dòng máu ma vật như vậy.”

“Nói gì thế? Sao người lại thành quái vật rồi?” Thi Vô Đoan lập tức theo khẩu vị của Bạch Ly gấp cho y một đĩa to đồ ăn bỏ vào bát, Bạch Ly thấy thế, vùng chân mày vừa rồi hơi u ám lập tức sáng lại, còn lộ ra một chút ý cười, Thi Vô Đoan bỗng nhiên nhớ tới điều gì đó, liền nói, “Ta từng thấy ghi chép trong một mật quyển, nói rằng dưới Cửu Lộ sơn lại là trấn Vạn ma chi tông, có điều không ai biết đây là thứ gì, chẳng lẽ người lúc ấy là bị kéo vào trong đó.”

Bạch Ly gật đầu, nói đơn giản: “Lúc trước ông ấy nói cho ta biết ông ấy là cha ta, trong lòng ta còn rất chấn động, van xin thả ta ra ngoài, sau đó mới hiểu trong ma vật không có cách nói phụ mẫu huynh đệ, lúc ấy Cửu Lộ sơn giống như có người làm đại pháp, Vạn ma chi tông phong ấn bất ổn, ông ấy muốn thừa cơ thoát ra ngoài, vừa hay ta là huyết mạch, vốn là đồng tông, hút khô ta rồi vừa vặn là trợ lực lớn.”

Hóa ra y không hề ở nhân gian... Chẳng trách mười năm qua tâm trí không thấy lớn lên, trái lại dường như càng lúc càng quay ngược. Thi VôĐoan nhìn y, sự lo ngại trong lòng tạm mất đi, lại thấy không đành lòng, khẽ nói: “Tiểu Ly Tử...”

Bạch Ly lắc đầu, cẩn thận ăn thức ăn Thi VôĐoan bỏ vào bát cho mình, như thể đó là sơn trân hải vị gì, cần phải nhấm nháp kỹ mới được.

“Đúng rồi,” Mắt Thi VôĐoan xoay một vòng, nhẹ nhàng băng qua chuyển đề tài, hỏi, “Sao ngươi lại ở thành Cổ Cát?”

“Ta là đến tìm ngươi, kết quả phát hiện một chút manh mối trên người con thỏ này, còn chưa làm rõ thì đã gặp ngươi rồi.”

Bạch Ly chỉ con thỏ cuộn tròn dưới chân Thi VôĐoan, lại cười nói, “VôĐoan, ta rất nhớ ngươi.”

Lúc y cười như vậy, mang máng vẫn là dáng dấp ngây thơ tốt đẹp trong Thương Vân cốc năm ấy, Thi VôĐoan nhất thời cảm khái vạn ngàn, lại không biết phải nói từ đâu.

Chỉ nghe Bạch Ly nói tiếp: “Ngươi đi theo ta đi.”

—

*Đây là hai câu trong bài Giang thành tử của Tô Thức.

26. Chương 26: Tương Tư

Thi VôĐoan sưng sốt, nụ cười trên mặt cũng cứng đờ, không nhận được hỏi một lần: “Ngươi nói cái gì?”

Bạch Ly lặp lại: “Ta là đặc biệt tới tìm ngươi, tìm ngươi sắp nửa năm rồi. VôĐoan, đi theo ta đi.”

Thi VôĐoan ngày thường quen giả bộ chậm rì rì không phản ứng được, vì thế lần này thật sự không phản ứng được, sắc mặt có vẻ càng thêm mù mờ, qua hồi lâu y mới lại hỏi: “Đi theo ngươi? Theo ngươi đi đâu?”

Bạch Ly nói: “Ta tạm cử thành Bình Dương.”

Thi VôĐoan lúc này đã phản ứng được, đầu óc nhanh chóng hoạt động, giọng nói trong miệng lại chậm hơn một chút, hỏi: “Ngươi chạy xa tới đến để làm gì?”

Y nhớ Bạch Ly xưa nay thích tĩnh không thích ồn, hồi nhỏ trừ mình quậy y thì y không nóng, những tiểu yêu khác trong Thương Vân cốc ở trước mặt y ngay cả nói chuyện đi lại cũng phải thấp tiếng xuống ba phần, Thi VôĐoan nói xong, lại khá nghi hoặc hỏi: “Thành Bình Dương mỗi ngày người đến người đi, bình thường cũng phải náo nhiệt hơn hợp chợ nơi khác vài phần, ngươi từ bao giờ lại... thích nơi nhiều người như vậy?”

Lời này vừa ra, ánh mắt Bạch Ly lập tức lại nhu hòa hơn một chút, y nói: “Ta đúng là không thích nơi nhiều người, nhưng có một số việc phải giải quyết... Nếu ngươi không thích Bình Dương thì làm xong việc chúng ta lập tức đi ngay, đi Nam Doanh hay Thục trung đều được, ngươi thấy có được không?”

Thi VôĐoan nghe lời này cảm giác thập phần không thích hợp, liền nói đùa: “Sao nghe cứ như thể ngươi bảo ta trốn nhà theo ngươi vậy?”

Bạch Ly mặt không đổi sắc nói: “Ta chính là lấy tứ này.”

Thi VôĐoan cố hiển hết một ngụm rượu cho đại địa cùng lòng thỏ, nhất thời ho sặc sụa không ngừng.

Bạch Ly đứng dậy, nhẹ nhàng vuốt lưng y, cười nói: “Ngươi uống gấp như vậy làm gì, ta đâu có tranh với ngươi.”

Thi VôĐoan không nói nên lời, chỉ có thể trầm mặc lệ rơi giàn giụa, trong lòng tang thương dị thường.

Chẳng dễ dàng dụ được một hơi, Thi VôĐoan khoát tay, hơi nghiêng đi tránh tay Bạch Ly, nói: “Tiểu Ly Tử, ngươi ngồi xuống, ta nói với ngươi mấy câu.”

Bạch Ly liền quy củ ngồi bên cạnh y, nhất thời Thi VôĐoan lại cảm thấy kỳ quặc. Nào có hai đại nam nhân ăn một bữa cơm còn phải ngồi trên một hàng ghế?

Cho dù gian nhả không ai thấy thì bản thân y cũng cảm thấy tình cảnh này quá quỷ dị. Vì thế Thi VôĐoan nghĩa vị trí trống ra ở đối diện, qua một lúc rồi cuộc không nhịn được nói: “Tiểu Ly Tử, người nên ngồi đối diện đi.”

Sắc mặt Bạch Ly thoáng sầm xuống, tâm tư y kỳ thật rất tinh tế, tự nhiên đã cảm giác được sự xa lạ loáng thoáng của Thi VôĐoan.

Những ngày sống vai không hiểm khích hồi nhỏ trong sơn cốc phảng phất đã một đi không về, người nọ ngay cả ngồi cùng y cũng cảm thấy khó chịu sao? Y liền im lặng về lại chỗ đối diện, nói: “Người nói đi.”

Thi Vô Đoan thôi cười, chậm rãi rót đầy một chén rượu nhỏ cho mình, suy nghĩ giây lát mới nói: “Tiểu Ly Tử, người không phải người ngoài, ta không vòng vo với người.”

Bạch Ly chưa bao giờ thấy Thi VôĐoan nghiêm trang như vậy, nhất thời cảm giác có vài phần được sủng mà sợ, e rằng đời này chỉ một lần này, vì thế không cầm được lòng mà ngồi ngay ngắn.

Chỉ nghe Thi VôĐoan nói: “Nếu người nói người trốn đến thành Bình Dương một chút thì ta thấy vẫn có thể, có câu ‘Trong ồn tìm tĩnh, đại ẩn ẩn nơi chợ’ mà, Hoàng đế kia năm đó đốt bảy ngọn sơn đăng ở Cửu Lộ sơn để mượn bảy mươi năm quốc vận Đại Càn, nghe nói còn chết một Thái phó Nhan Hoài Phác, bất quá chỉ là một phạm nhân, ta thấy tuy ông ta miễn cưỡng xem như phẩm cấp đế vương tướng, một mạng cũng chưa chắc có thể thật sự đốt được ngọn đèn tắt ấy, bảy mươi năm này không nhất thiết có thể vững vàng qua đi, ông trời không dễ lừa bịp như vậy đâu.”

Bạch Ly im lặng nghe y nói, ánh mắt lại cố định trên người y, nhìn Thi VôĐoan như thể không nhìn đủ, chẳng biết rốt cuộc nghe được bao nhiêu, Thi VôĐoan liền nói tiếp: “Ta không hỏi người muốn làm chuyện gì thành Bình Dương, chỉ là thể đạo này sắp loạn, trong lòng người cần phải hiểu rõ mới được, hãy tự giải quyết cho tốt, đừng ỷ thế lâu.”

Bạch Ly hồi lâu không nói gì, hai người yên lặng, lại có chút xấu hổ, qua một lúc Bạch Ly mới nói khe khẽ: “Những điều người nói ta đều biết. Chỉ là...ý của người là, không muốn đi theo ta sao?”

Thi Vô Đoan bưng chén rượu, uống không mùi không vị, trầm ngâm chưa báo thù chưa tiêu, ta làm sao đi được? Dương thế tam gian này tám ngàn sợi dây nhân quả đang dắt ta, nơi ta ở là không có thanh tịnh, trốn đến đâu đây?

Nếu không sự phụ lại vì sao mà chết? Giang Hoa tiền bối lại vì sao mà chết đây?

Thấy y không đáp, Bạch Ly hơi nhú mày, lại chưa từ bỏ định hỏi: “Vậy phải làm sao thì người mới bằng lòng đi cùng ta đây?”

Thi Vô Đoan không nhịn được cười khổ nói: “Sao lại nói như thế, được được, người khẳng khẳng kéo ta đến thành Bình Dương làm gì?”

Bạch Ly chỉ cảm thấy trong lòng có một câu muốn ra, rốt cuộc lại nhịn xuống, màu mặt y rất đậm, y chậm rãi nói: “Ta nợ người nhân quả.”

“Người ném ta ra khỏi hang, cứu ta một mạng, coi như trả rồi.”

“Cái đó không tính, người vốn là đi cứu ta, nếu không có người thì ta đã bị Bạch Tử Y đóng đinh trên cột.” Bạch Ly nói, dừng một chút rồi lại ngắt từng chữ, “Giữa người và ta, không trả hết nợ được đâu.”

Câu này lại có chút nghiêng răng nghiêng lợi, Thi VôĐoan nhất thời có dự cảm không tốt, quả nhiên câu tiếp theo của Bạch Ly chính là: “Cả đời cũng không hết nợ được.”

Ý cười trên mặt y hoàn toàn không thấy đâu, trong mắt lộ ra vẻ lạnh lùng, rõ ràng như dã thú khó thuần hóa, toàn là kiên định và lãnh khốc nhất định phải được, có sự cố chấp không phân trần.

Trong lòng Thi Vô Đoan âm thầm cả kinh, ngoài miệng lại không chút để ý mà nói đùa: “Làm gì chứ? Người muốn nuôi ta béo để làm thịt ăn à? Đến lúc đó không chừng còn chưa kịp nuôi béo thì ta đã phải ăn nhờ người trước rồi.”

Nhưng lần này Bạch Ly không phối hợp, vẫn lạnh lùng nhìn chăm chăm Thi VôĐoan như vậy, nhìn y cười đôi tiếng, tiếng cười càng lúc càng gượng gạo, đến cuối cùng không cười nổi nữa, chỉ có thể thoáng xấu hổ cúi đầu ăn.

“Người là người của ta.” Bạch Ly ngữ không kinh chết người không thôi mà tuyên bố: “Ta đã tìm được người, rồi có một ngày người sẽ phải đi theo ta.”

Thi Vô Đoan lúc này đã thấy trước, không phun thêm lần nữa, y vịn phần đầu đầu buồng dừa, cũng đành mặt nói: “Bạch Ly, người đang nói hươu nói vượn gì thế?”

Bạch Ly mặt không biểu cảm nói: “Ta chưa từng nói hươu nói vượn. Trước kia người còn nhỏ, những chuyện này chưa nói với người, hiện giờ những điều nên hiểu người đều đã hiểu thì ta cũng không vòng vo nữa.”

Thi Vô Đoan nhìn Bạch Ly với vẻ không thể tưởng tượng, quả thực dở khóc dở cười, nhưng lại không dám cười, sợ bán yêu đầu không nhỏ mà tâm trí thoát nhìn không lớn này thẹn quá hóa giận.

Y nghĩ một chút, bỗng nhiên vươn tay, cách bàn gỗ cầm tay Bạch Ly, Bạch Ly sửng sốt, biểu cảm hung tợn lạnh băng lập tức dịu đi, Thi VôĐoan hỏi: “Tay ta có cứng không?”

Bạch Ly hơi nghi hoặc – tay Thi VôĐoan không tồi, da lại không mỏng, trong loạn thế đi theo một đám thổ phỉ lưu manh làm nghề giết người phóng hỏa phản Hoàng đế, chung quy không thể là cuộc sống an nhàn sung sướng, tay y tuy sạch sẽ nhưng khớp xương rõ ràng, bàn tay có rất nhiều nốt chai, nhìn kỹ còn có không ít vết thương nhỏ.

Thi Vô Đoan thừa cơ khuyên nhủ: “Người xem, nam nhân toàn thân đều là cứng đờ hôi hám, từng kẻ cao to thô kệch, hai người đàn ông vào một phòng khiến người ta cảm thấy chật chội, nóc cũng thấp. Nữ nhân thì sao? Nữ nhân thì không giống vậy, dù là nữ nhân ngồi đầy một phòng cũng không có vẻ chật, mỗi cô đều xinh xinh đẹp đẹp, người vừa ấm vừa mềm, còn thơm phức, nói chuyện nhỏ nhẹ, nơi chật hẹp hơn, chỉ cần người và một nữ nhân ở cùng thì cũng không cảm thấy có gì không thoải mái, đúng, nữ nhân còn có thể sinh con cho người. Ban đêm ôm một nữ nhân xinh đẹp ngủ, nằm mơ cũng là giấc mơ đẹp.”

Bạch Ly sa sầm mặt, trở tay nắm tay Thi VôĐoan, cắn răng hỏi: “Nói vậy người từng thử rồi?”

Thi Vô Đoan ngừng một chút, hơi xấu hổ nói: “Khụ... Việc này thì không có.”

Thi Vô Đoan lập tức lại chuyển về đề tài cũ, tiếp tục nói: “Tự cổấm dương điều hòa chính là lẽ phải, người trước kia ở Thương Ván cốc có lẽ không biết, nam nhân là phải ở cùng nữ nhân, nếu cha người không ở cùng mẹ người thì đã chẳng có người.”

Bạch Ly nói: “Ta thà rằng họ không sinh ra ta.”

Thi Vô Đoan lại ghen lời, giây lát mới thở dài nói: “Đừng nói như vậy, ta lại cảm thấy công lao của họ không nhỏ, bằng không ta phải đi đâu quen biết người?”

Bạch Ly vui mừng ra mặt, hỏi: “Ý của người là, người thích ta sao?”

“Thích – tự nhiên là thích.” Thi Vô Đoan cân nhắc nói, “Người là huynh đệ tốt nhất đời này của ta, chỉ là huynh đệ, cùng loại... loại người sống chung một đời đó là bất đồng.”

Cảm giác được lực tay Bạch Ly nắm tay y thoáng lỏng, Thi VôĐoan liền không ngừng cố gắng: “Huynh đệ có thể không tiếc mạng sống vì người, dù bây giờ người lại bị ai đóng lên cột, nếu ta biết, dẫu cho một mình đơn thương độc mã, đánh bạc tính mạng cũng phải cứu người. Nếu người có việc vui, ta có thể xách hai vò rượu, cùng người ngồi trên xà nhà uống một đêm, nếu người có tai họa, ta tất núi đao biển lửa, không nói hai lời.”

Y thấy sắc mặt Bạch Ly dịu đi, liền chậm rãi thử rút tay về, tiếp tục nói: “Nhưng không huynh đệ nào có thể bên người suốt đời, không huynh đệ nào có thể cả ngày cùng người nâng khay ngang mày vành tai tóc mai chạm nhau, không huynh đệ nào có thể may vá quần áo sinh con dạy cái cho người – chỉ nữ nhân của người mới có thể cùng người sống như vậy.”

“Thật không?”

Thấy vẻ ngẩn ngơ trên mặt Bạch Ly, Thi VôĐoan cho rằng y đã nghe lọt lời mình nói, liền bảo: “Đúng vậy, đại thiên thế giới, hồng trần nam nữ, vô số hồng phần giai nhân, trong đó nhất định có một người người nguyện ý cùng nàng thề non hẹn biển, nắm lấy tay nhau, nếu có một ngày người gặp một người người nguyện ý cùng nàng kết làm vợ chồng, người đó tất nhiên là khiến người một ngày không gặp như cách ba thu, khiến người nếm hết mùi vị tương tư, vừa gặp liền đứt ruột, vừa xa liền gầy gò. Mùi vị trần tục nhớ mong như vậy, có thể khiến người ta chết đi sống lại một phen, nhưng người xem, hai ta mười năm chưa từng gặp mặt, chẳng phải đều sống tốt như thường?”

Bạch Ly nhú mày nói: “Cho nên...”

“Cho nên ta chỉ là một huynh đệ tốt của người thôi.” Thi VôĐoan cười rộ nói, “Người ở trên núi nhiều năm như vậy, lại rơi vào Ma Tông, không tiếp xúc với người ngoài, cho nên huynh đệ bằng hữu hơi thiếu, chờ nhân gian quen rồi, sẽ minh bạch những đạo lý này thôi.”

Bạch Ly cúi đầu, tuy không nói gì nhưng sự hùng hổ dọa người kia lại bớt đi.

Thi Vô Đoan liền bỏ tiền cơm xuống, một tay xách con thỏ, một tay kéo y nói: “Đi thôi, người từ xa tới đến đây, cũng không nên đi vội, đến chỗ ta ở vài ngày.”

Bạch Ly đương nhiên đi theo không cự tuyệt, y nhìn chăm chú bóng lưng Thi VôĐoan, hí hửng thầm nghĩ trong lòng: “Tiểu tử thói này cho là ta không hiểu gì sao? Còn lấy mấy lời bậy bạ rầm rồ không kêu kiêu này để lừa bịp ta. Xem ra tạm thời y chưa phản ứng được, cũng không nguyện ý đi theo ta, bức chặt quá cũng phiền toái, dù sao vẫn có thời gian, không để bụng chuyện chu toàn một chút với y, nếu đến cuối cùng thật sự không được thì lại làm rắc rối sau.”

Y đã quyết định, rốt cuộc để Thi VôĐoan vui mừng phát hiện y “bình thường một chút”, ít nhất không còn ồn ào muốn lôi mình bỏ trốn.

Thi Vô Đoan vào thời điểm thái dương sắp xuống núi, dẫn Bạch Ly trở về đại doanh – trước kia nó là Cổ Cát vương phủ, trước kia của trước kia nó tên là dinh của thành chủ thành Cổ Cát.

Thành Cổ Cát tuy rằng không lớn nhưng trong nhà thành chủ lại thập phần khí phái, “lưu thương khúc thủy” giả cổ cùng tiểu đình giả sơn trong viện thoát nhìn mặc dù đầy giả tạo, khá có mối nghi học đòi làm sang, bịp lưu manh nhà quê như Mạnh Trung Dũng lại đủ.

Mấy người trước sau dọn vào viên, sau khi chỉnh đốn một phen, liền chiếm phòng của tiểu thiếp nhà thành chủ trước kia.

Lúc Thi Vô Đoan xách thỏ trở về, thúy bình điều bay đến trước mặt, nó dường như vẫn còn nhớ con thỏ kia, Thi VôĐoan buông tay, đôi chim bay thú chạy này liền lao sang bên nhận thân, Mạnh Trung Dũng và Lý tứ nương vừa vặn từ bên trong đi ra, Mạnh Trung Dũng nhìn thấy còn có chút buồn bực hỏi: “Con chó này sao mà tai dài như vậy? Từ đâu đến thế?”

Lý tứ nương cười nói: “Ta thấy là thỏ nhỉ? Tiểu hầu nhi, người mua con thỏ béo như vậy, chẳng lẽ muốn hầm làm thức ăn?”

Thi Vô Đoan nói: “Đâu có đâu có, thỏ béo hơn cũng chẳng ngon lành gì, còn không ngon bằng cơm nguội tứ tỷ tỷ tùy tiện rang.”

Lý tứ nương cốc đầu y một cái, mắng: “Đồ khỉ, miệng ngọt như đường.”

Thi Vô Đoan nói: “Nói ngọt mới có lộc ăn.”

Ánh mắt Lý tứ nương đã sớm chuyển lên Bạch Ly, chợt thấy người này, lại không nhận được mắt sáng ngời, thậm chí thế gian còn có nhân vật xinh đẹp như vậy. Lập tức vỗ vai Thi VôĐoan: “Được rồi, ngăn ấy người không biết lễ phép, chỉ biết nói nhảm, ngay cả khách nhân cũng bỏ một bên.”

Thi Vô Đoan ôm vai Bạch Ly, nói: “Tiểu Ly Tử, vị này là tứ tỷ Lý Như Sương kết bái của ta, kia là ngũ ca Mạnh Trung Dũng, lát nữa ta lại dẫn người đi gặp đại ca và tam ca. Tứ tỷ, đây là một tiểu huynh đệ của ta hồi nhỏ, thất lạc nhiều năm, hôm nay lại tình cờ gặp trên đường, tỷ nói đây không phải duyên phận sao?”

Mấy người chào hỏi nhau, Bạch Ly cũng nể mặt y, tuy rằng nói chuyện không hề thân thiện nhưng tốt xấu gì thì lễ phép vẫn chu toàn. Y hờ hững nhìn Lý tứ nương thu xếp một gian phòng cho y trong tiểu viện Thi VôĐoan ở, trong lòng chẳng mấy may cảm kích, ngược lại cảnh giác hẳn lên, không nhìn được liên tưởng đến những lời không ra làm sao của Thi VôĐoan về nữ nhân, thậm nghĩ chẳng lẽ chính là nữ nhân này?

Nhưng khi ánh mắt Thi VôĐoan lơ đãng đảo qua, y lại nhanh chóng đổi thành biểu cảm có chút chậm chạp mất tự nhiên với người xa lạ.

27. Chương 27: Thanh Ti

Thi Vô Đoan bồi Bạch Ly ngồi trong phòng rất lâu, cũng chit chuyện, tán dóc một chút, Bạch Ly ngẫu nhiên hỏi y cuộc sống mấy năm nay, luôn bị y lảng qua, không đáng nói nhiều. Mãi đến khi thấy trên mặt y lộ ra vẻ mệt mỏi, Bạch Ly mới rời khỏi phòng y, đi đến khách phòng. Thi VôĐoan tiễn Bạch Ly ra cửa, nhìn y đi vào một gian phòng khác, lúc này mới một lần nữa đóng cửa, về ngồi chỗ cũ.

Trên chiếc ghế Bạch Ly từng ngồi, có một sợi tóc rơi xuống.

Thi Vô Đoan nhặt sợi tóc kia lên, quấn hai vòng trên ngón tay, ánh mắt chuyển lên tinh bàn đang treo cùng cầm sắt – xem, hay là không xem?

Thi Vô Đoan cảm thấy mình không hề có bệnh đa nghi nghiêm trọng lắm, nhưng Bạch Ly đột nhiên trở về và người trong ấn tượng của y khác biệt thật sự là hơi lớn.

Huyết mạch của ma vật, giết cha...

Không ai nói rõ được ma vật rốt cuộc là thứ kiểu gì, lại là khởi nguyên như thế nào, chúng bất đồng với yêu – yêu có yêu đạo, đại bộ phận yêu trong trần thế tu luyện thành hình người đều sống không khác lắm với con người ở nhân gian, chẳng qua chủng tộc bất đồng thôi, Thi VôĐoan sớm vào đạo môn, yêu y từng gặp sắp nhiều hơn cả người.

Nhưng ma vật lại chỉ tồn tại trong những truyền thuyết đáng sợ, lúc hắc khí kia huyền hóa ra trong lòng bàn tay Bạch Ly, Thi VôĐoan buột miệng nói hai chữ này, kỳ thật y chưa gặp thứ ấy bao giờ, trong lúc vội vàng chỉ nghĩ đến một đáp án này, bóng đen đi theo Bạch Ly là thứ gì?

Theo cách nói của Bạch Ly, lúc trước đất nứt lại thêm sơn đặng áp đỉnh, ma vật trong phong ấn kia cũng chưa thể chạy ra, hiện giờ y lại ra đây bằng cách nào?

Y ra đây... lại là để làm gì?

Y là Bạch Ly, Thi VôĐoan nói thầm với mình như vậy, một tay vờ sợi tóc Bạch Ly không cẩn thận làm rơi, tay kia thì dùng ngón tay lẳng lặng cọ xát mép bát trà trong tay, Bạch Ly là huynh đệ tốt, hồi nhỏ cùng nhau chơi đùa, cũng coi như... giao tình quá mệnh.

Thi Vô Đoan năm lần bảy lượt thò tay đến tinh bàn, ngón tay đến giữa không trung lại rút về, thời điểm tóc Bạch Ly lại gần mặt ngoài tinh bàn, trên đó sẽ thò ra một số tinh ti lóe sáng u ám, vươn ra như thăm dò cái gì đó, nhẹ nhàng đụng vào ngón tay Thi Vô Đoan, thỉnh thoảng khẽ móc sợi tóc cực dài kia.

Dường như nó cũng muốn biết vậy.

Bỗng nhiên có người gõ cửa phòng, Thi VôĐoan cả kinh, vội vàng rút tay như che giấu cái gì đó, quấn sợi tóc của Bạch Ly lên hà bao trên hông, lúc này mới điềm nhiên như không mở cửa ra – người gõ cửa lại là Cố Hoài Dương.

“Đại ca?”

Cố Hoài Dương thấy y áo ngoài chỉnh tề, biết y còn chưa ngủ, vì thế nói: “Ta thấy đèn trong phòng người còn sáng nên tới tìm người nói mấy câu.”

Thi Vô Đoan mời hẳn vào, lúc đóng cửa vội thức thoắt nhìn phòng Bạch Ly, thấy đã tắt đèn, lúc này mới nhẹ nhàng khép cửa một lần nữa, rót nước trà cho Cố Hoài Dương, ngồi một bên hỏi: “Đại ca có chuyện gì?”

Cố Hoài Dương thấp giọng nói: “Hôm nay nhận được thư của Thôi Hộ, nói qua vài hôm tính toán phải người đến coi thử, xem ra lão đầu tử chờ sốt ruột rồi, người thấy nên làm thế nào?”

Thi Vô Đoan lơ đãng nói: “Giữ lấy.”

Cố Hoài Dương nhú mày: “Ta và tam ca người cũng lấy này. Ta đã xem rồi, thành Cổ Cát kỳ thật là địa phương tốt, dễ thủ khó công, mấy ngày qua tiểu huyện cùng với thôn quách các nơi xung quanh ta đều đã phải người tra, nếu như chậm rãi lôi kéo, thế lực nơi đây chưa chắc không bằng An Khánh, thứ đến tay tự nhiên không có đạo lý buông ra, nhưng sau đó phải làm thế nào cho được, chẳng lẽ trở mặt với Thôi Hộ sao?”

“Tạm thời không cần trở mặt.” Thi Vô Đoan nói, “Trước cứ kéo dài là được, đổi thủ vệ Cổ Cát thành người mình, đồn lương chiêu binh là chuyện quan trọng, huynh cứ chuyên tâm làm việc không cần lo lắng, Thôi Hộ bên kia có ta lo liệu.”

Cố Hoài Dương thần sắc phức tạp nhìn y một cái, nhẹ giọng nói: “May mà có người.”

Thi Vô Đoan cười cười, không hề nói tiếp, Cố Hoài Dương nhớ tới điều gì đó, lại hỏi: “Vị kia hôm nay đến...”

“Là một vị bằng hữu của ta, đại ca yên tâm đi, ta biết y, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, là người tốt.”

Cố Hoài Dương ngẩn ra, vội nói: “Ta không phải ý đó, chỉ là hiếm thấy người có mấy bằng hữu ý hợp tâm đầu tuổi tác lại xấp xỉ, tiếp xúc nhiều tự nhiên là tốt, ta thấy người đó khí vũ bất phàm, nếu y bằng lòng thì bảo y ở lại, đại ca đương nhiên cũng hoan nghênh.”

Thi Vô Đoan dừng một hồi lâu, vẫn lắc đầu nói: “Việc này... chỉ sợ y không ở lại được.”

Ánh nến trong phòng hơi mờ, khóe mắt hẹp dài của Thi Vô Đoan có mấy sợi lông mi đặc biệt dài chiếu xuống một bóng mờ, khiến tướng mạo y thoát nhìn thêm vài phần thanh tú, đôi mắt lại như là luôn không mở ra được, chẳng lộ một chút quang hoa. Cố Hoài Dương luôn có cảm giác Thi Vô Đoan có thể nhìn thấy thứ người khác không thấy.

Thứ mắt y nhìn thấy quá nhiều, cho nên ánh mắt cũng đặc biệt sâu.

Người với người là không thể so sánh.

Có một số người cho y một bữa cơm no là y có thể hờn hờn an phận ở một góc, nhưng có một số người dù không phải xuất thân phú quý, không nhìn quen xa hoa phong phú, trời sinh lại có thể không để mắt đến mấy thứ này, mỗi khi y đi một bước, đều có thể nhanh chóng giải thoát ra từ trong sự vui mừng của việc “đạt được”, đặt ánh mắt ở nơi càng rộng lớn hơn, bắt đầu nóng vội cướp đoạt bước tiếp theo, loại không thỏa mãn trong xương cốt này, có thể sẽ khiến y biến thành một kẻ kiêu hùng, cũng có thể sẽ khiến y biến thành một trò cười.

Cố Hoài Dương chính là người như vậy.

Vào thành Cổ Cát, cuộc sống như thổ Hoàng đế trước kia đã trở lại, những người đi theo hần phổ biến xuất thân không hề cao, ăn no mặc ấm là đã A di đà Phật, càng khỏi cần nói trước mắt lão bách tính kêu “quân gia quân gia”, ăn cơm ở tù lâu chường quầy tiểu nhị không ai không khách khách khí khí hầu hạ, cho dù quýt tiền cũng chẳng sao, nhất thời hận không thể sinh ra tám chân để đi ngang trên phố thị.

Càng khỏi cần nói quân kỷ gì đó, chẳng biết sớm bị ném lên hầu sơn nào rồi – có thể ăn ngon uống cay, ai nguyện ý theo người khác bốn ba tứ xứ giặt đầu trên lưng quần?

Ai ngờ Cố Hoài Dương chưa đến mấy hôm đã hạ mệnh lệnh chết, thủ quân Cổ Cát đều tự lấy lợi theo cấp bậc, không được tùy ý rời khỏi doanh địa ra ngoài, kể cả gan nhiều dân trực tiếp đánh chết.

Ban đầu đương nhiên chẳng ai coi mệnh lệnh kiểu này ra gì, kết quả Cố Hoài Dương lệnh cho Lục Vân Châu dẫn một lộ người, tự mình xử lý hơn mười chuyện trái với quân lệnh trong quân, Lục Vân Châu miệng không nhanh nhưng đao rất nhanh, hần cực ít động thủ với người ta, một khi hạ đao lại là lục thân không nhận.

Một ngày giết gà dọa khỉ, máu bắn khắp đường phố Cổ Cát thành, hôm sau những thủ quân này liền dâng hoàng. Cố Hoài Dương càng bận đến quay vòng vòng, bận đổi cách đánh người, đánh gậy rồi lại cân nhắc cho kẻo như thế nào, hần đều nhất nhất tính toán đến, chẳng biết bản thân hần đọc qua nhiều binh thư

hay là thiên phú dị bẩm, sai khiến thủ quân Cổ Cát cùng với đông đảo thôn quách khác lại đều ngay ngắn rõ ràng hẳn lên.

Cổ Hoài Dương đem đó rời khỏi, Thi VôĐoan ngồi một mình ngay dưới đèn hồi lâu, mới lấy tinh bàn ra, không hề có động tác gì, chỉ nhìn chăm chăm sao bên trên chậm rãi lướt qua theo quỹ đạo định trước. Y duỗi bằng bàn tay phẩy qua, trên tinh bàn liền có bảy điểm sáng lên, nếu nhìn kỹ sẽ thấy trên điểm chính giữa còn ẩn ẩn lộ ra hồng quang.

Thi Vô Đoan nhìn chăm chăm nó một hồi lâu mới thấp giọng lầm bầm: “Tứ Vi vị hơi lệch, Thái Âm di động... vẫn là loạn.”

Y vê ngón tay, sao trên tinh bàn nhanh chóng xoay tròn, trên khuôn mặt bình nhật thoát nhìn luôn hơi mờ mờ lộ ra nụ cười lạnh, lòng nói các người sửa được thiên mệnh, ta không sửa được sao?

Trên đời này không có định cục, dù có định cục, đập nát nó lại có thể thế nào?

Trăm ngàn năm qua, luôn có người muốn lấy tư thái phản loạn kiểu này đứng ra một lần nữa đốt lên trăm vạn khối lửa kia. Nếu như nhất thành bất biến, thế gian này chẳng phải thành một đầm nước chết mục nát tàn tạ?

Sau đó Thi Vô Đoan đứng dậy định tắt đèn đi ngủ, nhưng một sợi tinh ti từ tinh bàn thò ra lại quấn lên hà bao bên hông, thăm dò cuốn sợi tóc của Bạch Ly. Thi VôĐoan ánh mắt chợt lóe, hai ngón tay cắt đứt tinh ti, thuận tay bỏ tóc Bạch Ly lên ngọn đèn mà đốt đi.

Y phát tay tắt đèn, thoáng tự giễu mà nghĩ, mình thật đúng là càng ngày càng trúng ma chướng, Tiểu Ly Tử thích là cái gì cũng mặc kệ, vấn đề từ nhỏ đã chẳng coi là gì, hiện giờ càng lớn càng thiếu tiền đồ, ngược lại câu nệ.

Sáng sớm hôm sau, chỉ thấy Thi VôĐoan ngồi xồm trong viện, vừa gõ chậu thức ăn cho thỏ vừa gọi: “Tiểu Ly Tử dậy chưa? Mau ra đây mau ra đây!”

Y dường như đã quyết định phải nuôi con thỏ thiên phú dị bẩm này như heo, còn cố gắng kiếm cho nó cái chậu to như chậu rửa mặt, bên trong lá rau vụn bánh có đủ hết, con thỏ kia cũng chẳng cự tuyệt gì, cho giăn đó, càng ăn càng vui mừng, ngay cả Thi VôĐoan ở bên gõ chậu leng keng cũng không thể hủ hoại mấy may cảm giác thèm ăn.

Đứa hầu chạy chân trong viện trông thấy không nhịn được cười, khom lưng cúi đầu hỏi: “Lục gia, hôm nay ngài dùng cơm sáng ở đâu?”

“Không vội, lát nữa ta sẽ ra ngoài.” Thi VôĐoan nói, sau đó nhớ tới điều gì, lấy một tờ đơn từ trong tay áo, bảo, “Đi khỏi phòng trong phủ chỉ một chút, có ai hỏi thì cứ bảo là ta muốn dùng.”

“Vâng.”

Tam niên thanh Tri phủ, thập vạn tuyết hoa ngân. Huống chi thời điểm vị thành chủ Cổ Cát này tại thế còn chẳng thanh lắm, trong nhà rất chú ý phô trương, không biết tích góp bao nhiêu của cải, hiện giờ đều làm lợi cho đám Cổ Hoài Dương, đủ thấy sống không ôm được chết không mang theo.

Thi Vô Đoan thấy đứa hầu đi rồi, tiếp tục chậm rãi gõ chậu như tiểu hòa thượng gõ mõ.

Giây lát, cửa phòng Bạch Ly “két” một tiếng mở ra, Bạch Ly giống như tâm tình cực tốt, nhìn y cười hỏi: “Người mấy tuổi rồi, sáng sớm gọi cái quỷ gì?”

Thi Vô Đoan ỳ ra dưới đất không chịu đứng dậy, tươi cười xán lạn hơn cả ánh dương mà nói với y: “Cùng ta ra ngoài chơi đi?”

Phảng phất vẫn là bên động phủ xuân về hoa nở năm đó, phảng phất vẫn tiểu nam hài hai chiếc răng khểnh nhỏ, ống quần xắn cao.

Bạch Ly ánh mắt thoáng trầm xuống, ngăn ngor một lúc, chờ phục hồi tinh thần thì y đã đi qua kéo Thi VôĐoan, người kia lại không lập tức đứng thẳng, chậm chạp vịn vịn, mới dùng cả tứ chi mà bò dậy, lầm bầm: “Chân tê rần rồi.”

Thi Vô Đaoan gõ chậu giục Bạch Ly ra, bản thân lại chậm rì rì, hơn nữa lực chú ý cực dễ bị phân tán, từ tiểu viện đến đại môn đi mất đủ một khắc, giữa chừng trên chó ghẹo mèo, các loại chuyện làm người ta ghét không từ loại nào, Bạch Ly tự nhiên không muốn giục y, đến cửa thì có người đưa tài vụ Thi Vô Đaoan lĩnh.

Thi Vô Đaoan mặt mày hơn hớn nói: “Được, có tiền rồi, hôm nay ta mời người ăn cơm.”

Y chẳng qua vừa đến Cổ Cát chưa bao lâu, phương hướng còn chưa phân rõ lắm, nhưng bữa sáng nhà ai ngon, mì nước nhà ai thơm lại đều có thể thuộc như lòng bàn tay, ngay cả bánh ngọt bán trên những sạp nhỏ quanh co lòng vòng đầu phố cuối hẻm cũng ném qua một phen, Bạch Ly nhìn dáng vẻ chỉ điểm giang sơn đó, phát hiện câu “ăn nghèo người” của Thi Vô Đaoan quả nhiên không phải là giả – y thật sự là một thùng cơm cực kỳ xứng chức.

Đi đi chơi chơi cả ngày trời, đợi khi mặt trời đã ngã về tây, Thi Vô Đaoan mới nháy mắt nói với Bạch Ly: “Ta dẫn người đến một nơi tuyệt vời.”

Bạch Ly thấy vẻ mặt y đáng khinh, trong lòng không nhịn được dâng lên một chút dự cảm xấu, sau đó chỉ thấy Thi Vô Đaoan lấy từ trong tay áo ra một tờ giấy, bên trên lại là một tấm bản đồ đơn giản, Thi Vô Đaoan gãi đầu nói: “Thành Cổ Cát ngõ nhỏ vòng vèo thật sự quá nhiều, chờ ta tìm xem.”

Bạch Ly đến gần nhìn thử, thấy chỉ dẫn đi đâu, lại không vẽ phương hướng, liệt kê bên cạnh không ít mốc chỉ đường, trên mốc kia viết “Thịt kho đầu sư tử” “Hạnh hoa thôn” “Trứng ngũ vị”. Y liền minh bạch, cả thành Cổ Cát này trong mắt Thi Vô Đaoan chỉ sợ chính là một quán ăn lớn.

Thi Vô Đaoan dẫn y đi đi ngừng ngừng, giữa chừng Bạch Ly cảm thấy không đúng, tiếng oanh oanh yển yển lọt vào tai, trời còn chưa tối mà đèn ***g đã treo cao, lộ ra ánh sáng le lói đặc biệt ái muội.

Thi Vô Đaoan vỗ vai y nói: “Đến rồi!”

Bạch Ly ngẩng đầu, nhất thời suýt nữa nổi trận lôi đình, hận không thể bóp chết thứ khốn nạn Thi Vô Đaoan này trong tay – chỉ thấy trên bảng hiệu kia có ba chữ hết sức rõ ràng “Ôn Nhu hương”.

28. Chương 28: Cái Bóng

Mất thấy Thi Vô Đaoan cất bước không chút khách khí muốn đi vào trong, Bạch Ly túm lấy vai y, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Người muốn làm gì?”

Thi Vô Đaoan đứng dưới bảng hiệu “Ôn Nhu hương” kia, thoát tiên nghĩ sâu giây lát, sau đó mới nói: “Dẫn người đến đây chơi, thuận tiện thay đại ca làm chút việc... Hơn nữa ta còn nghe người ta nói thức nhắm nhà họ làm là nhất tuyệt, chúng ta ném thử nếu ngon thì bảo họ đưa về một chút để sáng mai làm điểm tâm.”

Bạch Ly cảm thấy hơi thở nghẹn trong ngực, giận đến tái môi, Thi Vô Đaoan lúc này lại không biết sát ngôn quan sắc là gì, nhìn thấy cũng vờ không thấy, chẳng thèm phân trần lời y vào.

Cái tên Ôn Nhu hương này rất lộ liễu, làm ăn lại không tồi, vào cửa cô nương quét mắt một cái, ba bảy loại trong lòng có thể nắm đại khái. Cùng nghề là oan gia, thấy đối diện có mấy cô nương mất mắt như thu thủy ném sang đây, các cô bên này cũng rất hung hãn, hai người vừa vào cửa liền bị một đám ủa tới nài ép lôi kéo, chỉ lo bị đối diện đánh cướp mất.

Thi Vô Đaoan lại đột nhiên buông Bạch Ly ra, quay đầu hất xì rõ to, sau đó cực kỳ ngượng ngừng cười cười với cô nương sắc mặt xấu hổ đang đứng đối diện túm tay áo y, cô nương lập tức hóa xấu hổ thành ngọt ngào, kẻ lên trước một chút, ai ngờ một cơn gió ngọt ngắt thổi tới, Thi Vô Đaoan ngửa mũi, lập tức hốt hoảng lui một bước dài, hất xì hai cái liền, chảy cả nước mắt.

Mặt cô nương cũng biến thành xanh xám.

Thi Vô Đaoan từng tiếp xúc với rất nhiều nữ nhân, nhưng họ hoặc là yêu ma quỷ quái trong Thương Vân cốc, hoặc là đồng môn sư tử muội không tùy tiện nói cười, lại hoặc là nam nhân bà trong quân, những người này bình thường không dùng son phấn, tứ tỷ tỷ kia bình nhật càng lạnh lẽo phi thường, nếu không phải gặp nhân vật nào quan trọng thì thậm chí chẳng dùng sáp bôi tóc. Cho nên y không biết mình có bệnh thấy mỹ nhân là nước mắt nước mũi tèm lem như vậy.

Bạch Ly ánh mắt lạnh buốt lướt qua tay Thi VôĐoan chỗ nữ nhân kia vừa chạm, sau đó nhìn quét bộ dáng thể thảm của Thi VôĐoan, lạnh lùng nghĩ thầm: cho chừa cái tội chọc tức ta, đáng kiếp!

Đáng tiếc Thi VôĐoan không thể nhìn ra cách nghĩ phức tạp như vậy từ trên khuôn mặt lạnh tanh nhất thành bất biến kia, hơi buồn rầu nhìn Bạch Ly một cái, sau đó nói với cô nương thức thời bảo trì khoảng cách nhất định với mình: “Đó là một vị bằng hữu của ta, hơi dễ xấu hổ, kêu mấy người sạch sẽ qua ngồi với y một lúc.”

Nói rồi lấy chiếc khăn phủ thụy trong lòng, đeo lên ngón cái của nữ nhân kia, ngừng thở kè đến, cười hì hì hôn má nàng một cái, ồm ồm nói: “Ta lên lầu hai trước, bảo bà chủ nhà cô đến, có việc làm ăn bàn với nàng ta.”

Nói xong Thi Vô Đoan liếc mắt quét qua Bạch Ly một cái, hít sâu một hơi như thể phải lao đầu xuống nước, nín thở ngừng thần đào tẩu, còn lại Bạch Ly lơ lửng trong một đám oanh oanh yến yến.

Thi Vô Đoan một mực ở lầu hai, đợi y xuống thì màn đêm đã bao phủ cả thành Cổ Cát, tiếng đàn sáo như che giấu và ca múa ôm tỳ bà phần lớn đã tan cuộc, chỉ có một đoạn nhỏ lác đác không biết từ nơi nào truyền đến như trợ hứng.

Người lui tới Ôn Nhu hương đều đi xấp xỉ, chỉ những đôi tai quá linh mẫn mới có thể nghe được những tiếng vang mờ ám cách gian truyền đến.

Thi Vô Đoan đứng một mình trên cầu thang, chỉ cảm thấy mùi son phấn bốn phía còn chưa tan đi, mũi y vẫn hơi ngứa, lúc này đã vào đông, nửa đêm bắt đầu lạnh, y ho khẽ vài tiếng, bỗng nhiên cảm thấy Cổ Cát địa phương này có vài phần thú vị vừa thấp kém vừa bất kham.

Nơi đây dựa núi, lại không hề khốn cùng, trà dầu thịnh hành, địa phương tuy nhỏ nhưng có thể nói là giàu nhất trong Hải Ninh tiểu quận biên cảnh khổ ho cò gáy này. Cổ Cát lắm kẻ có tiền, kẻ tìm vui cũng nhiều, nhưng mà tại niên đại chiến hỏa lan tràn, tứ xứ rối loạn này, sĩ nông công thương người người tự nguy, chỉ có nghề xưởng kỹ vẫn náo nhiệt y nguyên – không chỉ như thế, ngược lại còn có dấu hiệu càng loạn càng náo nhiệt.

Thi Vô Đoan không nhận được thăm nghĩ, nếu ngày mai trời sập đất nứt, trên đời không còn một người sống, đêm nay Ôn Nhu hương này chẳng phải sẽ bị chen nổ?

Trên nhân thế nếu không có công danh lợi lộc, chẳng phải chỉ còn lại tìm hoan mua vui?

Thi Vô Đoan đưa tay vẫy một tiểu nha đầu dáng vẻ thiếu nữ, tuổi còn quá nhỏ, ước chừng chưa có tư cách ra ngoài đón khách, chỉ làm công tác thu dọn khay chén lộn xộn sau khi khách nhân tan đi theo các cô nương.

“Vị công tử một thân màu trắng, ăn mặc như cục bột mỳ đến lúc chiều hôm nay ngươi có lưu ý?” Y thấp giọng nói.

Tiểu nha đầu ngẩn người, gật gật đầu.

“Y đi rồi sao?”

Tiểu nha đầu khôn khéo nói: “Chưa hề đi, vị công tử đó đang nghe hát ở gian nhà.”

“Ngươi dẫn ta qua.”

Bạch Ly không hề nổi trận lôi đình tự mình rời khỏi, cũng không bị Ôn Nhu hương xa hoa trụy lạc này mê say, càng không bị cô nương nào đưa vào phòng xuân tiêu một khắc, thời điểm tiểu nha đầu dẫn Thi Vô Đoan vào gian nhà, nhìn thấy y chỉ đưa lưng về phía cửa, ngồi nghiêm chỉnh ở đó mà thoáng xuất thần.

Rượu trên bàn đã nguội lạnh, trong hỏa lò cũng không thấy bao nhiêu ánh lửa, một ca nữ ôm đàn mặc váy vàng nhạt nơm nớp lo sợ ngồi hát đối diện y. Ngồi đối diện nàng như thể là mãnh thú nước lũ, nhìn thấy Thi VôĐoan tiến vào, ca nữ miễn cưỡng ném ánh mắt qua, lại lộ ra ý cầu xin.

Thi Vô Đoan đi qua ngồi xuống bên cạnh Bạch Ly, chỉ nghe ca nữ kia lắp bắp hát: “Hạo hạo hà trung nguyệt, nguy nguy tiên nhân điện. Hành hành phục hành hành, thất tuế khứ lai hoàn. Tương tư hoàng triều mộ, minh diệt loạn hà hán. Sâm Thương bất dữ cộng, nhất vọng thiên tuế hàn. Thù tri...”

Thi Vô Đoan nghe nàng hát, chán ngấy ngáp một cái, ôm đĩa trái cây trên bàn, “rột” một miếng, cau mày nhai nhóp nhép, bình luận: “Quả nhiên là vào đông rồi, đều là lấy trong hầm, không còn tươi nữa.”

Tiếng gặm trái cây như một con chuột to của y rớt cuộc cắt ngang cô nương đang hát đến bi thương kia, nàng nhân lúc lực chú ý của Bạch Ly chuyển dời lên Thi Vô Đoan, vội đề dây đàn lại, trầm mặc đứng dậy hầu một bên – cũng chẳng biết vị trước mắt này là chỗ nào có vấn đề, một bài ca kêu nàng hát suốt đêm, hát đến khàn cả giọng, đại gia này còn chưa tận hứng không cho ngừng.

Bạch Ly ánh mắt sâu thẳm nhìn Thi Vô Đoan, người kia vô tri vô giác thử hết mỗi một loại đồ ngọt trong đĩa trái cây, Bạch Ly liền hỏi: “Dễ nghe chứ?”

Ca nữ nọ nghe thế tim treo lơ lửng, chỉ lo vị tiểu gia này nói một câu dễ nghe thì mình lại phải hát tiếp.

“Không dễ nghe.” Thi Vô Đoan nói không chút do dự, “Dây dưa, chẳng nghe ra nàng ta đang hát cái gì.”

Tuy rằng... không phải bảo nàng hát tiếp, nhưng mặt cô nương ca nữ vẫn trắng bệch.

Bạch Ly nói khẽ: “Thương thiên xa vời, ngân hà vắng vặc, ánh sao không bằng sương mai, lại vẫn có sáng có tối, phẳng phát lâu dài chỉ có biệt ly mà thôi, như hai ngôi sao Sâm Thương kia, ngược lại với nhau, vạn vạn năm cũng là như thế, biết kia biết đây, nhưng chẳng ai thấy được ai, thế gian há có chuyện khiến người ta lạnh lòng hơn?”

Thi Vô Đoan ừ ừ cạc cạc nhìn y một cái, hoàn toàn không thể lý giải Bạch Ly đang cảm khái điều gì, liền hỏi: “Hai ngôi sao thì có gì mà phải gặp nhau?”

Bạch Ly nắm lấy tay y, Thi Vô Đoan nhú mày muốn giãy ra, song ngón tay Bạch Ly như vòng sắt bóp cổ tay đau nhói, nhưng Thi Vô Đoan kẻ vô tri không biết sợ: “Tiểu Ly Tử ngươi buông ra, ta không thể phun hạt.”

Bạch Ly lại bỗng dùng sức kéo y từ trên ghế xuống, ôm vào lòng mình, ca nữ vô tội bị tra tấn cả đêm kia thấy tình cảnh này vội chuồn ra ngoài như bôi dầu vào chân, chỉ cảm thấy tim gan nhảy loạn, giật mình không nhẹ.

Thi Vô Đoan nhìn y, thu lại nụ cười trên mặt, thấp giọng hỏi: “Bạch Ly, ngươi làm gì thế?”

Bạch Ly hơi cúi mắt, mái tóc dài từ hai bên tóc mai buông xuống, rơi lên vai cổ Thi Vô Đoan, hơi thở phẳng phát dây dưa một chỗ, ánh mắt nhau lại phân biệt rõ ràng, thật lâu sau Bạch Ly mới hỏi: “Vì sao... chúng ta không thể như lúc nhỏ?”

Thi Vô Đoan không nói gì, Bạch Ly và y càng lúc càng gần, tưởng như chỉ một khắc sau môi đối phương sẽ hạ xuống mặt, y lại bỗng nhiên cười khe khẽ, đưa tay chỉ chỉ cái bóng dài thượt của Bạch Ly bị ngọn đèn ảm đạm mảai muội chiếu ra, hỏi: “Ngươi hỏi ta?”

Bạch Ly cứng đờ. Thi Vô Đoan lại đẩy vai y một lần nữa đứng dậy, lạnh lùng nhìn cái bóng đen sì của Bạch Ly – đó thoát nhìn là hình dạng của một người, mà khi ánh mắt Thi Vô Đoan chuyển lên, nó giống như bị kinh động, từ trong đám màu đen kia rục rịch chui ra một số “thứ”.

Chúng liên tiếp chui ra lại ẩn về, khiến cái bóng của Bạch Ly cơ hồ không giống hình người, chỉ là một cụm đen kịt đậm màu, vẩn tối vẩn lui trên mặt đất.

Thi Vô Đoan nhướn mí mắt hỏi: “Ngươi nói cho ta biết, đây là cái gì?”

Bạch Ly không trả lời, Thi Vô Đoan lại tiếp tục: “Ma vật nấp trong bóng, cổ nhân từng có ghi lại, không ngờ hiện giờ thật sự cho ta được kiến thức, nơi đây tàng ô nấp cấu, chắc hẳn ma vật kia bị trọc khí kích thích, có phần không kiềm chế được nhỉ?”

“Bạch Ly!” Thi Vô Đoan hung tợn đập bàn, túm cổ áo Bạch Ly, dường như muốn xách y lên khỏi ghế, “Ngươi thật lớn gan, nuôi ma vật trong bóng, không sợ bị vạn ma phản phệ sao? Ngươi rốt cuộc muốn làm gì? Nếu không phải hôm nay đến nơi đây... ta còn chưa biết ngươi dám...”

Bạch Ly lại chỉ cười im tiếng, Thi Vô Đoan trừng y hồi lâu, rốt cuộc hung hãn nhú mày buông y ra rồi nói: “Để ta nghĩ cách trừ mấy thứ này khỏi người ngươi.”

Nhưng mà y vừa dứt lời, cái bóng nhấp nhô nhẹ nhàng dưới đất lại giống như bỗng nhiên bị kích thích, như một quái vật từ dưới đất ngóc đầu lên, ùn ùn che kín cả gian nhà, ngay cả ngọn đèn cũng nhất tịnh nuốt sống, muốn bổ đến Thi VôĐoan.

Bạch Ly đứng dậy, trên người lại vọt lên một cụm sương đen, bao Thi VôĐoan ở trong đó, y rút cuộc không che giấu nữa, song linh bàn ghế trong gian nhà đều rung rung như run rẩy, ngoài cửa sổ một tiếng quạ kêu sắc bén cắt ngang bầu trời đêm giá lạnh, vọt lên trời, dường như muốn tránh đi sát khí nhiếp người này, đó là một loại... sát khí khiến người ta lạnh buốt từ trong xương cốt, tưởng như có thể lấp cả bầu trời.

Bạch Ly nhẹ giọng nói: “Ai dám đụng vào một sợi tóc của y, ta sẽ cho hắn diệt hết hình thần, các người có thể thử xem.”

Quần ma đen sì nấp trong cái bóng rút cuộc bị y nhiếp, chậm rãi rút về bóng y, an phận lại.

Phòng yên tĩnh, Thi Vô Đoan nhìn y, trong lòng không biết đang nghĩ gì.

Lúc Thi Vô Đoan cười rộ lên, tựa như một thiếu niên chưa lớn, luôn cong đôi mắt, lộ ra răng khểnh và lúm đồng tiền, đáng vẻ chẳng có chút tâm kế nào, nhưng lúc này y không cười, khuôn mặt ấy lại có dáng dấp nam nhân, khi mặt y kèm vẻ xem kỹ, trong mắt cơ hồ không lộ ra một chút ánh sáng, hết như một cái giếng sâu.

Một lát sau, Thi VôĐoan thở dài, dẫn đầu đi ra khỏi gian nhà, thấp giọng nói: “Trời tối rồi, chúng ta quay về thôi.”

Nhưng Bạch Ly không động đây, y đứng tại chỗ, bỗng nhiên nói với bóng lưng Thi VôĐoan: “Người muốn cái gì ta đều có thể cho người, chỉ cần... người có thể hiểu được lòng ta.”

Thi Vô Đoan không nói một lời, chẳng hề quay đầu mà đi ra ngoài, cho rằng y trúng ma chướng không nhẹ – ta muốn quỷ đạo tinh thần rối loạn này quy về nguyên vị, muốn giang sơn Đại Càn như cái xác không hồn này sụp đổ, người cũng cho được sao?

Tiểu Ly Tử mới không làm xằng làm bậy như vậy, nhưng mà cuối cùng Thi VôĐoan vẫn thâm nghĩ như tìm cớ, nhất định lằm lằm yêu quái quỷ sứ trong bóng của y giở trò, phải nghĩ cách nào xử hết chúng mới được.

29. Chương 29: Cộng Châm

Sau hôm ấy, Thi VôĐoan không còn thời gian cầm tờ giấy “biểu đồ dẫn vật Cổ Cát” kia dắt Bạch Ly lang thang tứ xứ nữa, y bắt đầu bận rộn hẳn.

Quân bị thành Cổ Cát ngoài lồng trong nghiêm, dã tâm của Cố Hoài Dương như thể chuột chui khỏi mặt đất, nhẹ nhàng đẩy từng chút đất, thăm dò trông chừng tứ xứ, cẩn thận lộ ra một chút manh mối.

Đất Cổ Cát vương ban đầu cướp từ thành chủ kia còn chưa kịp đo đạc một lần nữa thì đã thay đổi chủ nhân, sửa thành họ Cố, chỉ là như thể thì thôi, Cố Hoài Dương còn mời đại địa chủ cùng đại thương hộ trong thành tới, mọi người “hòa thuận vui vẻ” mà ngồi trong quân trường mặc giáp cầm binh khí uống rượu ăn cơm.

Sau đó trước mặt họ xử trí mấy “phản tặc”, trong đó bao quát Vương Nhị Cầu một đao kết liễu chủ tử ban đầu – Cố Hoài Dương cho rằng, trung dung mới là đại đạo, mọi sự đều nên có mức độ, tuy nói vô độ bất trượng phu, là người phải có được đuổi được, nên vô sỉ một chút thích đáng, nhưng mà vô sỉ đến nỗi nổi kinh thiên địa khiếp quỷ thần như Vương Nhị Cầu thì thật sự hơi quá.

Vương Nhị Cầu vừa kêu la “Ta là công thần” vừa bị chém làm đôi trước mặt mọi người.

Những kẻ phú quý cả ngày ra vào Ôn Nhu hương vàng bạc gấm vóc này, bất kể có biết chữ hay không đều lải nhải “quân tử xa nhà bếp”, ngay cả giết heo giết gà cũng chưa từng thấy, đâu chịu được trận trượng này, đương trường co rút hai kẻ, ói ba kẻ, còn một kẻ tay chân lạnh ngắt, ánh mắt đại ra sốt rét không ngừng, chẳng biết là bị bệnh gì nữa.

Trong bữa tiệc, Thi VôĐoan tự mình đứng lên kính rượu, vừa kính rượu vừa trấn an: “Chư vị không cần sợ hãi, đại ca ta phụng mệnh Vương gia đến đây thảo nghịch, hiện giờ nghịch tặc đã chết, sau này tất cả mọi

người đều có thể an cư lạc nghiệp –Ồ, vị này là Tướng viên ngoại nhĩ? Tay ông sao lại run thành như vậy? Người đầu mau một lần nữa thêm đầy cho Tướng viên ngoại.”

Đại hán vạm vỡ vừa lau sạch máu trên lưỡi đao bước đến, không nói không rằng bưng chén rượu, lẫn mùi máu tanh rớt đầy rượu cho Tướng viên ngoại như cho mâm non hỗn độn trong gió.

Tướng viên ngoại không run hết như kỳ tích – lão bắt đầu trợn trắng mắt.

Cổ Hoài Dương khỗ đại thù thâm thở dài nói: “Chúng ta đến muộn, khiến chư vị bị kinh, tội đáng muôn chết, Cổ mỗ tự phạt một chén trước.”

Thi Vô Đoan bồi một chén, sau đó tiếp tục nói: “Mọi người không cần tỏ vẻ ngưng trọng, đây là chuyện tốt, sau này huynh đệ chúng ta phải ở lâu vùng Cổ Cát, còn cần dựa vào chư vị chiếu cố nhiều hơn, quân dân xưa nay không phân nhà, trong thành Cổ Cát có đại ca ta tọa trấn, cam đoan sau này không xảy ra nghịch tặc nữa.”

Y còn chưa dứt lời, Lục Vân Châu đã hung tợn đập bàn, nện bội kiếm lạnh ngắt trong tay lên bàn, đập cả tim gan của những lão gia viên ngoại này chấn ba cái, Lục Vân Châu nói lạnh băng: “Có kẻ còn dám tác loạn, tất tru diệt!”

Bởi vì một bàn lão gia làm thịt cá trên thớt cầm như hén, Thi Vô Đoan lại cười rộ, nhẹ nhàng nói: “Có thanh kiếm này của tam ca ở đây, thiết nghĩ cũng chẳng có phản tặc nào không thức thời, cả gan phạm thượng tác loạn như vậy.”

Y nhấn mạnh hai chữ “phản tặc” và “thức thời”, Tổng lão gia nhà buôn lớn nhất Cổ Cát phản ứng lại đầu tiên, “thức thời” tỏ vẻ mình chỉ là một thương nhân an phận thủ thường, không có mấy may quan hệ với loại ôn dịch “phản tặc” này, vì an nguy của bách tính một phương, lão quyết định hiến gia sản, bỏ tiền làm quân phí cho quân Khăn Đỏ.

Trừ Tướng viên ngoại còn trắng dã mắt, những người khác đều không muốn bởi vì bị coi thành phản tặc mà đương trường “nhất đao lưỡng đoạn”, vì thế nhao nhao bày tỏ bất chước làm theo Tổng lão gia – về phần Tướng viên ngoại, lão vẫn không nói gì, có lẽ là kích động quá mức thậm chí không nói nên lời, liền coi là ngầm thừa nhận.

Cổ Hoài Dương vừa uy vừa dọa biến thành “Cố đại đông gia” như vậy, tốc độ phải so được với “lắc mình biến hóa”.

Lập tức kêu người bưng giấy tờ, giấy trắng mực đen, lần lượt xoay bàn ký tên đồng ý, cuối cùng cũng không sợ chư vị lão gia chối quanh, Cố đại đông gia thả lời ra rằng mấy vị lão gia không chịu được sức rượu, lệnh cho các nhà phái người tới đón, đồng thời nhắc nhở các vị mang theo khế đất kẻ nhà, vật quan trọng như tính mạng thân gia sẽ do Cổ tướng quân tự mình bảo quản để phòng phi loại làm loạn trộm đi.

Giao một phần thế chấp, đưa đi một người – “Cường thủ hào đoạt” quả thực không đủ để hình dung cổ tay sắt thép này.

Tiền, lương, binh mã, thế lực, tất cả đều phải từng chút một xây dựng lên.

Thi Vô Đoan toàn quyền phụ trách chu toàn với người đến từ An Khánh, đoàn quỳ xúi quẩy này vừa đến Cổ Cát liền bị người ta khách khách khí khí mời vào thành, mỗi ngày có rượu có ca múa, ăn uống ngon lành, còn có một đám đại mỹ nhân bà chủ Ôn Nhu hương tự mình dạy dỗ hầu hạ, cuộc sống như thể thần tiên.

Không ai quản thúc, cũng không ai giam cầm họ, binh vốn dẫn đến để chuẩn bị đánh trận đột nhiên phát hiện mình lã đến hưởng phúc, qua vài ngày thành Cổ Cát chính thức vào đông, một trận tuyết nhỏ bắt đầu rơi xuống, đường phố vắng hơn rất nhiều, vừa đi ra cửa là phải gặp mấy cơn gió núi lạnh buốt, thời gian này ở trong phòng nghe hát, hơi hỏa lò ấm áp, hãm rượu trên bếp lò, liền khiến người ta càng lười động dậy.

Vẫn nói mình thương dễ tránh, ám tiền khó phòng... So với ám tiền càng khó phòng hơn chính là đao mềm hoa hồng liễu lục.

Thi Vô Đoan ở bên ngoài xã giao bao lâu, Bạch Ly liền nán trong phòng mình bấy lâu, ban đầu Lý tứ nương lo lắng Thi Vô Đoan sơ suất, còn từng đi mời y ra với mọi người, đều bị Bạch Ly cự tuyệt, một khi Thi Vô Đoan rời khỏi tầm mắt là y tựa như biến thành một tảng đá lạnh băng.

Lý tứ nương tuy rằng đưng phải đình nhưng cũng chẳng để bụng, nàng cảm thấy nhìn bộ dáng ấy của Bạch Ly, rõ ràng là dáng điệu thể ngoại cao nhân, cao nhân thì luôn có vài phần sở thích khác với thường nhân.

Bạch Ly cả ngày ru rú trong phòng, đổ nước trong chén trà lên gương đồng, bên trên nổi lên một lớp màng nhàn nhạt, sau đó vẩn nước cực nhẹ kia khe khẽ dao động, hiện ra bóng Thi VôĐoan.

Bạch Ly như thể bị đóng đinh ở đó, thời gian dài không hề động đậy nhìn chăm chăm mặt nước trên gương, nhìn Thi VôĐoan qua lại giữa những đoàn người bất đồng, nhìn mỗi một ánh mắt, mỗi một nụ cười ý tứ bất đồng, mỗi một động tác nhỏ nhất của y như là muốn bù lại rất nhiều năm trước kia.

Thi Vô Đoan về phòng luôn rất khuya, đến mùa đông, gió tuyết suốt đêm, trong phòng có thể nghe thấy tiếng tuyết rơi bên ngoài, cùng tiếng cành cây gãy ngẫu nhiên, gió bắc thổi cửa sổ vang không ngừng, trong phòng dù cho ấm áp, gió lạnh kia lại có thể chui vào từ khe cửa sổ.

Thi Vô Đoan từ Ôn Nhu hương đi ra, trên đường biết được có vài người An Khánh vương phái tới thật sự có bản lĩnh, nhìn thấy tình cảnh này ngay trong đêm đội tuyết chạy đi báo tin cho An Khánh vương.

Cổ Hoài Dương lo lắng họ sinh nghi, cố phái người chặn đường một chút, rốt cuộc thả họ ra, chỉ sợ không bao lâu nữa bệnh đa nghi của Thôi Hộ sẽ khiến hắn chẳng còn tướng để phái, nhất định tự mình đến một chuyến.

Dọc đường mãi suy nghĩ, lúc trở về Thi VôĐoan hơi bị lạnh, đến đêm bệnh ho tái phát, trần trọc trở mình không sao ngủ ngon, đang mơ hồ thì bỗng nhiên cửa bị đẩy khẽ, người tới cầm một giá nến nhỏ, bên ngoài gió lạnh thấu xương nhưng không biết vì sao mà ngọn lửa trên giá nến trong tay y thậm chí chẳng hề nhấp chồn.

Bạch Ly dùng chân khép cửa, trông thấy Thi VôĐoan vừa bị gió lạnh thổi liền cuộn tròn trong chăn, nói: “Ta nghe thấy người ho.”

Khi nói chuyện, giá nến cầm trong tay nhẹ nhàng bỏ xuống đất, Thi VôĐoan ngạc nhiên ngồi dậy, thấy nến kia lại chậm rãi biến thành cỡ một thước vuông, vừa vặn sát bên giường, y thò tay ra, cảm thấy ấm áp. Y đưa tay chọc chọc ngọn lửa không chuyển động kia, ngón tay xuyên qua ngọn lửa mà không hề phỏng tay, ngược lại như thò vào một chậu nước ấm.

“Đây là cái gì?”

“Một chút mảnh nhỏ.” Bạch Ly nói rồi đưa tay thử trán y, hỏi, “Người cảm lạnh rồi sao?”

“Không, hồi nhỏ uống trộm lưu phong lộ mà thành bệnh, không sao.” Thi VôĐoan tùy tiện nói, “Ta khi đó vừa đến mùa đông là không ra ngoài, hiện tại người đang phiêu bạt giang hồ, không ra ngoài không được.”

Người cũng có thể không phiêu bạt giang hồ, Bạch Ly thầm nghĩ bụng, y dời ghế, ngồi bên giường Thi VôĐoan, đưa tay lướt qua trên ngọn lửa kia, ngọn lửa sáng ngời bỗng nhiên thành màu sẫm, trong bóng đêm không chói mắt chút nào, lại vẫn ấm áp như thế, Bạch Ly nói: “Người ngủ đi, chỉ cần ta ở đây thì nó sẽ không tắt đâu.”

Thi Vô Đoan sững sờ nhìn y một lát, hỏi: “Người ngồi đây làm gì?”

Bạch Ly thấp giọng nói: “Người ở bên này ho khiến ta tâm phiền ý loạn, ta trông người ngủ.”

Thi Vô Đoan nói: “Ta nửa đêm mở mắt phát hiện một môn thần ngồi thẳng đờ bên cạnh, sẽ sợ chết khiếp mất thôi.”

Bạch Ly chỉ im lặng.

Thi Vô Đoan thở dài, cảm thấy tên này càng lớn càng khó đối phó, liền dịch vào trong, vén chăn nói: “Lên đây.”

Bạch Ly nhìn nhìn y, không nhúc nhích.

Thi Vô Đoan lại nói: “Nhanh lên, hơi nóng sắp chạy hết rồi.”

Bạch Ly lúc này mới như thể tay chân rỉ sét, chậm chạp trèo lên, nằm thẳng đơ ngay mép giường hệt xác chết. Qua giây lát, y cảm thấy cơn ho ngẫu nhiên của Thi Vô Đoan thoáng bình ổn, người nọ cũng không

trần trọc nữa, dường như sắp ngủ rồi, mới không nhận được hỏi: “Ta...đã nói như vậy, ngươi còn bảo ta lên nằm, không sợ ta sao?”

Thi Vô Đoan vui đầu xuống, mơ mơ màng màng nói: “Nếu ngay cả ngươi mà ta cũng sợ, chẳng phải đã thành một con thỏ?”

Bạch Ly chậm rãi nghiêng đầu, đôi mắt trong bóng đêm sáng cực kỳ, y hỏi: “Vậy ngươi có giận không?”

Thi Vô Đoan bị y quấy nhiễu hơi tỉnh táo, mở mắt nhìn quét y một cái nói: “Giận xong rồi?”

Bạch Ly ngậy ra, y nhớ tới năm ấy khi Thi Vô Đoan công mình từ trong sơn động gian nan đi ra ngoài, mình hỏi “Ta lừa ngươi, ngươi có giận không”, y cũng không để ý chút nào, vô tâm vô phẩy ném xuống một câu như vậy “Hiện tại không rảnh, chờ chúng ta chạy ra ngoài, tìm được sư phụ ta rồi ta lại giận sau”.

Bạch Ly chậm chậm nghiêng người, tay gác lên eo Thi Vô Đoan, muốn chậm rãi ôm y qua, lại bị Thi Vô Đoan đánh ra: “Đừng lộn xộn.”

Bạch Ly tự mình dịch đến bên cạnh y, cảm giác được hô hấp của đối phương phả vào cổ mình, hơi ngứa ngứa không nói nên lời, tim phảng phất nhẹ tênh, vừa đập vừa run rẩy.

“Vô Đoan...” Y nói, giống như muốn nói lại thôi, qua hồi lâu lại tiếp tục, “Hôm nay một nữ nhân trong Ôn Nhu hương bị chém đứt tay treo lên cửa, chuyện này bị người lén lút che giấu, chỉ tìm người âm thầm điều tra nghe ngóng, phải chứ?”

Thi Vô Đoan đột nhiên mở mắt ra.

Bạch Ly nhàn nhạt nói: “Nữ nhân đó vừa vặn là người ngày ấy lúc ngươi kéo ta đến Ôn Nhu hương đã túm áo ngươi.”

“Làm sao ngươi biết được?”

“Ta nhìn thấy.” Bạch Ly nói, “Ngươi không sợ là ta làm sao? Ta ghét người khác nhìn ngươi, hận không thể móc mắt hết những người đó, ghét người khác chạm vào ngươi, bởi vì chỉ có ta mới có thể ôm ngươi... Ta muốn cắt cả mắt lẫn tay cô ta, ngươi không nghi ngờ là ta làm sao?”

Thi Vô Đoan dừng một chút, hỏi: “Ngươi có ý gì? Ngươi đang nói với ta, việc này là ngươi làm?”

“Không phải ta.” Một lúc lâu Bạch Ly mới nói khẽ.

“Vậy ngươi nói nhằm làm gì?” Thi Vô Đoan nghi hoặc hỏi.

“Ngươi không nghi ngờ ta sao?” Giọng điệu của Bạch Ly bỗng nhiên hơi cấp thiết hẳn, y hỏi, “Năm đó trong cốc vô luận xảy ra chuyện gì quái dị, Bạch Tử Y đều cảm thấy là...”

Thi Vô Đoan ngắt lời y với giọng điệu càng cổ quái hơn: “Chẳng lẽ ta nhìn rất giống mẹ ghẻ của ngươi?”

Bạch Ly ghen lại.

Thi Vô Đoan ngẫm nghĩ, cảm thấy Bạch Ly vốn bị ma vật quần thân, tâm trí tất nhiên sẽ bị chút ảnh hưởng, lại rảnh như gì, cả ngày ru rú trong nhà nhứt trướng, nhất định là không có việc gì khác để làm, bèn chuyên môn nghĩ ngợi lung lung, vì thế thấp giọng nói: “Tiểu Ly Tử, đừng nghĩ vớ vẩn.”

Y dừng một chút rồi bổ sung: “Ta biết hiện tại rất nhiều lời nói việc làm của ngươi đều không phải xuất phát từ bản ý... Còn có những ma vật đó trên người ngươi, bất kể làm sao chọc phải, áp chế nhiều thứ như vậy thiết nghĩ cũng khó chịu. Ta sẽ giúp ngươi nghĩ cách, không cần lo lắng.”

Bạch Ly nghe vậy không nói nữa, chỉ chậm rãi lại gần y hơn một chút, cảm giác được cảm dường như đã cọ đến tóc Thi Vô Đoan.

Một lát sau Thi Vô Đoan thờ đầu đều, dường như đã ngủ, Bạch Ly mới cẩn thận trộm ôm y qua, lòng thầm nghĩ, sao ngươi biết ta không phải xuất phát từ bản ý?

Sao ngươi biết ta không muốn chặt tay nữ nhân kia?

Ngươi rõ ràng có nghi ngại, sao vẫn nghĩ tốt cho ta?

Sao người biết ta không phải...

30. Chương 30: Bó Cục

Nửa đêm, một bóng đen lướt cực nhanh ngoài cửa sổ phòng Thi VôDoan, cả viện ngoại trừ tiếng tuyết rơi thì chỉ còn sự yên tĩnh, cái bóng ấy tự nhiên cứ như thể tuyết đọng từ trên nóc nhà rơi xuống, vốn chẳng ai chú ý tới, nhưng mà Bạch Ly lại mở mắt.

Trong mắt y không thấy buồn ngủ chút nào, giống như chưa hề ngủ vậy.

Bạch Ly cúi đầu nhìn Thi VôDoan một cái, người này lúc ngủ sẽ không tự chủ được mà rúc vào chăn, người đã trượt xuống dưới gối, rúc vào cổ y, y cũng không chê khó chịu.

Bạch Ly gấp chăn xuống để cảm y lộ ra, một lát sau Thi VôDoan tựa như không thoải mái mà rụt xuống theo. Bạch Ly khẽ mỉm cười, sau đó nhẹ tay nhẹ chân bò dậy, ngón tay lướt qua “đèn” bên giường, nhìn “ngọn lửa” kia lớn hơn chút nữa, bấy giờ mới kéo chăn, nhưng không đi từ cửa, phảng phất chỉ sợ gió mang hơi lạnh vào, xuyên qua tường như một u linh.

Gió lạnh và đêm tối phảng phất là thứ bản nguyên của y, Bạch Ly ra khỏi gian phòng ấm áp kia lập tức như vào một thế giới khác, y hơi ngẩng đầu nheo mắt lại, bỗng nhiên vươn tay, năm ngón tay hung ác co vào, bóng đen nọ không biết làm sao mà dễ dàng rơi vào tay y, hiện ra nguyên hình.

Đó không thể nói là một con người, thân thể “hắn” phảng phất là huyễn hóa thành, bị Bạch Ly tóm trong tay, trông như một mảnh vải, hắn có mặt, có cổ, thậm chí có thân thể và tứ chi, ngũ quan cư nhiên cũng có thể xưng được là tuần mỹ— nếu không phải thường xuyên chuyển dời vị trí theo gió lạnh.

Người vải kia mở miệng, lại không dám phát ra âm thanh, cho dù khó lòng phân biệt, vẫn có thể nhìn ra biểu cảm cực kỳ kinh sợ, Bạch Ly nhìn hắn, nói gần như không một tiếng động: “Ta đã cảnh cáo người, trong thành này không cho phép đi theo ta nữa, nếu còn theo một bước, ta sẽ giết người.”

Người vải rốt cuộc không nhịn được phát ra âm thanh, nhưng phun ra từ miệng hắn không phải ngôn ngữ loài người, mà như là tiếng ùng ục khi người ta chìm dưới nước phun bong bóng.

Điều quỷ dị là Bạch Ly lại “nghe” hiểu, biểu cảm bất biến, lạnh lùng nói: “Ta tự có chủ trương, từ khi nào quyết định của ta cũng đến phiên người xen vào?”

Người vải thôi giãy giụa, tiếng ùng ục trong miệng cũng chậm, trên mặt lại hiện ra thần sắc lo lắng không thể nhận sai, Bạch Ly đánh giá hắn một lát, rốt cuộc buông lỏng tay, để người vải kia nhẹ nhàng rơi xuống trước mặt y, chấp tay sau lưng, ngũ khí bất biến nói: “Ta biết rồi, người có thể rút.”

Toàn thân người vải đều là màu đen, không biết đôi chân mềm nhũn kia làm sao đứng được trong gió lạnh, nhìn từ xa giống như một lá cờ đen đáng thương, bị một cây gỗ không biết giấu ở nơi nào xuyên giữ, tung bay phấp phật, lại không thể đi theo gió.

Người vải bay tới gần Bạch Ly, chân lướt qua mặt đất nhưng không để lại mảy may dấu vết trên nền tuyết, hắn bạo gan túm chéo áo Bạch Ly, ùng ục hai tiếng nhỏ, Bạch Ly vung tay áo ném hắn ra, hạ giọng hung tợn nói: “Đừng làm chuyện người không nên làm, an an phận phận cho ta, qua vài hôm ta sẽ rời khỏi Cổ Cát, còn nữa...đừng có mưu đồ với y.”

Người vải lui một bước, nhìn lướt qua phòng Thi VôDoan ánh đèn đã tối.

Bạch Ly không kiên nhẫn nói: “Cút mau!”

Theo câu này, một cơn gió tựa như lưỡi dao từ trên người y sắc bén xoay tròn ra, người vải lại bị y bắn bay, chạt vật lặn vài vòng trong viện, trôi nổi trên không trung, kedo hắn rốt cuộc biết đã chọc giận Bạch Ly, lóe qua trong gió rồi không thấy bóng dáng.

Bạch Ly đứng trong viện, tuyết vẫn chưa ngừng, nhưng bông tuyết dường như biết lợi hại, rơi rào rào mà không dám rơi một chút lên người Bạch Ly, y đứng ở nơi đó, quanh thân là hư vô.

Y vươn tay, cánh tay trắng nõn từ trong tay áo lộ ra, bên trên lại chậm rãi hiện lên một tầng văn lộ đen kịt, như là toàn thân trên dưới đã không còn máu thịt, trong mỗi một mạch máu nên chảy máu đều lưu thừ đen kịt kiểu này.

Sau đó cái bóng vốn an phận kéo dài phía sau y lại “đứng thẳng” lên, chúng dần dần bao vây toàn thân Bạch Ly, cả người y thoát nhìn giống như không đứng “biến mất” – còn đen hơn người vải như hòn than vừa rồi mấy phần.

Bạch Ly thần sắc hồ hững.

Thi Vô Đoan cách y một cánh cửa lẳng lặng mở mắt ra, hô hấp không biến chút nào, trườm mắt đang mở cực tỉnh táo kia thì y không khác biệt gì với lúc ngủ.

Thi Vô Đoan nhìn ngọn lửa màu tối chập chờn điên cuồng như bị cái gì đó kinh động, ánh lửa u ám chiếu vào mắt y, trong lòng chẳng biết đang nghĩ những gì.

Chưa đến mấy hôm, quả nhiên như Cố Hoài Dương đoán, An Khánh vương Thôi Hộ không ngồi yên được nữa.

Nhận được tin tức “An Khánh vương huy sư”, Cố Hoài Dương liền gọi hết mấy huynh đệ đến, mở một cuộc họp, muốn thương thảo chuyện này nên làm thế nào.

Mạnh Trung Dũng nói thẳng suy nghĩ trong lòng: “Đánh chết mẹ hắn.”

Một núi không dung hai hổ, Cố Hoài Dương cũng cảm thấy mình đã hơi cứng cánh, nên đến lúc lấy oán trả ơn cần ngược một nhát.

Lý Như Sương lại nói: “Đánh công khai chỉ sợ không ổn. Thôi Hộ tuy rằng cũng là tự lập môn hộ nhưng tốt xấu gì vẫn là triều đình từng chiêu an, chúng ta cho dù có thể trắng trợn làm thịt hắn thì cũng không dễ nói, rước quan binh đến thì không có lợi.”

Cố Hoài Dương lại không sốt ruột chút nào, chủ cơ bản là hắn nghĩ ra đánh nhip, người Thôi Hộ phái tới là hắn ra tiền lừa, người trốn về báo tin cũng là hắn thả về, đã sớm dự tính trong lòng, kế hoạch như thế như vậy một phen, liền phân công mấy huynh đệ đi các nhiệm vụ.

Nói đến mức Mạnh Trung Dũng một hồi múa tay một hồi giậm chân, nhảy lên nhảy xuống như con khỉ đột, mừng rỡ không biết làm sao cho được. Nhưng mà Lục Vân Châu lại nhìn hướng Cố Hoài Dương, hỏi: “Đại ca lần này định nhận phong hào của triều đình sao?”

Cố Hoài Dương chần chờ một lát, kẻo gật đầu.

Nụ cười ngây ngô trên mặt Mạnh Trung Dũng còn chưa kịp thu hồi đã bóp méo, hắn trừng đôi mắt to, ra sức đập bàn chất vấn: “Cái gì? Đại ca cũng bị cầu Hoàng đế chiêu an? Thế làm sao được? Chúng ta lúc đầu dẫn mấy huynh đệ không đao không lương cũng chưa từng hèn nhát như vậy, dựa vào cái gì hiện giờ lưng cứng rồi, lại phải...”

Cố Hoài Dương đưa tay dần xuống ra hiệu, mệnh hắn an tâm khoan nóng, Mạnh Trung Dũng như một con chó to được huấn luyện, nhất thời không kêu la nữa, chờ nghe cao luận.

Cố Hoài Dương nói: “Trước kia chúng ta là kiến nhỏ, dù lăn lộn mấy vòng cũng không đủ để người ta bóp, chỉ là địa phương này trời cao Hoàng đế xa, triều đình sút đầu mẻ trán, tạm thời không để ý được chúng ta, khi đó nếu hồ đồ tiếp nhận phong hào, mười tám trại chủ trên núi kia người nào dễ đuổi? Họ nhất thời coi mình là đại anh hùng giậm chân một cái kinh thiên động địa, ai dung được ta làm chó săn cho triều đình?”

Lý Như Sương chậm rãi nói tiếp: “Ý tứ của đại ca, nếu chúng ta có thể đắc lực của Thôi Hộ, quận Hải Ninh không còn chương ngại gì, là chúng ta sợ xuất đầu rồi sao?”

Cố Hoài Dương thở than: “Thò đầu trước chết trước, chúng ta chẳng qua từ một con kiến nhỏ thành một con châu chấu, sức kiến càng không đủ để lay rung đại thụ.”

Dứt lời nhìn Thi Vô Đoan một cái, nhưng Thi Vô Đoan từ sau khi vào phòng vẫn ngồi một bên, im lặng không nói không rằng.

Đem kế hoạch của mình dặn dò tỉ mỉ, lại căn dặn mấy câu, Cố Hoài Dương để mọi người âm thầm đi chuẩn bị, đổi Thôi Hộ, lại giữ một mình Thi VôĐoan, hỏi: “Hôm nay đại ca nói có gì không ổn sao? Ta thấy người chẳng nói gì cả.”

Cố Hoài Dương là người cực có chủ ý, nhưng cũng không phải là tính tình không nghe được người khác nói, hẳn được tôn làm “đại ca”, liền cực kỳ có dáng vẻ “đại ca”, không nóng nảy, vô luận lúc nào đều không thiên vị, chưa từng lấy mác “đại ca”, cho dù một đứa trẻ tóc hoe khoa tay múa chân cũng phải nghe cẩn thận mới bình phán.

Người này lòng dạ cực rộng rãi, vô luận người khác vô lễ thế nào đều có thể cười trừ, cho đến nay trừ thời điểm chạy nạn sống không nổi dẫn dắt mọi người vùng càn mà lên thì chưa từng thấy hắn nổi giận với ai. Với mấy huynh đệ kết bái càng như thủ túc ruột thịt, luôn làm người ta cảm thấy như cha như anh.

Thi Vô Đoan thần sắc hơi ngưng trọng, y nhìn Cố Hoài Dương một cái, bỗng nhiên đứng dậy mở cửa, lấy từ trong tay áo ra mấy khúc tiểu côn, cầm xuống đất bằng loại trình tự kỳ dị nào đó, sau chót cột một cái chuông nhỏ trên cây cuối cùng, chuông kia khi lên xuống trong tay y phát ra tiếng vang lanh lảnh, nhưng không biết vì sao vừa buộc lên mộc côn, vô luận gió thổi thế nào đều chẳng có mấy may thanh âm.

Thi Vô Đoan lúc này mới quay người lại, cẩn thận đóng cửa, thấp giọng nói: “Đại ca, ta hỏi huynh một câu.”

Thi Vô Đoan là mặt hàng gì, Cố Hoài Dương không thể rõ hơn, bình nhật mười thành tâm tư dùng hết chín thành trên ăn uống, hẳn cực ít thấy người này thần sắc trịnh trọng như vậy, nhất thời không nhịn được nghiêm mặt theo, hỏi: “Sao vậy?”

Chỉ nghe Thi VôĐoan nói: “Hải Ninh nơi này kỳ thật không tồi, không bằng vùng Giang Hoài, dễ dàng khiến người ta thêm nhỏ dãi, không bằng thành Bình Dương, đầu tường rơi một viên gạch cũng có thể đập trúng một quan to quý nhân, ở bên trong dù là nói một câu cũng phải đề phòng tai vách mạch rừng, càng không phải thâm sơn cùng cốc gì, tuy chúng ta trước mắt coi như là nhân hỏa đi cướp, nhưng tốt xấu vẫn thức thời, triều đình chắc cũng chẳng có thời gian đến quản chuyện Hải Ninh, đại ca nếu như đứng vững chân ở nơi này, cẩn thận tổ chức, chưa hẳn không thể phú quý cả đời.”

Trong lòng Cố Hoài Dương ần ần biết y muốn nói gì, hắn ngồi bên cạnh bàn, ngón tay nhẹ nhàng gõ chiếc bàn gỗ sạm màu.

Thi Vô Đoan hỏi: “Đại ca... là định như thế nào?”

Cố Hoài Dương bỗng nhiên đưa mắt nhìn y, hỏi: “Nếu ta gạt đầu, có phải ngươi sẽ chuẩn bị không từ mà biệt?”

Thi Vô Đoan ngẩn ra, nhưng không phủ nhận.

Cố Hoài Dương thở dài, sau một lúc lâu mới nói: “Tiểu lục à, ta ngày đầu tiên nhìn thấy ngươi và con đại điều đuổi theo mả đến, đã biết ngươi không phải hài tử nhà tầm thường, ta nghe nói mấy ngày này trong thành có một nữ tử yên hoa bị chết, vốn không phải đại sự, ngươi lại bảo người giấu giếm, liền biết ngươi chỉ sợ... là phải có động tác gì.”

Thi Vô Đoan cũng không giấu hắn, thẳng thắn nói: “Ta đúng là có chút tính toán.”

Là tính toán gì, y lại tỏ rõ là không định nói với Cố Hoài Dương, Cố Hoài Dương cũng không hề nghi ngờ y, hắn chỉ hơi cảm khái nhìn Thi VôĐoan nói: “Tiểu lục lòng lớn.”

Thi Vô Đoan khe khẽ dẫn ngực, nói: “Ta luôn cảm thấy khó chịu, ngột ngạt phát sợ, như là có mấy ngọn núi treo trên đầu, ngẩng đầu chẳng nhìn thấy trời xanh, chẳng trông thấy được bãi bể nương dâu, ta cảm thấy không thở nổi.”

Y giống như thật sự không thở nổi, vươn vai hít vào một hơi thật sâu, biểu cảm lại không hề thấy dễ chịu, mặt mày đã hiện vẻ uất.

Cố Hoài Dương nhìn y thâm sâu, hồi lâu mới gạt đầu nói: “Không cầu công danh lợi lộc, vẫn đạt với đời, chỉ vì đập nát hủ bại, quét ngang non sông, thành bại bất luận, cũng không uổng chuyển thế đầu thai sống một lần này. Được, là chân hán tử, vốn nên như thế.”

Đôi mắt Thi VôĐoan luôn có vẻ hơi mờ mờ bỗng nhiên sáng lên, giống như là một tia sáng sắc bén xé toang sương sớm.

Chỉ nghe Cổ Hoài Dương hỏi: “VôĐoan, người đi theo ta chứ?”

Thi Vô Đoan cùng hắn nhìn nhau giây lát, bỗng nhiên bưng chén trà trên bàn, nâng chén như kính rượu, lấy trà làm rượu uống một hơi cạn sạch, ngắt từng chữ nói: “Dám không quên mình bồi nhau.”

Chiếc gương trước mặt Bạch Ly bỗng nhiên vỡ nát, bọt nước văng tứ xứ.

Bọt nước kia rơi lên người y, lại phẳng phất bị nhuộm màu như mực, nhưng mà chỉ giây lát bỗng nhiên không thấy nữa, như đã bị cái gió hút khô.

“Quên mình bồi nhau... hay cho quên mình bồi nhau...” Thanh âm của Bạch Ly như bị xé nát, toàn thân run rẩy, bàn tay một lần nữa hiện ra kinh mạch màu đen che nửa mặt, cười trầm trầm.

Người quên mình bồi hắn, thế còn ta?

Trong lòng người, ta lại tính là gì đây?

31. Chương 31: Ngụy Cơ

Rất nhiều năm trước kia, khi Thi VôĐoan còn nghịch ngợm phá phách trên Cửu Lộ sơn, y cảm thấy tu đạo luyện công, tính sao ngự kiếm, đây đều là chuyện rất đời thường, Huyền Tông và tam đại giáo tông càng là thiên kinh địa nghĩa.

Thời điểm sư phụ còn sống, Thi VôĐoan thậm chí từng may mắn vì có theo đi Đại Thừa giáo tông một chuyến, ở bên đó nhìn thấy thứ hữu dụng gì thì sớm đã chẳng còn nhớ, chỉ ấn tượng sâu sắc với thức ăn nhạt thêch, mỗi ngày nước lã củ cải, y cảm thấy tại mình cũng phải dài ra.

Lúc nhỏ, các trưởng bối – bao quát đạo tổ, đều một mực giáo huấn cho y một câu chuyện tốt đẹp: người tu đạo nên tu luyện thân tâm, tuân phụng giáo nghĩa, hành thiện sự. Người tu đạo hi hữu, là bởi vì con đường này khó đi, một khi bước lên, là phải có quyết tâm một thân một mình tận lực tìm cầu, bị thiên miễn nhân, muôn vạn trắc trở không đổi căn bản.

Tổng kết những lời đại nghĩa lẫm liệt này lại chính là nói người tu đạo đều cực kỳ trọng đại, lòng chứa thiên hạ thương sinh, cho nên đương nhiên cần được thiên hạ thương sinh kính ngưỡng, địa vị thần thánh không thể xâm phạm.

Thi Vô Đoan từng tin tưởng câu chuyện này – thời điểm y mới thay quần yếm chưa được bao lâu, còn chưa biết mấy chữ “thiên hạ thương sinh”, “bị thiên miễn nhân” này không hề là miêu tả mức độ ngon miệng của bánh nướng.

Sau đó y bắt đầu đọc sách đàn hoàng, chậm rãi nhiều kinh nghiệm hơn, liền minh bạch hàm nghĩa chân thật mà sư phụ và các sư thúc nói – địa vị của người tu đạo trên đại lục này cực cao, truyền rằng họ có thể hô phong hoán vũ, có thể lên trời xuống đất, lúc người khác nhắc tới họ đều phải thêm “trong truyền thuyết” để tỏ vẻ tôn sùng, không phải bởi vì họ rất có bốn sự, mà là bởi vì họ rất ít.

Thời cổ, triều đại đổi thay giang sơn đổi chủ là chuyện rất bình thường, chẳng qua hai ba trăm năm, thậm chí cũng có mười mấy năm hay đến mức chỉ vài năm, Hoàng đế xúi quẩy còn chưa ngồi nóng long ỷ đã bị người ta đạp mông rồng tôn quý xua xuống.

Mặt trời lên cao rồi lặn, mặt trăng hết tròn lại khuyết, khi thứ nào đó trải qua sơ sinh và trưởng thành, chậm rãi trở nên thành thục mà xán lạn, phản loạn và mục nát cũng đến theo, trên đời này chẳng có bất cứ thứ gì là sinh ra không có lỗi hỏng, khi phồn hoa rơi xuống, lỗi hỏng bị che khuất dần dần mở ra, chờ đợi một lần tử vong kịch liệt, từ đó sinh ra thứ mới.

Trong tự nhiên, trời sinh vạn vật, từ khi cổ thần khai thiên địa tới nay đã là như thế, mãi đến khi tu đạo hưng khởi – hoặc nói là mãi đến ngày tam đại giáo tông trải qua đấu tranh và liên minh dài đằng đẳng, bắt đầu hình thành thế chân vạc mà đứng.

Giữa tam đại giáo tông có mật ước, không phải đưa tay đóng dấu đơn giản như phạm nhân, mà là chứa đựng sức mạnh thần bí nào đó, môn hạ đệ tử phần lớn loáng thoáng biết chuyện này, chỉ là trừ bản thân chương môn thì chẳng hề có ai biết mật ước kia là ký kết như thế nào, lại duy trì như thế nào.

Giáo tông cường đại thái quá, thế cho nên những tán môn tiểu phái kia đều sống nhẩn nhĩ, chỉ sợ chương mất ai. Phạm nhân sợ hãi những người tu đạo nhìn như không gì không làm được, hoàng thất và triều đình dựa vào họ, quá nửa trọng thần trong triều có xuất thân đạo môn.

Trên con đường này ít người, tuy rằng gian nan nhưng chỉ sợ cũng chẳng khó khăn hơn bao nhiêu so với gian khổ học tập mười hai năm, đồng Tam cứu hạ Tam phục tu văn tập võ. Mà là người muốn chui vào quá nhiều, những người dấn vào bởi vì bảo vệ con đường của bản thân, không thể không thiết lập một ngưỡng cửa cao tít tâng mây như vậy.

Ngưỡng cửa này có một cái tên thập phần phù hợp với phán đoán của mọi người, gọi là “duyên pháp”.

Nói cho dễ hiểu thì chính là có thể được vị “quý nhân” nào đó nhìn thuận mắt, giành được một chỗ trên cây cầu độc mộc thiên quân vạn mã, mưa máu gió tanh này hay không.

Khi Thi Vô Đoan và Cố Hoài Dương bắt đầu đi lên con đường phản loạn cứu tử nhất sinh này, họ biết tảng đá đè nặng nhất trên đầu chính là giáo tông, nếu không có lực lượng có thể đối kháng giáo tông, kỳ thật hết thảy huy hoàng đều là hoa trong gương trăng đáy nước.

Tỷ như loại Thôi Hộ, năm đó bắt đầu nổi lên, thật sự là bởi vì không sống được nữa, đầu lĩnh như thế, các huynh đệ thuộc hạ tự nhiên cũng là như thế, thời điểm Thôi Hộ dẫn đại quân đến, định đòi công đạo từ Cố tướng quân, Cố Hoài Dương liền tự mình phái một tiểu đội nhân mã, mang theo tài vật của mấy đại hộ khuy nh gia bại sản đến thỉnh tội.

Một mặt cung kính dâng thư của Cố Hoài Dương, một mặt nhận thân nhận đồng hương trong quân Thôi Hộ.

Rất nhiều quân An Khánh đều khá được, một bên là đồng hương ngôn từ khẩn thiết, mang theo vàng bạc tới, một bên là An Khánh vương chỉ biết bảo họ chém người làm việc, mọi người đều không ngốc, cho dù Trương què miệng lưỡi sinh hoa như thế nào thì hoa kia cũng chẳng đẹp bằng bạc.

Cho nên khi Mạnh Trung Dũng dẫn người đến đánh phục kích, rất nhiều An Khánh quân đã nhận lợi của người ta quyết đoán đầu mình chủ khác, bản thân Vương gia bị Mạnh Trung Dũng một đao chém vào lưng, ngã xuống ngựa, không rên một tiếng đi ăn cơm đoàn viên với liệt tổ liệt tông Thôi gia.

Ngày hôm sau Lục Vân Châu dẫn người “đuổi tới”, “kinh hoàng” và “phẫn nộ” phát hiện, An Khánh vương trên đường đến “thị sát” Cổ Cát, lại gặp phải một đám “hăn phi”, tao ngộ bất hạnh, lập tức phái người đi “truy bắt phi đồ”, nhưng đối phương quá giáo hoạt, lại vô công mà về, chỉ đành ôm lòng “bi phẫn” dẫn cự bộ của Vương gia về tận lực “an trí”.

Sau đó Cố Hoài Dương dâng biểu như thế nào, mọi người chia tang xâm thôn thế lực của Thôi Hộ như thế nào tạm không đề cập, Thi Vô Đoan lại đem thi thể nữ nhân tử vong bất ngờ trong Ôn Nhu hương về, đồng thời ngay đêm đó viết phong thư, cột lên chân thủy bình diếu, ngồi xổm trong viện thấp giọng nói: “Đưa đến nơi nào người biết đấy.”

Thúy bình diếu không rõ nguyên do giờ cái chân bị cột phong thư, Thi Vô Đoan khẽ búng đầu nó, nhỏ giọng mắng: “Nhìn gì mà nhìn, nhanh đi, nếu không tìm cho chút việc, người sắp phải béo thành gà mái già rồi, đến lúc đó muốn bay cũng chẳng bay nổi.”

Thúy bình diếu như một con gà mái già vỗ cánh bay lên, ra sức mổ đầu y một cái, bấy giờ mới lượn vòng mà lên.

Con thỏ cũng sấn đến nhìn nọt cọng quần y, Thi Vô Đoan ôm nó lên, vừa đứng dậy liền nhìn thấy Bạch Ly không biết từ khi nào đã lặng lẽ đứng ngay đằng sau.

Thi Vô Đoan vốn không đứng vững, bất ngờ không kịp chuẩn bị như là giật mình, đầu gối suýt nữa lại gặp xuống, lùi về một bước mới đứng được, sau đó nhìn cạc cạc ngẩng đầu nhìn sắc trời, hỏi: “Sao hôm nay người lại ra khỏi phòng, đối bụng rồi à?”

“Người đang làm gì thế?” Bạch Ly nhẹ nhàng hỏi.

Bắt đầu từ lúc còn rất nhỏ, y nói chuyện đã không thích lớn tiếng, như là không muốn để người ta nghe rõ, Thi VôĐoan thống khoái nói: “Bên kia không phải có người chết sao, ta thấy thi thể cô ta rất cổ quái, để đó không biết bao lâu mà vẫn chưa hề thối rữa, lật mí mắt ra bên trong đen sì, cho dù là trông trắng đã nát cũng không nhìn thấy. Ta học nghề không tinh, không quản được việc này, viết thư gọi người đến hỗ trợ đi, ta dẫn người đi uống trà.”

Nói rồi y không hề khúc mắc lôi Bạch Ly ra ngoài: “Tiệm đó thật sự quá nhỏ, ban đầu ta cũng không phát hiện, có điều bánh ngon lắm...Ừm, mỗi ngày lúc này còn mời tiên sinh đến kể chuyện.”

Bạch Ly cũng không phản kháng, yên lặng mặc cho y kéo ra ngoài.

Con thỏ lại từ trong khuỷu tay Thi VôĐoan nhô đầu ra, mở to đôi mắt tròn xoe nhìn Bạch Ly không chớp. Mắt thỏ chính là hình đậu tằm đen lay láy, nằm trên khuôn mặt hơi đẹp, khiến cho nó vô luận khi nào thoát nhìn đều có biểu cảm hết sức “kinh ngạc”.

Nó cứ thế “kinh ngạc” mà im lặng nhìn Bạch Ly, dường như họ biết nhau.

Bạch Ly biểu cảm đậm mặc cùng nó nhìn nhau một hồi, cười khẩy một tiếng dời tầm mắt – thứ ngu xuẩn này, trong lòng y khinh thường thâm nghĩ.

Khoảnh khắc Thi VôĐoan đứng lên phát hiện Bạch Ly, kỳ thật đã thấy cái bóng kéo dài dưới đất, bóng Bạch Ly không biết là chuyện thế nào, ban ngày ban mặt đã không an phận vẩn vơ, chẳng biết có phải ảo giác của Thi VôĐoan hay không mà y luôn cảm thấy trong cái bóng quỷ dị kia dường như chất chứa loại sát ý nào đó lạnh buốt mà kiềm chế.

Nhưng mà y chỉ dùng một lý do vớ vẩn dẫn Bạch Ly ra ngoài, vờ như chưa thấy gì hết.

Bạch Ly cố định nhìn bóng lưng Thi VôĐoan, cảm giác trong lòng rất đau, y phảng phất thấy được một đường dài thướt, không có ngã rẽ, nhìn như mềm mại, kỳ thực vạn phần chắc chắn đang chậm rãi di động theo lộ tuyến cố định.

Bỗng nhiên, Bạch Ly thành linh trở tay bắt lấy cổ tay Thi VôĐoan, kéo y lại, nghiêm mặt nói: “VôĐoan, ta hỏi ngươi một câu.”

Thi Vô Đoan dừng bước, thoáng kinh ngạc nhìn y.

Bạch Ly hỏi: “Người ở cùng với đám người kia, là tính toán muốn tạo phản sao?”

Cho dù y hỏi “Cố tướng quân tương lai tính toán ở lâu trong thành Bình Dương sao” hoặc là “Cố tướng quân khá có chí hướng nhỉ”, trên phố lớn rộn ràng nhộn nháo này, cũng có vẻ y hơi biết “uyển chuyển” là gì, chỉ là Bạch Ly người này hình như từ nhỏ đã không biết uyển chuyển là gì, thẳng thắn hỏi ra ngay trước mặt Thi VôĐoan.

Làm Thi Vô Đoan ghen hòng.

Bạch Ly lại nói: “Người thành thật cho ta biết.”

Thi Vô Đoan ánh mắt lóe lóe, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve lưng thỏ, con thỏ dường như cảm giác được điều gì, thân thể run rẩy khe khẽ, y cúi mắt cân nhắc một hồi, không đáp mà hỏi ngược: “Người quản đến chuyện của những phạm nhân này từ bao giờ vậy? Tiểu Ly Tử, người trong yêu đạo nếu cuốn vào nhân gian, thì phải tuân theo phép tắc nhân gian, bằng không rước phải nhân quả gì, người không ngại phiền toái sao?”

Bạch Ly nhếch miệng, phảng phất cười một thoáng – nụ cười này lại chỉ có nửa khuôn mặt dưới động, giống như ngoài cười trong không cười, y nói: “Người còn chưa nhìn ra sao? Ta không phải yêu, con trong lòng người kia mới là yêu.”

Nói xong không đợi Thi VôĐoan nhú mày, liền tiếp tục: “Như vậy xem ra, người thật sự đang làm chuyện này sao?”

Người giám thị ta sao? Thi VôĐoan rất không vui mà nghĩ thầm, biểu cảm trên mặt lại vẫn không đồng bộ với trong lòng, y lộ ra vẻ mặt mờ mờ như không phản ứng được, hỏi: “Người không phải là hồ tộc sao? Không phải yêu thì là cái gì?”

Bạch Ly nắm gắt gao cổ tay Thi VôĐoan, dường như muốn vặn cổ tay y xuống, nghiêng răng nghiêng lợi ngắt từng chữ: “Đừng giả hồ đồ, người biết ta hỏi chính là...”

Đúng lúc này, một đám trăn mây chạy qua, một đứa trong đó “không cẩn thận” vừa vặn đụng phải Thi VôĐoan, Thi VôĐoan nhanh nhẹn trở tay bắt lấy, xách tiểu hài lên, sau đó chậm rì rì lôi hà bao của mình từ trong tay nó về, thấy hài tử kia trờng mình, cũng trờng mắt nói: “Nhìn cái gì mà nhìn, công phu không ra sao đã ra đây cho mắt mặt, túm túi tiền mà suýt kéo cả đai lưng của ta xuống, ta thấy người ngay cả đờ của người chết cũng chẳng trộm được đâu.”

Còn chưa dứt lời thì đai lưng của y dường như để hưởng ứng câu này, thật sự lỏng ra một chút, Thi VôĐoan chửi nhỏ một câu thả tiểu khát cái ra, túm lấy đai lưng, Bạch Ly nhìn lướt qua, lại ngây ngẩn cả người.

Phía dưới đai lưng màu trắng kia lộ ra một sợi khác màu sắc sặc sỡ, thoát nhìn... lại hết sức quen mắt.

Mắt thấy Thi VôĐoan phất tay muốn che nó lại, Bạch Ly không nhịn được đưa tay kéo cái đai lưng kia –đó là một cái đai lưng hẹp, dùng kim tuyến bện thành, thoát nhìn đã rất cũ, lông chim vốn bện trong đó cũng mất đi màu sắc ngày trước, bị ngoan ngoan dùng đai lưng rộng ngăn trở... Chính là đạu khấu triển năm đó Thi VôĐoan tặng cho y.

Thi VôĐoan giống như bị động tác của y dọa, đập văng tay y, đề thấp thanh âm nói: “Giữa nơi đông người người túm đai lưng của ta làm gì?”

Nhân lúc Bạch Ly ngây người, y nhanh chóng sửa lại đai lưng bị tiểu khát cái túm lỏng một chút, sau đó ôm con thỏ, hết sức vô tâm vô phể quay người tiếp tục đi về phía trước.

Y còn giữ... Trong lòng Bạch Ly cảm xúc ngổn ngang, trái tim nặng nề trong ngực bỗng nhiên nhẹ bớt một chút, thế cho nên quên mất vấn đề dây dưa vừa rồi, cái bóng phía sau lại an bình như kỳ tích.

Thi VôĐoan đi đằng trước không hề quay đầu, cảm giác được sự áp bách cường đại đến từ Bạch Ly chậm rãi tiêu tan, lúc này mới cúi đầu, lau mồ hôi lạnh trong lòng bàn tay lên người con thỏ.

32. Chương 32: Sát Khí

Người không giết người, người sẽ muốn giết người.

Đạo lý trên đời này luôn luôn như thế, muốn cái gì thì phải nhúng tay vào chém giết, bằng không còn có ai đặt vào tay cho người sao?

Làm, làm lại có tác dụng gì? Người làm vạn loại, người tính suy cho cùng không bằng trời tính, ngàn vạn mưu hoa, lại để đồng trời bại sự sao? Chẳng phải là trò cười?

Muốn không sợ hãi gì hết thì phải có đủ lực lượng, nếu người không thể khi mệnh thì mệnh sẽ khi người –đạo lý này hiện giờ người cũng chẳng cần mình bạch, lúc này người không bằng ta, máu thịt của người tự nhiên là về ta sở hữu.

Cánh tay khô đét, phảng phất mang theo mùi xác thối kia ở trong bóng tối không hề bị ngăn cản đuổi về hướng y, nhưng y thậm chí không phát ra được một tiếng la hoảng, hơi thở nghẹn trong họng, cả người bị sự kinh sợ bao phủ.

Sự sợ hãi bất lực, không nơi để trốn, mặc người xé thịt, tất cả phần nộ không cam phảng phất đã tràn ngập, Bạch Ly giật mình tỉnh dậy, ngón tay túm khăn trải giường, móng tay nhọn hoắt lại mọc dài hơn ba tấc, sắc bén vô cùng, cào khăn trải giường ra một lỗ thủng như cắt đậu hũ, lại cứa ra một vết máu trên bàn tay trắng bệch của y.

Nhưng máu y chảy ra cũng là màu đen, từng giọt tựa như nét mực, có lẽ y từ trong ra ngoài đều đen thành như vậy, làm khó cho y lại có cái xác da mỏng thịt mềm như thế.

Bị mùi máu tanh thu hút, cái bóng của y từ dưới đất chậm rãi đứng dậy, bò lên theo cột giường, thứ bên trong rục rịch ngóc đầu, như con chó bị bánh bao thịt hấp dẫn, vây quanh bàn tay chảy máu, lại lộ ra sự tham lam, đủ thấy trên đời này không chỉ có chim chết vì ăn, thứ quý quái như vậy cũng phải chết vì ăn.

Rốt cuộc, một “bóng đen” không thể kiềm chế thêm, trong hư không giống như xé toang ra một không gian khác, một móng vuốt đen kịt thò ra, nhanh như chớp chụp hướng cổ tay Bạch Ly, Bạch Ly vốn đang ngồi trên giường, lúc này lại bỗng nhiên ngược mắt lên, trong đôi mắt ấy trống rỗng cực kỳ, ánh một màu tối đen như mực, bên trong lộ ra sự lạnh lẽo khiến người ta run cầm cập, sau đó y giơ tay nắm chặt bóng đen bỗng nhiên, móng tay sắc bén cắm phập vào thân thể nó, “bụp” một tiếng nhỏ, thanh âm này tựa như bong bóng bị chọc thủng, bóng đen nọ phát ra một tiếng la hoảng ngắn ngủi mà khàn khàn, hóa thành sương đen, vào miệng Bạch Ly.

Bạch Ly không hề sợ đau bụng, cứ thế nuốt nó như ăn bữa khuya, cái bóng vừa rồi còn nóng lòng muốn thử chậm rãi trầm xuống, ngoan ngoãn biến thành con khỉ thấy gà chết mà bị dọa.

Bạch Ly giơ tay lên, nhìn móng tay và vết thương ngắn ra một lúc, hồi lâu ánh mắt y mới linh động đôi chút, như đã phục hồi tinh thần, móng tay sắc bén chậm rãi rút về, y cúi đầu nhẹ nhàng liếm máu trên vết thương, đầu lưỡi dường như có kim chỉ, nơi liếm qua miệng vết thương lại chậm rãi khỏi hẳn, thoát trông lại là tấm da bằng phẳng trơn nhẵn, hoàn toàn không nhìn ra dòng máu đen như mực vừa nãy nhỏ rất nhiều kia.

Bạch Ly phát tay đốt đèn, sau đó cuộn tròn mình lại, vùi mặt vào đầu gối.

Trong lòng y thầm nghĩ: phải làm thế nào đây, ta vẫn sợ hãi.

Đã qua rất lâu, y đã thoát khỏi nơi đó, kể muốn ăn y ngược lại bị y ăn, Bạch Ly cảm thấy mình đã vô địch, nhưng không biết vì sao mà y vẫn sợ hãi, mỗi khi y trở nên lợi hại hơn một chút, luôn chưa kịp đắc ý thì đã thành linh bậy nghĩ “còn có kẻ lợi hại hơn sẽ đến hại ta” kỳ lạ như vậy lật nhào.

Y nương thời vận và cơ hội xé toang Vạn ma chi tông, trốn thoát thành công, thiên hạ không có nơi y không thể đi, nhưng mà đêm khuya mộng hồi, hễ ngủ chân chính, lại vẫn phải mơ thấy nơi sâu trong hắc ám phẳng phát vô biên vô hạn kia.

Càng sợ hãi thì càng phần nộ, càng phần nộ thì càng ngày càng không khống chế được bản thân.

Bạch Ly cúi đầu lạnh lùng nhìn cái bóng của mình, nói với chính mình: “Đừng si tâm vọng tưởng nữa, các người không ra được đâu, các người sẽ vĩnh viễn không thắng nổi ta.”

Nhưng mà y lại nhanh chóng khó chịu, chỉ cảm thấy cả ***g ngực đều bị sát ý lạnh băng lấp đầy, toàn thân không ấm áp nổi.

Chỉ có cái này y không khống chế được, đây là thứ nam nhân kia để lại trong huyết mạch của y, mà y cũng đã lựa chọn con đường này.

Bạch Ly bất tri bất giác đứng dậy khỏi giường, trực tiếp đi ra ngoài, đến phòng Thi VôDoan. Thi VôDoan đắp hai chân, không sợ bị đè ngạt. Bạch Ly cúi người vén màn, cúi đầu nhìn y một hồi, liền nghĩ đến lúc ban ngày, mình thật sự đã muốn giết y.

Y từ mười tám tầng Địa ngục trèo lên, đầy lòng ghi nhớ đều là những ngày vô ưu vô lự như thần tiên trong Thương Vân cốc năm đó, hy vọng này như một tia sáng, chèo chống cho y một mực bò lên trên, nhưng mà cuối cùng rời khỏi nơi đó rồi, lại phát hiện thời thế đổi dời, Thương Vân cốc không về được nữa, người cũng thay đổi mất rồi.

Hiện giờ người cũng muốn đổi nghịch với ta, người cũng muốn chặn đường ta.

Bạch Ly khẽ khàng vén mớ tóc trên trán Thi VôDoan, nhìn y vô tri vô giác khép mi mắt tuần tú, trong lòng bỗng nhiên tuyệt vọng nghĩ, nếu thật sự không về được nữa, chỉ bằng giết y cho rồi, đỡ phải liên liên lụy lụy, trong lòng mình lại rất khó chịu. Khi nghĩ như vậy, móng tay một lần nữa dài ra, mũi nhọn đụng đến một lọn tóc của Thi VôDoan, lại là sự sắc bén thối nát đứt được tóc.

Móng tay như hung khí để trên trán Thi VôDoan, Bạch Ly dừng động tác, yên lặng nhìn y, trong mắt gió nổi mây tuôn.

Hồi lâu y mới thở dài, móng tay lại rứt về, Bạch Ly ngồi xuống bên giường Thi VôĐoan, trong lòng ngỡ ngàng nghĩ, nhưng nếu y cũng không còn thì còn lại gì đây?

Y gục đầu xuống, qua giây lát bỗng nhiên nhớ tới đai lưng ban ngày Thi VôĐoan để lộ, liền cúi người nhặt quần áo cởi ra, quả nhiên thấy phía dưới chiếc đai lưng rộng cất giấu đầu khấu triền cù rích kia.

Bạch Ly nắm nó trong tay, suy nghĩ một chút rồi cất vào lòng, dán sát ngực, ngẫm nghĩ: trong lòng người vẫn có ta nhỉ?

Y liền đẩy Thi Vô Đoan một phen, đẩy người nọ tỉnh dậy, thấp giọng nói: “Dịch vào trong một chút, ta ngủ với người.”

Thi Vô Đoan cau mày nhìn y một cái với đôi mắt nửa mở nửa không, giọng còn hơi khàn khàn hỏi: “Làm sao vậy?”

“Gặp ác mộng.” Bạch Ly mặt không đỏ tim không đập mạnh nói.

Thi Vô Đoan dường như nghĩ một hồi, nhưng nhìn bộ dáng mơ mơ màng màng đó là biết ngay “nghĩ” này kỳ thật chỉ là làm bộ, trong đầu đoán toàn là hồ, qua hồi lâu y mới “À” một tiếng nhỏ, trở mình dịch vào trong, đưa lưng về phía Bạch Ly không lên tiếng.

Bạch Ly nằm xuống bên cạnh y, lát sau lại đẩy Thi VôĐoan một phen bảo: “Dậy, ta có chuyện nói với người.”

Thi Vô Đoan như cá chết không hề động dậy, Bạch Ly lay y không thôi, rốt cuộc lay tỉnh, chỉ thấy Thi VôĐoan ngồi bật dậy, túm gối đè lên mặt Bạch Ly, lớn tiếng nói: “Người có thôi đi không! Cầm miệng cho ta, còn ồn ào ta sẽ cho người ngạt chết!”

Lại muốn giết ta, thứ khốn nạn này, ban ngày ở chợ đã không thích hợp, buổi tối cứ nhiên lại đến một lần như vậy, một mà hai hai mà ba – Thi VôĐoan vừa ủy khuất vừa phẫn nộ thầm nghĩ, tay đập gối lên đầu Bạch Ly như trút giận – năm đó người mất hứng, ai phí tâm cơ làm xấu chộc người cười, năm đó không ai chơi với người, ai lên núi leo cây hái quả cho người ăn, năm đó Thương Vân cốc đại loạn, ai mạo hiểm chui đầu vào cứu người, cho là người chết rồi lão tử nhớ nhung ngần ấy năm, thứ khốn nạn nhà người lại muốn giết ta!

Bạch Ly ngây ra vì y đột nhiên nổi giận, còn chưa bao giờ biết Thi VôĐoan thức dậy hung dữ như vậy, cả buổi trời mới giã giũa chui ra khỏi gối, mái tóc mượt mà bị Thi VôĐoan chà đạp hết như tổ quạ, vẫn hơi ừ ừ cạc cạc.

Thi Vô Đoan ném gối sang một bên, nặng nề nằm xuống, túm chăn lên như nổi giận, đưa lưng về phía Bạch Ly, trong lòng thầm nghĩ, mẹ kiếp còn đấy thứ võn nhà người thì ta chính là tôn tử của người.

Bạch Ly dường như bật cười, nửa ngồi dậy, vượt lại y phục rồi tung, sau đó lấy từ trong lòng ra một mảnh đồng nhỏ, mảnh đồng thoát nhìn chẳng qua hai tắc vuông, có khắc mặt một người, thủ công hơi vụng, không biết vì sao mà mảnh đồng nọ đụng đến ngón tay y lại lộ ra ánh sáng u ám.

Bạch Ly cúi xuống, đeo miếng đồng nọ lên cổ Thi VôĐoan, thút thít lạnh băng, Thi VôĐoan giật mình mở mắt.

Bạch Ly chống bên cạnh y, nhìn y nói trầm trầm: “Đừng tháo ra, cái này không phải đồng đâu, nó tên là thanh khuê, là... thứ bên kia, có linh tính. Mảnh thanh khuê này từng ngấm trong máu của ta cả trăm ngày, có thể thay ta bảo hộ người. Nếu tương lai có một ngày ta không khống chế được mình, vạn nhất tổn thương người, mảnh thanh khuê này cũng có thể chặn một kiếp.”

Thi Vô Đoan cau mày, trong tay nhẹ nhàng bóp ra một quãng sáng nhỏ, chiếu sáng, miễn cưỡng thấy rõ mảnh thanh khuê kia dường như khắc một thiếu niên, híp mắt nhe răng cười rất vui, y chần chừ giây lát rồi hỏi: “Đây là người khắc à?”

“Ta khắc người.” Bạch Ly nói, phảng phất thiên ngôn vạn ngữ đều giấu bên trong, ba chữ nói ra lại kèm theo sự lưu luyến không thành lời.

Thi Vô Đaoan trầm mặc giây lát, sau đó gơ khuỷu tay không chút lưu tình đập lên cằm Bạch Ly, Bạch Ly kêu khẽ một tiếng, bất ngờ không kịp phòng bị y đánh rất đau, chỉ nghe Thi VôĐaoan nổi giận đùng đùng nói: “Cái rắm, ngươi mới có khuôn mặt bánh quả hồng như vậy!”

Y đưa tay túm mảnh thanh khuê kia, nhưng mà rốt cuộc không kéo xuống, chỉ nhét vào trong áo lót, thập phần không khách khí nói: “Ngủđàng hoàng đi, còn quậy nữa là ta trở mặt với ngươi đấy.”

Bạch Ly một tay ôm cằm, sau đó chậm rãi cúi xuống, nhanh chóng hôn khỏa miệng y một cái, lại thành thành thật thật nằm xuống trước khi Thi Vô Đaoan nổi giận, thầm nghĩ lần này thì an tâm rồi.

Thi Vô Đaoan dùng khỏa mắt nhìn quét y một cái, đồng thời oán thầm, càng lớn càng không ra gì.

Ba hôm sau thúy bình điều truyền tin bay về, lại thêm nửa tháng, khi Thi VôĐaoan đang bận đến quay vòng vòng theo Cổ Hoài Dương chiêu binh mãi mã vợ vết của cải, liền có người tới báo là có vài vị khách nhân đến, chỉ tên muốn gặp y.

Vùng giữa chân mày Thi VôĐaoan thoáng giật một cái, ở nơi không người lộ ra nụ cười xấu xa, lòng nói nhìn chung đã đến rồi, đến rồi thì ông đừng hồng hồng quay về, hãy đi theo tặc thuyền này của chúng ta đi.

33. Chương 33: Đaoan Phương

Trong thành Cổ Cát tăng sáng mỗi ngày đều sẽ có một tầng sương sớm cực kỳ mỏng manh, chờ khi thái dương thoáng lộ dạng, sương mù tan đi, mặt đất sẽ phủ một lớp hơi nước mỏng, nếu như trời nắng, chờ mặt trời hoàn toàn mọc lên thì sẽ bốc hơi tan mất, một thành hào nhỏ lững lờ xuyên qua thủy đạo dưới tường thành, an an tĩnh tĩnh.

Một nam nhân vác túi hành lý cũ nát giẫm lên hơi nước mà sương sớm mới tan ra, đi vào trong thành.

Quần áo tuy rằng cũ nát nhưng không lộ vẻ nghèo túng, ngược lại có sự tiêu sái không nói nên lời, mặc trường sam, trên một khuỷu tay còn có miếng vá, mặt mày giống như luôn có một chút ý cười, thoạt nhìn không đi với chút nào, nhân nhả như thể ra đây du sơn ngoạn thủy, đi đi dừng dừng tứ xứ, nhìn đâu cũng thấy mới lạ, điều này làm cho ánh mắt hắn thoạt nhìn rất trẻ, nhưng mà trên mặt lại để một chòm râu dềdằng khinh đầy mắt hững.

Hồng hắc giắt hai cái chuông đồng to bằng bàn tay, chuông kia rất to, song thanh âm lại không vụng, như những chiếc chuông gió nhỏ treo trên dây chuyền của cô nương khuê các, theo bước chân chậm rãi, dọc đường vang leng keng không ngừng, có người qua đường dậy sớm đi làm nghe thấy, cũng không nhìn được quay đầu nhìn một cái.

Nam nhân khiến người ta chú ý còn không chỉ điều này, một con đai điều đậu trên vai, hồng hắc nghén cổ, bộ lông vũ trong nắng sớm như sa tanh nhiều màu, còn điểm lệ hơn khổng tước.

Nhưng người ta còn chưa kịp nhìn rõ bộ dáng của đai điều kia, đã thấy nó bỗng nhiên giăng rộng đôi cánh lao thẳng lên trời, phảng phất tan vào trong ánh dương bắt đầu chói mắt, sau đó lượn hai vòng mà bay đi.

Vai bỗng nhẹ tênh, nam nhân cũng không để ý, tùy tiện ngồi trước một quầy hoành thánh, neho mắt nhìn phương hướng đai điều bay đi, phóng khoáng hô: “Ông chủ, cho một bát hoành thánh to, thêm bốn cái bánh nướng nữa!”

Suy nghĩ giây lát rồi lại bổ sung: “Nhân thật!”

Chủ quán đáp một tiếng, giây lát bùng lên, nam nhân như quỷ chết đói đầu thai, mắt tức khắc sáng rõ, chòm râu dề dề kia xem ra chẳng mấy may ảnh hưởng công năng của miệng, nhanh như chớp xử lý cái bánh nướng vỏ xốp to bằng cái mặt, tuyệt không vượt qua ba miếng, cũng chẳng biết làm sao mà nhét vào được.

Ông chủ vừa bởđồ xuống, còn chưa kịp quay người đi thì đã thấy cảnh này, không khỏi xúc động đánh giá nam nhân một phen, lòng nói vị này không phải kẻ không có tiền chứ?

Vị này quả thật không có tiền, nhưng có người trả tiền cho hắn.

Khi hắt một hơi găm sạch bốn cái bánh nướng chẳng sót mẩu vụn nào, dốc cả tô to hoành thánh vào bụng như thể uống nước, liền thấy một đội người đi đến bên này, có người nhận ra đây là quân Khăn Đỏ thủ hạ của tân thành chủ “Cổ Cát”, lập tức tránh lui nhường đường cho họ.

Cổ Cát thành chủ đối người như đèn kéo quân, tuy vị họ Cổ này coi như là nhân nghĩa nhất nhưng bách tính đã nơm nớp lo sợ thành quen.

Cầm đầu lại là một thanh niên thường phục, con đại điều vừa nảy bay đi đậu trên vai. Nhìn kỹ lại thì y đi không hề chậm lắm, nhưng không biết vì sao mà cho người ta cảm giác nhàn nhã lẽ mề.

Nam nhân chép miệng, dùng tay áo lau mỡ ngoài miệng một phen, làm bộ làm tịch đứng lên, vái chào người tới: “Vị này chắc hẳn chính là Thi tiên sinh nhỉ?”

Thi Vô Đoan nhìn hắt một lúc, dường như không phản ứng được, hồi lâu mới gật đầu “A” một tiếng, đáp lễ: “Hạ chương môn, nghe đại danh đã lâu, thất kính thất kính.”

Hai người đứng ngay trước quán hoành thánh, người một ngôn ta một ngữ khách khí với nhau, chẳng ngoài mấy lời nịnh bợ như “nghe đại danh đã lâu” “quý không dám nhận”, dường như nhất định phải nói hết bộ từ khi văn nhân hủ lậu gặp mặt, vừa hồi vừa dài như miếng vải bó chân của phụ nữ.

Dù sao thì theo sau Thi Vô Đoan là một đám quân Khăn Đỏ, lòng họ đều biết trong thành Cổ Cát dưới Cổ tướng quân chính là vị thanh niên thoát nhìn không làn không điệu này – tuy rằng vị này thoát trông hơi kém linh mẫn, nói với y một câu y phải phản ứng nửa ngày mới rề rà đáp một tiếng, khiến người ta nhìn mà muốn đập mông.

Bách tính tầm thường đương nhiên chẳng dám qua kiểm xui, chỉ có thúy bình điệu trên vai Thi Vô Đoan không kiên nhẫn, cúi đầu mỗ đầu chủ nhân một phát.

Vị “Thi tiên sinh” thần kỳ này dường như ngay cả cảm giác đau cũng chậm hơn người khác một chút, một câu trong miệng nhất định từng chữ tròn âm phun ra, lúc này mới được khoảng trống, nói một câu “Ồi” rồi xoa đầu.

Sau đó y nhìn chủ quán hoành thánh đứng bên cạnh một cái, bỏ xuống vài đồng nói: “Tiền cơm của vị tiên sinh này ta trả.”

Nụ cười của Hạ chương môn lập tức chân thành hơn vài phần, cho rằng vị trước mắt này không chỉ nhân mô cầu dạng, làm việc cũng rất được.

Hạ chương môn tôn danh là Hạ Đoan Phương – Đoan Phương trong quân tử đoan phương, thông qua tên này có thể nhìn ra lúc trước khi hắt còn chưa đáng khinh như vậy, trưởng bối kỳ vọng rất cao, nhưng mà bất hạnh biến thành bộ dáng hiện tại, kỳ thật cũng có liên quan rất lớn với môn phái của hắt.

Thiên hạ không phải chỉ những người của tam đại giáo tông mới có thể tu đạo, từ rất sớm trước kia, sau khi thiên tài đầu tiên đi lên con đường này tận lực cầu tìm đẩy mở đại môn, từng có một khoảng thời gian rất dài, xuất hiện rất nhiều nhân vật kiệt xuất, trong sơn thủy ẩn ẩn trình hiện thế trăm hoa đua nở.

Đó là thời điểm đạo pháp phồn thịnh nhất, nhưng mà cũng là thời điểm tăm tối nhất.

Phảng phất ông trời cũng sẽ thiên vị người của một thời đại nào đó, khiến thiên tài vác đòn gánh chạy đầy đường, tre già măng mọc, tùy ý quơ một cái là như rắc vô số những vì sao trên bầu trời, đại sư xuất hiện lớp lớp. Nhưng mà sao luôn chỉ xuất hiện vào ban đêm, nhân gian hình như không chứa nổi nhiều thanh tú như vậy, thời điểm họ dày đặc quá mức, luôn gây nên bấp bênh lớn – chiến tranh, đấu đá, hỗn loạn không ngừng không nghỉ, cuối cùng đồng thời âm ỉ ngã xuống một cách thảm thiết, quang huy còn sót lại ngưng tụ một chỗ, thành một bộ phận nhỏ huy hoàng và cân bằng nào đó.

Quần tinh ảm đạm, lúc này thái dương mọc lên, thiên hạ thái bình, nhưng ban ngày vĩnh viễn kỳ thật là một loại tai nạn còn khủng bố hơn đêm đen, nó sẽ thiêu rụi cả đại địa.

Nhưng mầm mống của sao cũng chưa bao giờ xuống dốc, chấn nấp sau mặt trời chói mắt.

Tỷ như Hải Cát tiểu thừa giáo tông Hạ Đoan Phương sở tại.

Dù rằng tên rất uy phong nhưng mà truyền đến đời Hạ chương môn, ngoại trừ chương môn này thì chỉ còn lại ba đệ tử, đều là thiếu niên, chưa có bản lĩnh gì.

HạDoan Phương sau khi nhận được thư, biết mình không thể không đến, Thi VôDoan đóng dấu là lấy danh nghĩa “Đương nhiệm thủ vệ quận Hải Ninh tướng quân Cố Hoài Dương” mời hẳn ra tay tương trợ. HạDoan Phương không ngốc, trong lòng biết ẩn kia của vịĐại tướng quân này quá nửa là tự mình tìm lao động phổ thông khắc, làm chẳng ra sao, nhưng hẳn không thể kháng mệnh.

Từ xưa đến nay, giáo tông bất luận lớn nhỏ đều không thích lao động, bắt đầu từ ngày họ nhập môn, trên đầu liền bị dán cái nhãn “hơn người một bậc” này, không làm được việc nhà nông, không đương nổi công nhân, không mở được cửa hiệu, bảo tiêu hộ viện càng khỏi cần phải nói. Không nói bản thân người tu đạo không thể hạ thấp mình, trong triều càng mệnh lệnh cấm chỉ, dù không cấm chỉ, ai lại dám dùng những đạo gia gia này đây?

Nhưng mà “hơn người một bậc” cũng vẫn là người, cần phải ăn uống tiểu tiện, đại giáo tông mỗi năm tự nhiên có cự khoản triều đình phát cho nuôi, những nhà phú quý vất hết óc muốn đưa con em vào cũng sẽ vui lòng giúp đỡ, đương nhiên chẳng cần nhọc lòng vì những tục vật vàng bạc, tiểu giáo tông thì chỉ đành tự mình tìm phương pháp, đại bộ phận tiểu giáo tông đến hiện nay vẫn tồn tại đều là có thể ước với bách tính địa phương.

Người tu đạo bảo vệ một phương an khang, không bị tà vật yêu ma quấy nhiễu, bách tính hàng năm cung phụng chút lương thực vật tư.

Hải Cát tiểu thừa giáo tông phụ thuộc một địa phương nhỏ của quận Hải Ninh lấy Cổ Cát làm trung tâm – trước mắt đều là địa bàn của Cố Hoài Dương, HạDoan Phương đoán nếu mình nói một chữ “không”, đại thổ phỉ vô liêm sỉ kia sẽ dám để cho mấy sư đồ bọn họ đói chết tươi trên núi.

Lúc này mọi người đều bận cướp địa bàn, cướp lương thực cướp vàng bạc, ai có thời gian quản một kỹ nữ bị cái gì giết chết? HạDoan Phương cảm thấy chuyện này dùng gót chân cân nhắc cũng biết có âm mưu, nhưng mà tú tài sợ gặp binh, đạo gia cũng sợ gặp binh, hẳn nghĩ tới nghĩ lui thấy không trốn nổi, liền quyết định ném ba tiểu đệ tử trên núi, bản thân một mình không sợ mà xuống đây, chính là muốn làm một việc – hồi của.

Cho đến khi Thi VôDoan tự mình tới đón, HạDoan Phương vừa tiếp lời vừa đánh giá cẩn thận người thanh niên này, tuy rằng Thi VôDoan mười câu hết chín rưỡi đều là lời thừa, nửa câu hữu dụng duy nhất vẫn là “Đi bên này”, nhưng hẳn vẫn phát giác một chút cổ quái trên người Thi VôDoan.

HạDoan Phương cảm thấy trên người Thi VôDoan có một tầng khí tu đạo cực mỏng, đạo pháp chủ lưu chính là chú pháp và võ tu, hai loại đều không phải buôn bán an nhàn yên tĩnh gì, tu luyện thời gian dài trên thân tự nhiên sẽ lưu lại một chút dấu vết, người bình thường là không cảm giác được, chỉ người trong đồng đạo có thể nhìn ra một chút nông sâu, nếu là những danh môn đại phái đó, chưa biết chừng còn có thể để người ta nhìn một cái nói ra sư môn.

Nhưng mà lại quá mỏng manh, dù là một tiểu hài tử, phạm đã nhập môn, có sư phụ tẩy tủy cho, cũng không đến mức mỏng manh như vậy, mỏng đến mức khiến người khác không nhìn ra lai lịch.

Như loại tình huống này, HạDoan Phương cho là, nếu không phải mình bị bốn cái bánh nướng to đùng kia làm no đến văng dầu, thì là trên người đối phương có thứ gì đó, che mất khí tức vốn nên có kia.

Thi VôDoan dàn xếp cho HạDoan Phương, lại lải nhải không ít lời khách sáo, như thể trong bụng y có cả một quyển đại điển khách sáo, tuy rằng lật qua lật lại đều là đang nói một ý tứ, thế nhưng dùng từ không hề trùng lặp chữ nào, lại không sót ruột kêu HạDoan Phương xem thi thể nữ tử tử bị hại kia, mỗi ngày chỉ bảo người lo cơm canh ngon lành.

Điều này vừa hay hợp ý Hạ chương môn – hẳn vốn chính là đến ăn chực chờ chết.

Cứ thế vài ngày, cho đến một ngày kia, khi HạDoan Phương ra ngoài đi dạo, thấy một nam nhân bạch y từ trong viện của Thi VôDoan đi tới, bất ngờ tiếp xúc với ánh mắt người nọ, nhất thời ngẩn ra.

Đỉnh đầu bày đạo sát, dưới chân vạ ma ảnh...

HạDoan Phương nháy mắt ấy nắm chặt tay, lòng bàn tay bắt đầu nóng lên, đó là nơi hẩn giấu kiếm của chưởng môn – mồ hôi lạnh chậm rãi ướt sũng sống lưng, người này là, người này là...

Bỗng nhiên, vai bị vỗ một cái từ phía sau, HạDoan Phương giật thót, quay đầu thấy Thi VôDoan ôm trong lòng một con thỏ to kèn, cười tủm tỉm nhìn mình nói: “Hạ chưởng môn, hôm nay trong triều có người tới truyền, Cố tướng quân mời ông cùng đến tiền sảnh.”

HạDoan Phương còn chưa phục hồi tinh thần, cũng chẳng nghe rõ y nói gì, đã đáp ngay: “Phải... phải, đi ngay.”

Sau đó lòng còn sợ hãi quay đầu, chỉ thấy nam nhân bạch y kia đã dời tầm mắt, xa xa gạt đầu với Thi VôDoan, dường như còn cười cười, đoạn quay người bỏ đi.

34. Chương 34: Khốn Trận

Chờ HạDoan Phương phản ứng được mình bị ám vương bát cao tử thối tha không biết xấu hổ này lừa, đã là chuyện sắp đến giữa trưa, hẩn ù ù cạc cạc theo Thi VôDoan đi tiền đường, ù cạc cạc nhận ý chỉ phong thưởng, lệnh hẩn làm “Tùy quân tể sát”, thậm chí thêm hai chữ “ngự ban” trước Hải Cát tiểu thừa giáo tông nghèo rớt mồng tơi kia.

HạDoan Phương một hơi còn nghẹn trong họng chưa lên, một nam tử tướng mạo đường đường bên cạnh đã kéo hẩn dậy, còn bá vai, dáng vẻ hai ta tốt đến mức không ai chen vào được, chỉ nghe quan truyền lệnh kia cười nói: “Cố đại tướng quân và Hạ tể sát quả nhiên huynh đệ tình thâm.”

HạDoan Phương trợn mắt há mồm nghĩ, người không nói “Cố đại tướng quân” thì ta cũng chẳng biết quái thai vừa đến đả môn người ta một cái này là thứ gì, sao lại biến thành huynh đệ tình thâm rồi?

Chỉ nghe Cố Hoài Dương thập phần cảm khái nói với quan truyền lệnh: “Ta lúc nhỏ nhà nghèo, ôi, chẳng bữa nào đủ no, may nhờ Hạ tiểu huynh đệ này mỗi ngày lấy bánh ngô cho ta ăn, mới không chết đói.”

HạDoan Phương càng thêm trợn mắt há mồm thầm nghĩ, ta từ nhỏ tu tập trong giáo tông, họ Cố này không phải người Giang Hoài sao? Đi đâu lấy bánh ngô quý sứ cho hẩn ăn? Hẩn xem thế là đủ mà nhìn Cố Hoài Dương lắc đầu bên cạnh, trong lòng oán hận nói, cho người bánh nướng nhân thuốc chuột, độc chết người.

Nhưng mà HạDoan Phương không nói gì, bốn phía trừ vị quan truyền lệnh này thì đều là dã hóa cầm đao thương côn bổng, hướng chi Cố đại tướng quân trước mắt vẫn là cha mẹo cơm của giáo tông bọn họ, dù cho hẩn không để mắt đến những binh tướng này, chung quy không thể ba tiểu đồ đệ kia chết đói được.

Vì thế hẩn trưng ra biểu cảm không ỉa được mà lặng im. Phối thêm Cố Hoài Dương một xướng ba họa mà hồi ức quá khứ, lại thập phần tăng thêm sức mạnh, khiến quan truyền lệnh kia nhìn thấy cũng động dung, dường như phải ngay lập tức quệt nước mắt.

HạDoan Phương phán đoán trong lòng, đừng thấy quan truyền lệnh này ngoài miệng có râu mà nhảm, chắc chắn là dẩn thôi, nhìn sức của chòm râu dẩn này thì hẩn tám phần là thái giám. Tuy biên cảnh Hải Ninh sắc phong một tướng quân chiêu an không tính là gì, nhưng phải một tên hoạn quan như vậy, trong triều thiếu người đến mức này rồi sao?

Bất quá Hạ chưởng môn trước mắt thật sự chẳng có nhiều tâm tư quốc ưu dân như vậy, hẩn cảm thấy việc cấp bách trước mắt, dường ra tốt nhất chính là thu dọn hành lý ngay trong đêm, đóng gói chút thức ăn ngân lượng, chạy khỏi đám lưu manh này, sau đó dẫn mấy tiểu đồ đệ xa chạy cao bay, tốt nhất lẩn cư trong non sâu rừng già nào, tuy về sau sẽ phải tiếp xúc với dã thú, ngày ngày cần ăn gió nằm sương, song cũng tốt hơn chán ốm dậy mặc người ta bóp.

Hướng chi...Ánh mắt Hạ chưởng môn chợt lóe, trong lòng nhớ tới bạch y nhân vừa nãy gặp phải, liền nhú mày, cảm giác run rẩy trong lòng không làm sao xua đi được, bụng thầm nghĩ, người nọ hình như quen biết tiểu vương bát họ Thi kia, người trẻ tuổi bản thân cổ quái đó lại đi đâu chọc phải một ma vật như vậy?

Truyền thuyết mấy ngàn năm trước có một cuộc đại chiến, cơ hồ tất cả người tu đạo may mắn còn tồn tại đều bị cuốn vào trong đó, lại có người gọi là cuộc chiến thần ma, cuối cùng phong thiên ma vào Vạn ma chi tông, có lẽ người khác không biết, tổ tiên Hải Cát tiểu thừa giáo tông từng tham dự cuộc đại chiến ấy,

tiểu giáo tông không được biết đến này chính bởi vì không nổi bật, mới bảo tồn được vô số sự thật qua năm tháng dài lâu.

Nghe nói sau đó Huyền Tông ngụ lại Cửu Lộ sơn, cũng liên quan đến Vạn ma chi tông người khác đều không vào được kia.

Là mình đã nhìn lầm? Không... HạDoan Phương từ nhỏ chính là đọc những mật quyển này mà lớn lên, khoảnh khắc nhìn thấy bạch y nhân kia, hắn còn cho là người trên sách trốn khỏi mặt giấy mà ra đây.

Chẳng lẽ Ma Tông đã phá?

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hắn càng cảm thấy thế cục trước mắt rối tung, nếu chẳng qua một số lưu manh tụ chúng tạo phản còn dễ nói, giang sơn này đã bấp bênh rất nhiều năm, mấy phiên bấp bênh nhỏ không dao động được căn bản, nhưng mà...

HạDoan Phương chỉ cảm thấy cái mạng nhỏ của mình phảng phất treo trên xà nhà, lắc lư chuẩn bị rơi xuống bất cứ lúc nào, vì thế ngay đêm đó vác hành lý, từ trong tay áo huyền hóa ra mấy con sâu ngủ, tính toán chạy khỏi Cổ Cát.

Hắn sờ soạn ra khỏi viện, không một bóng người, chỉ có tiếng ngáy đều đều của thủ vệ- họ đã ngủ say cả, sợ rằng sét đánh cũng chẳng dậy được.

Nhưng không biết làm sao mà tìm HạDoan Phương lại đập diên cuồng theo bước chân, tiến thêm hai bước, rồi cuộc dừng lại, ngưng thần nhíu mày, nhìn sương mù giăng kín chỗ cửa viện, cỏ cây xung quanh đều trở nên không chân thật, thấp thoáng phòng xá đã phiến tất cả đều không thấy nữa, trên mặt đất chỉ còn lại những đường thẳng đan xen.

Khi nhìn chằm chằm những đường này, lập tức cảm thấy mình phảng phất bị hút vào, choáng váng một lúc, trong khoảnh khắc không còn biết đông tây nam bắc, HạDoan Phương nhíu mày, biết mình là bị cao nhân dùng trận pháp vây khốn.

Trong quân Cổ Hoài Dương... lại có người như vậy?

Nhưng hắn tuy kinh, lại không hề hoảng, đây là trận Tung hoành, HạDoan Phương từng thấy, biết nó nổi danh với những vấn lộ như bàn cờ dưới chân này, chỉ cần tìm ra “tử” trong cục là có thể phá, mất trận của trận Tung hoành lưu truyền tới nay có vị cố định, nhưng mà... dường như đã bị trận chủ sửa đổi.

Hắn ngưng thần nhắm mắt, lẳng lặng đứng trong viện, tay kết thủ quyết khẽ tụng chú văn, bên hông bỗng nhiên bay ra hai sợi xích, lấy hắn làm trung tâm hất ra như quét ngang bát phương.

Mỗi một chút dao động đều nằm trong bàn tay hắn, bỗng nhiên HạDoan Phương mở mắt, một phen nắm lấy sợi xích bay ra, quay phắt đầu nhìn một phương hướng, ánh mắt sắc bén như kiếm ra khỏi vỏ, thấy nơi đó có một quang điểm nho nhỏ, cực nhỏ nhoi, tựa như một con đom đóm chui vào trời đêm xa vời vô biên vô giới.

Sợi xích đuối theo phương hướng ánh sáng kia như có sinh mệnh, chỉ nghe một tiếng vang khẽ, hắn có cảm giác pháp trận ẩn ẩn trói buộc chung quanh bỗng nhiên nhẹ đi, một cơn gió xoáy nho nhỏ cuốn lên từ chỗ đang đứng, mở rộng ra tứ phương, phương cách tung hoành dưới chân đột nhiên vỡ nát, nhưng mà sương mù không tan đi chút nào.

Ngược lại càng nặng nề hơn, vây chặt hắn bên trong, cả tinh không đè xuống, đám sao đó phảng phất đưa tay là chạm được, HạDoan Phương mở to mắt, miệng lại không cảm được kêu lên: “Điều này không thể!”

Đây là trận Thiên phương, trận Tung hoành thuộc địa, trận Thiên phương danh như ý nghĩa, thuộc thiên, trừ phi thiên địa hợp, nếu không thì chẳng ai có thể giăng trận pháp phân thuộc thiên địa vào một chỗ, điều này không hợp lẽ thường!

Bên tai vang lên một tiếng cười khẽ, một giọng thanh niên dễ nghe nói chậm rì rì: “Hạ chương môn, không có gì là không thể.”

HạDoan Phương ngẩng đầu, trông thấy một người trường bào đang ngồi cuối tinh vân kia, trước mặt bày một bộ tinh bàn nho nhỏ, phảng phất trôi nổi trên không trung, cự ly cách hắn muôn sông nghìn núi, là

Thi VôĐoan.

HạĐoan Phương biết, người thanh niên này rất có thể ngay đối diện, chỉ là trận pháp cách trở nên không chạm được mà thôi. Trận pháp vô biên, trong một tắc có thể thành thiên địa tiểu thế giới, đạo lý này mỗi một người nhập môn đều minh bạch, lòng chùng xuống, HạĐoan Phương chấp tay nói: “Không biết có cao nhân ở đây, hổ thẹn hổ thẹn.”

Thi Vô Đoan không tiếp lời, nhìn chằm chằm tinh bàn hào quang quỹ dị kia, hồi lâu mới hỏi: “Hạ chương môn đi tiểu đêm à?”

HạĐoan Phương vờ mờ hôi lạnh, vội nói: “Không sai không sai.”

“Ồ.” Thi VôĐoan nhàn nhạt nhìn túi đồ phía sau hắn một cái, gật đầu nói, “Mang cả một bao giấy to, chắc hẳn tiêu chảy không nhẹ.”

HạĐoan Phương đành nói: “Hổ thẹn hổ thẹn.”

“Không, Thi mỗ hổ thẹn.” Thi VôĐoan cười nói, “Chưa tận nghĩa chủ nhà, ngược lại để Hạ chương môn không hợp khí hậu, tiêu chảy ngay trong đêm, thật sự không phải đạo đãi khách.”

HạĐoan Phương cười ha ha, vừa qua loa lấy lệ vừa nghĩ cách dò xét trận Thiên phương quỹ dị này, trận Thiên phương thực tế chẳng qua là nhốt người ta trong một khu vực nhỏ, lấy một ngôi sao làm mắt trận, phá cũng hết sức đơn giản, chỉ cần tìm được ngôi sao kia, đi theo nó là tự nhiên có thể ra ngoài.

Tuy địa trận và thiên trận xen vào nhau khiến người ta chần động, song vô luận Tung hoành hay Thiên phương, đều là trận pháp khá sơ cấp, vô luận là kiến hay phá, đều không phí nhiều công phu, nhưng...

Khi HạĐoan Phương ngẩng đầu đi tìm sao mắt trận “Tây khởi vô cực xứ, tam thốn nhập nam thiên” trong truyền thuyết kia, lại phát hiện không có— cả không trung giống như một cái mâm cỡ lớn chụp xuống, bảy đại thần tinh nằm nguyên vị, chưa từng lệch hướng chút nào, đi cực chính xác, xung quanh vạn vạn tiểu tinh vận hành xoay tròn, càng không loạn mảy may.

Y là... làm bằng cách nào?

Trong lòng HạĐoan Phương bỗng nhiên dâng lên một chút kính sợ với thanh niên chuyên nói năng bậy bạ này, chỉ nghe Thi VôĐoan nói: “Không biết Hạ chương môn ra đây, ta thấy viện này lớn, không ngờ được bèn ra luyện trận pháp, thật là có lỗi.”

HạĐoan Phương nhìn y, trên mặt không còn thần sắc cười đùa, nghiêm túc nói: “Không dám, thỉnh giáo Thi tiên sinh, thiên địa phân âm dương hai đầu, tự xưng cực trí, thiên trận địa trận làm sao cùng tồn tại?”

Thi Vô Đoan khẽ nói: “Âm cực là dương, dương cực là âm, trận Tung hoành nguyên bản bảy bảy bốn mươi chín hàng, chẳng qua là trên trời đảo ngược, địa vừa chạm cực thì phá, phá tức thành thiên, nói đến không hề khó.”

HạĐoan Phương lại hỏi: “Thế sao này...”

Thi Vô Đoan cười nói: “Sao này là thật.”

Y rút cuộc ngẩng đầu khỏi bộ tinh bàn kia, ngửa mặt lên trời nhìn hướng tinh không sáng chói lại lớn đến mức khiến lòng người sinh ra kính sợ, nói: “Ta vẫn cảm thấy trận Thiên phương này quá ngu xuẩn, hư cấu mấy ngôi sao không thể xoay đến một chỗ, mười đầu ngón tay cũng có thể tính ra cái nào là mắt trận, bèn giản hóa tinh đồ chân chính một phen, dời xuống, Hạ chương môn nghĩ thế nào?”

HạĐoan Phương không hề có cách nhìn, thầm nghĩ người này bưng tinh bàn, chẳng lẽ là đang tính lộ tuyến của cửu thiên phần tinh? Không nhận được nói: “Cái này... làm sao tính rõ được?”

“Tính rõ được.” Thi VôĐoan nói, “Đâu phải là tinh đồ thật sự, chẳng qua bảy thần tinh thêm vài tiểu tinh, toán thuật dùng được, biện pháp ngắn nhất, có sáu mươi bốn thức là đủ.”

HạĐoan Phương ghen lại, cảm thấy trên cổ Thi VôĐoan là thần khí chứ chẳng phải đầu.

Thi Vô Đoan thở dài, y bỗng nhiên nói: “Hạ chương môn, ông nhìn bầu trời này.”

HạDoan Phương chẳng nói chẳng rằng nhìn hướng không trung tay người tạo ra, thần tinh phân bố mây đầu, nhưng đều tự kiềm chế nhau, song lại hài hòa dị thường, phảng phất hàng tỉ năm cũng sẽ không sượt qua nhau một lần.

“Nhìn hiểu rồi chứ?” Thi VôDoan cười hỏi.

HạDoan Phương chần chừ giây lát, mới nhẹ nhàng gật đầu, thấp giọng nói: “Sắp vỡ chưa vỡ.”

“Ta biết Hạ chương môn là người thông minh.” Thi VôDoan tiếp tục nói.

HạDoan Phương không nhận được tiếp lời y: “Thi tiên sinh, để ta nghĩ lại đã.”

Thi Vô Doan cũng thống khoái, nói nghĩ lại liền cho nghĩ lại, vung tay lên, tinh vân lẫn sương mù dày đặc đều không thấy nữa, họ lại về trong tiểu viện yên tĩnh kia, chỉ có hai người mặt đối mặt, Thi VôDoan ôm tinh bàn, quay lưng đi ra ngoài, bỗng nhiên như nhớ tới điều gì, quay đầu nói: “À, đúng rồi, ta biết Hạ chương môn ở đây một mình rất tịch mịch, vì thế đã bảo người đi Hải Cát tiểu giáo tông một chuyến.”

HạDoan Phương lập tức nắm chặt tay.

Thi Vô Doan không hay biết mà nói: “Ít ngày nữa, Hạ chương môn có thể nhìn thấy mấy vị cao đồ kia rồi.”

Nói xong quay người gấp một cái, khoan thai bỏ đi. HạDoan Phương nhìn bóng lưng y, chút kính sợ vừa nãy sớm tan thành tro bụi, chỉ hận không thể bỏ lên giẫm y một vạn phát, nghĩ thầm: “Quả nhiên vẫn là tiểu vương bát cao tử!”

35. Chương 35: Sự Phát

HạDoan Phương phần hận như vậy, vì thế nhất thời nhanh miệng gọi Thi VôDoan lại: “Thi tiên sinh khoan đi, ta có mấy câu muốn nói với người.”

Thi Vô Doan hơi sững sốt quay đầu, hiển nhiên không ngờ Hạ chương môn có khí lượng như thế, nhẫn nhịn không lột da rút gân mình, còn muốn nói mấy câu, y ôm tinh bàn gật gù, chuẩn bị sẵn sàng không có lời hay để nghe, hơi khom người đáp: “Xin Hạ chương môn chỉ giáo.”

HạDoan Phương vừa tức sôi gan vừa thầm nghĩ, tên nhãi này, rõ ràng là lưu manh, còn nhất định làm bộ khiêm khiêm quân tử, thật sự khiến người ta ngứa hết cả răng, miễn cưỡng nhịn xuống rồi mới nói: “Cũng không có gì, vị huynh đệ lúc ban ngày gặp phải trong viện, ta thấy y đáng điệu phong thần tuấn lãng rất đối bất phàm, không biết y là...”

Câu này chưa nói xong, Thi VôDoan vốn cúi mắt liền ngẩng đầu lên, trên mặt chẳng còn thấy mây may tươi cười không đứng đắn hoặc là khách khí lấy lệ, khóe miệng kéo căng ẩn đi lúm đồng tiền nho nhỏ khiến người ta cảm thấy thân thiết, lại có vẻ hơi lạnh lùng.

Biểu cảm ấy khiến tim HạDoan Phương nhảy dựng, không biết vì sao lại cảm thấy mình đã hỏi vấn đề không nên hỏi.

Một lúc lâu mới nghe Thi VôDoan tránh nặng tìm nhẹ nói: “Y là một bằng hữu kết giao hồi nhỏ, thất lạc nhiều năm, hiện giờ vừa gặp lại, qua đây ở mấy hôm đồn chuyện, đa tạ Hạ chương môn vừa ý, nếu như có, Thi mỗ cũng không ngại dẫn tiến một phen.”

HạDoan Phương cười khan xua tay nói: “Không dám làm phiền.”

Rồi hần lập tức thăm dò quan sát biểu cảm của Thi VôDoan một chút – biểu cảm của đối phương chính là mặt không biểu cảm, sau đó hỏi: “Không biết... vị bằng hữu này là lai lịch gì? Ta thấy đáng vẻ vị huynh đài ấy, không hề giống như người tầm thường.”

“À, y là hồ tộc.” Thi VôDoan nói.

“Hồ tộc?” HạDoan Phương khẽ lặp lại một lần, không biết là độc thoại hay cố ý nói, “Hồ là dị thú, trời sinh mê hoặc, trăm năm thành tinh, ngàn năm thông thần, cổ có cách nói ‘vô hồ mị, bất thành thôn’. Nghe đồn hồ tộc tuy đẹp, huyền hóa thành người giống như đức, lại luôn có chút bất đồng, hồ tộc vô luận nam nữ, đại để là mặt trái xoan, mắt hàm xuân sắc, chân mày nhạt, hơn nữa nam tử hồ tộc nam sinh nữ tướng, nam nữ

khó phân. Khi mới biến hóa, đuôi khó mất, trên người có mùi hôi, qua nhiều năm mới đi, hóa thành mùi ngọt ngào...đủ các loại đặc trưng, ta thấy vị huynh đệ kia...”

Thi Vô Đaoan khi nghe xong, cắt ngang lời hắn, dùng giọng điệu nhạt nhẽo nói: “Hạ chương môn không cần lo lắng, y có chừng mực, rảnh rồi vô sự sẽ không đến dự đồng đầu.”

Hạ Đaoan Phương ghen hờn, chỉ thấy Thi Vô Đaoan lại quay người muốn đi, không bỡ ngỡ bỏ sung một câu: “Hỗ tộc đặc trưng rõ ràng, không thể ngờ còn có dị loại như thế, bất quá... ta nghe nói hồ ly sợ chó, cho dù là thiên hồ tu hành ngàn năm, tuy pháp lực thông thiên, nghe thấy chó sủa cũng không nhin được phải tránh lui...”

Thi Vô Đaoan quay đầu, nhìn hắn bằng vẻ mặt cổ quái, kéo dài giọng nghi hoặc hỏi: “Chẳng lẽ... Hạ chương môn tính toán tự mình đi thử một lần... chó sủa?”

Hạ Đaoan Phương: “...”

Cách giây lát, hơi thở ghen ở ngực kia rốt cuộc đã thông, Hạ Đaoan Phương hít sâu một hơi, định lớn giọng quát y một tiếng, nhưng tiếng “ngươi” mới chạm đất, Thi Vô Đaoan đã khoan thai phát tay áo, gấp một cái nói: “Không còn sớm nữa, Hạ chương môn nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải phiên ‘tế sát’ đại nhân hỗ trợ làm việc đây.”

Nói xong quay người đi mất, khiến Hạ Đaoan Phương tức phát ngất.

Bạch Ly là cái gì đây? Thi Vô Đaoan vẫn ôm tinh bàn trở về, trong lòng nghĩ điều Hạ Đaoan Phương vừa nói, hồ tộc chính là đại tộc trong yêu, đặc trưng rõ ràng, người bình thường đều biết, y cũng nhìn ra được, Bạch Ly trưởng thành hơn không ít đột nhiên xuất hiện trước mặt dường như... khác xa hồ tộc.

Nhưng ta từng chính mắt thấy tai hồ của y, Thi Vô Đaoan thầm nghĩ.

Y lảng máng nhớ tình cảnh lần đầu tiên nhìn thấy Bạch Ly, Bạch Ly hồi nhỏ quả thật có khuôn cằm nhỏ nhắn hơi nhọn, đôi mắt hoa đào linh động, tuy rằng bản thân vô tri vô giác nhưng mặt mày tự thành mỹ sắc.

Nhưng mà Bạch Ly hiện tại, tuy rằng đường nét chưa đổi, ngũ quan diện mạo mang máng, khí chất lại sai lệch quá nhiều, loại... cảm giác lạnh liệt thậm chí hơi âm trầm đó, thật sự vẫn là hồ ly sao?

Chẳng lẽ huyết thống hồ tộc không đủ mạnh, ở trong thân thể y bị một nửa khác áp chế mất?

Nhưng điều đó chẳng liên quan gì đến mình.

Thi Vô Đaoan tự mình an ủi, lại không ảnh hưởng việc y ần ần có cảm giác bất an, phảng phất có một số chân tướng muốn ra, y không muốn nghĩ sâu, dường như là bản năng xu lợi tị hại vậy.

Đường dài canh khuya, y bỗng nhiên cảm thấy hơi mệt mỏi.

Một người, cho dù giỏi tính kế hơn, lòng dạ sâu hơn, cũng sẽ có nhất thời giây lát như vậy, chờ mong một số chuyện đơn giản mà khoái lạc. Nhớ tới một bằng hữu thuần túy, không hề khúc mắc uống mấy vò rượu ngon, chúc say mình, lòng không phòng bị chống vó đánh một giấc.

Y đốt sợi tóc kia của Bạch Ly, lỡ mất một cơ hội tìm đến ngọn nguồn.

Nhưng không phải tất cả đều nên bị tìm đến ngọn nguồn, trong cuộc đời luôn phải có một hai người như thế, có thể không cần độ lượng đủ kiểu, chẳng qua gặp gỡ liền cười.

Huyền Tông không về được, Thương Vân cốc sớm chẳng còn sự phồn hoa thuở trước, hiện nay sót lại chỉ có một mình Bạch Ly.

Thi Vô Đaoan lác đác quay về viện, phát hiện ánh đèn trong phòng Bạch Ly còn chưa tắt – mỗi ngày y chưa về ngủ, Bạch Ly sẽ không tự mình ngủ trước, dường như phải đợi một tín hiệu của mình, người bên này nằm xuống thì bên kia mới thôi đèn theo.

Thi Vô Đaoan thở dài, lòng nói Tiểu Ly Tử là cái gì đều không quan trọng, dù sao bản thân y cũng chẳng nhìn ra đối phương có sai lầm gì, chỉ là ngứa ngáy như vậy thật sự... khiến người ta khó mà chịu nổi.

Đồ đệ bị người ta nắm trong tay, bản thân HạĐoan Phương thần thông quảng đại hơn cũng chẳng dám manh động, thế là cả ngày độ sức với nữ thi, ngay cả ăn cơm uống nước cũng không rời giây lát, như phải tìm ra hoa trên thân nữ thi.

Cố Hoài Dương Cố huynh đệ hồi nhỏ lấy phương pháp thần quỷ không biết nào đó thiếu hẳn vô số tình “bán ngô”, sau khi truyền lệnh binh đi rồi lại trở mặt, không thêm tìm “ân nhân” thuở trước chấp nỗi tình cảm nữa. Cả ngày bận rộn chuẩn bị nghênh đón đốc quân đại nhân.

Đốc quân là quan viên triều đình phái tới trông nom để họ đường gây chuyện, lúc đánh nhau ngoan ngoãn ra trận, đến cùng trừ vệ đội của bản thân thì còn có quân hưởng lương thảo phong thưởng vân vân.

Phong thưởng những kẻ nhà quê không đủ no mà tạo phản này, để họ yên tĩnh chút, nên làm gì thì làm, dù sao cũng tiết kiệm hơn cho người đánh họ khắp nơi.

Vị đốc quân đại nhân này thành củ khoai lang phồng tay, bản thân Cố Hoài Dương cùng với đám huynh đệ thích cướp phú tề bản rất muốn giữ lại thứ đốc quân đại nhân mang theo, sau đó xử lý người – tiền chuộc cầm, còn lại tự nhiên là giết con tin. Nhưng để chứng tỏ với triều đình mình hoàn lương rồi không hề tạo phản nữa, Cố đại tướng quân nắm tướng quân ấn còn chưa nóng kia, theo lý trí bảo với các vị huynh đệ mài đao, đốc quân đại nhân không phải gà vịt thịt cá, tùy tiện làm thịt là phải xảy ra chuyện.

Cho nên Thi VôĐoan ra một chủ ý: “Luật lệ bằng sắt nhân tình nước chảy, quan ty to mà bạc cũng to không kém, nếu đốc quân đại nhân không lơ là nhiệm vụ, chỉ cho thấy hấn còn chưa được ăn no.”

Chuyện kiểu này Thi VôĐoan dường như đã thông thạo, vì thế Cố Hoài Dương vung bút, đem đại quyền tài chính toàn quyền giao cho y.

Mấy năm ấy trên Cửu Lộ sơn, Thi VôĐoan đã học được cẩn thận từng li, nghe lời nghe âm, sau vài ba lần thử, y đã học được yếm tiệp linh đình, kéo bè kết bọn.

Đường như có thiên phú với hết thảy.

Mỗi ngày khi quay về chỗ mình ở, Thi VôĐoan đều cảm thấy rất khó chịu, mặc dù có người nấu canh giải rượu cho y không đến mức mơ mơ màng màng như ma men nhưng y vẫn rất khó chịu.

Có thể là rượu quá lạnh, có thể là người trên bàn cơm làm y mất ngon.

Cho nên ngày hôm đó, khi đi ngang qua phòng Bạch Ly, thấy ngọn đèn kia vẫn sáng, y liền không nhịn được đi gõ cửa.

Bạch Ly mở cửa trông thấy Thi VôĐoan nồng nặc mùi rượu tựa lên khung cửa, vành mắt hơi đỏ, sắc mặt lại rất trắng, giống như khung cửa y dựa vào tự mình biết chuyển động, Bạch Ly chỉ cảm thấy y lảo đảo như thể phải lảo đảo bất cứ lúc nào, liền đưa tay ôm lấy y, khá bất đắc dĩ hỏi: “Sao lại uống thành thế này?”

Thi VôĐoan vịn y, tự mình ngồi phịch xuống ghế, nhào lên bàn như không xương, rót cho mình một chén trà, đầu óc vừa này còn phân rõ đông tây nam bắc muộn màng thành một đồng hồ, Bạch Ly nói chuyện với y, giọng nói ấy từ tai vào óc phảng phất phải đi mất mười vạn tám ngàn dặm, hỏi cả buổi mới đáp một câu.

“Đốc quân mở tiệc.” Thi VôĐoan nói nhỏ, sau đó nhú mồm, “Nước lạnh thật.”

Bạch Ly nắm cả chén trà lẫn tay y, giây lát Thi VôĐoan liền thấy đầu ngón tay ấm áp, hơi nóng từ trong chén bốc ra, Bạch Ly nói khẽ như dỗ trẻ: “Nóng rồi, người uống đi.”

Thật sự nóng rồi, rất thần kỳ. Thi VôĐoan biết mình đã say, miễn cưỡng không chế thần chí để mình đừng nói bậy, đừng nát rượu, nhưng không khống chế được biểu cảm, Bạch Ly trông thấy y cười ngây ngô với chén trà bốc hơi nóng cả buổi, sau đó chẳng biết làm sao mà lại nhú mồm.

Bạch Ly đành hỏi: “Lại sao nữa?”

“Ưm.” Thi VôĐoan một lát sau mới nói, “Khó chịu.”

Bạch Ly sững sốt, vội vàng kéo cổ tay y qua: “Sao rồi?”

Thi VôĐoan không nói gì, chỉ hơi khom người ôm bụng, cảm thấy dạ dày quay cuồng không ngừng, muốn nôn mà chẳng nôn được thứ gì.

Bạch Ly hỏi: “Uống canh tỉnh rượu rồi à?”

Thấy y gật đầu, Bạch Ly bấy giờ mới nhú mày, đưa tay vén tóc y thử trán một chút, sau đó đứng dậy nói: “Người ngồi đây một lúc, ta đi xem nhà bếp có cháo không rồi hâm một bát mang cho người.”

Thi Vô Đao ngoan ngoãn gật đầu, hơi mơ hồ nhìn Bạch Ly đẩy cửa đi ra ngoài, bản thân ngồi đó, trong lòng trì độn nghĩ, rất hiền huệ...đáng tiếc chẳng phải vợ ta, ôi!

Y càng ngồi đó càng khó chịu, cảm giác buồn nôn trào lên từng đợt, rốt cuộc Thi Vô Đao không nhịn được nữa, lảo đảo đứng dậy, nhào vào trong viện, vịn đại thụ bắt đầu nôn thốc nôn tháo, nôn trống hết dạ dày, lúc này mới cảm thấy thân tâm phẳng phất thả lỏng, dễ chịu hơn không ít.

Ánh mắt hơi tỉnh táo hơn, y vịn cây đứng thẳng, đang định tìm nước súc miệng, chính lúc này vớ ngắc đầu nhìn thoáng qua chỗ mình ở, phát hiện trong gian phòng không người kia phát ra một luồng sáng màu xanh.

Là tinh bàn?

Thi Vô Đao chần chờ một chút rồi quay về phòng mình, tháo tinh bàn treo bên cạnh giường, chỉ thấy bên trên vươn ra một sợi tơ mảnh, dường như tránh né sợ hãi cái gì đó, nhẹ nhàng thò đến một phương hướng rồi lại rút trở về. Thi Vô Đao ngưng tụ thị lực, theo đại môn rộng mở nhìn ra bên ngoài, ban đầu không hề phát hiện có gì bất đồng, một lúc lâu mới miễn cưỡng nhận ra nơi đó lại bốc lên một cụm hắc khí nhỏ.

Là cái gì?

Y nghĩ thầm trong lòng, chắc là uống nhiều làm việc không cân nhắc gấp đôi, thế là không cầm được lòng mà đi qua.

Sau đó vòng qua tường viện, y nghe thấy một người đang nói, là Bạch Ly.

36. Chương 36: Bí Mật

Bạch Ly hung tợn nói: “Cút!”

Thi Vô Đao lúc này đến hơi gần, đầu óc vốn còn lơ mơ bị một câu quát thấp như vậy làm cho tỉnh táo đôi chút, ngũ tạng dường như cũng run rẩy theo. Y cẩn thận ẩn nấp sau một gốc đại thụ, nhớ tới một số người tu vi cao thâm có thể pha lẫn “ý” trong ngôn ngữ, có kẻ có thể mị hoặc tâm trí người ta, có kẻ có thể chấn nhiếp đối phương.

Bạch Ly nói chuyện với y xưa nay đều nhỏ nhẹ như một tiểu tức phụ, giống như sợ bị người khác nghe thấy, Thi Vô Đao lại chưa bao giờ nghe giọng điệu như vậy.

Tiểu tử này trước mặt một bộ sau lưng một bộ sao, Thi Vô Đao khá thú vị thầm nghĩ, tính toán xem thử là ai chọc y.

Song tuy rằng tò mò muốn làm chút chuyện nghe lỏm không nhập lưu, y cũng biết mình mấy cân mấy lạng, đầu dầm tùy tiện lại gần, ngấm ngấm một chút rồi vươn tay, chỉ thấy trong tay áo rộng thùng thình nhô ra một sợi tơ mảnh, chính là tinh ti trên tinh bàn, nó im lặng trượt ra ngoài, rơi xuống mặt đất, chui tọt xuống đất như có sinh mệnh, sau đó càng lúc càng dài.

Thi Vô Đao cẩn thận ngón tay, để một đầu tinh ti, huyết châu li ti trong khoảnh khắc liền bị ngấm vào, trên tinh ti lộ ra một chút ánh sáng mỏng manh, sau đó một cái bóng mơ mơ hồ hồ to bằng bàn tay hiện lên trên sợi dây.

Thi Vô Đao trông thấy rõ ràng, Bạch Ly tay bưng một cái khay, có lẽ là thứ kiếm từ nhà bếp, hai người đứng đối diện – không, một kẻ trong đó đâu phải người, mềm nhũn nổi trong không khí. Tuy không thấy rõ sắc mặt họ nhưng cũng có thể cảm giác được bầu không khí giương cung bạt kiếm kia.

Chỉ thấy Bạch Ly cười lạnh một tiếng, khôi phục âm điệu nhẹ nhàng, nhưng trong ngôn ngữ lại phiếm sát ý lạnh lẽo, y nói: “Ta trái lại không biết, khi nào thì hành tung của ta cần bị các người nắm giữ.”

Thứđến kịt như trang giấy kia dường như sợ hãi, bay ra sau một chút, người bên cạnh lại đứng đó không hề nhúc nhích, trầm giọng nói: “Ma quân du lịch lâu ngày chưa về, Nhan đại nhân có chút quan tâm, đặc biệt mệnhcho bọn thuộc hạđến tìm kiếm.”

Thần sắc vốn tò mò cùng lòng bông của Thi VôĐoan khi nghe thấy hai từ“Ma quân” và“Nhan đại nhân”, nháy mắt rút hết toàn bộ, trên khuôn mặt nguyên bản đã hơi tái nhợt càng không thấy mảy may huyết sắc.

Nhan đại nhân... Nhan đại nhân?

Y lập tức nhớ tới Nhan Chân thái độôn hòa nhưng cao cao tại thượng kia trên Cửu Lộc sơn năm ấy, chẳng lẽ là hắn? Bạch Ly có thể có quan hệ gì với hắn?

Bạch Ly nói lạnh băng: “Người trở về nói với Nhan Chân, hắn quá rộng rãi rồi.”

Quả nhiên là hắn!

Trong lòng Thi Vô Đoan bỗng sinh ra một suy đoán tựa có tựa không, khiến y cảm thấy như nuốt một tảng đá lạnh băng, dạ dày vốn đã đau đớn khó chịu càng thêm nặng nề.

Vì sao Vạn ma chi tông lại bị nứt? Vì sao Bạch Ly sau khi rơi xuống lại có thể ra đây lần nữa? Y dựa vào cái ghế một lần nữa xé mở Vạn ma chi tông? Hoặc giả...

Người nọ đứng đối diện Bạch Ly thở dài khe khẽ, nói: “Thỉnh Ma quân lấy đại cục làm trọng, cho dù không vì người khác, chẳng lẽ ngài không muốn lấy lại... thứ vốn thuộc về ngài?”

Bạch Ly không nói gì, khí tức quanh mình phảng phất lại u ám hơn một chút.

Thi Vô Đoan đầu óc trống rỗng nghe kẻ chẳng biết là thân phận gì khuyên giải: “Tiểu nhân biết, Ma quân tự nhiên là pháp lực vô biên, nhưng mà dân gian còn có cách nói ‘nghệ nhiều không nặng người’, huống chi pháp vô bờ bến, Ma quân chẳng lẽ không muốn lên một tầng nữa? Ngài phải chẳng có thể đi đến nơi xa hơn, cùng một nhịp thở với quốc vận Đại Càn ta, những chuyện khác đều là nhỏ, ngài ngắm xem, với năng lực của ngài trước mắt, ai dám nói một chữ‘không’ với ngài? Chuyện trên đời, cái gì cũng có thể mua bằng tiền, tiền không mua được thì cướp, cướp cũng không được thì còn có thể cưỡng bức lợi dụ, có cái gì không cưỡng bức lợi dụđược?”

Người nọ dừng lại, cẩn thận đánh giá sắc mặt Bạch Ly một chút, thấy không hề có nhiều bất ngờ hơn, lúc này mới tiếp tục thành khẩn nói: “Có tiền là người năng lực đệ nhất đẳng, có thủđoan có thể cướp là người năng lực đệ nhịđẳng, người năng lực đỉnh cấp là có thể‘cưỡng bức lợi dụ’, sử thiên la địa võng, khiến người khác không nơi để lui mới là‘bức’, lấy được ra trắng sao, mọi việc không thể không làm, đây mới có thể gọi là‘dụ’, tiểu nhân nói một câu không xuôi tai, với năng lực của ngài trước mắt, chỉ có thể xem như người đệ nhịđẳng...”

Bạch Ly hừ lạnh một tiếng.

Người nọ lại không sợ hãi, dường như biết lời mình nói đã có tác dụng, chỉ nói: “Trong lòng Ma quân cũng nắm được, không nên vì nhỏ mà mất lớn, chủ thứ phải phân rõ mới tốt, nếu một ngày kia ngài có thể thành người năng lực đệ nhất đẳng, trên đời này muốn gìđược nấy, thích làm gì thì làm, còn chi phải nhọc lòng, nóng vội truy cầu?”

Thi Vô Đoan ở bên nghe lan man thăm nghĩ, nói thật sự quá có đạo lý.

Trước mắt y đã hoàn toàn minh bạch, Vạn ma chi tông kia bắt đầu nứt ra, ấy là bởi vì Nhan Hoài Phác đốt đèn gây nên, từđó kết nhân quả— vì sao Bạch Ly có thể một lần nữa rời khỏi Vạn ma chi tông?

Hút kẻ gọi là“phụ thân” kia có lẽ chưa đủ, phải có người làm phép cùng y nội ứng ngoại hợp.

Bảy mươi năm mượn mệnh, mượn tới quả thật là mệnh kéo dài hơi tàn, vạn dặm giang sơn thoi thóp, thả Bạch Ly ra khỏi Vạn ma chi tông, dùng nhân quả liên lụy của Ma Tông và sơn đấng để bồi dưỡng vận số của long ý hoàng gia rách nát kia.

Thi Vô Đoan bỗng nở nụ cười im tiếng, cảm thấy Nhan Chân thật đúng là một nhân tài.

Y nhìn Bạch Ly mông lung trong sương mù mông lung, cổ họng bỗng nhiên khô khốc – Tiểu Ly Tử...

Bạch Ly rất lâu không lên tiếng, qua một lúc mới khoát tay, nói trầm trầm: “Trở về nói với đại nhân nhà người, ta tự có chừng mực.”

Sát ý lạnh lẽo thấu xương không thấy đâu nữa, người nọ đối diện không hề nhiều lời thêm, cúi người hành lễ rồi im lặng dẫn bóng đen như trang giấy kia lui ra.

Người nọ dường như giỏi sát ngôn quan sắc, nghe giọng điệu tự nhiên biết lời mình nói đã thuyết phục được Bạch Ly.

Thi Vô Đoan cũng giỏi sát ngôn quan sắc, nghe giọng điệu, tự nhiên biết...

37. Chương 37: Lựa Chọn

Cố Hoài Dương kỳ thật đã tắt đèn đi nghỉ, đang nửa ngủ nửa tỉnh, liền bị tiếng đập cửa đánh thức.

Hắn dụi mắt, khoác áo ngồi dậy, không biết là ai đêm hôm đến tìm, nghe thấy tiếng gõ cửa dường như chẳng gấp lắm, không như là có chuyện lửa sém lông mày nhất định phải nói ngay nửa đêm.

Hắn mở cửa, trông thấy Thi Vô Đoan cúi đầu đứng đó, sắc mặt rất khó coi, tay ôm bộ tinh bàn thân thần quý quý kia, người lại ỉu xiu, phong vũ phiêu dao đứng trong bóng đêm, phảng phất chuẩn bị cắm đầu xuống đất bất cứ lúc nào, trong nháy mắt Cố Hoài Dương còn cho rằng y đang mộng du lang thang khắp nơi không hề thức.

Hồi lâu, đôi mắt Thi Vô Đoan mới dần xoay một chút, như một vật sống bình thường mở miệng thấp giọng nói: “Đại ca.”

“Chuyện gì thế này?” Cố Hoài Dương khó hiểu.

Cái miệng chim bình nhật thao thao bất tuyệt kia của Thi Vô Đoan như thể đột nhiên bị câm, y đứng đó chẳng nói chẳng rằng hết như khúc gỗ. Cố Hoài Dương không rõ nguyên cớ, lại không thể để y đứng bên ngoài hóng gió lạnh thấu xương, liền phát tay gọi vào, Thi Vô Đoan ngoan ngoãn theo vào.

Cố Hoài Dương lại nói: “Ngồi đi.”

Y liền yên ổn ngồi xuống, như con rối gỗ có khớp biết hoạt động.

Cố Hoài Dương đi nằm đã một lúc, trong phòng sớm hết nước ấm, cũng không chiều đãi y, lại hỏi một lần: “Người làm sao vậy?”

Thi Vô Đoan nghe tiếng ngẩng đầu, nhìn chằm chằm chén trà trên bàn, ánh mắt ấy lại khiến Cố Hoài Dương hơi nổi da gà, chỉ cảm thấy chén trà sắp bị mắt y nhìn xuyên. Cố Hoài Dương nhận ra Thi Vô Đoan không bình thường lắm, còn nghĩ thấy mùi rượu nồng nặc, cho rằng y uống say, dưới ánh nến mờ mờ cùng Thi Vô Đoan trừng nhau giây lát, rốt cuộc không nhịn được thò một ngón tay chọc chọc Thi Vô Đoan, hỏi: “Người... còn biết ta là ai chứ?”

Thi Vô Đoan nói: “Đại ca.”

Ồ, còn nhận được người kia – Cố Hoài Dương đánh giá, lại hỏi: “Uống say à?”

Thi Vô Đoan dừng một chút, chậm rãi gạt đầu rồi nói: “Hơi quá chén.”

Cũng coi như tỉnh táo, thế lại bị làm sao đây?

Cố Hoài Dương hồ nghi nhìn y, hẳn quen biết Thi Vô Đoan đã mấy năm, trong lòng biết người thanh niên này thoát nhìn bị thịt, đầu óc dường như chẳng có cái gì, nhưng kỳ thật ngoại trừ lúc ăn, tình cảm xưa nay khá nội liêm.

Trên mặt y luôn có thể bảo trì một đoạn trống khiến người ta tức đến ngứa răng, nhưng họ biết y không hề thật sự mù mờ.

Thấy y không nói gì, Cố Hoài Dương cũng im lặng, gạt hoa đèn, để ngọn lửa kia lớn hơn, sau đó quay đầu ngáp một cái, hết sức kiên nhẫn bồi y ngồi không.

Chẳng biết qua bao lâu, ngón tay Thi VôĐoan vẫy thức duỗi trên bàn mới cong lên, nắm thành một nắm đấm, y bỗng nhiên mở miệng, nhưng không phát ra tiếng, Cố Hoài Dương không nhận được thò đầu qua hỏi: “Cái gì?”

Sau đó Cố Hoài Dương đã nghe rõ, y nói chính là: “Ta không sai.”

Khoảnh khắc ấy Cố Hoài Dương thậm chí cảm thấy y lộ ra một chút phần nộ, tựa như tuổi tác chân thật của y – chưa từng giấu giếm và kìm nén nhiều, nghĩ cái gì đều hiện ra mặt, tựa như một thiếu niên giận dữ có một chút không cam lòng.

Qua giây lát hần mới nghe thấy Thi VôĐoan ngắt từng chữ lặp lại lần nữa: “Ta không sai.”

Cố Hoài Dương ngó ra, trong lúc này một cơn gió nhẹ vừa vùn cuốn vào từ khe cửa chưa đóng chặt, làm ánh nến chập chờn.

Thi Vô Đoan giật mình, phục hồi tinh thần, nhãn châu động đậy, một tia sáng nhanh chóng lóe qua, kếu lập tức quy về bình tĩnh.

Sau đó y đứng dậy, dùng giọng nói luôn chậm hơn người thường một chút mà bảo: “Ta say rượu thất thố, làm lỡ việc nghỉ ngơi của đại ca.”

Đây là triệt để tỉnh táo rồi, Cố Hoài Dương khá tiếc nuối thầm nghĩ, vì thế nói: “Tiểu lục, nhớ hồi đó mới kết bái đại ca từng nói gì chứ? Tất cả đều là người một nhà. Người xem, lão ngũ là người nóng tính, mỗi khi có chuyện không hài lòng, đều phải ồn ào với người một phen. Người cũng có thể giống hần, khi có gì luẩn quẩn trong lòng hay không vui, cứ nói một chút với đại ca, ta có thể để người kêu phí một tiếng ca sao?”

Thi Vô Đoan nhận lời: “Vâng.”

Cố Hoài Dương thấy y lại là bộ dáng lợn chết không sợ nước sôi kia, rõ ràng là chẳng muốn nói gì, vì thế đành thở dài bảo: “Người gần đây cũng vất vả rồi, về nghỉ ngơi sớm đi.” – Tiểu tử thói này vẫn lạch như rùa.

Mãi đến rất lâu về sau, Cố Hoài Dương hồi ức ba chữ “Ta không sai” nghe từ miệng Thi VôĐoan trong cái đêm giá lạnh ấy, mới đột nhiên phát hiện, bọn họ từ tiểu lục cho đến Bạch Ly, Nhan Chân, thậm chí những người đã chết, hoặc là chưa từng rời khỏi ấy, kỳ thật đều bị vây trên tể đài của câu đường như kỳ ngữ này, chẳng ai xuống được, chẳng ai động đậy nổi.

Dần dà, ba chữ này phẳng phát biến thành một miếng vá to tướng trên hòn phách của họ, một khi bóc ra, hòn phách những người này đều thành một bộ dáng – trống hoác.

Sáng sớm hôm sau, Cố Hoài Dương còn hơi lo lắng đặc biệt kêu người đi xem Thi VôĐoan thế nào rồi, kết quả người nọ giấy lát sau chạy về báo lại, nói sáng sớm y đã kéo vị bằng hữu ở trong viện kia ra ngoài, bảo lái xếp hàng mua bánh thỏ của Nam thành, còn lôi cả Lục Lộ con gái Lục Văn Châu, Lục tam ca không tìm thấy con, đang mài dao.

Giờ lại tốt rồi – vì thế Cố đại tướng quân mới đi nhậm chức tâm tình nhẹ nhàng nên làm gì thì làm.

Ý chỉ trong triều từng cái hạ xuống, đã bị chiêu an, cầm quân lương, thì phải làm việc cho bên trên, ít nhất phải bảo vệ một phương bình an, bình thường vô sự, thường xuyên nhận được những nhiệm vụ linh tinh như tiểu phẩm xung quanh Hải Ninh, dọn dẹp một số lưu khấu.

Trước mắt quân Khăn Đỏ đã cứng cánh, không cần nịnh bợ thổ phỉ trên núi nữa, liền lắt mình biến hóa, làm việc cướp bóc sơn phỉ thanh tẩy đỉnh núi, Lục tam ca và Mạnh Trung Dũng một phụ trách giết một phụ trách cướp, thứ cướp được sau khi do Cố đại tướng quân xem qua, cho Thi Vô Đoan thống nhất điều phối, lấy đủ lợi ích cho đốc quân, phần lớn giấu cho các huynh đệ ăn thịt, phần nhỏ nộp lên triều đình, hồng biểu chiến công.

Dọn dẹp lưu khấu thì là nhiệm vụ của Lý Như Sương, đối với kẻ nguyện ý quy thuận, Lý tứ nương cũng rất ôn nhu, báo cáo danh sách, đăng ký tên tuổi quê quán, biên vào quân Khăn Đỏ, về sau chỉ cần nghe lời là có ăn có uống, dù bất hạnh hy sinh, trong nhà bất kể là có mẹ già bảy mươi hay trẻ nhỏ gào khóc, sau này đều có bảo đảm, đối với kẻ không nghe lời khăng khăng xoáy vào ngõ cụt muốn chết, Lý tứ nương cũng có một sở trường có thể đối phó – trên thực tế nàng bình sinh chỉ có hai sở trường, một là đặc biệt giỏi nấu ăn, một là đặc biệt giỏi chém người.

Thi Vô Đaoan một vai gánh khi trên mị dưới, những chuyện hồi lộ dính lúu, đả thông máu chốt.

Đám Cổ Hoài Dương cứ thế ổn định ở Hải Ninh, lại khá có dáng vẻ như phải ở lâu dài, tận tụy làm “quan địa phương”. Lâu dần Bạch Ly lại bắt đầu hoài nghi, ngày đó y thông qua Thủy kính nhìn thấy Thi VôĐaoan và Cổ Hoài Dương đối thoại, phải chăng đã hiểu lầm gì rồi, người tạo phản nên an phận như vậy sao?

Y còn phát hiện, Thi VôĐaoan tuy rằng vẫn bận đến mức cả ngày không thấy bóng dáng, song mỗi bữa quay về, chỉ cần thấy y còn chưa tắt đèn, nhất định phải nói chuyện với y một lúc, uống một vài chén. Chợt được rồi rã còn kéo y ra ngoài đi dạo một hồi.

Vùng Hải Ninh không lớn, lại có không ít nơi để đi, trước mắt đều về Cổ Hoài Dương quản, gần có thành Cổ Cát, xa có An Khánh trường phố, nếu là khoái mã đều có thể đi về trong một hai ngày.

Thi Vô Đaoan giống như hoàn toàn không nhớ đến ấy từng thấy và nói những gì, chẳng hề khúc mắc mà dẫn Bạch Ly đi khắp Hải Ninh, có khi là hai người bọn họ, có khi dẫn Tiểu Lục Lộ cùng mấy tiểu tử choai choai đồ đệ HạĐaoan Phương.

Mấy tiểu đồ đệ của Hạ chương môn ngồi xe hơn nửa tháng mới được đón đến, đủ thấy Hải Cát tiểu thừa giáo tông thạc quả cận tồn này thật sự là cùng đồ mặt lộ rồi, Thi VôĐaoan thấy ba tên nhóc tư chất đều bình bình, chưa lớn tuổi, lớn nhất chẳng qua mười ba mười bốn, dáng vẻ nuôi ở thâm sơn không biết việc đời.

Sa sút như thế, không người nổi nghiệp, cũng khó trách HạĐaoan Phương mọi việc đều nhìn trước ngó sau. Đám nhóc con dễ đối phó hơn tên cáo già HạĐaoan Phương kia nhiều lắm, gấp mặt cho mấy viên kẹo, ra ngoài mang về bọc bánh ngọt, vẻ mặt ôn hòa một chút là ngoan ngoãn vô cùng – dù HạĐaoan Phương lệnh không cho phép tiếp xúc với tên Thi VôĐaoan rắp tâm hại người này, đáng tiếc không hề hiệu quả.

Ngày qua ngày, lại qua năm, rồi vào xuân, mắt thấy cỏ cây vạn vật đều một lần nữa mọc lên, thời tiết chậm rãi nóng hơn. HạĐaoan Phương chẳng đi được nữa, thời gian dài, chắc là bởi vớ thoải mái, hoặc duyên cớ bởi vì ba đồ đệ, thái độ của hắn lại hơi dịu đi.

Sống hài lòng nhất phải thuộc Bạch Ly, dù Thi VôĐaoan tận tâm tận lực làm việc giúp người gọi là “đại ca” kia, khiến lòng y rất không thoải mái, nhưng sau khi nghe nói chuyện Cổ Hoài Dương đã đính hôn, lập tức phải cưới một cô vợ vào nhà, nét mặt Bạch Ly rõ ràng dịu đi không ít, thấy Cổ Hoài Dương sẽ nhẹ nhàng gạt đầu chào hỏi một câu chứ không còn một mực lạnh băng dùng ánh mắt lạnh lẽo theo dõi hắn nữa.

Đại khái Cổ Hoài Dương trời sinh thập phần có tâm đắc với chính vụ và quân vụ, sau khi an ổn ở quận Hải Ninh, chẳng qua nửa năm, Hải Ninh lại như có thần trợ, không những chưa hề bị chiến loạn ảnh hưởng, ngược lại ngay ngắn rõ ràng. Nhân số quân Khăn Đỏ ban đầu lại được hắn mở rộng ra ba bốn lần có dư, thao luyện không nghỉ, còn thường xuyên có cơ hội ra cướp một đỉnh núi, lấy chiến nuôi chiến, lấy binh nuôi binh.

Vùng Hải Ninh núi vây quanh, bình nhật lúc không đánh trận, luyện binh rồi rã, Cổ Hoài Dương còn tự mình dẫn hộc đi mở núi, mở núi liền có ruộng, một mặt dần xếp thu lưu người nhà của quân Khăn Đỏ, nói người cày cấy có ruộng, một mặt cũng lấy đây nuôi binh – quân lương triều đình không nuôi được nhiều tư binh như vậy của Cổ Hoài Dương.

Không biết là vì sao, mấy năm nay trong thiên tai nhân họa, tuy rằng vô luận hạn lụt, Hải Ninh đều không coi là khu tai nặng, nhưng mùa màng cũng chẳng thấy tốt mấy, song năm đầu Cổ Hoài Dương phong tướng, năm thứ hai quận Hải Ninh liền mưa thuận gió hòa đến thần kỳ.

Lại đến cuối năm, trong triều phái Ngự sử tuần tra, khảo hạch chính tích của quan viên các nơi, Ngự sử nhìn thấy Hải Ninh giảng đèn kết hoa náo nhiệt dị thường, lại thêm Thi Vô Đaoan dúi lợi cho, vừa ăn vừa cầm, ở nửa tháng, Ngự sử đại nhân mới vừa lòng thỏa ý mà đi, kết quả trong khảo hạch chiến tích năm này, các vị đại nhân tuần phủ tổng bình, phẩm cấp nghiêm ngặt rõ ràng các nơi, lại không ai thành tích tốt bằng “tướng quân” dở ngô dở khoai dựa vào chiêu an trong tiểu quận biên thùy này.

Cũng thành một câu chuyện cười kinh điển năm ấy.

Qua năm, Córdại tướng quân rút cuộc mãn nguyện cưới con gái của vương khác họ Triệu Hồng Lư quận Hồ Dương lân quận Hải Ninh.

Hồ Dương vương danh tướng khai quốc, vương vị nhiều đời truyền thừa, lẽ ra con gái là có tư cách tuyển vào cung làm nương nường. Nhưng khi truyền đến đời Triệu Hồng Lư, chút nghĩa trung quân vào sinh ra tử vì hoàng gia của tổ tông đã sớm chết trong huyết mạch, Triệu Hồng Lư là kẻ không an phận thủ bên Nam Hải, ngoài mặt là trấn thủ, trong tối không biết nuôi bao nhiêu tư binh, chỉ chờ đục nước béo cò.

Nhưng tuyệt đối chưa từng nghĩ phải gả con gái cho Hoàng đế lão đầu tử choai choai không biết khi nào sẽ bị người ta xử lý, tìm kiếm một vòng, phát hiện mình và Cố Hoài Dương thập phần ngư tâm ngư mã tầm mã, lại nhắm vào địa phương biến thành phong thủy bảo địa trong tay Cố Hoài Dương, vì thế thống khoái gả con gái cho, tính toán tương lai nếu tiếp tục hợp ý sẽ làm ông tể, nếu một ngày kia không hợp ý nữa thì tùy thời đoạt lấy cả địa bàn của nữ tể.

Nhưng vô luận lão đầu tử họ Triệu tính toán thế nào, hôn lễ là lang tài nữ mạo mọi người vui mừng.

Nhân hỉ khánh cuối năm, mười dặm hồng trang rải trên tuyết địa, Hải Ninh vui mừng như thể một chốn đào nguyên.

Ngay cả Bạch Ly cũng thay tấm áo bào màu trắng mặc thường niên, dưới sự chỉ chỉ điểm điểm của Thi VôDoan, không biết lục từ đâu ra một kiện trường y viền vàng, còn thập phần chân tâm thành ý tặng lễ mừng – y thật sự rất vui vì Cố Hoài Dương cưới vợ.

38. Chương 38: Đại Hôn

Thi Vô Doan ban đầu còn giống người mà thay Cố Hoài Dương đến cửa tiếp khách khứa tới lui, văn nhã hàn huyền với các tân khách xem lễ, an bài lễ đơn và chỗ ngồi rất đầu ra đấy. Ngôn hành cử chỉ không đâu không đúng, nghênh đến tiền đi, thoạt nhìn thập phần có tài.

Hiện trường vệ đội, người chủ trì, đại lễ tiểu lễ, cũng đều chu đáo, không sót một điều, trật tự rõ ràng.

Cố Hoài Dương dẫn quân Khăn Đỏ vào ở Hải Ninh đã một năm rưỡi có thừa, nơi này phẳng phất hình thành một vòng lợi ích mới – thương nhân, địa chủ, thương hội địa phương, đốc quân cùng với một nhóm phó quan trong triều, thậm chí khách từ Hồ Dương, không ai không dính dáng, phức tạp khó phân, như một tấm lưới thật lớn – mà người dệt tấm lưới này, chính là Thi VôDoan.

Y phí hết tâm cơ dệt ra tấm lưới như vậy, động một sợi thì không chỉ một phương tổn thất, khiến quận Hải Ninh như thùng sắt thành một vùng nước đục người bên ngoài không thể nhìn xuyên, thời gian này vô số lần dờ tường đồng bổ tường tây, làm khó cho y bổ vô cùng tinh tế không hề lộ mối.

Việc này người khác có lẽ không rõ lắm, Cố Hoài Dương xác thực biết được. Vì thế Cố Hoài Dương hôm ấy khoác hi bảo chân tâm thành ý kính y ba chén, trước mặt rất nhiều người, chưa hề nói gì, chỉ là trăm mối cảm xúc ngổn ngang mà vỗ vai y.

Xem như thiên ngôn vạn ngữ đều ở trong vô ngôn.

Đợi khi tân nương tử đưa vào động phòng, tân lang kính rượu bên ngoài, rượu qua ba tuần, sắc trời đã muộn, các lộ tân khách cơ bản đều đã tan đi, những người bị gò bó một ngày này mới lộ ra nguyên hình, hợp bọn phá động phòng.

Đầu tiên là Lục Vân Châu thủ ngay cửa động phòng, dưới chân để một loạt vò rượu, hai tay khoanh trước ngực, trên mặt khó được lộ ra nụ cười, nói: “Muốn qua đường này, uống hết số rượu này!”

Cố Hoài Dương suýt nữa bị họ chuốc say úp sấp, dưới tình thế cấp bách mất hết hình tượng trèo cửa sổ, vừa vào cửa liền nhìn thấy Lý tứ nương thỏ một bên, tươi cười trên choker, nằng nề đem táo đỏ long nhãn đậu phộng hạt sen giấu hết trong hi phục của tân nương, phải tìm ra hết mới cho vào động phòng.

Mạnh Trung Dũng ứng cảnh dẫn ba tiểu đồ đệ của HạDoan Phương trèo lên nóc nhà, vạch ngói nhào ra đó mà xem, trong tay còn cầm một cái bát, vừa nhìn vừa ồn ào hát Thập bát mô. Chỉ nghe làn điệu kia du dương mộc mạc, hát đáng khinh và thú vị, ba tiểu tử đang tuổi nửa hiểu nửa không, liền học theo từng câu, làm HạDoan Phương say đến thần chí không rõ tức tới mức cời hài ném lên nóc, nhất định phải đập mấy đồ đệ bất hiếu này rơi xuống.

Thi Vô Đao thì im lặng kéo Bạch Ly, dẫn Lục Lộ, cầm một cái dùi nhỏ, lưu loát dùi cửa sổ ra một lỗ, nghiêm trang nói với tiểu nữ hài chỉ cao bằng nửa chân y: “Lục thúc làm ảo thuật cho con xem, được không?”

Lục Lộ hồn nhiên nhìn y, gật đầu thật mạnh.

Chỉ thấy Thi VôĐao lấy từ trong tay áo ra một con chuột nhỏ không biết là chất liệu gì, niệm chú một câu, ngón tay điểm một cái, toàn thân chuột bốc cháy, hết như pháo hoa biết hoạt động, sau đó chuồn vào cửa sổ theo cái lỗ y dùi, Thi VôĐao dù bận vẫn ung dung bế Lục Lộ lên, hưng trí bừng bừng quan khán chuột lửa đại náo hỉ phòng.

Tân nương tử dù gì cũng là một quận chúa, vẫn nuôi trong khuê phòng, chưa từng thấy trận trượng lưu manh như vậy, ngồi ở bên giường quả thực chân tay luống cuống, đôi tay nhỏ nhắn xinh xẻo liều mạng vè góc áo, Cố Hoài Dương cũng bị họ quây phá hơi xấu hổ, đang trù trù không lên trong tiếng ca Thập bát mô, chỉ nghe đằng sau có thứ gì đó xé gió mà đến, vừa quay đầu liền nhìn thấy con chuột lửa Thi VôĐao thả vào hoan thiên địa địa bổ đến mình.

Cố Hoài Dương suýt nữa tỉnh cả rượu, mặc hỉ phục tân lang vướng chân vướng tay tránh trái tránh phải, cao giọng mắng: “Thi tiểu hầu, người xấu xa quá sức rồi!”

Mọi người cười rộ lên, Lục Lộ quay đầu, chớp đôi mắt to non nớt nói: “Lục thúc, đại bá mắng rồi.”

Chính lúc này, chuột lửa bỗng nhiên tách ra, biến thành ba con, từ bốn phương tám hướng bọc đánh tới, Lý tứ nương sớm đã thoát thân ra ngoài. Trước mắt bao người, Cố Hoài Dương tránh cũng không thể, chân vấp một cái, bổ thẳng về phía tân nương đang ngồi bên giường, làm tân nương sợ quá hét lên một tiếng, khăn hỉ bị Cố Hoài Dương lôi như vậy rốt cuộc tuột xuống, lộ ra khuôn mặt tuy hoa dung thất sắc nhưng vẫn thanh lệ động lòng người.

Ba con chuột lửa nổ tung dưới lòng bàn chân Cố Hoài Dương, khói lửa phóng lên trong phòng, rất là náo nhiệt, chỉ nghe “đùng đoàng” một tràng, chẳng biết lửa kia làm như thế nào mà chỉ đốt nam không đốt nữ, chỉ đốt quần áo không đốt người, đốt mất nửa cái quần của Cố Hoài Dương, đợi đến khi pháo hoa kết thúc thì hán đã trần nửa chân, cả người đè trên người tân nương tử.

Bốn phía rộ lên tiếng khen hay, Thi VôĐao cực kỳ bình tĩnh bấm chuẩn thời gian, chìa một tay che mắt Lục Lộ, dù bận vẫn ung dung nói: “Không có, đại bá con đang nói ngược đấy, ý tứ là cảm ơn ta thôi.”

Cố Hoài Dương thẹn quá hóa giận kéo màn giường che khuất tầm mắt mọi người, bên trong truyền ra một tiếng quát: “Cút hết!”

Giây lát, lại bổ sung: “Thi tiểu hầu, ngày mai đừng để ta nhìn thấy người, bằng không lão tử đập bẹp người!”

Lục Lộ bị bịt mắt nhỏ giọng nói: “Lục thúc, đại bá còn nói phải đập bẹp thúc.”

Thi Vô Đao nói: “Không sao, ta sẽ chạy.”

Lục Vân Châu đi tới, lãnh đạm gật đầu với Bạch Ly, sau đó phát tay vỗ đầu Thi VôĐao một cái, đón lấy Lục Lộ, Thi VôĐao xoa đầu, quay lại nhìn Bạch Ly, bỗng nhiên trộm làm mặt quỷ, lộ ra một lúm đồng tiền nhỏ, dùng giọng điệu khiến người ta tức đến nghiến răng nói: “Đại ca, xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim, vừa nãy động phòng hoa chúc là tâm ý của tiểu đệ, không cần khách khí.”

Kéo Bạch Ly chạy ra ngoài trong tiếng mắng của Cố Hoài Dương.

Duyên có có lẽ là uống một chút rượu, lòng bàn tay y ấm áp, Bạch Ly phảng phất bị sự náo nhiệt cảm nhiễm, nhìn y lộ ra nụ cười, nắm lấy tay y, chỉ thấy Thi VôĐao nói: “Đi, nhân cao hứng, ta cho người xem một thứ.”

Trong thành Cổ Cát đêm kim ngô không cầm này, lại khá là náo nhiệt, Bạch Ly bị Thi VôĐao kéo một mạch lên phố lớn, sợ y lại đưa mình đến nơi trăng hoa gì, cảnh giác kéo y lại: “Đi đâu?”

Thi Vô Đao vừa nhìn thấy biểu cảm ấy, biết ngay y nghĩ lệch, ý tứ sâu xa nói: “Ồ? Chẳng lẽ người có nơi đi ‘tốt hơn’... A!”

Bạch Ly bắt ngờ đưa tay véo hông y một phen: “Nói bậy bạ gì đó, xem người còn chọc giận ta!”

Thi Vô Đoan da dày thịt béo giầy giụa ra khỏi tay y, xoa xoa rồi méo miệng nói: “Vừa mắt vui là véo người, bao nhiêu năm rồi, người có thể tiến bộ một chút không?”

Một câu phảng phất không để ý này khiến Bạch Ly mềm lòng, y lại không tự chủ được bật cười, nói khe: “Nếu người không chọc giận ta, thương người còn không kịp, đâu nỡ véo người?”

Một cơn gió lạnh khe thổi qua, Thi Vô Đoan rung mình, xù lông như mèo bị giẫm phải đuôi, sợ hãi nhìn Bạch Ly, lòng nói thật xấu hổ thêm này của y thật khiến người ta không tiêu được, thực sự là quá khó chịu.

Bạch Ly cười cười, lúc này mới hỏi: “Người muốn cho ta xem cái gì?”

“À... À, ôi trên đường cái dừng lồi lồi kéo kéo, người buông ra trước đi.” Thi Vô Đoan vừa dẫn đường vừa rút tay, ai ngờ Bạch Ly nắm sát sao, y cảm thấy tay mình sắp bị tróc một lớp da, đối phương lại vẫn không nhúc nhích.

Cứ thế âm thầm vượt phò qua hẻm mà đi vào một cửa hiệu nhỏ, Thi Vô Đoan gõ cửa, một tiểu đồng ra đón, thấy Thi Vô Đoan liền hỏi: “Khách nhân đến lấy đồ sao?”

Thấy Thi Vô Đoan gật đầu, tiểu đồng liền nói: “Khách nhân chờ chút, ta đến chỗ sư phụ lấy cho ngài.”

Giấy lát, tiểu đồng bê ra một cái gói vải rất to, Thi Vô Đoan nhận lấy, sảng khoái cho tiền, ôm cái túi nọ, dẫn Bạch Ly vẫn chờ trên Lạc Phong sơn ngoại thành Cổ Cát, hai người nói nói cười cười lên đỉnh núi, Thi Vô Đoan lúc này mới đẩy túi cho Bạch Ly, nhảy lên một nhánh thấp của một gốc cổ thụ, cười toe toét nói: “Mở ra xem thử, cho người đây!”

Bạch Ly mở ra lập tức sửng sốt, chỉ thấy trong gói kia lại là một cây cung, độ dài vừa tay y, cầm rất có sức nặng, trên mặt cung quấn ngân tuyến mảnh, tản ra ánh sáng le lói trong bóng đêm, nhìn kỹ thì thấy lại là tinh ti trên tinh bàn quán thành, vừa vạm chiếu rọi chữ khắc trên đó, bên cạnh để ba mũi tên.

Thi Vô Đoan bỗng nhiên nói: “Đón lấy!”

Y vung tay ném ra, chỉ thấy ba quả cầu nhỏ lấp lánh bị y ném lên cao. Bạch Ly kéo cung lên tên, dường như chẳng cần nhắm, ba tên không một mũi thất bại, chuẩn xác bắn trúng quả cầu, tiếng nứt toác lập tức vang lên, quả cầu bị bắn nổ toác ra từ chính giữa, hoa hỏa bắn lên cao mấy trượng, “bụp” một tiếng nổ ra một đóa pháo hoa to trên không trung.

Nụ cười trên mặt Bạch Ly dường như cũng bị hoa hỏa kia nhen lên, y kinh hỉ ngẩn đầu hỏi: “Cho ta?”

Thi Vô Đoan nói: “Thời gian trước ta nhờ người tìm một cổ vật khắp nơi, họ tìm đến cho ta thứ này, truyền thuyết nói rằng đây là thần cung ‘Toái Vũ’, ta cũng chẳng biết thật giả, thấy không tồi, bèn tìm người sửa chữa một chút.”

Bạch Ly đưa tay vuốt ve vân khắc trên cung và tinh ti, hỏi: “Cái này người làm sao?”

Thi Vô Đoan liền cười nói không hề có hảo ý: “Người nói trước, người đã lấy thứ gì từ chỗ ta?”

Bạch Ly sửng sốt.

Thi Vô Đoan chống tay hai bên, lúc lắc chân nói: “Có phải người nhân lúc ta không chú ý cầm đi một cái ‘đai lưng’ của ta?”

Bạch Ly mới biết y đang nói đến đầu khẩu triển cũ rách kia, vì thế khoác cung sau lưng, sát lại ngồi bên cạnh Thi Vô Đoan, nói: “Đó vốn chính là của ta mà.”

Thi Vô Đoan bật cười: “Người còn biết xấu hổ không, một nam nhân lớn như vậy cất giấu thứ của tiểu nữ hài? Ném đi, lần này cho người một sự uy phong.”

Bạch Ly không nói gì, chỉ cười, ngón cái vuốt ve đuôi cung.

Hai người ngồi sóng vai, dưới chân núi là thành Cổ Cát vạn gia đăng hỏa trắng đêm không ngủ, không khí thoảng mùi tuyết mới hắt vào mặt, một lát sau, nụ cười trên mặt Thi Vô Đoan bỗng nhạt đi, y nói: “Tiểu Ly Tử, người ở lại đừng đi nữa.”

Bạch Ly nghiêng đầu nhìn y, Thi VôĐoan liền nói tiếp: “Người xem nơi này tốt biết mấy, ngoài thành non xanh nước biếc, trong thành ngựa xe như nước, người cưỡi lại đây, được không?”

Bạch Ly động lòng, đưa tay nắm lấy mu bàn tay y, hỏi: “Cùng với người sao?”

Thi Vô Đoan ngẩn ra, trong lòng hiểu được ý tứ của y, chỉ là một lát sau mới cười khổ nói: “Tiểu Ly Tử, chữ thê lấy chữ nữ làm nền, người vừa mới uống rượu mừng, khi nào thì thấy người khác cưới nam nhân làm vợ? Điều này không hợp lẽ thường.”

Bạch Ly nhú mày nói: “Lẽ thường là gì, dựa vào cái gì để quản ta? Ai dám đến quản ta? Dù sao ta không cưới vợ, người cũng không được cưới.”

Thi Vô Đoan lắc đầu rút tay ra, hơi bất đắc dĩ nói: “Nói thế nào vậy, người bảo xem, nam nhân và nam nhân lại bên nhau như thế nào?”

Y vừa dứt lời, Bạch Ly liền đưa tay ôm lấy hông y, tay kia thì túm thân cây, kẹp Thi VôĐoan vào giữa. Khuôn mặt gần như hoàn mỹ kia của y cực gần Thi VôĐoan, trong mắt phẳng phất ánh rất nhiều tinh quang và đèn đuốc, nhưng nhìn kỹ thì vùng sâu thẳm nhất trong đồng tử lại chỉ có một người.

Trán Bạch Ly cơ hồ dán vào y, khoảnh khắc ấy Thi VôĐoan nhìn ánh mắt đối phương, đột nhiên thất thần, y cũng không biết mình đang nghĩ gì, hoặc giả chẳng nghĩ gì cả, tựa như ma ám mà mê hoặc hẳn, chỉ là ngực bỗng nhiên dâng lên một chút ấm áp không rõ, sưởi ấm trái tim cũng hơi xao động.

“Nam nhân và nam nhân...” Giọng của Bạch Ly nhẹ đến mức chùng như thở dài, sau đó biến mất trong môi răng đọng nhẹ...

... Là có thể bên nhau như thế này.

39. Chương 39: Họa Sự

Thi Vô Đoan những năm qua không phải chạy nạn thì là tạo phản, chuyên làm những việc chân không chạm đất, đầu giắt lưng quần, chẳng dễ dàng có một lần đến chỗ son phấn ném thức tươi như vậy, còn chưa vào đã bị sặc son thành con sâu hắt xì, lớn đến thế này vẫn tự cho là khá thông nhân sự, kỳ thật chẳng hiểu cái rắm, vì thế lập tức ngáy ra.

Không biết qua bao lâu, y mới muộn màng thầm nghĩ, Tiểu Ly Tử đây là...đang hôn miệng ta?

Vậy ta nên làm thế nào đây? Y tự hỏi, sau đó cái đầu đột nhiên biến thành rỉ sét loang lổ kia suy nghĩ cả buổi, mới cọt két cho ra một kết luận – không biết nha!

Y sững sờ, mãi đến khi Bạch Ly buông y ra, còn dường như cái mũi khê cắn môi y một cái.

“Minh bạch rồi?” Bạch Ly híp mắt, ánh mắt lại vẫn dừng trên đôi môi Thi VôĐoan bị mình cắn hơi đỏ lên.

Thi Vô Đoan lắc đầu chẳng hiểu gì hết, vẫn cảm thấy thập phần kỳ quặc, không nhận được đưa tay lau miệng một phen, trực tiếp nhảy xuống cành cây, nói: “Người... người này...”

“Người nào?”

Thi Vô Đoan nhất thời ghen lời, đêm đó nghe thấy đối thoại của Bạch Ly với vị không biết tên nọ, trong lòng đoán được có thể chính là Nhan Chân cao thủ Mật Tông kia mở Vạn ma chi tông, liền một lòng muốn giữ Bạch Ly lại.

Y cơ hồ không tưởng tượng được một ngày kia mình lại sẽ đối địch với Bạch Ly, là cảnh thế nào. Vậy thì... phải làm sao đây? Mấy ngày nay, Thi VôĐoan ứng phó những kẻ nhảy trên lúi dưới kia không nói, còn thường xuyên cố dẫn Bạch Ly lòng vòng khắp quận Hải Ninh, lại giả bộ lo lắng nhắc tới nơi này trước kia ra làm sao, thậm chí một vài lúc xã giao với đốc quân đến từ Đại Càn triều cũng cố không tránh Bạch Ly.

– Cho người nhìn xem, chúng ta vì sao đi lên bước hôm nay, vì sao cầm cuộc đánh nát nha môn kia để mở đại môn bạc cửa cao ngất, vung cần mà lên, cho người biết ta là đúng.

Y từng bước một ngẫm nói bóng nói gió với Bạch Ly, thậm chí cóđôi khi sẽ vô sỉ dấn lầy đối phương – ta và người giao tình lâu như vậy, chẳng lẽ người muốn biến thành đối đầu của ta?

Thi Vô Đoan biết, lúc này mình chỉ cần gạt đầu một cái, gạt đầu một cái là Bạch Ly có thể lại, Hạ Đoan Phương bảo trong bóng của y có vụn ma, vậy thì thân phận của y khỏi cần nói cũng biết, thái độ của mình Bạch Ly khả năng sẽ cải biến nhân quả của cả Ma Tông và Đại Càn...

Nhưng mà...điều này quá hoang đường.

Bạch Ly ngồi trên cành, cây cung màu bạc khoác trên vai, khiến y thoát nhìn như thể phát sáng vậy, y nhìn chăm chăm Thi Vô Đoan không hề chớp mắt, đôi mắt Thi Vô Đoan bỗng nhiên tối đi, trong lòng biết chuyện kiểu này vô luận thế nào đều không thể tùy tiện nói bậy, vì thế thở dài, cúi mắt, lại ngẩng đầu lên lần nữa, tránh né cả sự kiện, chỉ nói: “Xuống đi, Tiểu Ly Tử, chúng ta về trước.”

Bạch Ly im lặng nhảy xuống cành cây, cúi đầu theo sau, lúc lên đây hai người cười đùa suốt quãng đường, lúc đi xuống lại chẳng ai nói chuyện với ai. Một lát sau, Bạch Ly bỗng nhiên tiến lên một bước, hai tay nắm bàn tay Thi Vô Đoan lộ trong gió lạnh buốt. Tay y cũng rất lạnh, chỉ có lòng bàn tay hơi ấm áp, liền dùng một chút ấm áp ấy để ấm tay Thi Vô Đoan.

Loáng thoáng để lộ ra một chút ý tứ nường tựa lẫn nhau.

Thi Vô Đoan hơi dừng bước, nhưng rốt cuộc chưa nói gì.

Mãi khi họ rời khỏi rất lâu, không trung đều đã phiếm trắng, một bóng người mới từ sau đại thụ vòng ra – chính là kẻ rất nhiều đêm trước đã nói chuyện với Bạch Ly.

Nam nhân này mặc quần áo màu xanh đậm, thân hình gầy gò, ngũ quan nhưđạo khắc, một bóng đen như vải bố chậm rãi nổi lên từ phía sau hắn, phát ra tiếng “ùng ục”, nam nhân nhìn phương hướng Thi Vô Đoan và Bạch Ly xuống núi, thở dài nói với “người vải” phiêu phiêu du du bên cạnh: “Lúc ta hiệp trợ Nhan đại nhân mở Vạn ma chi tông, không hề biết tân nhiệm Ma quân lại trẻ như vậy.”

Người vải nói: “Ừng ục ừng ục.”

Thanh sam nam nhân nhíu mày: “Ta vốn tưởng rằng lần trước nói y đã nghe, không ngờ cách một năm, y đối với người kia thật sự không phải chỉđôi chút chấp nhất. Người làm đại sự, sao có thể để chút tư tình như có như không này quẩn chân?”

Người vải bay lên cao cao, như một lá cờ đón gió phấp phới, nói: “Ừng ục.”

Thanh sam nam nhân thở than: “Lần này nếu không thể gọi Ma quân về chỗ cũ, chỉ sợ hạ quan không ăn nói nổi với Nhan đại nhân.”

Người vải trên cao cúi đầu nhìn xuống nam nhân, động tác này hơi khó khăn với nó– xét thấy nó giống như không có cổ.

Ánh mắt nam nhân lập lòe trong nắng sớm – giang sơn này kéo dài nhấp nhô, vắt ngang vạn dặm, sử xanh rõ ràng, nhưng những ngày kim qua thiết mã, gần kề tuyệt đỉnh ấy lại một đi không về. Mỗi người đều biết đạo thịnh suy, đổi thay chính là lẽ tự nhiên, nhưng màđến phiên mình thật sự đứng bên rìa thời đại này thì chẳng ai muốn thừa nhận.

Dù mài thi thư, hoặc giãđồng luyện Tam cửu hạ luyện Tam phục, chẳng phải làđể mở ra khát vọng trong ***g ngực, không phụ sở học bình sinh sao? Thiếu niên lang hăng hái nào không có mộng cứu vãn lâu đài sắp đổ, khi kim băng đề danh không ôm niệm tướng xuất tướng nhập tướng, dạy bảo của thánh nhân truyền lưu mấy ngàn năm đâu đâu cũng là“tu thân tề gia trị quốc bình thiên hạ”, đôi khi thánh nhân làđúng, đôi khi thánh nhân cũng sẽ nói vớ vẩn, nhưng chẳng ai bằng lòng thừa nhận mình chính là tên quỷ xúi quẩy bị nói vớ vẩn này.

Từng chèo chống giang sơn này chính là mật ước của tam đại giáo tông, là nhân nghĩa lễ trí tín, ôn lương cung kiệm nhượng, mà nay đi đến mật lộ, đường đường mệnh quan triều đình, cũng có một ngày nhập bọn với ma vật xéđất bò lên dưới mười tám tầng Địa ngục.

Người vãi lượn vòng rơi trước mặt nam nhân như một chiếc lá rụng, nam nhân ngẩng đầu nhìn nó, cân nhắc giây lát rồi đột nhiên hỏi: “Ta nghe nói người ở chỗ này từng vì chủ nhân nhà người mà giết một người?”

Tiếng “ùng ục” gấp rút trong miệng người vãi vang lên, bất cứ ai nghe đều cảm thấy đây là một âm nước sôi, nào ngờ nam nhân này thiên phú dị bẩm, lắng nghe cẩn thận, giống như lại nghe ra các loại ý tứ từ giọng nói sủi bọt kia, đưa tay ngăn nó nói tiếp, bảo: “Ta biết sự kiện ấy, sau đó bị chủ nhân nhà người ngăn cản, chỉ sợ còn làm lợi cho tiểu tử họ Thi kia.”

Nam nhân nheo mắt: “Ta đã nhiều ngày âm thầm thăm hỏi quận Hải Ninh, Thi... VôDoan, người trẻ tuổi này không đơn giản đâu, đã như vậy thì càng không thể giữ hẩn lại.”

Người vãi “ùng ục” một tiếng, dường như hơi do dự, trên tấm thân đen như mực vươn ra móng vuốt đen như mực, quả thực là đưa tay không thấy năm ngón, túm chéo áo nam nhân, nam nhân quay đầu nhìn nó, nghiêng đầu cười cười, hỏi: “Sao? Người lại do dự rồi? Sợ chủ nhân nhà người trách cứ?”

Người vãi cũng không đun nước sôi nữa, túm chéo áo hẩn không buông tay, nam nhân rút cuộc lắc đầu nói: “Y sẽ hiểu thôi.”

Sau đó giây khỏi hắc thảo nhỏ, rảo bước đi xuống dưới chân núi, miệng lẩm bẩm: “Bây giờ con người ngược lại tâm địa không thuần lương như đám tiểu quái vật chỉ bằng bản năng này, ôi!”

Dường như để nghiệm chứng câu này, hẩn cứ thế vừa thương xuân bi thu vừa trừ tính âm mưu quỷ kế trong lòng.

Trong quận Hải Ninh, hỉ khánh đại hôn của Cố tướng quân còn chưa tan đi, tân nương tử xấu hổ vẫn chưa học được cách nói chuyện ở chung với các bằng hữu cao lớn thô kệch của trượng phu, thì đã xảy ra một sự kiện – một chứng bệnh cổ quái chậm rãi lan tràn trong thành.

Ban đầu chỉ một số người già yếu lục tục mắc bệnh tử vong, tang sự trong thành nhiều hẳn lên, nhưng mọi người cũng không đặc biệt để ý, dù sao thời điểm hơi ẩm hơi lạnh, luôn không dễ chịu với người thân thể không tốt, sau đó dần dà thi thể kẻ lưu lạc trên đường bắt đầu nhiều hơn, thoát nhìn như chết cồng, nhưng mà tuyết đã bắt đầu tan, đến thời tiết Thất cửu, Hải Ninh lại ở Nam Hải, thật sự không thể nói là lạnh nữa.

Có một ngõ tác sinh nghi, kiểm tra thi thể, bấy giờ mới phát hiện nội tạng và xương cốt của thi thể lại đều đen sì.

Ngay khi hẩn còn chưa thể phân biệt ra đây là quái bệnh hay là trúng độc, vừa mới báo cáo chuyện này lên trên, ngõ tác này bắt đầu cảm thấy thân thể mình xảy ra vấn đề, hẩn dường như hư nhược cực nhanh chóng, mỗi ngày đi vài bước cũng phải bắt đầu thở dốc, đứng hơi đột ngột là văng đầu hoa mắt.

Ngõ tác này vốn là một hán tử tuổi ba mươi, trong nhà có ruộng đồng, bình nhật cũng xuống ruộng làm việc, thân thể tự nhiên là cực tốt, song chẳng qua hai ba ngày, cả người lại gầy rộc đi, qua hai hôm nữa lại bị người ta phát hiện chết trong nhà, toàn thân quần chân bông, trong phòng đốt mấy lò lửa, đẩy cửa ra thấy ẩm áp cực kỳ, người chết đã bắt đầu thối rữa, nhưng hẩn thoát nhìn như là bị chết cồng.

HạDoan Phương cách cửa sổ nhìn người bên trong – ban đầu hẩn và Thi VôDoan vạn loại không hợp nhau, sau đó không biết làm sao, theo người chứng kiến nói, có một hôm Hạ chưởng môn đột nhiên ngồi xổm trong viện khóc hu hu với lục gia nguyên nữa đêm như cha mẹ chết, sau đó Tế sát này đột nhiên tận chức tận trách hẩn, dường như định ở lại trong quân Khăn Đỏ.

HạDoan Phương bỗng nhiên bấm tay làm một thủ thế kỳ quái, một phù chú xuất hiện trong tay, HạDoan Phương dán phù chú nọ trên tường, mọi người chung quanh đều thấy rõ, bên ngoài phòng lại như bị một tầng hắc khí bao phủ, ần ần nổi lên một cái vô cứng rất lớn, phù chú đâm vào “vô cứng” kia, nhen lên ngọn lửa đen kịt, trong khoảnh khắc liền đốt sạch.

“Thế nào?” Thi VôDoan đi theo bên cạnh hỏi.

“Chỉ sợ là... chết oan chết uổng.” HạDoan Phương chán chừ trả lời một câu.

Thi VôDoan mặt không biểu cảm nói: “Ăn cơm ghen chết cũng thuộc một loại chết oan chết uổng.”

HạĐoan Phương lại hiềm thấy không sinh vô mầm với y, về chòm râu dê thập phần dung tục kia, cau mày cân nhắc một hồi, sắc mặt hơi ngưng trọng, qua giây lát mới nói với một người bên cạnh: “Người đi gọi đại đồ nhi của ta tới, bảo nó mang mười tám lá cờ gấm của ta qua đây cho ta dùng một chút.”

Giây lát sau, đại đồ đệ Hạ Tiểu Nhất của HạĐoan Phương ôm trong lòng một đồng lớn cờ gấm, lão đảo chạy qua như cần trúc biết động, kêu: “Sư phụ.”

HạĐoan Phương sai sử Hạ Tiểu Nhất đem mười tám lá cờ gấm cắm ở những vị trí bất đồng trong viện, lại đốt mười tám ngọn nến trong trận, Thi VôĐoan dẫn những người khác lui ra ngoài trận, nhường chỗ cho hắn, bỗng nhiên tiếng gió trong viện vang lớn, Hạ Tiểu Nhất kêu một tiếng “Mẹoi”, chẳng hề có tiền đồ ném sư phụ trong trận, nấp phía sau Thi VôĐoan.

Sau đó một luồng hắc khí từ trên thi thể bốc ra, phun thẳng qua ngọn nến, mười tám ngọn nến đồng thời tắt ngấm, hắc khí kia lại ngưng tụ trên không trung thành một bộ xương người hết sức âm trầm, sau đó lao vọt về hướng chân trời.

“Chạy rồi.” HạĐoan Phương nói.

“Ta nhìn thấy rồi.” Thi VôĐoan cũng ngửa cổ, “Lão Hạ, đó là món gì vậy? Kẻ nào làm loạn ở Hải Ninh?”

HạĐoan Phương chần chờ một chút, bỗng nhiên dẹp lui những người khác, đuổi cả thủ đồ Hạ Tiểu Nhất ra ngoài, lúc này mới quay đầu nói với Thi VôĐoan: “Ta có mấy câu phải nói riêng với ngươi.”

“Ừm.” Thi VôĐoan không để ý một tiếng.

“Bạch Ly là cái gì, đến bây giờ ngươi đã rõ rồi chứ?”

Thi Vô Đoan ngẩn ra, quay đầu nhìn hắn hỏi: “Sao? Ông cảm thấy có liên quan đến y?”

HạĐoan Phương sầm mặt một hồi, phun ra vài chữ: “Tám chín phần mười.”

40. Chương 40: Thi Hỏa

Thi Vô Đoan khoanh tay trước ngực, cau mày nhìn HạĐoan Phương.

HạĐoan Phương nói: “Ngươi còn chưa nhìn ra sao? Người này tinh khí trong ngũ tạng thậm chí cốt tủy đều bị hút khô rồi, nhưng mà cái xác trống trơn này lông tóc không tổn, ba hồn bảy phách tất cả biến mất sạch sẽ, thiết nghĩ là bần nhất tịnh rồi, đủ thấy kẻ hại người không phải lệ quỷ, cũng tuyệt đối không phải yêu.”

Thi Vô Đoan không mở miệng, chờ hắn tiếp tục, HạĐoan Phương lại nói: “Không biết ngươi có nhìn ra không, tất cả những người chết này, vô luận lão ấu, đều là nam nhân. Theo sách cổ tổ sư gia phái ta lưu lại, là bởi vì nữ nhân tính thuộc âm, xung với ma tính.”

Thi Vô Đoan hồi lâu mới nói tiếp: “Ông nói có chút đạo lý...”

HạĐoan Phương biết phần sau y nói gì, liền ngắt ngang: “Ta biết ngươi muốn nói ngươi không tin là Bạch Ly làm, ta không biết ngươi và người kia có giao tình gì, nhưng giết người lấy hồn chuyện kiểu này là bản năng của ma vật, y đến Cổ Cát đã một năm rưỡi, nhấn đến lúc này mới động thủ, ta thấy cũng thật sự đáng quý rồi.”

“Không phải ta làm theo cảm tính.” Thi VôĐoan quay đầu nhìn thi thể dưới đất một cái, dựa vào góc tường đứng đó, nói, “Trên huyết thống mà nói thì y không hề là thuần ma, theo ta biết trên người y ít nhất có một nửa máu là hồ tộc, chung quy chưa đến mức ngay cả một nửa bản năng cũng không kiểm chế được, huống chi ta biết rõ y, xưa nay tâm cao khí ngạo dưới mắt vô trần, hiện giờ tuổi lớn càng cùng cực, chẳng dễ mất đến ai, nếu ông nói y sẽ khuất tùng bản năng, ta thấy chi bằng giết y còn thống khoái hơn.”

HạĐoan Phương nghe vậy chau mày theo bản năng, tuy rằng tướng mạo đáng khinh, trên thực tế người cũng rất đáng khinh, nhưng mà dù sao vẫn là xuất thân chính phái đứng đắn, từ nhỏ đã nhận giáo dục đại đạo ra sao thể nào, có loại phản cảm bản năng với những “tà ma ngoại đạo” này, hắn phản cảm Bạch Ly, giống như tiểu cô nương phản cảm lũ chuột vậy, là một loại tình cảm khắc sâu bản thân cũng không khống chế được.

Nhưng mà rốt cuộc nể mặt Thi VôĐoan nên không nói gì.

“Đừng đả thảo kinh xà.” Thi VôĐoan ngẫm nghĩ rồi rốt cuộc nói, “Mấy ngày nay trong quân ta sẽ bảo người phòng vệ nghiêm hơn, trong thành thì giao cho ông.”

HạĐoan Phương đáp một tiếng, Thi VôĐoan cất bước định đi, lại dường như bỗng nhiên nhớ tới điều gì đó, dừng bước, mắt xoay một vòng, giống như đang cân nhắc chuyện gì, HạĐoan Phương vừa nhìn thấy ánh mắt ấy liền nổi hết da gà, cảm giác có người phải xúi quẩy rồi.

Quả nhiên, một lát sau, Thi VôĐoan nói: “Bất quá... ta trái lại đột nhiên cảm thấy chuyện này...”

Y lộ ra nụ cười, nói với HạĐoan Phương: “Mấy năm nay chúng ta an phận ở một góc, thậm chí Hải Ninh bị tà ma xâm nhập, dân chúng lầm than, trong lòng thật sự thấy thẹn, chỉ là lịch trong tối ta ngoài sáng, lực thua kém, chi bằng... mời đạo hữu các nơi đến hàng phục, Hạ chương môn ông thấy thế nào?”

HạĐoan Phương như thể phải ruồi chết, cảnh giác nhìn Thi VôĐoan, nhớ mình lúc trước chính là bị lừa đến như vậy, không nhịn được hỏi: “Người lại muốn làm gì?”

Làm gì? Tự nhiên là kết bè rồi. Tường trúc đồn lương, đợi khi binh hùng tướng mạnh, đuổi hươu hỏi vạc, một lần nữa hươu chính sơn hàĐại Càn rách nát này một phen, không từ mọi thủ đoạn.

Thi Vô Đoan cười cười, chấp tay sau lưng thông thả bỏ đi.

Chưa đến mấy hôm, HạĐoan Phương viết liền mấy phong thư, gửi như thiệp anh hùng, chủ yếu là những tiểu giáo tông lễ tể trong thâm sơn cùng cốc như Hải Cát tiểu thừa giáo tông, HạĐoan Phương vừa viết vừa cân nhắc trong lòng, đây cũng coi là tạo phúc chúng nhân, lời các đạo hữu từ những nơi tuy rằng tàng long ngọa hổ nhưng vết chân hiểm đến đây ra, bớt cho họ trừ suốt ngày giả thần giả quỷ lừa tiền lừa người thì chẳng có việc gì khác để làm.

Mà lúc này, không cần người khác, dù là người thường trên đường cũng có thể nhìn ra sự bất thường trong thành Cổ Cát – trong thành nổi lên một tầng sương mù màu xám đen, chưa hề tan đi, chỉ bao phủ trên trời không đặc không thưa, lấy Cổ Cát làm trung tâm mà tản ra bên ngoài từng chút.

Phổ phường rộ lên các loại đồn đãi, bách tính ra đường đều phải quần mình kín bưng, vậy máu chó lên cửa, hoạt động ra ngoài bớt rất nhiều, mà qua thêm dăm ba hôm, một trận tuyết từ không trung bay xuống, vật lục giác này không biết từ khi nào lại biến thành màu xám xịt ảm đạm, phẳng phất từ trên trời rơi xuống là tro than chứ chẳng phải tuyết.

Chỉ có hiệu quan tài làm ăn như muốn đập nát bậc cửa, không khí chết chóc bao trùm thành Cổ Cát.

Thi Vô Đoan ngồi trong phòng, trên đầu gối đặt tinh bàn ánh sáng phẳng phất còn thịnh vượng hơn ngày xưa một chút, y nhìn chăm chăm vận hành của sao trên tinh bàn, không hề có cách thức gì, chỉ hơi gạt tinh ti, hoàn toàn tính nhẩm trong lòng.

Dị tượng như vậy, chỉ sợ là trong thành có người đang đốt “Âm thi hỏa”.

Cốc Hưđi mười sáu cung, Huyền Vũ bị đại hỏa che, là kiếp nạn khó trốn – mà Thiên Cầu đã ra, Thái Âm sẽ khuyết... Tính ra chẳng qua bốn năm ngày nay. Khi Thiên Cầu nuốt Thái Âm, âm khí đến đỉnh, đối phương tất có động tác...

HạĐoan Phương lại lục tục mời được mấy chục đạo hữu tán phái, từng kẻ đều là quần áo rách rưới, đủ thấy con đường này thật sự chẳng béo bở gì, một mặt Cố Hoài Dương tự mình tiếp đãi, sai người cung phụng ăn uống ngon lành, một mặt cũng thỉnh cầu họ cho một biện pháp giải quyết.

Lúc này, HạĐoan Phương bắt đầu dẫn họ quy chính phong thủy trong thành, tính toán kiến một đại trận ở đây, trước tiên dẹp sạch hắc vật bao phủ trên thành thị này, thời điểm mấu chốt lại gặp phải một thời cơ không tốt như vậy.

Có chút phiền toái... Thi VôĐoan nhíu mày.

Chính lúc này, bỗng nhiên cửa bị đẩy ra, Thi VôĐoan chẳng cần ngẩng đầu cũng biết là ai – vào phòng y không gõ cửa chỉ có mình Bạch Ly.

Tuy rằng ngoài miệng không nói nhưng mọi người đều hiểu ngầm trong lòng, Bạch Ly cũng biết thân phận của mình. Mấy ngày nay trong thành Cổ Cát bất luận thật giả có năng lực hay không, các lộ đạo nhân lủi khắp, Bạch Ly để tránh phiền toái, cũng tận lực ru rú trong nhà, không gặp mặt những người này.

Thi Vô Đoan không biết giờ này y tới làm gì, tinh ti trên tay rơi về tinh bàn, hỏi: “Sao người lại tới đây?”

Y vừa ngẩng đầu như vậy, mới phát hiện sự bất đồng của Bạch Ly với bình nhật – ánh mắt lại hơi trống rỗng, trong đôi mắt cực đen phẳng phát thỉnh thoảng lướt qua một chút hồng quang, sắc mặt rất không dễ coi.

Những khối đen đó là mảnh vụn của Âm thi hỏa đốt ra, mấy thứ này đối với y giống như lộc tiên hổ cốt của thường nhân, là vật đại bổ, có điều bổ quá mức cũng phải thượng hỏa chảy máu mũi – càng khó cần nói y cũng cảm giác được biến hóa của vàng trắng, máu toàn thân phẳng phát đều sôi trào, khiến y khổ sở kìm nén, không được an bình giây lát.

Cách đêm cực âm mỗi lúc một gần, y cảm thấy máu của mình dường như đều bị đun sôi, nóng đến mức ngũ tạng lục phủ đều đau đớn, cái bóng phía sau càng rực rạch, như muốn thoát khỏi “bóng” bất cứ lúc nào, Bạch Ly cũng không biết mình vào bằng cách nào, y chỉ cảm thấy mơ hồ, chờ phản ứng được thì đã vào phòng Thi Vô Đoan rồi.

Không thích hợp – Tim Thi Vô Đoan đập mạnh, một tay ẩn trong tay áo, lén lút chụp một thanh đoản kiếm giấu trong tay áo rộng thùng thình, nét mặt lại điềm nhiên như không hỏi: “Tiểu Ly Tử?”

Bạch Ly hít một hơi thật sâu, lùi một bước, cúi đầu dựa lưng lên cửa, dường như kiểm chế một cách khổ sở, hồi lâu mới nói với thanh âm khàn khàn: “Ta... chỉ sợ phải rời khỏi nơi này một thời gian.”

Thi Vô Đoan thoáng sửng sốt, qua giây lát mới hỏi: “Nơi... chuyện nơi này có chút ảnh hưởng với người phải không?”

Bạch Ly không hề lên tiếng, chỉ im lặng gật đầu.

“Được.” Thi Vô Đoan gật đầu đồng ý ngay cơ hồ không hề do dự, nói, “Ta phái người tiễn người, người đi An Khánh ở mấy hôm trước, tuy rằng cùng thuộc Hải Ninh nhưng An Khánh còn cách Cổ Cát một khoảng, tạm thời không ảnh hưởng đến bên đó...”

Đoạn sau y nói gì, Bạch Ly đã không nghe thấy, khắp đầu óc đều là câu việc chung làm chung kia “Ta phái người tiễn người”.

Y phẳng phát nghe thấy có người cười khẩy một phen, nói bên tai y: “Đúng rồi, y là người phải làm đại sự, sao lại bằng lòng cùng người xa chạy cao bay? Xem người có hạ tiện không, chỉ cần y tốt với người một chút là người đội ơn bao nhiêu lâu, nở một nụ cười với người là trong lòng người như thể nở hoa. Y nói một câu bảo người ở lại, người liền hận không thể ném xuống hết thảy, cả đời ở tại địa phương nhỏ này, nhưng trong lòng y người là cái gì đây? Đêm đó, người nói với y nhiều như vậy, y có để bụng không? Đến bây giờ đã cho người câu trả lời chưa? Còn chưa nghe thấy y nói phải phái người tiễn người đi sao?”

Bạch Ly nắm chặt đôi tay đang buông hai bên, cắn đầu lưỡi mình một cái, lúc này mới khiến cho bản thân tỉnh táo đôi chút, dùng ngữ điệu kỳ dị hỏi: “Vô Đoan, người không đi với ta sao?”

Thi Vô Đoan hơi sửng sốt nhìn y: “Ta đi đâu? Ta đi rồi mớ hỗn loạn không biết lên từ đâu này ai thu dọn? Không nói người khác, ta vừa đi, lòng thương hội sẽ tan, đến lúc đó chẳng phải là lộn xộn sao?”

“A...” Bạch Ly cảm thấy người nọ cười khê một tiếng bên tai, “Mớ hỗn loạn, thương hội, Tiểu Vô Đoan lòng dạ thật lớn, chỉ sợ không muốn an phận ở Hải Ninh đâu, người nhớ lời y từng nói với kẻ họ Cổ kia chứ? Còn nhớ biểu cảm của y khi đó chứ? Y có từng nói với người như vậy? Y có từng nhìn người như vậy? Người nói... nếu y biết người là thân phận gì, người và đám Nhan Chân là quan hệ gì, liệu có thêm nhìn người lần nữa? Thậm chí... liệu y có tổ chức những người đó như đối phó Âm thi hỏa, dẫn họ đối phó người?”

Bạch Ly đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn Thi Vô Đoan đang ngồi ở đó, cảm thấy nụ cười khiến người ta thích trên mặt đối phương dường như biến mất, cứ thế lạnh lùng nhìn mình, trong xa lạ thậm chí kèm một chút thù địch, nhún mắt nhìn những hồ tộc đó nhìn mình khi mình bị trói trên cột ở sơn động trong Thương Vân cốc nhiều năm trước.

Không – đừng dùng ánh mắt kiêu đó nhìn ta, người khác đều có thể, chỉ mình người không được!

Sau đó y thấy Thi VôĐoan chậm rãi đứng lên, trong tay lại rút ra một cây chủy thủ thật dài, mũi đao lạnh buốt chỉ vào mình.

Khoảnh khắc ấy Bạch Ly cảm thấy trong lòng có một dây đột nhiên đứt đoạn, y dường như bất chấp tất cả bổđến Thi VôĐoan, một tay hung tận bóp cổ Thi VôĐoan.

Người là của ta – y nghĩ, người phải ở bên ta, cǎđời đều dừng hòng rời khỏi ta, cǎđời cũng dừng hòng cùng ta chia đao kiếm vào nhau, người...

Thi Vô Đoan vốn ngồi trên ghế nói chuyện đàng hoàng với y, liền thấy biểu cảm của Bạch Ly càng lúc càng không thích hợp, sau đó lấy tốc độ mình không nhìn rõđột nhiên bổđến, Thi Vô Đoan bất ngờ không kịp phòng lại không thể tránh được, cả người lẫn ghế bị y đè xuống, cứ thế ngã nhào, bị Bạch Ly kẹp chặt dưới đất.

Khuỷu tay bịđau, đoản kiếm vốn giấu trong tay áo liền rơi ra, Bạch Ly liếc thấy, sắc đồđậm trong mắt càng tăng lên, ngay cả hô hấp cũng dồn dập hơn vài phần, hơi thở nóng rực phả trên mặt Thi VôĐoan, trong ngôn ngữ nhẹ nhàng ngày trước kèm theo vài phần nguy hiểm âm lãnh.

Y dễ dàng đoạt được đoản kiếm trong tay Thi VôĐoan, nói: “Người cầm kiếm làm gì?”

41. Chương 41: Quyết Liệt (thượng)

Người cầm kiếm làm gì? Muốn giết ta sao?

Bạch Ly nghĩ như vậy, khóe miệng lại lộ ra nụ cười, y bỗng nhiên cảm thấy trong lòng như bị thủng một lỗ, phía dưới là vực sâu không đáy, một chút nhiệt khí một tia ý thức trong ngực từ lỗ hổng kia chạy xuống, chen nhau lên trước.

Ta tốt với người như vậy, moi cả tâm can ra, vì sao người không thềm nhìn ta một cái?

“Vô Đoan...” Bạch Ly đọc tên y như thở than, vùi đầu xuống, hung tận cắn cổ y, máu nhanh chóng trào ra, tràn qua khóe miệng Bạch Ly, cắn chặt không nhả như một quả vật ăn tươi nuốt sống, quả thực như muốn rút da lột gân nuốt trọn Thi VôĐoan vậy.

Thi Vô Đoan đau đến tái nhợt mặt, gập gối hung tận húc vào bụng Bạch Ly, trong lòng y biết Bạch Ly chỉ là ma vật bán huyết, hoàn toàn không ngờđược Âm thi hỏa lại cóảnh hưởng lớn như vậy với Bạch Ly, dưới tình thế cấp bách húc một phát chẳng mấy may chừa lối thoát, tuy nói thời niên thiếu để lỡ trên Cửu Lộc sơn, Thi VôĐoan cũng chưa bao giờ là thư sinh văn nhược gì, lần này dù là cửa gỗ dày cũng có thể xô tung, song đập lên cái xác máu thịt, Bạch Ly lại hết như là không hề hay biết, miệng chẳng mấy may nhả ra như rùa không mai cắn chắc thanh sơn không buông lỏng.

“Bạch... Ly!” Y bị kẹp lại, đầu bị bắt ngẩng lên, ngay cả nói chuyện cũng khó khăn, giờ tinh bàn trong tay, hung tận đập vào gáy Bạch Ly.

Lúc này Bạch Ly rốt cuộc có phản ứng, ngẩng đầu lên, máu theo khóe miệng y chảy xuống, trong ánh mắt lại tựa như bốc cháy, sáng đến đáng sợ.

Đúng lúc này, kinh lôi đánh xuống phía chân trời, điện quang rực lên, lại phảng phất là giáng ngay vào viện, đình tai nhức óc, cǎđại địa đều đang lắc lư, ánh chớp chiếu mặt Bạch Ly xanh tái, ngũ quan tuần mỹ quen thuộc kia trở nên đáng sợ.

Thi Vô Đoan ngậy người giãy lắt, chỉ nghe trong họng Bạch Ly phát ra tiếng cười khàn khàn, dường như vừa mở miệng là không ngừng được, ban đầu trầm trầm, rồi sau đó thanh âm càng lúc càng cao, nét mặt tựa khóc tựa cười, quả thực nhưđá phát điên.

Thi Vô Đoan... Thi Vô Đoan... Thi Vô Đoan...

Lúc này, nam nhân thanh y đứng trên một tháp cao cách đó không xa, chẳng biết làm thế nào mà hần có thểđứng vững vàng trên đỉnh tháp nhưgiảm lên đất bằng, người vãi chỉ biết kêu ùng ục kia phát phơ nơi

đầu vai, vô số luồng điện quang đánh xuống chung quanh, nam nhân không hề nhúc nhích, búi tóc sớm bị cuồng phong thổi tung, mái tóc trên không trung tựa như những chiếc roi nhỏ, hung hãn quất lên mặt hắn.

Người vải co rúm lại bên cạnh hắn, trong họng phát ra âm thanh gần như nức nở, nhưng mà lập tức lại bị gió cuốn đi.

Nam nhân thở dài khe khẽ, phảng phất nở nụ cười, nói: “Ma quân quả nhiên là lời đình chi nộ, thiên địa biến sắc, giỏi lắm.”

Người vải sán lại một chút, “ùng ục” không thôi, nam nhân nghiêng tai nghe, nụ cười trên mặt lại chưa từng thay đổi, nói: “Vết nứt... kỳ thật vẫn ở đó, ta chẳng qua hơi trợ giúp thêm mà thôi, không dám kể công – người nói vị tiểu bằng hữu kia cuối cùng sẽ đứng bên nào đây? Là những kẻ sa cơ thất thế ngàn dặm xa xôi nương nhờ y, hay là vị ma vật ‘thanh mai trúc mã’ này?”

Hắn thở dài nói: “Người không phải con người, sẽ không hiểu được lòng người. Vậy người đoán Ma quân lại đang nghĩ gì đây? Y muốn lực lượng phiên vân phúc vũ, hay là muốn khiếp nhược mồi sau lưng người nọ cả đời?”

“Chúng ta xem đi.” Hắn nói, “Cứ để chúng ta mở to mắt nhìn thử, Âm thi hỏa này đã nung ra bình gốm như thế nào...”

Bạch Ly xé vật trước cửa Thi VôDoan, y phục vải bông dày lại như vải rách, dễ dàng xé toác ra một vết to.

Thi Vô Doan co rúm lại một chút, miệng cấp tốc niệm chú văn, một cụm lửa to như đầu người bùng lên trong tay y, hùng hổ bổ về phía Bạch Ly, Bạch Ly lại dường như không sợ hãi, thò tay vào cụm lửa nọ, mùi cháy sém lập tức lan ra, áo của Bạch Ly từ khuỷu tay trở xuống toàn bộ bị đốt cháy. Cánh tay trắng nõn lập tức bị đốt trụi.

Cổ tay Thi VôDoan bỗng nhiên đau nhức, y kêu khẽ một tiếng, thái dương nhất thời thấy mồ hôi lạnh, Bạch Ly vừa nãy lại là dùng cánh tay bị đốt trụi bẻ gãy cổ tay y.

Đầu ngón tay Bạch Ly mọc ra móng tay đen kịt, chúng càng lúc càng dài, mũi nhọn phiếm hàn quang lạnh ngắt, chặn trên ***g ngực trần của Thi VôDoan, vừa chạm liền chảy máu.

Tiếng nứt toác vang lên, hai người lại đấu pháp trong phạm vi nhỏ, nhưng Thi VôDoan chung quy là thân xác máu thịt, rốt cuộc biết đau, Bạch Ly lại giống như đã đoạn tuyệt tri giác, Thi VôDoan có một ảo giác, phảng phất người này cho dù là ngực bị xuyên một lỗ to, cũng có thể mặt không đổi sắc cho y phát nữa.

Trong nháy mắt, ngực Thi VôDoan bị móng tay Bạch Ly cứa ra một vết thương dài thượt, chỗ sâu có thể thấy xương, máu phun ra, bắn lên tóc Bạch Ly, y giơ tay lên, nhẹ nhàng liếm máu trên đầu ngón tay giống như một dã thú.

Thi Vô Doan đã mơ hồ, thầm nghĩ: “chẳng lẽ tiểu tử này muốn mổ bụng ta ra mà ăn sạch sẽ? Thế thì chết quá oan!”

42. Chương 42: Quyết Liệt (hạ)

Ngực Thi VôDoan máu thịt lẫn lộn, chẳng qua giây lát, dòng máu ấm áp đã lan ra thanh khuê trong vạt áo, chúng chảy vào mỗi một vết khắc trên thanh khuê, khiến thanh khuê kia trông giống một pháp trận nho nhỏ hơn là một mảnh khắc đầu người, bên trên khắc dày đặc những rãnh huyết li ti, để hấp thụ sức mạnh nào đó.

Ngay khi máu chảy dường như có sinh mệnh, đi một vòng trong “rãnh huyết” trên thanh khuê, một luồng ánh sáng ấm gần như màu cam bùng dâng lên nơi ngực Thi VôDoan, lại phảng phất hai khối nam châm cùng đầu khắc nhau, bắn văng Bạch Ly khỏi người y.

Bạch Ly bất ngờ không kịp phòng, lui ba bước liền, lưng đâm sầm lên tường, y kêu khẽ một tiếng, huyết sắc trong mắt dường như rút đi không ít, nét mặt lại từ tàn nhẫn biến thành mù mờ, lạnh lùng nhìn móng tay mình vươn dài ra.

Ánh sáng của thanh khuê vừa tan đi, Thi VôĐoan đã nửa hôn mê đập vào mắt Bạch Ly, Bạch Ly trừng to mắt, lại không cầm được lòng, trước là lui một bước, ánh mắt chuyển lên vết máu dính trên tay áo trắng như tuyết của mình, ngẩn ra hồi lâu rồi đột nhiên thét lên: “VôĐoan!”

Là ta sao? Là ta đã thương y? Ta làm sao...

Y cuống quýt bỏ qua, lại cảm thấy Thi VôĐoan từ cổ đến ngực không đâu không rướm máu, toàn thân cũng chẳng biết thũng bao nhiêu lỗ, nhất thời luống cuống, năm lần bảy lượt luồn tay xuống muốn bế người nọ lên, nhưng mà cổ Thi VôĐoan còn chảy máu, hoàn toàn không thể dùng sức, vừa bị y động thì dường như máu chảy càng nhanh.

Bạch Ly nửa quỳ dưới đất, trong đầu dường như còn trống rỗng hơn vừa rồi, ngực và tay chân đồng thời lạnh ngắt – tưởng như người bị thương sắp chết là chính y chứ chẳng phải Thi VôĐoan.

Thi VôĐoan vẫn còn tỉnh táo, lại không nói được, chỉ dùng ánh mắt bình tĩnh đến mức gần như hờ hững nhìn Bạch Ly hoảng sợ, ***g ngực vốn phập phồng dữ dội chậm rãi bình ổn, cơ hồ không nhìn thấy đang thở.

Tro tàn của Âm thi hỏa sẽ không triệt để thay đổi một người, thậm chí khiến một người lạc mất bản tâm cũng không làm được, chỉ khiến người đồng nguyên với nó mất đi một phần năng lực tự khống chế mà thôi. Trong lòng Thi VôĐoan minh bạch – trên thực tế dường như y rất lâu rồi chưa từng minh bạch như vậy, cảm giác nổi lòng biến thành một mặt gương, tất cả đẹp xấu đều trình hiện trước mặt, chẳng hề che giấu.

Không sai, hoặc giả từ trên mức độ nào đó mà nói, Âm thi hỏa càng có thể biểu hiện ra bản tâm của một người, hóa ra đây là bản tâm của y.

Hệt như sói, cho dù được nuôi dưỡng, vẫy đuôi lấy lòng chủ nhân như chó, cũng chẳng đổi được bản tính ăn tươi nuốt sống, chỉ cần rằng nanh còn thì một ngày nào đó nó sẽ nhắm ngay cổ chủ nhân. Giống như mình, cho dù bị nhốt trên Cửu Lộc sơn, bị nhốt trong nhục thể cực, phải đẩy chén đối chung nâng cốc nói cười như người bình thường, cũng chẳng đổi được dòng máu phản nghịch lạnh băng chảy trong lòng, chỉ có máu tươi và sự vỡ nát triệt để của cự thời đại này mới có thể nhen nó lên, một ngày nào đó, hoặc là nó gây nên trăm vạn khói lửa, hoặc là tự mình tan sạch sẽ.

Thi VôĐoan bỗng nhiên cảm thấy mỗi một quáđổi, động vật còn không cần làm trái bản tâm, ăn uống nhảy kêu toàn bằng bản năng, vì sao con người phải khổ sở kìm nén như vậy? Kìm nén như vậy lại có thể đổi được cái gì đây?

Y nghĩ một hơi, tích đủ khí lực đập tay Bạch Ly ra, ngón tay tẩm đầy máu nắm đến trắng bệch, kéo gắt gao vạt áo của mình, xé mảnh vải rách dính trên ngực, máu lại bắn lên người Bạch Ly, làm Bạch Ly sợ tới mức hồn bay phách tán: “Đừng nhúc nhích! Người làm gì thế?”

Thi VôĐoan nhếch khóe miệng, nhìn người nọ lạnh lùng nở nụ cười, trước mắt tối sầm, suýt nữa ngã dúi đầu, nỗ lực giơ tay chặn vết thương trên cổ mình, dứt quãng niệm chú văn đã lâu đến mức cơ hồ chẳng còn nhớ nổi, vết thương méo mó khó khăn khép lại, y giống như may vá kém cỏi, bên này khép miệng thì bên kia sứt chỉ.

Bạch Ly chẳng thềm để sự phản kháng của y, cẩn thận luồn tay xuống dưới, Thi VôĐoan mặt vàng như nghệ, mồ hôi trên thái dương chảy xuống làm ướt lông mi, buộc y phải hơi nhắm mắt, trên mặt lại thấp thoáng nụ cười khẩy, y há miệng, Bạch Ly nhận ra khẩu hình của y, Thi VôĐoan đang nói: “Bạch Ly, người được lắm.”

“Ta... Ta không hề cố.” Y thấp giọng biện giải, lòng như tơ vò, tay lại cẩn thận đỡ thân thể Thi VôĐoan, “Ta đưa người ra ngoài tìm...”

Nhưng mà ngay lúc này, cửa phòng Thi VôĐoan bỗng nhiên bị cưỡng chế xâm nhập từ bên ngoài, cầm đầu là HạĐoan Phương, một đám người tu đạo tự cầm pháp khí như lâm đại địch theo đằng sau, ngay cả Lục Vân Châu cũng cầm kiếm qua đây. Họ là bị sấm sét vừa nãy cùng dị tượng trong phòng này dẫn đến, vừa thấy tình cảnh trong phòng, nhất thời ngây ngẩn cả người, nhìn nhìn Thi VôĐoan lại nhìn nhìn Bạch Ly, không biết đây là tình huống như thế nào.

Đúng lúc này, Thi Vô Đao bỗng nhiên hít sâu một hơi, hung hãn đẩy Bạch Ly ra, lui ba bước liền, phân biệt rõ ràng mà đứng ở nơi y nên đứng, dường như có hẹn ngầm, Lục Vân Châu đưa tay đỡ được y, để y tựa lên cửa, sau đó không cần biết đúng sai, hoàn toàn không để ý Bạch Ly là cái gì, chẳng thèm nói một câu rút kiếm bổ đén, rõ ràng là tư thế muốn luận sinh tử.

Bạch Ly lập tức dịch bước né tránh, lại không dám đánh trả, đôi mắt chỉ nhìn Thi Vô Đao, thấy mặt y không biểu cảm, trong lòng càng khó chịu, quả thực đã không phân ra là ái này hay sợ hãi, Lục Vân Châu giang hồ danh tước, kiếm pháp tự nhiên cực kỳ cao, Bạch Ly không tập trung, lại không dám đánh trả, trong nháy mắt đã bị bức vào viện.

Lúc cùng Thi Vô Đao lướt qua nhau, không nhìn được lại nhìn y một cái, nói: “Vô Đao, ta... ta không phải cố...”

Lục Vân Châu phát ra tiếng cười lạnh ngắt ngửi, một chiêu một thức càng hùng hổ, Bạch Ly rốt cuộc không thể nhìn được nữa, trở tay nắm kiếm của Lục Vân Châu, quát: “Vô Đao!”

Mũi kiếm để lại một vết to trên tay y, dòng máu đen kịt chảy ra, một đám người vừa nãy còn chưa làm rõ tình hình gì chỉ mù tịt quan chiến lập tức khe khẽ nói thầm – người này... sao lại chảy máu màu đen?

Trưởng lão Đại Sa giáo không nhìn được thấp giọng hỏi Hạ Đao Phương: “Hạ Đốc tra, người này là...”

Hạ Đao Phương chần chờ giây lát mới thấp giọng nói: “Chỉ sợ chính như đạo huynh dự liệu.” Hắn lấy một chiếc gương đồng nhỏ trong lòng, nhưng gương kia không thể chiếu ra mặt người, ngược lại có thể xuyên thấu qua nhìn thấy thứ phía sau, nhóm người Đại Sa giáo trưởng lão tiến lại gần, không khỏi đồng thời rung mình, chỉ thấy bảy đường sương mù lại treo cao cao trên đầu Bạch Ly, thường xuyên biến hóa hình dạng, lệ khí bức người không nói nên lời.

“Thiên... ma...”

Có người nhỏ giọng nói: “Thường nói quốc sắp vong tất ra yêu nghiệt, hiện giờ... chẳng lẽ vận số Đại Càn thật sự là...”

Thi Vô Đao cười lạnh lẽo, thầm nói các người còn chưa biết thiên ma này là ai thả ra, y sững sốt vì trong lòng mình lại có thể lạnh lùng như thế, phảng phất Bạch Ly trước mắt chỉ biến thành một phù hiệu hư vô, không hề là bằng hữu cũ mà y nhớ mong nhiều năm, cũng chẳng còn là cố nhân tri kỷ y đối đãi thật lòng.

Chỉ nghe Hạ Đao Phương nói: “Ta thấy y bị thương rồi, không biết vì sao pháp lực dường như cũng bị tổn, chúng ta nhiều người thế này, khỏi cần sợ y, thời cơ không thể trở lại, bắt!”

Tổng Tông Minh trưởng lão Đại Sa giáo không nhìn được nhìn Thi Vô Đao dựa cửa hơi khép mắt một cái, trong lòng cứ cảm thấy việc này quái dị, thoáng chần chờ nói: “Thế...”

Thi Vô Đao dường như cảm giác được ánh mắt của hắn, ngược lên cười khe khẽ, trầm giọng nói: “Đã như thế, ta giúp các vị một tay.”

Y vừa dứt lời, một hồ nước trong tiểu viện vốn bình bình tĩnh tĩnh bắn tóe lên, rơi trên không trung phảng phất hóa thành màu đỏ, khoảnh khắc tràn ngập cả viện, có người la lên: “Đây là Đại sát huyết trận!”

Trận pháp này cực phức tạp, tuyệt đối không thể nháy mắt hoàn thành, hiển nhiên đã bố trí lâu ngày, đám sương máu phảng phất không thấy rõ kia hóa thành dây thừng, trói chặt Bạch Ly tại chỗ, y xuyên thấu qua tầng tầng lớp lớp những sợi dây không nhìn rõ, dường như khó lòng tin tưởng mà nhìn qua, chỉ thấy Thi Vô Đao nắm thanh khuê quen thuộc kia trong tay.

Huyết quang trên thanh khuê rực lên – dù cho Bạch Ly chỉ hiểu qua loa đối với trận pháp nhưng cũng có thể nhìn ra đó là mất trận.

Đại sát huyết trận, cần lấy thứ máu người bị nhốt từng chạm qua làm mất. Thiên hạ không ai có thể khắc người, nhưng máu của chính người thì sao?

“Mảnh thanh khuê này đã ngâm trong máu của ta trăm ngày, có thể thay ta bảo hộ người...”

Nửa đêm không người, thầm thì tha thiết dường như còn thấp thoáng bên tai.

Hóa ra giữa người và ta, thật sự chỉ là gặp dịp thì chơi thái bình giả tạo, Bạch Ly đột nhiên cảm thấy những sợi dây quấn trên tay chân kia phẳng phất phải hút khô tinh huyết toàn thân y, nhưng mà y lại không xúc được mảy may tinh thần để chống cự. Y chỉ cảm thấy cuốn lấy y không phải tơ máu, mà như một con nhộng to nhột y bên trong, chẳng qua giấy lát đã ngập đầu.

Nhưng Thi VôĐoan chẳng nhìn y một lần, ngược lại hơi ngẩng đầu lên, dường như đón ai đó, bỗng nhiên cố gắng nhồm người dậy, xa xa thi lễ với phương hướng trước cổng, miệng nói: “Đại nhân giá lâm, chúng ta không tiếp đón từ xa, thật sự thất lễ.”

Người khác còn đang giật mình chưa phản ứng được, chỉ thấy đại môn mở rộng, một nam nhân trường y tóc tai bù xù đi đến, một bóng đen như vải bố bay phía sau, bóng đen kia thấy Bạch Ly bị trói, lại nhanh chóng lao đến, nhưng bị sát trận ngăn trở, đành phải nhảy lên nhảy xuống quay vòng vòng.

Nam nhân đánh giá Thi Vô Đoan, bỗng nhiên cười nói: “Tiểu tiên sinh tương kế tựu kế, hảo thủđoan.”

Thi Vô Đoan vội nói: “Không dám không dám, vẫn là Trâu đại nhân đốt Âm thi hỏa tốt.”

Ba chữ Trâu đại nhân vừa ra khỏi miệng, liền đối Lục Vân Châu cũng ngăn ra, không nhin được hỏi: “Tiểu lục, người nói Trâu đại nhân nào?”

“Cung nghênh Ma quân về triều, trong triều đủ phân lượng này, có bốn sự này, chẳng qua hai ba người, Nhan thái phó ta đã gặp, Trương đại nhân nghe nói đang ở tây bắc làm phép chắn tai, có lời đồn rằng Trâu Yến Lai Trâu đại nhân chính là cao đồ Mật Tông, phiên phiên công tử, khiến người ta gặp mà vong tục, hiện giờ xem ra quả nhiên như thế.”

Sắc mặt Trâu Yến Lai cứng đờ, Thi VôĐoan cố bực hấn ra, từ đây chuyện triều đình chung đụng với ma vật chỉ sợ không còn là bí mật, nhưng nếu hấn không thừa nhận, chỉ sợ... Hấn nhìn thoáng qua giữa trường – người kia sẽ không bị hấn dẫn đi.

Đại sát huyết trận là huyết của chính mình vây khốn chính mình, dù người bốn sự bằng trời, nếu không phải trận chủ thả người, chỉ sợ cũng khó lòng hành sự.

Trâu Yến Lai nhìn quét một vòng những người trong trường, lòng thầm cân nhắc – chẳng qua là một đám tán phái vô danh tiểu tốt, không đủ để sợ, vậy thì...

Hấn lấy lệnh bài trong tay áo, miệng nói: “Phụng mệnh Thái phó.”

Mọi người đều kinh ngạc, Thi VôĐoan lại cười, chỉnh vạt chấp tay nói: “Tiểu tử không rõ, đã đắc tội nhiều.”

Nói xong phất tay giải trận pháp, ánh sáng trên thanh khuê tan đi, Bạch Ly lão đảo ngã quỵ xuống đất, Trâu Yến Lai vội đỡ lấy y, Thi VôĐoan hai tay nâng thanh khuê lên, đưa đến trước mặt Bạch Ly, nhẹ nhàng nói: “Nguyên vật xin trả, thỉnh Ma quân nhận lấy.”

Bạch Ly nhìn Thi VôĐoan chằm chằm, nhưng người nọ không hề nhìn y lấy một lần, nhét thanh khuê vào lòng y rồi quay người bỏ đi. Ai cũng đứng hòng ngăn cản ta, y hờ hững nghĩ, cắt đứt sạch gọn.

Bạch Ly đột nhiên cười rộ lên, thanh khuê trong tay bỗng hóa thành hình dạng một thanh chủy thủ, y trở tay đâm chủy thủ vào ngực mình, nhưng máu không hề phun ra, chỉ tẩm thanh khuê kia đậm màu hơn.

“Máu của ta?” Y nói khe khẽ, như thể điên cuồng, “Máu này ta từ bỏ, không ai có thể vây khốn ta nữa, hồ tộc... thân xác máu thịt của hồ tộc sớm nên vứt rồi, thứ yếu đuối như vậy, ta khẳng khẳng giữ lại vì một người, nhưng y chẳng thêm cảm kích.”

Thi Vô Đoan không hề quay đầu.

Thanh khuê phẳng phất hút đầy máu trong ngực Bạch Ly bỗng nhiên rơi xuống đất, hóa thành một làn khói nhẹ, chỉ có vết máu lưu lại trên mặt đất, trong vết máu màu đen kia nở ra một đóa hoa trắng như tuyết.

Trâu Yến Lai không nói một lời, quay người đưa Bạch Ly đi.

43. Chương 43: Kinh Niên

Nháy mắt, lại là năm năm.

Cổ Hoài Dương mặc nhung trang, dáng vẻ vội vàng đi vào viện, đụng ngay phải Mạnh Trung Dũng từ bên trong chửi bới bước ra. Hai bên vừa đối mặt, Mạnh Trung Dũng lo phân trong miệng mình phun đầy mặt đại ca mà hấn kính sợ đã lâu, lập tức ngậm miệng, đôi mắt chuyển tới chuyển lui, cúi đầu khom lưng nói: “Đại ca đến rồi.”

Nếu là thường ngày Cổ Hoài Dương phải mắng hấn mấy câu, hiện giờ có chút việc gấp, không dừng lại lâu, liền gật đầu hỏi: “Vô Đaoan có nhà không?”

“Có, sao có thể không có được?” Mạnh Trung Dũng cầu nhàu, “Suốt ngày ru rú trong phòng không biết mân mê những gì, hết như gà mái già ấp trứng, không chịu ra khỏi tổ, cũng chẳng thấy y ấp ra cái gì.”

Cổ Hoài Dương trừng hấn một cái, lại hỏi: “Y làm gì thế?”

Mạnh Trung Dũng nhướn mí mắt, nói vẻ không vui: “Y còn có thể làm gì, mân mê con thỏ béo kia của y thôi, ta thấy bỏ vào nồi cũng đủ một nồi rồi.”

Cổ Hoài Dương không để ý hấn, rảo bước tiến vào.

Đây là một tiểu viện, thời gian phẳng phất dừng ở đó, vô luận đông hạ, bốn mùa cây xanh rợp bóng, bên trong trừ tiếng chim kêu thì cơ hồ không nghe thấy âm thanh nào khác, một hạ nhân sai thô cũng chẳng có, trong viện lá rụng tích thành một lớp, người quét sân xem ra rất lười, chỉ thỉnh thoảng quét qua loa mở lá chôn kín đường, chất dưới gốc cây làm phân bón.

Một con đường mòn như lát đá xuyên qua trong đó, thấp thoáng có thể nhìn thấy phòng xá bên trong, cửa sổ cũng không đóng, vang kẻo kẹt theo gió, viện không lớn, qua một ngõ nhỏ là đến hậu viện.

Cổ Hoài Dương trực tiếp đến hậu viện, một nam nhân vóc dáng cao lớn đang ngồi xổm dưới đất đưa lưng lại, tay cầm khúc mộc còn nhỏ tầm ba tấc chọc một con thỏ.

Con thỏ kia cũng chẳng biết bao nhiêu tuổi, đôi mắt mông lung mơ màng, phẳng phất luôn không tỉnh ngủ, thân to đùng, có lẽ là thịt quá nhiều, quả thực ngay cả thỏ cũng không kham nổi gánh nặng, càng khỏi cần nói đến hoạt động, bị chọc phiền, nó liền hé mắt như nể mặt, lờ đờ liếc người bên cạnh một cái, sau đó hồng hộc lê thân hình béo phì về phía trước khoảng nửa cái đuôi, một lần nữa nhắm mắt nằm sấp.

Thông thường mà nói, thỏ không có thói quen ngủ suốt một mùa đông, gấu mới có thói quen này, hóa ra khi một con thỏ thành như gấu thì tập tính cũng giống theo.

Cổ Hoài Dương gọi: “Vô Đaoan.”

Thanh niên kia liền dừng động tác giống hệt con thỏ y nuôi, cực chậm chạp mà quay đầu, dùng tốc độ chậm gấp đôi người khác đáp một tiếng, bấy giờ mới rề rà quay người đứng lên, hồi lâu mới nói: “À, đại ca.”

Lúc này Cổ Hoài Dương đã bắt đầu cảm thấy đứng hơi tê chân, liền đổi chân trụ từ chân trái sang chân phải.

Rất lâu về trước, Thi Vô Đaoan chỉ là kẻ phản ứng kém hơn, chậm hơn người khác một chút, nhưng thoát nhìn vẫn hơi giống người bình thường, chẳng biết vì sao mà mấy năm nay y lại tệ hại hơn hấn, càng ngày càng chẳng ra làm sao, Lý tứ nương bảo, nếu là người nóng nảy, nói với y một câu rồi có thể chạy đi đun một ấm nước, quay về chờ nước nóng pha trà xong xuôi, mới nghe thấy y trả lời.

Thế lực và tiền tài trong tay họ như dòng suối nhỏ hội tụ, Cổ Hoài Dương trước nay biết mình muốn gì, cũng biết dưới những biểu tượng an bình này, kết quả nếu mình thất bại sẽ là gì, cho nên lo lắng hết lòng, chưa bao giờ ngủ một giấc ngon lành, ăn một bữa an ổn.

Bất tri bất giác, Thi Vô Đaoan giống như khắc ý không thường xuất hiện trong tầm mắt họ, chỉ chuyên tâm làm việc của mình, người khác hỏi liền nói chút kế hoạch, người khác không hỏi thì không nhắc, hoặc giả ra ngoài, mười ngày nửa tháng cũng chẳng trở về một chuyến, về chưa được mấy hôm lại đóng xe xuất phát đến nơi khác.

Đội Cổ Hoài Dương phát giác thì Thi VôĐoan đã biến thành một chiếc xe ngựa nát lâu năm không sửa.

Hắn cảm thấy rất bất thường, họ đều cảm thấy rất bất thường, Thi VôĐoan với họ mà nói là như huynh đệ, như con trai, cũng như bằng hữu, y có thể trong ba năm đem thể lực thương hội xâm lấn đến quá nửa đại lục, năm năm chinh hợp hoàn toàn mới những đạo học môn phái sa sút trong sơn dã, ngay cả HạĐoan Phương tham tiên kia cũng toàn tâm toàn ý theo họ.

Nhưng chẳng hiểu vì sao mà Cổ Hoài Dương cứ cảm thấy y bắt đầu không giống người lắm, lúc ở cùng Thi VôĐoan, Cổ Hoài Dương luôn không nhịn được nói nhiều, hẳn lo lắng một ngày kia Thi VôĐoan sẽ ngay tại chỗ hóa thành một khúc gỗ thậm chí chẳng biết chớp mắt.

Giống như con thỏ béo Thi VôĐoan rảnh rỗi luôn thích dùng tiểu mộc còn chọc ghẹo, dường như y cũng luôn lo lắng xuẩn vật mình nuôi thường niên bất động, rồi có một ngày sẽ cắn rẽ xuống đất mất thôi.

Con thỏ kia cũng không hề tầm thường, năm đó khi thiên ma cắt thịt lấy máu, loại bỏ một nửa huyết thống khác trong thân thể mình, máu đen rơi xuống đất, lại nở ra một đóa trắng như tuyết, Trâu Yển Lai đưa thiên ma đi rất lâu rồi mà cũng chẳng có ai dám đụng đến đóa hoa nọ.

Chính vào lúc Thi Vô Đoan giãy khỏi Lục Vân Châu đang đỡ tay y, chậm rãi ngồi xổm xuống muốn hái đóa hoa trắng đến khó tin kia, đột nhiên bị con thỏ từ trên trời giáng xuống đè tay lại.

Hóa ra không biết làm sao mà con thỏ kia lại bị thúy bình điều dùng móng vuốt xách lên, làm khó cho nó xách lên được, lúc đang bay cao tít trên không trung, vừa vọt qua nơi này, thúy bình điều buông lỏng móng vuốt, ném con thỏ kia ngã chổng vó dưới đất, nửa thân dưới đè tay Thi VôĐoan, miệng mũi sát lại chồđóa hoa.

Sau đó nó lại ăn luôn đóa hoa kia trước mắt bao người, mọi người đều ngây ra, Thi VôĐoan vội bóp miệng nó, nhưng con thỏ kia chắc là công phu nhai thật sự quá tốt, tốc độ nhai thật sự đã vượt qua ánh mắt phạm nhân, người chưa đắc đạo thành tiên tuyệt không có bản lĩnh ngăn cản – khi Thi VôĐoan bóp miệng nó, phát hiện nó đã nuốt đóa hoa nọ.

Sau đó con thỏ như được xơi thập toàn đại bổ, béo lên như thổi, cả ngày buồn ngủ, từ sáng đến tối chỉ làm đúng hai việc – ăn và ngủ.

Thi Vô Đoan bế nó lên, chậm rãi hỏi: “Đại ca tìm ta, là có chuyện gì?”

Cổ Hoài Dương tay trái cầm cổ tay phải, để trước người, lẳng lặng nhìn y. Mấy năm nay gian nan vất vả, tướng mạo Cổ Hoài Dương thoáng thấy tang thương, người trẻ tuổi năm đó vung cần mà lên cùng cực vô lại, một thân nhuệ khí phảng phất lắng đọng lại, đôi mắt đen kịt, rất nhiều việc không còn tự mình ra mặt, ngày càng kiệm lời, trong mắt người bên ngoài, lại có chút thần long kiến thủ bất kiến vĩ.

Hắn bắt đầu hỉ nộ không ra sắc, dùng thủđoạn càng bí mật hơn làm chuyện càng vô sỉ hơn, cũng bắt đầu biến thành một hán tửđội trời đạp đất, không thể nói được là cao lớn hùng vĩ, nhưng mà chỉđứng đó là đã khiến người ta cảm thấy đáng tin.

“Đoan Phương đã dẫn người đi.” Cổ Hoài Dương nói xong liền im lặng.

Thi Vô Đoan trên tai con thỏ, con thỏ lại chỉ hé mắt, tìm một tư thế thoải mái mà rúc vào, chẳng mấy may ý thức được mình đang nghe thấy chuyện ghê gớm lắm, chỉ nghe Thi VôĐoan hỏi: “Đại ca đang sợ?”

Cổ Hoài Dương không nói gì, hắn bỗng ngẩng đầu nhìn hướng đám mây vân vũ phương tây, cũng không trung nhanh chóng âm trầm, hồi lâu mới thấp giọng nói: “Không... chỉ là cuối cùng ta đãđợi đến ngày này, không biết lên con đường này rồi, có thể đi đến bước nào đây?”

“Đi đến chết.” Thi VôĐoan nói với biểu cảm hồ hững, “Hai năm qua Trâu Yển Lai đang âm thầm giở trò không ít, chúng ta cũng chưa từng khách khí, tất cảđều còn một tấm vải che, trước mắt đại ca cứng cánh rồi, có thể xé mảnh vải này xuống.”

Cổ Hoài Dương trầm mặc giây lát, bỗng nhiên nở nụ cười rồi gật đầu nói: “Cũng đúng, rồi có một ngày mọi người phải trở mặt cào nhau, chính vào hôm nay nhĩ– thế nào, bố trí theo giờ lành ngày tốt người tính sao?”

Thi Vô Đoan dùng ngón tay thuôn thuôn túm lông con thỏ, nói trầm trầm: “Thích hợp giết người phóng hỏa.”

Y bỗng nhiên quay người, nước trong cái hồ nhỏ hậu viện nổi lên, hóa thành một dải hơi nước đủ mọi màu sắc trên không trung, sau đó màu sắc nọ dưới ánh mặt trời dần mù mịt ảm đạm cũng u ám theo, một tia sáng màu trắng trời lên từ chính giữa, nhìn từ xa lại như là dùng nước làm thành một bộ tinh bàn lớn sao giăng chi chít.

Phồn tinh chậm rãi chuyển động, sau đó mọi tia sáng tụ tập vào một điểm, chậm rãi chiếu xuống, trong hơi nước có bóng người lộ ra.

Cổ Hoài Dương không nhin được thất thanh nói: “Đây là... Hạ Đoan Phương?”

Bóng người nọ chính là bóng lưng Hạ Đoan Phương, hần dẫn mười mấy người ẩn nấp sau lùm cây cao lớn, đám đá chung quanh nhìn như không thứ tự, lại ngẫm có trận pháp mỗi bước đều kinh tâm, Thi Vô Đoan lui sang bên cạnh một bước, nhường tầm nhìn cho Cổ Hoài Dương, nhẹ giọng nói: “Chẳng lẽ đại ca không muốn tận mắt xem thử?”

Cổ Hoài Dương lắc đầu, thấp giọng nói: “Bản lĩnh thần kỳ, thủ đoạn bậc này, với người tu đạo các người chẳng qua là tài vật, với người thường chúng ta lại tựa như tiên thuật, con người chẳng lẽ chia làm ba bảy loại như vậy sao?”

Thi Vô Đoan cúi mắt, cũng thấp giọng nói: “Một trận chiến này, sau một trận chiến này thì không phải nữa. Thiên hạ này vốn không có tiên nhân.”

Đột nhiên, xuyên thấu qua nơi hơi nước ngưng tụ thành, hai người nghe thấy một tiếng rít, chỉ thấy một mũi tên lệnh phóng lên cao ở nơi cách Hạ Đoan Phương không xa, Hạ Đoan Phương thành linh đề kiểm bên hông. Sau đó một thứ không biết là mãnh thú gì lao qua như non hô biển gầm, hòng phát ra tiếng gầm rú, hai mắt đỏ ngầu, thương tích đầy mình, nếu có mặt người của Huyền Tông thì sẽ biết ngay, đây chính là thần thú Thanh thô của Cửu Lộc sơn.

Thi Vô Đoan buông một tay bên người, đầu ngón tay run khe khẽ, dường như muốn chìa tay ra, nhưng mà rốt cuộc chẳng có động tác gì, lúc này phía sau bỗng truyền đến một tiếng chim than khóc, Thi Vô Đoan và Cổ Hoài Dương quay đầu, vừa vặn nhìn thấy thú bình điều bay vút lên trời, xoay quanh qua lại trên đỉnh đầu hai người, trong tiếng rống phát ra âm thanh như người khóc thảm.

Con thỏ mở mắt, đôi mắt như đậu đen lẳng lẳng nhìn tấm gương do nước ngưng tụ thành.

Chỉ thấy Hạ Đoan Phương ra lệnh một tiếng, hơn mười người đồng thời lao lên vây Thanh thô vào giữa, Hạ Đoan Phương kia một tay cầm kiếm, một tay lấy tù và giết ở hông, kẻ lên miệng thổi một điệu uù kỳ dị.

Những người khác tranh nhau làm theo, thanh âm trầm thấp vang vọng lan ra, giai điệu ấy đơn giản mà quen thuộc, là do Thi Vô Đoan lúc nhỏ chung đụng với Thanh thô rất lâu mới mò ra cách trao đổi với nó, y từng dắt Thanh thô đi qua mỗi một xó xỉnh của Thương Vân cốc Cửu Lộc sơn, còn từng dẫn Thanh thô đi cứu Bạch Ly đại nạn ập đầu.

Đến bây giờ nhớ lại, đều không giống thật.

Thanh thô chần chừ, chân cào mặt đất, ánh mắt lại thanh minh, nó nghe ra giai điệu quen thuộc này, trong hòng phát ra tiếng rên nhỏ uất khuất, giống như cũng đang tìm kiếm thiếu niên rất nhiều năm trước biến mất rồi rốt cuộc không về nữa.

Sau đó Hạ Đoan Phương đưa tay ra hiệu, những người thổi tù và đồng thời dừng lại, chỉ có thanh âm một mình hần thổi ra còn đang du dương truyền đến, Thanh thô ngoan ngoãn cúi đầu, chậm rãi tiến lại gần, Hạ Đoan Phương giơ tay, nhìn chằm chằm Thanh thô không hề chớp mắt, sau đó đột nhiên buông bàn tay.

Vô số mũi tên từ bốn phương tám hướng bắn tới, nháy mắt xuyên qua thân thể Thanh thô, nó phát ra tiếng rên hấp hối, một mũi tên bắn mù mắt, nó liêu mạng lắc đầu, đau đớn cực kỳ.

Tay Thi Vô Đoan nắm chặt lông thỏ.

HạDoan Phương quát to một tiếng, đột nhiên nhảy vọt lên không, nhấn mũi tên bắn vào mắt Thanh thô, Thanh thô rú lên một tiếng thật dài, rồi cuộc ngã rầm xuống, con mắt lạnh lặn còn lại phảng phất xuyên thấu qua Thủy kính, nhìn thấy Thi VôDoan, đôi mắt nó cực đen cực to, có vẻ hơi ngờ ngàng luống cuống.

Rốt cuộc, toàn thân Thanh thô co giật vài cái rồi bất động.

HạDoan Phương thở hổn hển bắn một tín hiệu, lập tức xa xa có người đáp lại, Cố Hoài Dương nhìn màu sắc đạn tín hiệu kia, trong lòng khẽ buông lỏng, nói: “Xem ra là thuận lợi, lần này can hệ rất lớn, đuổi giết thần thú ngay trên Cửu Lộ sơn, may mà người quen thuộc súc sinh này, có thể thần không biết quỷ không hay giết chết nó ở nơi đây.”

Thi Vô Doan miễn cưỡng nhếch khóe miệng mỉm cười, đáp: “Thanh thô là trận nhân cuối cùng, đến đây bầy đại trận nhân hủy hết, từ nay về sau, mật ước giữa tam đại giáo tông đã hủy bỏ, hơn hai năm qua xem như không uống phí.”

Thi Vô Doan tinh thông trận pháp, mấy năm nay cùng không ít người trong đồng đạo đồng thời nghiên cứu mật ước gắn bó tam đại giáo tông kia, y phát hiện cái gọi là mật ước, vô luận là giữa người với người hay giữa môn phái với môn phái, đều là trận pháp nào đó liên liên lụy lụy, trong có cơ quan và nhân quả, mật ước của tam đại giáo tông mấy ngàn năm mấy vạn năm không phá càng phức tạp vô cùng, bên trong lại liên lụy bầy đại trận nhân.

Thạch bồ đề, tháp luân hồi của Đại Thừa giáo tông, phước trấn hồn, chày thập nhị tinh của Mật Tông, cùng với tinh bàn của tông chủ, đại sơn đặng và thần thú Thanh thô vật sống duy nhất của Huyền Tông.

Trăm cay nghìn đắng, dùng hết mọi kế, đến đây thì tất cả trận nhân đều bị hủy, tam đại giáo tông không còn mật ước.

Y còn chưa dứt lời, đại địa đã chấn động, vô số lưu tinh từ không trung rơi xuống, tựa như ngân hà tung ra.

“Rất tốt.” Thi VôDoan bình luận, tầm mắt từ ngân hà chuyển sang thúy bình điều còn đang khóc thảm không ngừng, qua giây lát lại nói một lần nữa rằng, “Rất tốt.”

44. Chương 44: Hồn Độn

Tử Vân tự tây bắc thành Bình Dương, hôm nay bốn bề giới nghiêm, trong thành cấm quân bao vây kín bưng, không ít văn võ quan viên thần sắc ngưng trọng đứng hai bên đường, làm đầu chính là Trâu Yến Lai và một nam tử đội cao quan.

Con đường trước tự ngày xưa có một khu chợ, ngựa xe như nước rất là náo nhiệt, hiện giờ lại chỉ còn người mặc giáp cầm binh khí.

Trên đường có một cao lầu, tên là Long Vương các. Bình nhật đám đông náo nhiệt, đi trễ thậm chí chẳng chen được vào đại sảnh dưới lầu, chính là cao lầu đệ nhất trong thành Bình Dương, trên tầng đỉnh trừ hoàng cung đại nội, tầm mắt có thể nhìn thấy quá nửa đế đô. Hiện giờ lại canh phòng nghiêm ngặt, màn hình buông trên tầng đỉnh kia, thấp thoáng nhìn thấy bóng người lướt qua, thỉnh thoảng có Thái y vác hộp thuốc ra vào vội vã.

Nhìn vào thì thấy trong tầng đỉnh Long Vương các kia kê một cái giường, một thanh niên đứng cạnh giường, cúi đầu không nói câu nào. Một lão nhân râu tóc bạc trắng nằm trên giường, diện mục tiêu tụy, hốc mắt hõm sâu, ánh mắt xuyên thấu qua tấm màn hình bị gió nhẹ thổi nhìn hướng Tử Vân tự, trong chấn lộ ra một bàn tay lốm đốm, nhưng trên người lại mặc áo bào màu vàng – thiên tử năm đó còn trẻ trung, đến Cửu Lộ sơn tá vạ, hiện giờ lại già nua hom hem, Thái phó Nhan Chân ở ngay bên cạnh.

Thời điểm chính ngọ, mây đen che phủ trời đất đột nhiên bao kín thành Bình Dương, một tiếng sấm đình tai nhức óc đánh xuống, trúng ngay cây hòe to trong viện của Tử Vân tự, sau đó đại môn đen kịt nặng nề kia chậm rãi mở ra từ chính giữa, đây từng là nơi các đời quốc sư bế quan, mà chức vị quốc sư vẫn bỏ trống từ tiền triều, đại môn Tử Vân tự dường như đã trăm ngàn năm chưa từng mở ra.

Trục cửa phát ra tiếng trầm trầm, giống như một lão nhân đã gần đất xa trời từ dưới mộ thò một bàn tay ra, khẳng khẳng túm thứ gì đó không chịu đi.

Bụi bặm tràn lan, nơi đây yên tĩnh đến mức phẳng phất chỉ còn lại hô hấp của con người, rất lâu sau, chỗ cánh cửa tối om kia lại xuất hiện một bóng người. Đế vương trên giường trong Long Vương các không nhìn được nhòm dậy, thanh niên bên cạnh vội tiến lên đỡ lấy, đế vương tuổi già lại chỉ vươn cần cổ khô quắt, hết như một con ba ba già bám trên mép nôi, đôi mắt đục nhìn chằm chằm bóng người chỗ cửa kia.

Một nam nhân âm sắc khàn khàn xướng: “Ma quân xuất quan...”

Sau đó tiếng vô số người chồng lên nhau, cơ hồ không nghe rõ hai chữ “cung nghênh” đồng thời hô lên trong miệng họ, trên con hẻm giữa đám đông lộ cộc đẩy lên một chiếc xe ngựa, bốn cấm quân toàn thân khôi giáp hộ tống, chỉ thấy trên chiếc xe ngựa nọ có trói một thiếu nữ sắc mặt tái nhợt, đầu tóc bù xù, người mặc áo tù, ngực dùng chu sa viết một chữ “tội” rõ to, cô bị bịt miệng, không kêu được câu nào, chỉ liều mạng rơi lệ.

Người nọ lại cao giọng nói: “Hiển tể...”

Nháy mắt thiếu nữ đã bị đẩy đến cửa Tử Vân tự, bóng người ẩn nấp trong tối kia lúc này mới dần hiện ra, y lại là một nam nhân diện mục thập phần tuấn mỹ, tóc rối tung, giữa trán có một văn lộ màu đen, lại là hình dáng một đóa hoa, khiến người ta cảm thấy có vài phần quý dị.

Đôi mắt y cực lạnh lẽo, dường như là hai khối lưu ly chứ chẳng phải mắt người, y nhìn thiếu nữ, cô rùng mình một cái giống như toàn thân bị gội nước lạnh.

Người này chậm rãi vươn tay, bàn tay trùn trên đầu thiếu nữ, nhưng động tác hết sức nhẹ nhàng, giống như dùng ngón tay vuốt lại mái tóc bù xù của cô, thiếu nữ ngẩng đầu nhìn y với nét mặt có vài phần mê hoặc, sau đó một cụm khí trắng bốc lên đỉnh đầu cô, đôi mắt bắt đầu mờ lung, thứ nhét trong miệng cũng tự nhiên rơi mất, thiếu nữ lại lộ vẻ si mê ra mặt.

Sau đó thân thể cô lại nhanh chóng quắt queo như giọt nước bị hút khô. Cả người hóa thành một cây gậy gỗ, chỉ còn bộ khung xương và một cái đầu, cái đầu nọ có vẻ to đến kỳ dị, lắc lư chực rơi bị nam nhân kia nắm trong tay.

Trên mặt bốn quân nhân hộ vệ xe lộ ra vẻ kinh hãi không kìm nén được, chỉ thấy nam nhân xuất hiện trong Tử Vân tự nọ lại tiến lên một bước, bỗng nhiên vung tay, xương cốt toàn thân thiếu nữ hóa thành bột mịn, khoảnh khắc nát bấy, phần xương cốt từ trong áo tù bay ra, chỉ còn lại một cái đầu vinh quang phơi phới lẫn lên xe.

Thanh âm khàn khàn của nam nhân lại vang lên: “Lễ thành...”

Lão Hoàng đế thân trên gác cao chớp đôi mắt sắp không mở ra được, đôi tay như cây khô túm chặt thanh niên bên cạnh, hỏi Nhan Chân: “Đó là...Đó là cái gì thế?”

Câu này còn chưa dứt lời, Ma quân từ trong Tử Vân tự đi ra đột nhiên ngẩng đầu lên, dường như có tri giác, ánh mắt đối lại lão Hoàng đế. Cặp mắt lạnh lùng kia giống như trong khoảnh khắc đâm xuyên qua ngực lão Hoàng đế, tích tắc ấy Hoàng đế cho rằng mình đã chết, ông ta chợt phát hiện, bị người kêu vạn tuế vạn vạn tuế nhiều năm như vậy, chung quy cũng chẳng biến thành con ba ba ngàn năm rửa vạn năm, cái bóng tử vong lớn lao vẫn đang từng chút một biến thành như bóng với hình trên con đường tuổi già.

“Đó là vận số.” Nhan Chân khom người nhẹ giọng đáp, “Vạn tuế, đó là vận số của Đại Càn ta.”

“Vận số... khụ khụ khụ...” Lão Hoàng đế ho một hồi, ánh mắt chậm rãi chuyển qua người Nhan Chân, trong lòng thâm nghĩ, vận số của một triều đại, một giang sơn, sao lại nằm trên một quái vật trong khoảnh khắc đã hút khô máu thịt toàn thân một người?

Nhưng mà ông ta không nói ra, rất nhiều năm trước kia, đối với người của Nhan gia, ông ta đã luôn khó lòng nói gì.

Đều nói Thái phó Nhan Hoài Phác vì nước tận trung, cuối cùng chết trên Cửu Lộ sơn, là vui buồn lẫn lộn, ban đầu ông ta cũng tin tưởng như vậy, lão Nhan thái phó tay cầm tay dạy dỗ lớn lên, tiên hoàng chết sớm, ông ta lên ngôi lúc còn quá trẻ, luống cuống đối mặt với Đại Càn tan hoang này, lão Nhan thái phó chính là cây gậy của ông ta.

Nhưng mà... một thiên tử, cần một cây gậy lúc nào cũng khẩn thiết dạy bảo bên tai sao?

Nhan gia phụ tử rốt cuộc có bản lĩnh gì, cha chết lại đến con không dứt.

Bởi vì Mặt Trời sao? Bởi vì tam đại giáo tông sao?

Bởi vì bọn họ có những năng lực thần thần quỷ quỷ câu thông u minh này sao? Rốt cuộc ai mới là Hoàng đế Đại Càn?

Hoàng đế tuổi già đột nhiên phần nộ, cả đời ông ta chưa từng phần nộ như vậy, giống như sinh mệnh nhen lên một mối lửa cuối cùng, ông ta muốn rút gào, muốn gầm thét, muốn lớn tiếng quở mắng người trung niên tiên phong đạo cốt trước mặt này một câu “hoang đường”, nhưng mà chẳng còn sức lực.

Mối lửa này chưa đốt lên mùa xuân thứ hai, trái lại đã muốn thiêu chết ông ta.

Ta sắp chết rồi. Hoàng đế liều mạng cầm tay Thái tử đang đỡ mình, trong lòng thầm nghĩ, ta là một... nam nhân yếu đuối.

“Lạc nhi.” Ông ta bỗng nhiên gọi một cách rõ ràng.

Thái tử cúi đầu nói: “Phụ hoàng.”

“Trăm sau khi trăm tuổi, truyền ngôi cho con...” Khoảnh khắc ấy lão Hoàng đế nhìn khuôn mặt Thái tử tuổi trẻ, trong lòng chẳng biết đang nghĩ những gì, một câu này buột miệng mà ra.

Lại mang theo điềm xấu không nói thành lời.

Thái tử hai gối mềm nhũn, quỳ thẳng xuống đất, cao giọng nói: “Phụ hoàng!”

Nhan Chân lùi về sau một bước, cũng quỳ bên cạnh, ánh mắt bình đạm dời về phía mặt đất, lắng lắng nghe.

Lão Hoàng đế thoáng như không nghe thấy, nói: “Con phải... tận chức thủ, cần chính vụ, trọng dụng hiền tài, tránh xa tiểu nhân, ban đêm không được quên mất nỗi lo của nước ta, không thể... không thể giây lát quên đi dạy dỗ của liệt tổ liệt tông, con... con... con...”

Con đừng giống như ta.

Lão Hoàng đế nhìn Thái tử bất kể thật giả, đôi mắt đỏ hoe, trong lòng thầm nói câu này, nhưng không nói ra miệng.

Con đừng yếu đuối như ta, con phải làm một nam nhân đường đường chính chính, làm một thiên tử đường đường chính chính, một lần nữa nhất lại thể diện hoàng gia chúng ta đã đánh mất trăm ngàn năm, làm chủ nhân chân chính của giang sơn này.

Câu này như một đám chim nhỏ chiêm chiếp không ngừng, lao khắp tứ xứ, đâm lên ngực ông ta, nhưng thủy chung không thể chui ra. Lão Hoàng đế chỉ nắm tay Thái tử, cánh tay lộ rõ gân xanh kia lại có phần như là lão yêu trên núi, bị tay áo màu vàng ánh ra sắc xanh xao thâm đậm.

Sau đó ông ta một lần nữa giây giụa đứng dậy khỏi giường như hồi quang phản chiếu, trong lúc hành động vén tấm thảm phủ trên người, mùi khai bốc lên – hóa ra là ông ta nằm đã lâu, tè cả ra quần mà bản thân còn chưa biết.

Thị tòng chẳng ai dám lộ vẻ ghét bỏ, lão Hoàng đế đứng quần ướt này bước đôi chân quắt queo, hất những người chung quanh định đỡ mình, lão đảo đi tới bên cửa sổ như một cây trúc biết động, xé màn “soạt” một tiếng, tất cả mọi người dưới lầu đều có thể nhìn thấy thiên nhan không có thể diện lắm của thiên tử, vội khiếp sợ cúi đầu, chỉ lo bị mù mắt.

Chỉ có nam nhân ra từ Tử Vân tự kia còn đứng đó, một cái bóng to gấp đôi người bình thường kéo dài phía sau, khỏe miệng thoáng có cười không rõ lắm, nhìn lão Hoàng đế, qua giây lát, y chấp tay một cách hết sức lễ phép và vô lễ, miệng rõ ràng nói: “Hoàng thượng vạn phúc.”

Lão Hoàng đế khuôn mặt co rút giây lát, sau đó nói: “Ha ha ha ha ha...”

Ông ta đột nhiên đưa tay nắm lấy song linh, cười to không ngừng, chẳng biết lại bị bệnh gì nữa. Nhưng mà không đợi đám Thái tử và Nhan Chân lên đỡ, tiếng cười của lão Hoàng đế đột nhiên nghẹn lại, ông ta ngã

đầu, thân thể uốn lên như cá mắc cạn, sau đó bằng động tác ngửa mặt lên trời cười to này, rầm một tiếng ngã thẳng xuống.

Làm Thái tử sợ tới mức trợn mắt há mồm, hồi lâu mới lại gọi: “Phụ hoàng!”

Đáng thương ông ta hôm ấy, thật sự còn chưa có cơ hội nói ra lời khác.

Nhan Chân xông lên một bước, đến bên cạnh lão Hoàng đế, chìa ngón tay thử mũi, sắc mặt dần ngưng trọng, hồi lâu mới thấp giọng nói: “Hoàng thượng... tấn thiên rồi.”

Lão Hoàng đế kéo gắt gao giang sơn Đại Càn này, sinh trong ưu hoạn, chết trong cười to, tuy không đủ thể diện nhưng chung quy là người đầu tiên từ xưa đến nay, cũng chẳng biết ở dưới chín suối có chịu nhắm mắt hay chăng.

Dù cho có Nhan thái phó tọa trấn, hiện trường cũng hỗn loạn hẳn, Trâu Yến Lai tiến lên một bước, khom lưng nói với người ra từ Tử Vân tự kia: “Mời Ma quân đi bên này, hạ quan có mấy câu muốn nói tỉ mỉ với ngài.”

Nam nhân nhìn hẩn một cái, theo hẩn rời khỏi nơi hỗn loạn, hai người một trước một sau ngồi trên một chiếc xe ngựa, trên xe có kẻ như mảnh vải sớm chờ đợi từ lâu, Ma quân Bạch Ly thò tay, nó liền hôn hờ kề đến như một con chó.

Trâu Yến Lai nói: “Cho phép hạ quan đưa Ma quân vào phủ.”

“Người có chuyện gì.” Bạch Ly dựa lên xe, chẳng buồn ngẩng đầu mà hỏi.

“Đêm hôm qua hạ quan xem tinh tượng, thấy ngân hà thiên băng, đại tai đã khởi, tính toán cẩn thận, lại là mật ước bị hủy...”

Bạch Ly ngược lên, tựa tiểu phi tiểu nhìn hẩn một cái, thanh âm nhẹ đến mức phảng phất sợ thổi tung bụi bặm trong gió, hỏi: “Là... y làm?”

Trâu Yến Lai cúi đầu một chút, không thể nói gì.

“Y có động tác lúc này, ta xuất quan lúc này, người nói có phải là chúng ta cũng có duyên phận hay không?” Bạch Ly hơi nhếch khóe miệng, dường như nở nụ cười, song ánh mắt vẫn lạnh đến mức khiến người ta kinh hồn bạt vía, chỉ nghe y tiếp tục nói, “Thi Vô Đoan nếu khởi sự, tất xuống tay từ Huyền Tông, Trâu đại nhân có thể sớm chuẩn bị một chút.”

Trâu Yến Lai hơi nghi hoặc ngẩng đầu, Bạch Ly dường như biết vấn đề hẩn không nói ra miệng – Huyền Tông chính là đứng đầu tam đại giáo tông, cho dù mật ước giáo tông mất hiệu lực thật, cũng chỉ hủy đi liên lụy giữa các đại giáo tông, nhưng mà quán tính trăm ngàn năm, xưa nay đồng hơi liên can, dẫu mật ước không còn, liên minh đâu dễ dàng bị phá hoại như vậy?

Thi Vô Đoan sẽ như thiêu thân lao đầu vào lửa khiêu chiến Huyền Tông?

“Ta hiểu rõ y.” Bạch Ly lại chỉ nói nhẹ nhàng, “Ta từ nhỏ đã hiểu rõ y.”

45. Chương 45: Khói Lửa

Năm Đại Càn thứ hai mươi chín, tiên hoàng tấn thiên, tân hoàng lên ngôi.

Đời sau sách sử ghi lại, năm ấy là bắt đầu đại loạn dài đến mười hai năm.

Từ năm Đại Càn thứ hai mươi, các nơi bắt bệnh không ngừng, kẻ khởi sự rất đông, bát phương húng, dường như đã trở thành một tục lệ, nếu ai chưa từng tạo phản vài lần thì quả thật hơi mất mặt.

Cùng với thiên tai nhân họa liên miên không ngừng, triều đình bận đở tường đông bổ tường tây, mỗi ngày một nhòai, khổ sở phòng thủ giang sơn xã tắc bắt bệnh này.

Năm Đại Càn thứ hai mươi chín, vùng Châu Việt mười bốn châu luân phiên chiến loạn, Bồng Lai, Đông Việt các nơi lưu dân tổ thành nghĩa quân, nhân cháy đánh cướp, tướng lĩnh lưu dân tự lập đẳng cơ, tự xưng

“Đông Việt thượng quốc” ở duyên hải, nhân mô cấu dạng thỉnh quốc thư, chiêu cáo thiên hạ, công nhiên tạo phản.

Tân hoàng sai đại quân thảo phạt, nhưng quân đội triều đình đi được một nửa thì gặp phải đợt địa chấn lớn nhất đại lục này.

Quân bình định còn chưa tìm được phản quân đã tự mình bị dãy núi sụp đổ đè chết mấy ngàn người. Địa chấn lan đến gần Bồng Lai, Đông Nhạc, Tần Hà, Hoài Tây, Ngô Sở năm sáu châu, Đại Châu sơn do đất nứt trăm trượng, vách núi phía tây sụp mất một nửa.

Tội nghiệp quốc quân mới thượng nhiệm của “Đông Việt thượng quốc” lúc ấy đang tuần tra tân cung, suýt nữa bị hoàng cung tu một nửa đổ đè chết, sợ vỡ mật, tề ra quần mà kịp thời giải tán văn võ bá quan, dẫn hậu cung giai lệ kia thu gom châu báu đào tẩu, quân bình định triều đình cứ thế tổn thất mấy ngàn người và toàn bộ quân nhu, khải hoàn về triều... đại thắng.

Trò hề này mới chỉ là bắt đầu.

Mọi người không biết, địa chấn dữ dội chính là kết quả việc mật ước của tam đại giáo tông bị hủy.

Đồng thời, Châu Việt mười bốn châu phản quân không địch lại quân tiểu phi trong triều, lúc này mấy hãn phỉ đầu lĩnh nhân cơ hội dẫn quân đội vào khu vực “Đông Việt thượng quốc” ban đầu, yên tâm thoải mái cưu chiếm thước sào.

“Văn võ bá quan” Đông Việt thượng quốc quan phục còn nóng hổi căn cứ tư tưởng “có sữa là mẹ”, nhao nhao bắt chấp đúng sai, cùng quân lưu khẩu Châu Việt mười bốn châu hợp làm một thể.

Đầu sở “Hắc Kỳ Lân” của quân lưu khẩu ban đầu khoác xanh quần đỏ, kẻ răng còn giắt lá rau chưa rửa sạch, vượt đội mũ người ngồi trên long ỷ, thành Hoàng đế nhiệm thứ hai của Đông Việt thượng quốc.

Từ đây, Hoàng đế đổi bảy tám nhiệm, tổng cộng một năm rưỡi. Cho nên bách tính đời sau cũng gọi “Đông Việt thượng quốc” thần kỳ này là “Tẩu Mã Đăng quốc”. (Tẩu mã đăng: đèn kéo quân)

Hoàng đế khai quốc của Đông Việt thượng quốc mặc dù là một tên gốc khá truyền kỳ nhưng không biết là trùng vận cứt chó gì mà chọn địa phương tương đối không tồi, vùng phía nam Bồng Lai thêm phần lớn Đông Nhạc này muốn bình nguyên có bình nguyên, muốn ngô có ngô, bốn phía là vô số gò đất cùng với những khu rừng thiên nhiên, trên núi vô số kỳ trân thức ăn, là một nơi màu mỡ.

Nơi đây dụng binh càng mới lạ, những thổ Hoàng đế này bình nhật mặc vàng đeo bạc, quân tiểu phỉ đến cũng không hàm hồ, hô một tiếng liền nghênh chiến, chiến không lần nào không bại, sau đó quăng mũ cối giáp lủi vào núi rừng, trốn mấy ngày trong động giữa núi, toàn coi như Hoàng đế của đế đô Bình Dương đi hành cung tránh nóng.

Chờ quân tiểu phi cần quét một phen vào trú trong thành, đám “vương hầu tướng” tự phong này lại thường xuyên quấy rối, đốt giết đánh cướp không từ bất cứ việc xấu nào, đeo hàm Thừa tướng còn kiêm làm thổ phỉ, cướp xong là chạy, bị bắt liền đầu hàng, qua mấy hôm chạy đến tiếp tục cướp bóc.

Vô luận quân nhu của quân đội hay bách tính tầm thường đều không chịu nổi bị quấy nhiễu.

Nhưng vận khí của họ cũng tốt, quân tiểu phi thông thường đóng quân nơi này không đến nửa năm một năm, lại có địa phương khác xảy ra chuyện, vì thế quân tiểu phi như thể một miếng giẻ lau vạn năng đành phải thay biên chế khác, đến địa phương khác tiểu phi mới.

Một khi tường đông bị đổi bỏ tường tây, văn võ bá quan “thượng quốc” làm thổ phỉ giữa núi rừng này lại lách mình biến hóa thừa trống mà vào, quả thực như một miếng cao da chó, mặt dày mày dạn, không làm sao hất ra được.

Một “Hoàng đế” chết, ngàn vạn “Hoàng đế” tre già măng mọc trào lên, để phòng ngừa tranh quyền đoạt thế, họ còn phải nghĩ một biện pháp, mọi người đều có số thứ tự, kẻ số nhỏ chết, số lớn xếp ngay sau leo lên, ấn dấu tay đập đầu dâng hương làm lễ, đội ngũ này lại thập phần có trật tự, mấy năm chẳng thấy chen lấn, cũng có thể lấy làm kỳ.

Năm thứ hai tân hoàng sửa niên hiệu thành Phổ Khánh năm đầu, riêng năm này, “Tẩu Mã Đẳng quốc” đã năm lần bảy lượt tác loạn, dễ dàng moi rỗng quốc khố, mà tam đại giáo tông giờ đây đang tu bổ mật ước nghiên cứu kinh điển, thân mình còn chưa lo xong, cả đại lục đều hỗn loạn.

Thuế các nơi mỗi lúc một nặng, bách tính khổ không nói nổi, giống như thành tuần hoàn ác tính, một con đường chết chính là đi tạo phản, càng ngày càng kéo quốc gia đã lung lay sắp đổ đến vực sâu hơn.

Tân hoàng hạ chiếu tội mình, sau đó đương triều đại nộ, trút giận lên Nhan Chân và chúng trọng thần liên can, lại lấy thủ đoạn lời đình quở trách Nhan Chân thân là người đứng đầu quần thần mà không hề làm gì, ngồi không ăn bám hại nước hại dân, đem hạ ngục.

Nhan Chân quỳ rạp xuống đất, bình tĩnh tam hô vạn tuế, vào đại ngục ngồi trong tiếng kêu gào của vô số cự thần đâm đầu vào cột.

Tân hoàng để vương tâm thuật, giả thuật cân bằng, một mặt trách cứ Nhan Chân, một mặt ngược lại ủy thác Trâu Yến Lai cũng xuất thân Mật Tông, vừa an tâm giáo tông, vừa âm thầm thu hoàng quyền.

Sau đó bản thân tân hoàng liền làm một việc càng thêm hại nước hại dân.

Y trách cứ Nhan Chân tăng thuế họa hại bách tính, tăng thuế khiến cho chính trị hà khắc như hổ, nhưng mà triều đình phải đánh giặc, phải chấn tai tứ xứ, phải chi, phải có tiền. Tân hoàng thi hành nhân chính không thu được thuế, đành phải giảm lược hết thảy, cắt giảm số lượng cung nhân cùng với chi phí hằng ngày của các cung, ngự thiện mỗi ngày giảm bớt quá nửa, càng không hề xây cất gì.

Truyền rằng trong góc tây bắc hoàng cung có Ngọc Hạc điện, chính là chỗ sủng phi của tân hoàng ở, một ngày do gió to rơi hai mảnh ngói lưu ly, sủng phi khóc suốt suốt đến làm nũng, yêu cầu tu sửa, lại chọc giận tân hoàng nghèo đến phát điên, nhận định đó là một hồ ly tinh bại gia, từ đây biếm vào lãnh cung – đủ thấy bản tiện phu thế bách sự ai.

Nhưng mà vẫn không đủ, tiền là kiếm ra, không phải bớt ra. Chủ yếu ở khai nguyên, tiết kiệm chẳng qua là kế tạm thời, lúc này rồi cuộc như muối bỏ biển.

Vì thế Hoàng đế Phổ Khánh suy nghĩ ba ngày ba đêm, liền nghĩ ra một chủ ý kém cỏi – đúc tiền.

Theo lẽ thường mà nói, đúc tiền cần vàng bạc, nhưng nếu có vàng bạc thì vị chủ tử Ngọc Hạc điện kia cũng chẳng cần đi lãnh cung khóc tang suốt ngày. Cho nên vật đúc tiền Hoàng đế Phổ Khánh dùng chính là một loại phiếu vải, thêm một con dấu trên vải, vất vả dùng công nghệ đặc thù làm thành hình dạng riêng, trên viết thông phiếu Phổ Khánh là có thể làm vàng bạc, mỗi phiếu một kim ngạch riêng.

Hoàng đế Phổ Khánh tự cho là một chủ ý tốt, dương dương đắc ý phát hành mới phiếu vải này, nhưng y đã xem nhẹ mức độ thiếu tiền của triều đình, một xấp không đủ, thêm một xấp nữa, sau đó công nhân chế thông phiếu suốt ngày suốt đêm đã không kịp sử dụng, hết thảy liền giảm lược, bớt hết công đoạn vất vả và đoán, triều đình chỉ thêm một con dấu trên bốn chữ “thông phiếu Phổ Khánh” là có thể sử dụng.

Nhất thời thông phiếu ừn ừn kéo đến, số lượng quan viên các cấp báo càng lúc càng lớn, rất nhiều kẻ tùy tiện vác một xấp vải rách giấy nát vào kinh, ngồi dưới đất kêu nghèo một phen, là có thể tùy ý viết ngạch số bên trên, cầu triều đình đóng dấu viết chữ.

Hoàng đế Phổ Khánh còn chưa dương dương tự đắc đủ trong chủ ý tuyệt diệu này của y, dân gian đã truyền ra bài từ niêm luật không bằng, hát rằng:

Chôn Bình Dương một cây thần bút, chấm giấy thành vàng có Phổ Khánh. Tài cao! Kể ngày xưa nghèo rớt mồng tơi, hiện giờ vạn kim như chơi. Sợ hãi! Bình Dương giấy đất gạo càng căng, vạn lượng bạc trắng đáng nửa bát. Thế nào? Ta chỉ nói, thịnh thế an khang, Hoàng thượng vạn tuế vạn vạn tuế.

Hoàng đế Phổ Khánh tài cao không ngờ thông phiếu của y biến thành trò cười, nhà nhà hộ hộ chuồng heo chuồng dê ném cả xấp, bởi vì cũng từng thịnh hành một thời gian, thậm chí vàng bạc lưu thông trên chợ bị phá hoại hỗn loạn khủng khiếp, có một số đũa phượng lại dứt khoát lấy vật đổi vật.

Chuyện này vừa ra thì không thể vãn hồi, khiến Hoàng đế Phổ Khánh sút đầu mẻ trán. Đám Trâu Yến Lai thừa cơ liên danh dâng thư, yêu cầu triều đình bãi bỏ thông phiếu bố phiếu, đồng thời phục Nhan Chân.

Quần thần đều quỳ xuống đất mong xét lại, Hoàng đế Phổ Khánh cảm thấy mình đã thành cô gia quả nhân, sự oán hận và sợ hãi với Nhan Chân trong lòng tăng thêm một bậc, nhưng chẳng thể làm gì, đành phát tay phê phục.

Sự hỗn loạn này không hề nghi ngờ đã cho đám Cố Hoài Dương cơ hội tốt để đục nước béo cò. Hẳn tuy rằng vẫn hoạt động âm thầm, lại có đám Thi Vô Đao lén liên hợp môn phái tu đạo phân tán, tập trung những dòng suối nhỏ tới lui thành thể giang hải, dùng các loại âm mưu quỷ kế phá hủy mật ước bảy đại trận nhân, nhưng không hề ra mặt, thậm chí thỉnh thoảng còn xuất binh, giả vờ giả vịt trợ giúp triều đình tiêu diệt phỉ đồ sơn trại, vốn định chờ thời cuộc loạn hơn, của cải dày hơn lại có động tác, ai ngờ xảy ra chuyện thông phiếu Phổ Khánh.

Thánh chỉ thông phiếu vừa hạ, Thi Vô Đao đã tính chuẩn kết cục của trò cười này, quận Hải Ninh tuy là vùng xa xôi, lại là kẻ đầu tiên vác hàng loạt vải rách giấy nát vào kinh than nghèo, đồng thời phát động thương hội, vớt thông phiếu khắp nơi, giao dịch thông phiếu hàng loạt, sau đó lại chia các đường, đem hàng loạt thông phiếu kiếm được thần không biết quỷ không hay đổi lấy vàng bạc đồng giá. Vì thế chờ thông phiếu không đáng một xu cho đến khi bị phé, người có tâm mới kinh ngạc phát hiện, vàng bạc trên chợ lại còn ít hơn trước, chẳng biết đã đi đâu cả.

Chướng khí mù mịt – trừ chướng khí mù mịt thì quả thực không thể hình dung giang sơn Phổ Khánh tan tành này.

Nhan Chân sau khi phục chức chuyện quan trọng nhất chính là truy tra tung tích vàng bạc, đồng thời mật tín cho tam đại giáo tông, triệu hoán các đại môn phái cùng tụ hội ở Đại Châu sơn, trước mắt thế cục hỗn loạn phức tạp, lửa sém lông mày, không nói chuyện khác, chỉ chuyện mật ước mất hiệu lực đã khiến người ta kinh hoàng khiếp đảm.

Đám Trâu Yến Lai cũng mật mưu rải tin tức Đại Châu sơn hội minh, quả như Bạch Ly sở liệu, bọn Thi Vô Đao vốn còn cẩn thận quan vọng bởi vì Hải Ninh một đêm phát nhanh, lại thêm luyện binh nhiều năm, đã rục rịch ngóc đầu, tính toán mài dao ra tay, lúc này quân Khăn Đỏ giấu tài lâu năm tựa như một con dã thú đã mở miệng, chuẩn bị cắn bất cứ lúc nào.

Mục tiêu đầu tiên của Thi Vô Đao là nhắm vào Đại Châu sơn hội minh.

Cuối năm Phổ Khánh thứ hai, thủ lĩnh tam đại giáo tông tề tựu Đại Châu sơn, Thi Vô Đao lén điều binh khiển tướng, bày ra cạm bẫy.

Bạch Ly chưa từng lộ diện hội minh, sau khi xuất quan y cơ hồ chỉ gặp mình Trâu Yến Lai, ở đền Bình Dương ru rú trong nhà, như xem náo nhiệt mà nhìn những người này tranh nhau đăng trường, hiện giờ rốt cuộc cũng chuẩn bị động thủ.

Từ đầu đến cuối, trong lòng y chưa bao giờ có hoang thất hoặc là triều đình, chỉ chứa mỗi một người, một việc.

Một người, là nam nhân tổn thương y sâu vô cùng, khiến y yêu sâu hận nặng kia.

Một việc, là phải trừ đi tất cả yếu đuối trên người mình, bất chấp hết thảy mà trở nên cường đại, cường đại hơn một chút.

Rồi có một ngày, thế gian không còn vật nào có thể trói buộc y, rồi có một ngày, thế gian không còn việc nào có thể ngăn cản y.

Chuyện bị huyết trói buộc, mặc người xẻ thịt trong tiểu viện kia, xảy ra một lần là đủ rồi. Vô Đao, bao nhiêu năm rồi, hiện giờ hai ta lại phải chạm mặt.

Thời đại này đã đến, mọi người đều đã vào cuộc.

Nhưng mà anh hùng cũng vậy, mỹ nhân cũng vậy, cho dù đều là nhân vật chung linh dục tú, lại đều phải xem thời cuộc, dầu người là anh hùng cái thế, mỹ nhân tuyệt thế, suốt cả cuộc đời cũng chẳng qua vài nét bút mờ nhạt, đúng thời cuộc thì có thể đi xa một chút, sai thời cuộc thì chỉ bị chôn vùi trong sóng triều cuộn cuộn.

Cho dù hết sức không cam, cũng chẳng qua xét đến cùng một câu – hận đời này làm người, giang hà vạn cổ, không đủ năng lực.

Thạch phá... lại sẽ kinh thiên như thế nào đây?

46. Chương 46: Khởi Sự

Lúc này tây bắc có nạn châu chấu, lưu dân chạy khắp nơi, nổ ra thêm một cuộc khởi nghĩa nông dân thanh thế lớn, trấn áp một lần không có kết quả, lại bị quân cuộc chim đã giết đồ cả mất chiếm ba mươi sáu quận, trong đó không thiếu tộc nhân du mục quan ngoại đực nước béo cò, hết sức hóc búa. Hoàng đế Phổ Khánh ba lượt tăng viện, chiến sự đều vô cùng gay go, hết cách, đành một lần nữa triệu tập quân đội các nơi chi viện tây bắc.

Thế là văn võ bá quan Đông Việt thượng quốc lại đặc ý dương dương về triều, Hoàng đế nhiệm thứ mười lên ngôi, cải quốc hiệu lần thứ mười, đáng tiếc Hoàng đế nhiệm thứ chín tại vị chỉ bốn ngày, ngay cả “thủ phụ đại thần” cũng chẳng nhớ nổi quốc hiệu này nên là gì.

Cố Hoài Dương nuôi quân ngàn ngày, vì thế đêm Trung thu mười lăm tháng tám năm nay, nhân ánh trăng vừa hay gặp lúc tiết đẹp, Lý Như Sương dẫn ba nghìn khinh kỵ tập kích quận Hoài Nam bắc bộ Hải Ninh.

Hoài Nam kia vốn là quê nhà của Cố Hoài Dương, cực gần vùng Hải Ninh, cũng từng là nơi sơn phi hoành sinh. Từ lúc Cố Hoài Dương thụ phong, làm tướng quân chó má giớ, hấn lại hết sức cẩn trọng quét sạch sế dăm đại thổ phi quanh Hải Ninh từng cùng mình xưng huynh gọi đệ nâng cốc nói cười.

Hoài Nam và Hải Ninh thương vụ lui tới vốn không ít, Tuần phủ đại nhân Hoài Nam càng được không ít ưu đãi từ chỗ Thi VôDoan, mỗi lần nhìn thấy Cố Hoài Dương đều như đồng hương gặp đồng hương, nước mắt lưng tròng, nâng cốc nói cười không ai không vui sướng, thậm chí Hoài Nam xảy ra chuyện, Hải Ninh tự nhiên không thể “khoanh tay ngồi yên”, năm lần bảy lượt thêm “người có tâm” châm ngòi, Tuần phủ Hoài Nam cầu viện tiểu phi, một Đại tướng quân Cố Hoài Dương lại quân phòng ngự tận hai vùng.

Lý Như Sương dẫn ba nghìn người bất ngờ tập kích Hoài Nam chẳng khác nào trộm đồ mình trông, quả thực như vào chỗ không người, tội nghiệp Tuần phủ Hoài Nam kia nửa đêm bị người ta cắt đầu, còn không biết mình mấy năm nay làm chuyện bảo hồ lột da, dinh thự Tuần phủ cũng bị cướp bóc sạch – ăn của người ta, luôn phải nôn ra.

Qua Hoài Nam đến Biên Tây, thành thủ của tiểu trấn Trường Tịnh vùng nam bộ Biên Tây cảm thấy quân Khăn Đỏ này quả thực là từ trên trời rơi xuống, trước mắt tối sầm, thoáng cái hăm thành, thành thủ ngay người đứng trên thành lâu, trước cho mình hai bạt tai, đánh xong thấy rất bồng, lúc này mới phản ứng được mình không nằm mơ, vì thế hai mắt trợn trắng, đương trường hôn mê bất tỉnh.

Từ thành Trường Tịnh, lời đồn đãi rộ khắp nơi, các loại truyền thuyết phổ phùng, quả thực nói quân Khăn Đỏ kia đến vô cùng kỳ diệu, tưởng như mỗi kẻ đều là quân hổ lang ba đầu sáu tay, đao thương bất nhập. Biên Tây an ổn lâu, từ sau Trường Tịnh mười tám thành trì lần lượt bị phá, ba tháng sau Mạnh Trung Dũng suất lĩnh binh lực tăng viện Lý Như Sương, Biên Tây, Hoài Nam, Hải Ninh mấy nơi rộng lớn phú thứ phương nam lại vào túi Cố Hoài Dương hết.

Cố đại tướng quân giờ cao đại kỳ “trung quân”, noi theo từng đời tổ tiên không biết xấu hổ, tự xưng “quân đội cần vương”, tuyên bố phải làm trò chó bắt chuột mà thành “quân trắc” một chút, con chuột Nhan Chân này tự nhiên không chịu để hấn tùy tiện bắt, vì thế nghiêng răng nghiêng lợi phân ra nhân thủ từ tây bắc vừa mới có xu hướng ổn định, tập kết binh lực đến Gia Mục quan phía đông Biên Tây, hai phương giằng co.

Nhưng mà đây đều chỉ là mảnh khoe, Lục Vân Châu còn đang mai phục, Thi VôDoan sớm đã dẫn người lên rời khỏi Hải Ninh, tùy thời chú ý hội minh của tam đại giáo tông trên Đại Châu sơn.

Cố Hoài Dương chú ý hai bên mà vẫn có thể thành thạo, đủ thấy có người trời sinh có tài làm đại sự, chẳng những như thế, hấn đến lúc này nơi này, còn không quên vợ vết của cải – đánh trận không chỉ cần có dũng có mưu, mấu chốt nhất chính là binh cường mã tráng, mà binh cường mã tráng là phải dựa vào tiền.

Trà Hải Ninh xưa nay ngon, quan to quý nhân thậm chí thương nhân viên ngoại, phàm là trong nhà có chút của cải, không ai không dự trữ tràđãi khách thượng hạng của Hải Ninh, trà Hải Ninh cực phẩm trước giờ là cống phẩm của hoàng cung đại nội, trên chợ bởi vì Hải Ninh động loạn, thương lộ không thông, trà và sản phẩm thù thừa lên vận chuyển ra từ Hải Ninh quả thực bán đến giá trên trời.

Người biết nội tình khả năng sẽ có nghi vấn, ông chủ lớn nhất thương hội Hải Ninh kỳ thật chính là bản thân Cốđại tướng quân, sao hắn lại phong bế thương lộ Hải Ninh? Thì ra Thi VôĐoan vắng mặt, Cố Hoài Dương rảnh rỗi, lợi dụng hùng tài đại lược không tầm thường nghĩ ra một chủý– tự mình đánh cướp mình.

Dù sao nước phù sa không chảy ruộng người ngoài, sau đó ra sức sao trà Hải Ninh.

Quốc gia rối ren, Hoàng đế Phổ Khánh không uống được trà– bởi vì bại gia là bại chính gia của y.

Nhan thái phó cũng không uống được trà– bởi vì hắn tuy rằng bị Hoàng đế ghi hận nhưng thật sự là một đại trung thần.

Thậm chí tướng lĩnh thần công trong triều sút đầu mẽ trán vì chiến sự các nơi cũng không uống được – quốc gia nguy vong, họ bận văn tử gián võ tử chiến, không dám nghỉ ngơi giây lát.

Nhưng vô sốđại nhân tứ phẩm ngũ phẩm lục phẩm thất phẩm, cùng với cô dì chú bác của họ lại uống được, chỉ cần chiến sự chưa lan đến trước cửa, chuyện quan trọng nhất trước mắt vẫn là mời khách tặng lễđút lót vợ vét.

Xương cốt chết trận và chết cồng không phân đây kia, cửa son rượu thịt vẫn hôi đến phát sợ, Cố Hoài Dương yên tâm thoải mái cho rằng, tương lai hắn dẫn binh đánh qua, quan trọng nhất chính là giết sạch những cô dì chú bác này, trước đó khiến bọn họ moi hầu bao ra một chút quân phí cũng là cực kỳđương nhiên.

Lại nói Đại Châu sơn hội minh, bầu không khí cực khẩn trương, Nhan Chân không thể trực tiếp đến, chỉ phái đồng môn Trâu Yến Lai tham gia thay, thêm một vịđồng minh khác của Nhan Chân, Trương Chi Hiền của Huyền Tông cũng đến, trong triều hai đại trọng thần đồng thời áp trực, cùng chưởng môn Huyền Tông Bích Đàm chân nhân, tông chủĐại Thừa giáo tông Chấp Diệp đại sư, và một bà bà mất mù Quảng Linh Bà của Mật Tông, đều tự dẫn dắt đệ tử nhà mình, tề tựu Đại Châu sơn, thương thảo đại kế mật ước.

Việc này vốn chẳng cần thương thảo, tam đại giáo tông sở dĩ thế lực lâu dài, chính bởi vì mật ước buộc cả ba thành châu châu trên một sợi dây thừng, ai cũng biết cách làm tốt nhất trước mắt chính là vờ như mật ước vẫn còn, các giáo tông tự phát giữ vững quy tắc ban đầu, tuy rằng dây thừng đãđứt nhưng vẫn nhảy nhót cùng nhau.

Điểm này cực kỳ dễ dàng đạt thành cộng thức, thế cho nên ba phương vừa gặp mặt, trước tiên là một phen khỏđại thù thâm tâm sự riêng mình, khảng khái bày tỏ cái tâm báo quốc, sau đó hận không thể chỉ trời thề tuyệt không bởi vì mật ước mất hiệu lực mà vi phạm một điều trong tổ huấn.

Nhưng mà mật ước... cuối cùng vẫn bị hủy.

Bán Nhai và Bích Đàm lên thương nghị, trong gần trăm năm, triều chính vẫn là người của Mật Tông lũng đoạn, theo lý Nhan gia sớm nên giao quyền bính, lúc trước mật ước còn, thiết luật quy định tam đại giáo tông không được bởi vậy phát sinh xung đột, mà thủ phụ trong triều, một giáo tông tối đa có thể liên nhiệm hai lần, lúc này mật ước dù sao đã hủy bỏ, Nhan Chân lại quyền khuynh triều dã, vạn nhất đến lúc đó hắn quỵt nợ thì nên làm thế nào cho phải?

Chấp Diệp đại sư mở miệng ngậm miệng niệm tụng kinh văn, mỗi ngày ăn uống vệ sinh thậm chí không ra khỏi cửa phòng, cũng chẳng biết ở trong phòng tham thiền gì vấn đạo gì, dáng vẻ tiên phong đạo cốt sắp thăng thiên, giáo chúng Đại Thừa giáo tông hoặc hữu ý hoặc vô ý tránh tiếp xúc với người của hai phái khác.

Đại Thừa giáo tông xưa nay xa rời thế tục, Chấp Diệp đại sư cho rằng, đến đời mình, thời gian tu hành vốn đã cực ít, bị các loại thế tục liên lụy, không được thanh tịnh, trước mắt thế cực chưa rõ, mật ước rốt cuộc không còn, nhìn chung có thể thở một hơi, lui về sau một bước.

Lúc Huyền Tông Mật Tông vay quốc vận chưa từng thương nghị với Đại Thừa giáo tông, bởi vì mật ước quy định, hai trong ba giáo tông đạt thành cộng thức là có thể tùy nghi hành sự, một phái còn lại cần phục tùng quyết nghị của đa số. Đại Thừa giáo tông nói nhân quả nhất, Chấp Diệp đại sư ngày đó nghe một

khúc mộc côn gãy làm đôi, một đoạn lại đánh nghiêng sơn đăng hỏa, biết trong đây có diêm xấu, hiện giờ mật ước bị hủy, vừa vắn hợp với nguyệt của khúc cây khi đó quét tung bụi tóc của Nhan Hoài Phác, há không phải là thiên mệnh sao?

Chấp Diệp đại sư tự thấy nhìn thấu thiên mệnh đang tận lực suy tư, làm sao bảo toàn Đại Thừa giáo tông trong trường bập bênh này, may mà mật ước bị hủy, bớt một lực ước thúc.

Mà Quảng Linh Bà và Trâu Yến Lai hai người kè vào một chỗ càng khó cần nói, Trâu Yến Lai dù sao cũng là xuất thân Mật Tông, hiện giờ lại chạy giữa Nhan Chân và Bạch Ly hai người, tâm tư nhanh nhẹn, ẩn ẩn nhìn ra cách nghĩ của Huyền Tông, lòng thầm ảo não, trong mấy ngày, Trương Chi Hiền vốn thân mật khăng khít cũng xa lánh hẳn.

Đủ thấy người vô danh lúc trước ký kết mật ước kia, chẳng những thông hiểu trận pháp các loại phép tính phức tạp, càng là kỳ tài bất thế, vừa nhìn đã thấu lòng dạ mỗi người, nghĩ ra một biện pháp ước thúc ba bên như vậy, mới bảo tồn tam đại giáo tông vô số năm đời đời tương truyền.

Hội minh Đại Châu sơn vốn để thu tam đại giáo tông về một lòng, cứ thế lấy các lộ trong đó tộm mưu mô mà kết thúc, từ đầu chí cuối vị Ma quân thần bí kia lại chưa từng lộ diện một lần.

Mười lăm ngày sau, hội minh tan, chiến sự các nơi ngày càng nghiêm trọng, Hoàng đế hạ chỉ thỉnh giáo tông ra mặt, nghiêng răng nghiêng lợi trích ra một khoản, tính toán khởi động đường phòng ngự cuối cùng trên đại lục, những kẻ mưu mô cũng không có biện pháp, đành tạm thời quay về, chuẩn bị tham chiến báo quốc.

Huyền Tông Bích Đàm đã đi trước một bước, chủ trì sự vụ lớn nhỏ của Cửu Lộ sơn, mà Bán Nhai chân nhân thì phải phụ trách dẫn số đệ tử còn lại trở về.

Ai ngờ mới qua sơn khẩu Đại Châu, đi qua Đông Việt núi non trập trùng, xa xa thấy một đám lưu dân quần áo tả tơi đang thất tha thất thểu đi đến bên này. Bán Nhai chẳng hề sợ hãi, dù cho trước khi đi nhận được cảnh cáo đến từ Trâu Yến Lai cũng khá không đồng ý.

Người tu đạo không giống với người bình thường – đừng nói lấy một chọi mười, bọn họ tụ tập, đủ để tiếp dẫn thiên lôi, phiên sơn động địa, sơn phỉ chán sống nào dám đến cướp đường họ?

Bán Nhai không hề biết đối thủ của mình là ai, Trâu Yến Lai rốt cuộc không cho lão biết, mật ước mất rồi, đến lúc đó trai cò tranh chấp, phơi bày chuyện Mật Tông lôi kéo Ma quân không hề có tổn thất gì, hẳn rốt cuộc vẫn hướng về Mật Tông – nhưng dù cho biết đối thủ là Thi Vô Đoan, chỉ sợ Bán Nhai cũng chẳng thêm để mắt.

Thi Vô Đoan là mối họa, năm đó phải trừ cho sớm, bản thân Bán Nhai cho rằng nhỏ cỏ nên nhổ tận gốc, nhưng mà nếu muốn lão tin tưởng gốc cỏ này một ngày kia sẽ cưỡi lên đầu mình, Bán Nhai chân nhân vẫn chưa từng nghĩ đến.

Trông thấy lưu dân, Bán Nhai không hề để bụng, chỉ là nhìn những người này quần áo tả tơi ăn xin ven đường hết sức đáng thương, Huyền Tông lại lấy đại nghĩa làm giáo chỉ, liền dẫn đầu nhường đường, cởi túi cho họ một ít thức ăn và tiền tài. Sự thúc dục như vậy, môn hạ đệ tử lập tức tranh nhau lên trước, như thể chỉ sợ trong túi mình có tiền, bởi vì họ nhân số đông đảo, những lưu dân nhận thiện cử đó suýt nữa không ứng phó kịp.

Người của hai phương diện sau khi giao nhau lại sụt vai mà qua, lưu dân vừa nãy mỗi người cầm không ít tài vật trong quần áo rách rưới, có một kẻ râu dê càng khoa trương hơn, dứt khoát ngồi ngay ven đường đếm tiền không chịu đi, cuối cùng bị một lão nhân râu tóc bạc trắng quay lại xách tai lôi đi.

Đây chỉ là một đoạn nhạc đệm ngắn, nhanh chóng bị các đệ tử Huyền Tông quên mất, họ bắt đầu lên núi, nhưng mà mãi đến sơn cốc, đột nhiên phát hiện bất thường – trong sơn cốc kia không có đường, tứ xứ là vách núi, đông nam tây bắc bốn phương tám hướng, ngoảnh lại thì ngay cả đường đến không biết đã bị một ngọn núi chặn mất từ khi nào.

Trên núi sương mù tràn lan, che mắt không trung, bốn phía đột nhiên mơ hồ, Bán Nhai thăm giạt mình, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, không biết từ khi nào nơi nào đã bắt đầu vào trong trận của người khác.

Lúc này, trên đỉnh một ngọn núi cực xa, một bạch y nhân ngồi xếp bằng, hai mắt khép hờ, trên trán thấp thoáng có dấu vết một đóa hoa – chính là Bạch Ly, người vãi ùng ục ùng ục kia bay trên đầu y, chỉ thấy người vãi nọ bỗng nhiên bay lên trời, như một con cá quay tròn giữa không trung mà “bơi” lên, càng lúc càng bơi cao, sau đó giống như nhìn thấy cái gì, thỉnh thoảng lặn xuống nước, “ùng ục ùng ục” bên tai Bạch Ly.

Bạch Ly mở mắt đứng dậy, cười rộ – bất kể y cười dịu dàng thế nào, đôi mắt chưa từng cong một chút kia đều khiến người ta không rét mà run. Ngay cả “Ừng Ục” cũng bay xa một chút.

“Huyền Tông thật là vô dụng, lại dễ dàng vào tròng của y như vậy.” Miệng đang nói, trong nháy mắt người đã bay vút lên giữa sườn núi, “Đi, cùng ta đi thăm y một chút.”

47. Chương 47: Gặp Lại

“Trận này hung hiểm,” Bán Nhai dù sao vẫn có chút tài năng, mạnh hơn nhiều mấy đờ đờ không nên thân năm đó bị Thi VôDoan giam chân bằng một đoạn nền, cả ngày trừ võ tu chú thuật thì dường như không biết có con đường tu đạo khác, lão cẩn thận quan sát xung quanh, bấm tay tính thử giấy lát mới thận trọng nói, “Vừa nãy chúng ta đã sảy, để người ta trộm mất vật tùy thân, lại dùng làm vật dẫn hãm chúng ta trong trận này.”

Đại đệ tử Triệu Thừa Nghiệp nhú mày, lại gần thấp giọng nói: “Sư thúc, quỷ kế thế này, khiến con nghĩ đến một người.”

Bán Nhai ngẩng đầu nhìn hẩn một cái.

Triệu Thừa Nghiệp nói: “Người có còn nhớ... Thi VôDoan mười năm trước chạy khỏi Cửu Lộc sơn?”

Bán Nhai cả kinh: “Người nói cái gì, là tiểu tử đó?”

Triệu Thừa Nghiệp nói: “Ngày đó Thanh thô biếm sát, đồ nhi vẫn nghĩ mãi chuyện này, Thanh thô tính tình nóng nảy, khi thần thú gầm rú dãy núi còn phải chấn động, bình thường người trong giáo ta cũng chẳng dám tùy ý tới gần, sao lại bị một đám người ngoài dục sát? Con nhớ tiểu tử đó hồi nhỏ không phải cả ngày quần lầy Thanh thô sao?”

Sắc mặt Bán Nhai càng lúc càng lạnh, nói: “Khoan luận việc này đã, nếu là hẩn, chúng ta đều phải cẩn thận thoát thân, trở về nhất định phải bảo đảm chu toàn việc này. Ồi, lúc trước nhất thời nhân từ nương tay, nhỏ cỏ không nhổ tận gốc, tất lưu mối họa.”

Bán Nhai chân nhân định quay về cáo trạng nói câu này chẳng gặp may chăng ngại, đại khái là biết mình đang ở trong trận, cho nên không sợ gió lớn đứt đầu lưỡi chút nào, nói xong còn lắc đầu thở dài, như thể lão thật sự từng bị thứ giám mà nhân từ nương tay vậy.

“Trước mắt việc cấp bách là phá trận.” Tướng Sùng Văn cũng nói, có thể được dẫn ra tham gia hội minh Đại Châu sơn, đại đệ đều xem như một số tinh anh trong giáo tông, nhất là Tướng Sùng Văn, tự nhận khá có tài hoa, đặc biệt là giữa một đám đồng môn từ nhỏ chỉ biết lăn lê bò trườn, kêu la phóng hỏa gọi nước, ngay cả toán thuật trong vòng một trăm cũng phải đi mò bàn tính, hẩn từ rất sớm đã có tâm đắc với trận pháp ảo cảnh, càng tỏ ra như không ai bằng.

Năm đó nhất thời bất cẩn bị Thi VôDoan vây trong trận pháp có thể nói là vết nhơ cả đời Tướng Sùng Văn, mấy năm nay chỉ hận không thể tìm được y, song phương ngồi xuống một cộng một hai cộng hai mà đại chiến ba trăm hiệp rửa mối nhục, chẳng dễ dàng gặp được cơ hội này, liền không nhịn nổi quét sạch biểu tượng ỗn trọng, nhảy lên nhảy xuống như bộ chết.

“Vừa nãy ai từng cho đám khất cái đó vật tùy thân, tiền tài ngân lượng cũng tính, thì bỏ tất cả vật lay dính trên người đi, trận này ta có nghe nói, tên là Tàng khỏa trận, thuần âm, không thể trợ giúp âm khí cho nó, cần lấy hết những vật đó ra rồi dùng lửa đốt, mới có thể thoát khỏi xiềng xích.”

Bán Nhai nghe thế cảm thấy có đạo lý, liền tháo hạ bao xuống, dùng Tam muội chân hỏa đốt đi, lão thì mát mẻ rồi, nào ngờ những tinh anh Huyền Tông này không phải ai cũng như sư thúc, ra ngoài lúc nào cũng

cần chú ý hình tượng danh môn đại phái, còn nhân mô cầu dạng đeo hà bao ngọc bội, phần lớn tùy tiện ở tay áo, cất chút tài vụ trong hầu bao hòng lấy ra bất cứ lúc nào.

Sư huynh đưa ra chú ý kém cỏi, sư thúc cũng cho phép, bên dưới không thể không nghe theo, chỉ sợ người ta biết mình xử lý không sạch sẽ, liên lụy đồng môn bị nhốt chung, liếc nhau một cái rồi chỉ có thể bịt mũi đốt, thoát nhìn một nửa tinh anh Huyền Tông đã thành “đoạn tụ”, thế còn đỡ, có kẻ dứt khoát cởi cả ngoại bào, mặc mỗi trung y mặt mày uê.

Bán Nhai vừa nhìn nhóm người y quan không chỉnh này, tức khắc cảm thấy Tưởng Sùng Văn đưa ra chú ý tệ hại, nhưng việc dẫn đến nước này, lão cũng chẳng có biện pháp khác. Lão âm thầm quyết tâm, về Cửu Lộ sơn nhất định phải gia tăng huấn luyện thuật trận pháp cho môn nhân, lẽ ra thời gian Thi VôĐoan chân chính học nghệ Cửu Lộ sơn chẳng qua đến năm y mười hai mười ba tuổi, còn lại hoặc bị ném lên đỉnh núi hoặc là lưu lạc tha hương, cho dù có thiên phú hơn người khác, làm sao có sai biệt trời vực như vậy?

Trong nháy mắt Bán Nhai hoài nghi y có kỳ ngộ khác, có người âm thầm dạy, nhưng mà nghĩ lại, khi đó mật ước còn chưa hủy, người trong tam đại giáo tông tuyệt không có khả năng đi dạy y, thế thì còn ai đây?

Tôm tép không có thành tựu ngoài tam đại giáo tông, ai sẽ có năng lực như vậy?

Điều này đánh chết Bán Nhai cũng không chịu tin, vì thế lão nghĩ mãi không ra.

Lại nói mọi người theo chủ ý của Tưởng Sùng Văn đốt hết đồ tùy thân, Tưởng Sùng Văn liền ngồi xổm xuống đất viết viết vẽ vẽ, Bán Nhai và hần hai người tính toán mỗi bên, còn lại chúng đệ tử hộ pháp “đoạn tụ” và “giải bào”.

Tình cảnh này để Bạch Ly đứng ở nơi cao nhìn thấy hết, Trâu Yến Lai không biết từ khi nào cũng đi đến bên cạnh y, dẫn dắt một đám thuật sư Mật Tông sớm đã an bài xong xuôi tùy thời chuẩn bị. Thi VôĐoan còn chưa hiện thân, Bạch Ly cũng không sốt ruột, chỉ giơ tay, gốc đại thụ bên cạnh liền vươn ra một cây mây thật dài, tự mình bện thành một cái ghế dựa, mời y ngồi xuống.

Bạch Ly chống cằm nhìn Bán Nhai chân nhân và Tưởng Sùng Văn bận trước bận sau trong trận như xem xiếc khỉ, qua giây lát không nhịn được cười rộ lên.

Trâu Yến Lai ngẩng đầu nhìn y một cái, chỉ nghe Bạch Ly nói: “Xem hai người bọn họ như lâm đại địch thế kia, ta tuy rằng không hiểu nhiều lắm về những thứ quanh quẩn co co này, nhưng cũng biết, lúc y hơn mười tuổi, một mình cầm một khúc cây nhỏ là có thể giải quyết.”

Trâu Yến Lai chìm nổi trong triều nhiều năm, tự nhiên biết nói chuyện, liền tiếp lời: “Vị Thi tiên sinh kia quả thật có chỗ không tầm thường, nhớ năm đó Huyền Tông Đạo Huyền chứng môn cũng hiểu biết khá rộng, không chỉ tu vi bản thân cao thâm, với toán học, tinh học thậm chí huyền môn trận pháp ảo thuật đều khá có cảnh giới, thiết nghĩ cao đồ của ông ta mấy năm nay tuy rằng long đong, dù sao nền tảng cũng ồ ồ.”

“Không hẳn vậy, Đạo Huyền cũng không có bản sự như thế đâu.” Bạch Ly thoáng có ý cười, giống như hỏi tuông điều gì, ánh mắt nhu hòa lại, “Lúc hơn mười tuổi, y đã nhất định kéo ta tính mệnh, làm ra Cửu tinh tầng đệ thức gì đó, tuy rằng không thấy y tính ra cái gì, lại chọn cả thiên lôi đến.”

Trâu Yến Lai giật mình, trận pháp này nhìn lên thiên cơ, nếu không phải người thiên phú phi thường thì tuyệt không thể dòm qua môn đạo, khó nhịn được hỏi: “Cửu tinh tầng đệ?”

“Sao?” Bạch Ly nhướng mắt nhìn hần một cái, ý cười trong mắt phảng phất tan mất, chỉ còn lại vẻ lạnh lùng.

Trâu Yến Lai vội nói: “Không dám, kẻ học sau vốn là phạm nhân, không dám nhìn trộm thiên mệnh.”

Thiên mệnh... Cắn môi có hai ngôi mệnh tinh.

Bạch Ly nhớ tới dáng vẻ hồ đồ của Thi VôĐoan khi nói ra câu này, y nghĩ, người tầm thường chẳng qua một mệnh tinh bó buộc, cắn môi không ra được quỹ đạo tinh thần, y lại phải có đến hai ngôi, ông trời muốn trói chặt y sao?

Thế gian này vốn có một người thật sự có thể trói được y, y cũng từng thật sự muốn cùng người nọ lại tiểu quận biên thù y kia, mỗi ngày dùng trà nghe kể chuyện, nhàn nhã vui đùa, nhưng mà người ta... lại chẳng thêm.

Đúng lúc này, đột nhiên trong trận rung chuyển, hiển nhiên là Bán Nhai chân nhân và Tướng Sùng Văn đã tìm được biện pháp phá trận, trong kết giới nhỏ nhỏ kia đất rung núi chuyển, tinh anh Huyền Tông y quan không chính ngồi xếp bằng vây thành một vòng, niệm tụng thêm vào, họ lại muốn dùng lực của chú văn phá trừ trận pháp trói buộc.

Bán Nhai quát to: “Giữ vững nguyên nhất, bài trừ tạp niệm, cái gọi là trận pháp chẳng qua là một loại ảo cảnh, nếu lòng người như gương sáng, thì không ai vây được!”

Đây đương nhiên là lời thừa, con người sống trên thế gian, ăn ngũ cốc hoa màu, có thất tình lục dục, sao có thể lòng như gương sáng?

Đất đai hở ra, trong mỗi một trận pháp đều có quy củ của nó, chỉ cần theo quy củ này, dù là người bị nhốt trong trận cũng có thể thao túng thứ trong trận trên mức độ nhất định, Trâu Yến Lai nhỏ giọng nói với Bạch Ly: “Trong trận này vây khốn người chính là đá núi mô đất, đi chính là ‘thổ’ tự quyết, họ vừa này đốt vật phẩm tùy thân, giở dây đầu mối buộc trên người đứt, chỉ cần tính ra cách thức trong trận, theo quy luật là có thể biến động thổ địa núi non, có thể phá trừ chướng ngại.”

Bạch Ly thông dong quan sát, cười nói: “Nếu đơn giản như vậy, Thi VôĐoan còn có thể nói là quỷ kế đa đoan sao?”

Bạch Ly dường như cũng thấy thơm lây vì thế, luôn cho rằng người nọ là đặc biệt, chẳng ai bằng được, trừ chính mình thì không ai khắc chế được y... giết được y.

Quả nhiên, trận pháp theo một tiếng nổ mà phá, dãy núi chặn đường tựa như bị người ta nhổ ra ném sang bên, nhưng đúng lúc này lại xuất hiện chỗ bất thường – dưới dãy núi nọ chẳng có gì hết.

Bán Nhai và Tướng Sùng Văn đồng thời ngậy ra.

Cái này còn cao cấp hơn trận trong trận năm đó vây khốn HạĐoan Phương, một ngọn núi sao có thể cản đường họ trên hư không, thế họ đang đứng ở nơi nào? Núi kia lại sinh ở nơi nào? Họ nên đi đâu? Đi lên hư không lập tức ngã xuống, hay là...

Trâu Yến Lai phút chốc nhíu mày, nói với Bạch Ly: “Trong Huyền Tông giáo phái tự có một vật tên là ‘hư không’, ý tứ chính là chẳng có cái gì, chẳng tồn tại cái gì, nếu không tồn tại cái gì, con người tự nhiên không cách nào đi lên, nhưng nếu không tồn tại cái gì, núi lại dựng lên như thế nào, núi kia chẳng phải cũng thành hư không?”

Một đám thuật sư Mật Tông thâm thì rỉ tai, kẻ lắc đầu, kẻ suy tư.

Bạch Ly ‘a’ một tiếng, lắc đầu cười rộ, nói: “Bản thân hư không chẳng phải cũng không tồn tại, nếu như thế thì cái họ nhìn thấy lại là gì đây?”

Trâu Yến Lai thở than: “Phiền toái to rồi, chỉ sợ họ thật sự không ra được nữa. Đây là trận gì? Ta lại chưa thấy bao giờ, chưa nghe bao giờ.”

Đúng lúc này đột nhiên Triệu Thừa Nghiệp la hoảng lên, chỉ một đệ tử bên cạnh nói: “Người... Tóc người!”

Chỉ thấy tóc người nọ bạc đi bằng tốc độ mắt thường thấy được, không riêng gì hần, tất cả đều như thế, da dễ nhanh chóng nhăn nheo, đầu tóc như bị sương tuyết nhuộm lên, cổ cây nháy mắt chui khỏi mặt đất nháy mắt nảy mầm nháy mắt khô héo nháy mắt đổi đời, nhanh đến mức cơ hồ khiến người ta không thấy rõ.

Bản thân người tu đạo có thể câu thông u minh vạn vật, tự có đạo kéo dài tuổi thọ, trăm ngàn năm cũng chẳng qua là bình thường, nhưng thời gian trong trận dường như thật sự là bóng câu qua khe, nhanh chóng gia tốc, trăm năm búng tay, ngàn năm nháy mắt.

“Không tốt!” Trâu Yến Lai đứng bật dậy, “Đây không phải trận trong trận, là trong trận pháp lẫn ảo cảnh, trừ phi là người thiết trận, nếu không chẳng cách nào phân ra đâu là ảo cảnh đâu là trận pháp, nếu là ảo

cảnh, người chết già trong đó khi phá cảnh mà ra chẳng qua như một giấc mộng dài, nhưng nếu người vốn vậy trong trận lại bị gia tốc thời gian trong ảo cảnh, thì có thể thật sự...”

Bạch Ly không nói gì.

Trâu Yến Lai nói: “Ma quân, nếu không ngăn lại chỉ sợ những đồng đạo Huyền Tông này...”

“Thế thì liên quan gì đến ta?” Bạch Ly nhẹ nhàng nói, “Y lại không hề hiện thân, sự sống chết của những người đó có liên quan gì đến ta?”

Biết ngay Ma quân này toàn là tư tâm vì cá nhân, căn bản chẳng để mắt đến giáo tông, Trâu Yến Lai nhướn mày góp lời: “Ma quân nghĩ lại xem, nếu mặc phản đảng vậy chết tình anh Huyền Tông, chỉ sợ bọn chúng căn bản tiến hành trong tối chứ không hiện thân, Thi tiên sinh kia không hề là tục nhân, sợ rằng chẳng có hưng trí đến nhận một lễ của đồng môn sư thúc ban đầu.”

Bạch Ly híp mắt.

Trâu Yến Lai vừa thấy có cửa, lập tức hiển kế: “Nếu chúng ta đột nhiên nhúng tay, phản đảng tất nhiên không cam lòng sắp thành lại bại, đến lúc đó người nợ nhất định hiện thân, ngài xem...”

“Người không cần phải nói nữa.” Bạch Ly đứng dậy khỏi ghế, lạnh lùng nhìn quét Trâu Yến Lai một cái, “Ta biết người muốn gì, khỏi cần phải quanh co lòng vòng, cứ nói thẳng là được.”

“Vâng.” Trâu Yến Lai vội làm ra vẻ kính cẩn, “Hạ quan thỉnh Ma quân phá trận.”

Chỉ nghe Bạch Ly hừ nhẹ một tiếng, thân như quỷ mị đột nhiên xuống núi, lúc này một cơn cuồng phong dấy lên, phảng phất muốn hủy cả sơn cốc, gió kia đến từ bốn phương tám hướng, chen vào trong trận như có sinh mệnh.

Trâu Yến Lai đại kinh thất sắc, gọi: “Ma quân!”

Nhưng hắn căn bản không tìm được Bạch Ly đang ở phương nào, phảng phất y không đâu không ở, ánh nắng ẩn hình, bóng đen bao phủ trời đất trùm lên cả ngọn núi, đám thuật sư đều tự niệm chú pháp hòng bảo vệ bản thân.

Nghe nói thượng cổ có tiểu thế giới, hoặc thả vào bóng nước, hoặc thả vào bóng lửa, ngoài thế giới đều là thần linh, nháy mắt có thể hủy nới, trong tiểu thế giới tuy sơn xuyên hà lưu tự tồn tại nhưng không ngăn được tay người bên ngoài đè xuống.

Bạch Ly là mượn ngoại lực bá đạo không gì sánh bằng, muốn dùng cự phong bóp nát trận pháp kia – y nói phá trận lại quả nhiên phá trận, chẳng may may cân nhắc người trong trận sống hay chết.

Chỉ nghe một tiếng nổ, Tướng Sùng Văn vốn đang nghĩ mọi cách đối kháng trận pháp đứng mũi chịu sào, bị sức gió trong ngoài đối kháng đâm xuyên, ngực thũng một lỗ to, máu tươi phun ra, lập tức nằm chết thẳng cẳng!

Ảo cảnh trong trận pháp đột nhiên vỡ vụn kia xung đột với trận pháp càng thêm hỗn loạn, tuy là Bán Nhai công pháp thâm hậu cũng không nhận được phun ra một búng máu tươi, nhất thời chẳng biết giờ là lúc nào, tóc nửa trắng nửa đen, vẻ mặt hồ đồ.

Khoảnh khắc phá trận, đệ tử công pháp hơi thấp kém bị vây khốn bên trong đều không thể chịu được mà ngã xuống, chẳng biết sống chết, chỉ có đám Bán Nhai mạnh hơn sót lại, chặt vật cực kỳ.

“Trận pháp phá rồi.” Hắc ảnh dần dần về một, Bạch Ly một lần nữa xuất hiện trước mặt Trâu Yến Lai, nhưng mà không chờ Trâu Yến Lai trả lời, chỉ ngẩng đầu nhìn về phương xa, nơi đó có một bóng người đứng ngược sáng, mặc bộ y trường bào hơi cũ, tay cầm một sợi dây đứt, với thị lực của Bạch Ly, có thể nhìn thấy ngón tay y bị sợi dây đột nhiên đứt đoạn thít ra vết máu.

“Vô Doan.” Bạch Ly nhìn y gần như si mê, hồi lâu mới nói: “Gặp người một lần, thật sự không dễ dàng.”

Họ đối nhau cực xa, lại dường như mặt đối mặt nói chuyện, phía sau Thi Vô Doan, đám Hạ Doan Phương còn mặc trang phục khắt cái đứng đây, xa xa đối ứng.

“Là người à.” Hồi lâu Thi VôĐoan mới thở dài chậm rì rì, mặt mày bình tĩnh đánh giá y, “Ma quân vừa xuất quan đã chờ ở đây, bọn ta thật là may mắn.”

Bạch Ly cười rộ, giọng càng dịu dàng hơn, y nói: “Đối với người, không phải là ta cần âm hồn bất tán sao? Chẳng những như thế, còn phải âm hồn bất tán cả đời.”

Thi Vô Đoan nhìn y, mặt không biểu cảm nói: “Tại hạ đức gì năng gì.”

48. Chương 48: Tương Sát

Thi Vô Đoan nói, ánh mắt chậm rãi lướt qua mặt đám cao thủ Mật Tông và Trâu Yến Lai, lúc chuyển sang Trâu Yến Lai y tạm dừng một chút, chấp tay ra vẻ kính ngạc: “Sao Trâu đại nhân cũng ở đây, chẳng hay có việc gì phải làm?”

Trâu Yến Lai ý tứ sâu xa cúi đầu thoáng nhìn chúng nhân Huyền Tông thăm hại bất kham, tươi cười như gió xuân phát vào mặt mà hỏi ngược: “Thế không biết, Thi tiên sinh đến nơi này là có việc gì phải làm đây?”

Đúng lúc này, trước sơn cốc bắt đầu vang lên tiếng kêu thảm, Trâu Yến Lai giật mình, cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy một đội binh mã không biết mai phục tại nơi này từ khi nào đã bao vây đám người Huyền Tông bị thương nghiêm trọng, kỵ binh từ trên sườn núi lao xuống đều tự cầm lợi khí, bên trong không thiếu một số pháp khí tu đạo, đủ thấy là kỵ binh chuyên môn nhằm vào giáo tông.

Nhưng họ tiến thoái có chừng mực, hành động mau lẹ, tương đối trật tự, tác chiến lại như là quân đội chân chính chứ không phải đại đa số người tu đạo tự cao tự đại làm theo ý mình.

Trâu Yến Lai thót tim, trong lòng thầm nghĩ, Cổ Hoài Dương... vài năm không gặp mà hắn đã có thực lực như vậy?

Nhánh thế lực lạng lẽ sinh trưởng dưới sự xem nhẹ của triều đình này đột nhiên trở thành một ẩn họa lớn nhất Phổ Khánh.

Thi Vô Đoan... quả nhiên là hạng chó cắn người không sửa.

Chỉ nghe Thi VôĐoan cắn người không sửa giữ tay áo, nghĩa chính ngôn từ nói: “Quân đội cần vương, đương nhiên là đến chém giết nịnh thần, giúp đỡ xã tắc.”

Trâu Yến Lai nói: “Hạ quan không biết trong đây có hiểu lầm gì, khiến Thi tiên sinh coi những đạo huynh Huyền Tông này là... nghịch thần tặc tử?”

Thi Vô Đoan mặt không đỏ tim không đập mạnh nói: “Huyền Tông xưa nay danh môn đại phái, là trọng thần của xã tắc, được Hoàng thượng cùng chư vị đại nhân nể trọng, lại giấu giếm âm mưu, đồng môn tương tàn, thậm chí soán vị đoạt quyền, vọng nghị triều chính, sinh ra toàn hạng gian nịnh, trong đó tiểu nhân lại không bằng cả tà ma ngoại đạo, hiện giờ chúng ta cần vương thanh quân trắc, phải xử lý đầu tiên chính là đại giáo tông chuyên ra cặn bẩn của thiên tử này.”

Y cố ý cường điệu năm chữ “cặn bẩn của thiên tử” này, quả nhiên Trâu Yến Lai sắc mặt cứng đờ, nói: “Ồ, thế không biết trong mắt Thi tiên sinh, Trâu mỗ ta lại tính...”

Hắn còn chưa dứt lời, đột nhiên đã bị Bạch Ly cắt ngang, Bạch Ly nhìn thẳng vào mắt Thi VôĐoan, cười nhạt nói: “Chỉ sợ Trâu đại nhân cũng trong nhóm cần thanh toán, ai kêu người nhập bọn với hạng tà ma ngoại đạo như ta đây?”

Thi Vô Đoan lại dời tầm nhìn về mặt y, xét thấy động tác này cũng làm rất chậm, ánh mắt kia vì thế giống như là có trọng lượng, nặng nề đảo qua, bọn họ không ai chịu thoái nhượng nửa phần, lạnh băng nhìn nhau, giống như hai người xa lạ thù hận lẫn nhau.

Nháy mắt, trong lòng Thi VôĐoan thầm nghĩ, người kia là Tiểu Ly Tử, nhưng chỉ là khoảnh khắc thấp thoáng, rồi y lập tức dẫn xuống ý nghĩ cực kỳ không hợp thời trong mắt mình.

Là Tiểu Ly Tử thì thế nào đây?

Không biết qua bao lâu, Thi VôĐoan mới hơi cong khoe miệng, xem như cười một tiếng mà nói: “Ma quân quả thật có chỗ không tầm thường, thật sự rất tự mình biết mình.”

Bạch Ly ngậm miệng, nhìn y với nét mặt kỳ dị, thu lại nụ cười như độc xà đó, chỉ lẳng lặng dùng đôi mắt đen kịt quan sát Thi VôĐoan, không thấy hỉ nộ, ngược lại như là có chút hiếu kỳ.

Thi Vô Đoan dùng giây lát rồi tiếp tục: “Tà ma ngoại đạo như Ma quân, đương nhiên là người người phải tru diệt, Trâu đại nhân đi chung với Ma quân, thật sự tổn hại danh tiếng, trong lòng kẻ học sau quả thực cảm thấy thương tiếc, mong rằng Trâu đại nhân sớm biết quay đầu.”

Trâu Yến Lai giỏi nói chuyện lại không biết nên trả lời thế nào, dù là những cao thủ Mật Tông đi theo đằng sau họ không rõ nguyên do cũng cảm giác được địch ý sâu đậm giữa hai người này.

HạĐoan Phương cũng không nhịn được phải nhíu mày, trong mắt hẩn, Thi VôĐoan xưa nay là một kẻ da mặt còn dày hơn tường thành, có thể tâm bình khí hòa chỉ hươu bảo ngựa, nói trắng thành đen, nói chết thành sống, còn chưa bao giờ thấy y... chẳng chút khách khí thẳng thắn như vậy.

Bạch Ly lại cười phá lên, cái bóng phía sau vũ động điên cuồng, Trâu Yến Lai không nhịn được lui sang bên cạnh nửa bước. Phần lớn thời gian Bạch Ly không nói nhiều, biểu cảm cũng chẳng phong phú lắm, cực ít nói chuyện lớn tiếng, càng cực ít cười to, chỉ trừ những khi gặp phải Thi VôĐoan, dường như y không kìm nén được cảm xúc của bản thân.

Mỗi khi đến lúc này, tuy Trâu Yến Lai tự cho là hiểu biết tâm tư của y, cũng sẽ cảm thấy đáng sợ.

Cả người Bạch Ly giống như một ngọn minh hỏa hăm trong vực sâu, bởi vì hăm sâu mà tuyệt vọng, lại bởi vì tuyệt vọng mà có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

“Nói hay lắm, người người phải tru diệt – nói thật là hay lắm.” Gió núi thổi lên, Bạch Ly nhìn chằm chằm Thi VôĐoan, mắt nheo lại, hàng mi dày phẳng phất che lấp ánh mắt, khiến khuôn mặt luôn có vẻ lạnh băng nhu hòa hơn không ít.

Rất nhiều năm trước, người nọ từng chẳng hề để ý nói, “Làm khó người gánh chấu phân to như vậy qua ngàn ấy năm”, rất nhiều năm trước kia, người nọ từng nhẹ nhàng băng quơ chọc thủng những cảm hận và bất đắc dĩ khôn nhiều mình nhiều năm, đến bây giờ cũng là y đứng ngay trước mặt mình ngắt từng chữ mà nói, tà ma ngoại đạo người người phải tru diệt.

“Vậy thì phải xem người có bản lĩnh tru diệt ta hay không.” Bạch Ly nói khê.

Bầu trời mới sáng lên một lần nữa tối sầm đi, tựa như cánh cửa thông đến Vạn ma chi tông đột nhiên bị đẩy mở, bóng đen từ dưới chân Bạch Ly lan tràn ra vô biên vô hạn, băng qua sơn xuyên, vân tiêu, mây mù dày đặc dâng lên trời cao, Bạch Ly lẳng không điểm một ngón tay, cơn gió phản phất thổi bạch y tung bay, giống như một u linh không nơi dừng chân.

“Tối giết ta đi.” Trên mặt y lộ ra nụ cười kỳ dị, cỏ cây dưới chân thân tốc chết héo.

Trâu Yến Lai lập tức cùng một đám cao thủ Mật Tông tập kết thành kết giới để cầu tự bảo vệ.

Dưới sơn cốc vang lên tiếng kêu thảm, Thi VôĐoan chau mày cúi đầu, chỉ thấy bóng đen đã lan tràn đến dưới chân núi lại nhanh chóng bổ tới kỵ binh quân Khăn Đỏ như có sinh mệnh.

Tình cảnh đặc biệt thảm thiết, những cái bóng trôi lên mặt đất, chúng không hình thể, không cố định, lắc lư phẳng phất hình người, rồi lại không giống hình người, hung ác dị thường, đao chém không đứt, búa bổ không lìa, sau khi đứt còn có thể tự hợp một lần nữa, không chịu kết thúc, cực kỳ hung tàn, như quỷ chết đói trong truyền thuyết, mở miệng bổ đến hết thấy những thứ chúng cho là có thể ăn.

Trong sơn cốc phẳng phất vô số thanh âm đang kêu: Đói! Đói! Đói!

Vô số người và ngựa rơi vào trong bóng đen mà bị mổ bụng, ác quỷ do mấy bóng đen ngưng tụ thành liên xúm lại một chỗ chia nhau ăn như nướng thịt đã ngoại, khinh kỵ Khăn Đỏ vừa nẩy như vào chỗ không người lại chùn bước, không hèn mà cùng lui ra sau.

Nhưng Bạch Ly không nhìn xuống dưới sơn cốc một lần nào, chỉ nhìn chăm chăm Thi VôĐoan, nhẹ nhàng liếm môi, ánh mắt lộ ra vẻ đói khát tham lam không hề khác biệt với đám quỷđồi trong những hắc ảnh ấy – Thi VôĐoan cảm thấy mình trong mắt y dường nhưđột nhiên biến thành một con vịt nướng to tướng.

Bạch Ly đã hành động.

Y lấy một tốc độ khó lòng tưởng tượng nhanh chóng lướt qua đại sơn, phảng phất trong khoảnh khắc bỗng đến Thi VôĐoan – nếu người không có bản lĩnh giết ta thì ta sẽănngười, hút khô máu của người, nuốt hết thịt của người, còn phải đánh nát xương cốt của người, để chúng biến thành bột phấn, ngâm trong nước rồi uống từng chút một.

Đến lúc đó người sẽ vĩnh viễn không rời khỏi ta nữa, vĩnh viễn đều là người của ta, vĩnh viễn không nhảy ra chọc giận ta nữa.

Y vươn mười ngón, những móng tay sắc bén nhô ra, chỉ thẳng vào cổ Thi VôĐoan.

Thi Vô Đoan nhướng mày, cảm thấy người này quả thực là càng ngày càng không thể nói lý, trong lòng y dâng lên một loại sát ý mãnh liệt, tên này không phải là Bạch Ly – Thi VôĐoan nói với mình, y chỉ là một ma vật lãnh tâm lãnh huyết.

Tay Bạch Ly xuyên thẳng qua “thân thể” Thi VôĐoan, y thoáng nhướng mày mà dừng bước, nhẹ nhàng hạđất, quay người thấy Thi VôĐoan cùng với đám phía sau đều chân thật nhưđứng ngay trước mặt y – trừ phi sờ lên mới biết nơi đó chỉ là hư không.

“Ồ.” Bạch Ly cười nói, “Ta lại quên mất người thần thông quảng đại như vậy.”

Thi Vô Đoan chẳng thèm đểđến y, nhẹ nhàng cọ cảm mình, rồi bỗng nhiên huýt một tiếng, thanh âm truyền xuống dưới sơn cốc xa tít, kỵ binh Khăn Đỏ vốn trù trừ không tiến lập tức được tin tức mà nhanh chóng rút lui.

“Ma vật chính là ma vật.” Thi VôĐoan nói cứng nhắc, chỉ huyết thái dương của mình, “Nơi này, còn không bằng con sâu.”

Bạch Ly biến sắc.

HạĐoan Phương lại không nhìn được ho nhẹ một tiếng, bỗng nhiên cảm thấy Thi VôĐoan càng lúc càng bất thường trước mắt quả thực từ một con sói thoát hóa thành một ma đầu tiểu tử, hai tên này càng nói càng hệt như ranh con cãi nhau-

“Người là kẻ xấu!”

“Ta chính là kẻ xấu thì thế nào, người không chơi với ta thì ta sẽ cắn chết người!”

“Cắn không được cắn không được, người còn ngốc hơn sâu!”

HạĐoan Phương giật mình, tự dưng dọa bản thân hết hồn.

Vách núi bỗng nhiên thay đổi, những tảng đáđó biến thành vật soi được, lại dường như từng chiếc gương to, mọi người và vật trong sơn cốc đều bị chiếu rọi trên gương, từng tảng chồng chất chi chít, khiến người đứng trong đó sinh ra nghi hoặc, không biết đâu mới chân chính là mình.

Quả nhiên, đám quỷ chết đói trong hắc ảnh đều dần ra, chúng xuất phát từ bản năng sử chiêu sốđắc ý nhất, thân thể chia làm rất nhiều khúc, vì thế trong gương càng hỗn loạn, chúng không biết làm sao, thậm chíđâm lên vách núi.

Thi Vô Đoan lộ ra nụ cười châm chọc, lại huýt một tiếng, kỵ binh Khăn Đỏ phảng phất xuất quỷ nhập thần lao đến đám Bán Nhai, bọn quỷđồi thấy thế cũng ủa lên, nhưng mà tựa như Bạch Ly xuyên qua “thân thể” Thi VôĐoan, chúng lại không tìm được “thân thể” của kỵ binh Khăn Đỏ.

Những kỵ binh phảng phất ảo ảnh này, chỉ khi tiếp xúc đến tàn quân Huyền Tông mới biến thành chân thật, đao thật thương thật đánh thật giết thật.

Đám quỷđồi tự mình hỗn loạn, đâm bừa một hồi trong sơn cốc.

Bán Nhai chứng kiến Triệu Thừa Nghiệp đệ tử đắc ý lại bị xiên thành kẹo hồ lô ngay trước mắt, trong lòng bi phẫn cực kỳ, bị bốn kỵ binh che mặt bức vào góc, bốn người này rõ ràng đều là người tu đạo, tinh thông đạo võ tu, đơn đả độc đấu thì không một ai là đối thủ của Bán Nhai chân nhân, thế nhưng phối hợp cực tốt, phảng phất một người sinh ra ba đầu sáu tay.

Bán Nhai thấy không chống đỡ được, ngửa mặt lên trời thét dài, dồn khí vào đan điền, thanh âm truyền ra không biết bao nhiêu dặm, giận dữ mắng: “Thi VôĐoan! Tiểu súc sinh khi sư diệt tổ này!”

“Khi sư diệt tổ?” Thi VôĐoan bật cười, cho dù Bạch Ly chặn đường, cho dù Mật Tông phá rối, hôm nay cũng phải giam người của Huyền Tông ở đây, y nói được làm được, ai cũng đừng hòng ngăn cản, món nợ còn lại, có thể tính lại lần nữa, “Khi sư diệt tổ không phải truyền thống của Huyền Tông sao? Sư thúc, thượng bất chính hạ tắc loạn thôi.”

Y còn chưa dứt lời thì bỗng nhiên một chùm pháo hoa màu đỏ bay lên phương nam, mọi người đều nhìn sang bên đó, Trâu Yên Lai biến sắc, thấy HạĐoan Phương vui mừng ra mặt, mà Thi VôĐoan lại phảng phất đứng trong hư không, hai tay chấp sau lưng, ánh mắt nhàn nhạt nhìn về phía những khuôn mặt kinh hoàng thất thố, dường như sợ họ không hiểu, còn giải thích: “Xem ra Đại Châu sơn đắc thủ rồi.”

Huyền Tông bị cướp, cao thủ Mật Tông thậm chí Ma quân Bạch Ly đều bị điều đến nơi đây chặn đường Thi VôĐoan, lúc này Đại Châu sơn chỉ có...

Đây là diệu hổ ly sơn!

“Ma quân không phải rất hiểu tại hạ sao?” Thi VôĐoan chỉ sợ thiên hạ không loạn nhẹ nhàng nói.

Y nhìn lướt qua tình hình chiến đấu dưới chân núi, đã kết thúc, nhưng không biết vì sao, trong lòng y lại chẳng mấy may có khoái cảm giải thoát, giết Bán Nhai, giết một trong những kẻ y oán hận nhất trên thế giới này, trong lòng Thi VôĐoan lại vẫn chỉ trống vắng, thậm chí có một chút nặng nề.

Sau đó y nói với đám HạĐoan Phương: “Đã như thế, chúng ta cáo lui trước, Trâu đại nhân, ngày sau gặp trên chiến trường.”

Bắt đầu từ ban này đến giờ, Bạch Ly đều đứng nguyên tại chỗ không hề nhúc nhích hệt như bị làm phép định thân.

Kỵ quân Khăn Đỏ nháy mắt lại thông qua gương không biết triệt đến nơi nào, Thi VôĐoan nhìn Bạch Ly lần cuối rồi quay người đi.

Đúng lúc này, đột nhiên khóe miệng Bạch Ly lộ ra nụ cười, một luồng ngân quang lóe qua không trung, như một bức tường không nhìn thấy, Thi VôĐoan quay phắt đầu lại, đã thấy trong tay Bạch Ly không biết từ khi nào có thêm một cây cung cực đẹp cực tinh xảo, mũi tên chỉ vào một nơi không người.

“Ta tìm được mặt gương của ngươi rồi.” Bạch Ly cười nhẹ nói.

Sau đó y phất chốc buông tay, tên ra từ thần cung kia nhanh đến kinh người, Thi VôĐoan cơ hồ không nơi để trốn, trong lòng chỉ kịp lướt qua một ý nghĩ – là bóng!

Sau đó y trở mắt nhìn mũi tên phảng phất mang theo ánh sáng lạnh lẽo kia cắm phập vào ngực mình.

Dường như có tiếng thứ gì đó vỡ nát truyền ra.

HạĐoan Phương kinh hãi, phất tay triệt tấm gương ban đầu, nói một tiếng “Đi”, sau đó Thi VôĐoan chui vào một tấm gương khác, lẳng không biến mất trên không trung.

Thi VôĐoan cảm thấy mặt gương lạnh băng xuyên thấu qua thân thể y, sau đó ngực mới muộn màng đau đớn, dường như ngay cả điều này cũng phải chậm nửa nhịp mới có thể phản ứng được, y chậm chậm giơ tay, chạm đến dòng máu ấm áp xuôi theo bàn tay chảy xuống.

HạĐoan Phương ồn ào điều gì bên tai, đã không còn nghe rõ, Thi VôĐoan bỗng nhiên cảm đầu xuống.

Cây cung y dùng kia – ý nghĩ cuối cùng cũng từ trong đầu nhảy ra không nhanh không chậm – vẫn là cánh cung ta tự tay quẩn.

Share this:

49. Chương 49: Lan Nhược

Cổ Hoài Dương dùng kế diêu hổ ly sơn cần quét Đại Châu sơn, Đại Thừa giáo tông hốt hoảng trốn đi, quân Khăn Đỏ chinh hợp tán môn tiểu phái, nội bộ không thiếu cao thủ, cùng cực tâm tư thiết trận, tập hợp cao thủ chúng gia đi cướp giết Huyền Tông.

Huyền Tông Bán Nhai chân nhân chết, tinh anh mất quá nửa, từ đây những người trong đồng đạo xuất thân tiểu môn hộ nghèo kiệt hủ lậu bị họ khinh thường một trận chiến thành danh. Đủ thấy một số thời điểm, anh hùng không hề dựa vào môn phái xuất thân cùng trải qua dạy dỗ như thế nào, mà quá nửa là thứ trời sinh.

Năng lực sinh đúng thời cơ là có thể cần quét ra một khoảng thiên hạ, không phải môn phái nào có thể dạy dỗ được.

Trong số họ có Hạ Đoan Phương đọc hết bí sự giáo tông, vẫn bảo tồn lịch sử thuần túy chân thật nhất trên đại lục này, có đại tiên phong quan Trương Hàng tinh nghiên võ tu lại không hiểu một chút chú thuật nào, có quý nhân Triệu A Lương không thích nói chuyện, cả ngày rụt rụt rè, nhưng thiên thông u minh.

Hoặc bàng môn tà đạo, hoặc tu chú không toàn, hoặc như Thi Vô Đoan, vẫn không thành võ không tự, lại tinh thông toán học, trận pháp bày ra thiên biến vạn hóa không thể tưởng tượng.

Họ đột nhiên từ kẻ đáng thương bị đồng đạo khinh thường biến thành người có thể lật nhào cả thời đại.

Phản rồi, vì sao phải phản, lại vì sao không phản đây?

Vì sao một thời đại tan hoang đã sắp sửa đốt thành tro tàn, không còn tiền đồ đáng nói, vẫn phải tiếp tục tồn tại trong tay cường quyền thông thiên triệt địa, giấu đầu hở đuôi?

Vì sao tất cả những người cùng khổ đáng thương, từng không nơi nương tựa, từng chịu vũ nhục lạnh lùng nhất, thương tổn nghiêm trọng nhất, uy hiếp kinh hồn bạt vía nhất, phải gánh vác ác quả của thời đại kéo dài hơi tàn này?

Trầm lặng ngàn năm, rốt cuộc ngay cả trầm lặng cũng không thể tiếp tục sinh tồn nữa.

Vậy thì chung quy phải có người đứng ra, thà rằng thẳng lưng oanh liệt chết trận, cũng không muốn khổ sở cầu sinh chẳng hề có tôn nghiêm trong khe hở của thiên tai nhân họa có khả năng giáng xuống đầu mình bất cứ lúc nào.

Một ngày nào đó, ta muốn thế giới rách nát này nghe được gào thét của ta, cho dù là một tiếng cuối cùng trong sinh mệnh.

Sau đó chúng ta cùng chết đi với những thứ mục nát ấy, mọi người đều có thể sống dựa theo tâm ý của mình.

Cổ Hoài Dương ban đầu không hề biết Thi Vô Đoan xảy ra chuyện ở lân cận Đại Châu sơn, hẳn cùng Lục Vân Châu theo kế hoạch trước đó vượt Đại Châu sơn trực tiếp tiến vào cảnh nội “Đông Việt thượng quốc”, Cổ Hoài Dương công khai đệ thư quy hàng, Hoàng đế thứ mười của “Đông Việt thượng quốc” mừng rỡ mở cổng thành liệt đội nghênh đón, chuẩn bị quan ấn sẵn sàng, phong cho hắn một chức quan thật to.

Ngay thời điểm “đại điển thụ phong”, Lục Vân Châu mai phục đã lâu đột nhiên làm loạn, nội ứng ngoại hợp với chút ít quân Khăn Đỏ trong thành, chặn hết đám văn võ bá quan “thượng quốc” thường niên vừa đánh nhau là rúc vào núi trên đại điện, trở mặt không nhận nhau, không chịu hàng, giới nghiêm toàn thành, nhất định phải giết sạch sẽ như nhổ cỏ tận gốc.

Ngay khi Cổ Hoài Dương hăm hở tính toán quét sạch sơn trại chung quanh, thư của Lý Như Sương đến, viết qua loa rằng Thi Vô Đoan đã xảy ra chuyện.

Nhưng Cổ Hoài Dương lại chỉ sầm mặt xem, sau đó lặng lẽ cất thư rồi hạ lệnh: “Quét sạch!”

Lục Vân Châu nhú mày nói: “Đại ca, tiểu lục...”

“Y không sao.” Cổ Hoài Dương dùng giấy lát rồi hạ giọng thấp hơn, dường như kèm chút trấn an, “Y sẽ không sao đâu... Chỉ cần tảng đá đè trên ngực còn chưa vỡ, chỉ cần y còn cảm thấy mình không nhìn thấy

trời, thì y sẽ không có chuyện gì. Điều đó đủ để chèo chống cho y đâm thủng cả trời, chẳng lẽ còn không đủ chèo chống cho y chịu qua một chút thương sao?”

Loại phần nộ và kìm nén đó, chỉ có một người từng thực sự bị cả thời đại đè nén mới lĩnh hội được, người khác sẽ không minh bạch vì sao y quyết tuyệt như vậy, có khát vọng với loại tự do không thể nói ra nguyên do như vậy, nhưng y nhất định chân chân thiết thiết, không thời khắc nào không bị loại lo âu vò nát này tra tấn.

Một hải tử từng cảm thấy mới lạ và hăng hái với thế giới bên ngoài, khi y chứng kiến bảy ngọn sơn đăng đốt lên, khi y chính mắt thấy rõ ràng người sai cường đại như vậy, mà một chút kiên trì và phản kháng kia đều thành lý do của nỗi đau như cắt, khi y trải qua lưu vong, ẩn nấp, lá mặt lá trái...

Cố Hoài Dương hiểu loại khát vọng ấy, hẳn biết đó giống như là khát vọng với nước của người một mình lạc đường trong đại sa mạc, như khát vọng với không khí của một người chìm dưới nước.

Khi mang theo khát vọng như vậy, họ đều là kẻ điên, không điên cuồng thì chẳng đi được bao xa trên con đường này.

Thi Vô Đaoan mông lung cảm thấy có người không ngừng nói giở bên tai, y thậm chí cảm thấy có một đôi mắt đang nhìn y ở nơi rất gần, ý thức lúc có lúc mơ hồ, đau đớn và ảo giác luân phiên xuất hiện trước mặt. Y thấp thoáng cảm thấy có một người rất quen thuộc, với ánh mắt chôn giấu đã lâu trong ký ức, ở ngay bên giường mà nhìn y.

Người kia... giống ai nhỉ?

Là sư phụ sao? Thi Vô Đaoan mơ mơ màng màng phân biệt một hồi, lại cảm thấy không giống, y phát giác mình đã không nhớ nổi ánh mắt sư phụ, hoặc giả năm đó ánh mắt lão nhân gia thâm thúy quá mức, khi đó y còn nhỏ, luôn không thể lý giải, cho nên cũng chẳng nhớ được.

Thế người đó... là ai đây?

Y dường như về đến lúc còn rất nhỏ, vài bước đã nhảy lên một gốc đại thụ cao, có người ở phía dưới gọi: “Đừng quậy nữa, mau xuống đây, ngã đấy, ta không ăn trái cây!”

Y nói người cười cái đi, người kia liền toét miệng cười, y chợt nhả nói tức phụ, người cười rất đẹp, người kia cũng không quả mắng y miệng lưỡi trơn tru, chỉ nắm tay y rồi cùng nhau chạy đến nơi xa hơn.

Thi Vô Đaoan không cầm được lòng vươn tay ra, thế nhưng chẳng chạm được gì, vì thế y trở nên nôn nóng, ngũ tạng lục phủ như bị lửa đốt, đau đớn tê tâm liệt phế.

Đây là ta làm quá nhiều chuyện xấu cho nên sau khi chết bị ném vào vạc dầu sao? Thi Vô Đaoan sốt đến mơ hồ, nghĩ ngợi lung tung, có người giúp lau mình và trán, y không cầm được lòng muốn cuộn tròn lại.

“Ta khó chịu...”

Lý Như Sương đang đút thuốc cho y thấy môi Thi Vô Đaoan mấp máy liền ngừng lại, gọi một cô nương đáng vẻ nha hoàn bên cạnh qua nói: “Người xem có phải là y đang nói gì không?”

Cô nương này cũng là một người đáng thương, mẹ mất sớm, cha cũng vừa mới bệnh mất, chỉ còn một thân một mình, bán mình chôn cha, nhưng trong loạn thế như vậy, một đại cô nương lại có thể đáng mấy xu đây?

Cũng coi như nàng may mắn, vừa vặn gặp được Lý tứ nương nghe nói Thi Vô Đaoan xảy ra chuyện, lập tức giao quân vụ cho Mạnh Trung Dũng mà dẫn vệ binh chạy về, trên đường thấy nàng không tội, lại chăm chỉ thiện lương, liền thu làm người bên cạnh, đặt tên là Lan Nhược.

Không ngờ Thi Vô Đaoan lại thương thành như vậy, vừa vặn Lan Nhược có đất dụng võ.

Thi Vô Đaoan cơ hồ bị Bạch Ly bắn một tên xuyên tim, nhưng dù sao cũng cách “gương”, tên của Bạch Ly mất vài phần chính xác, chỉ xước tâm mạch một chút, song rốt cuộc đã làm bị thương phể phủ, hung hiểm cực kỳ, cách vài ngày lại phát sốt.

Lan Nhược lau mồ hôi trên trán, quỳ xuống cẩn thận kê tai bên miệng Thi VôĐoan, nghe hồi lâu rồi nói: “Tứ nương, nô tỳ nghe lục gia nói là ‘khó chịu’, lúc thì kêu sư phụ, lúc thì kêu tên một người, nghe như là ‘Ly’ gì đó, là tên của một cô nương nào sao?”

Lý Như Sương ngó ra giấy lát, thở dài đưa bát thuốc trong tay cho Lan Nhược: “Người dứt thuốc cho y, không dứt vào được thì bóp miệng dốc xuống.”

“Hả?”

“Yên tâm đi, chút thương này y chịu được.” Lý Như Sương đứng dậy, trên mặt lướt qua một chút thần sắc lo lắng không nói thành lời, nàng quay người, lặng lẽ lau dòng lệ nơi khóe mắt, sau đó mở cửa ra.

Chỉ thấy một con thỏ béo thường niên không thấy tỉnh táo mấy ngày đang ngồi xổm ngay cửa, đôi mắt nhũn nhặn nhìn nàng chằm chằm không chớp, trên nóc phòng còn có một con đại điều rực rỡ lượn vòng.

Lý Như Sương nhường ra cửa phòng, nàng không xác định con thỏ này phải chăng có đủ linh trí, hiểu được lời nàng nói, chỉ bảo: “Vào đi.”

Một thỏ một chim liền chen vào phòng, thúy bình điều kêu một tiếng rồi yên lặng đứng trên mép giường, con thỏ đôi mắt trông mong ngồi xổm dưới giường, gian nan ngẩng cái đầu béo đến không có cổ kia.

Lý Như Sương liền cúi xuống bế con thỏ lên thả trên giường Thi VôĐoan, con thỏ nhìn nàng một cái, cất bước chân ngắn chui vào chăn Thi VôĐoan, dùng đầu ủi ra một khe nhỏ, bộ lông mềm mại cọ tay y.

Thi Vô Đoan phảng phất cảm giác được điều gì, ngón tay giãy khe khẽ, dường như an tĩnh hơn một chút, không mê sảng nữa, chân mày cũng hơi giãn ra.

Không biết có phải là ảo giác của Lan Nhược hay không mà nàng bỗng nhiên cảm thấy trong thân thể con thỏ kia phảng phất chứa đựng linh hồn của một người, ánh mắt chất chứa nhiều ôn nhu như vậy.

Lý Như Sương thở dài khe khẽ: “Mấy thứ này trái lại có tình có nghĩa, cả ngày sinh hoạt chẳng qua ăn uống tiểu tiện, trong mắt chỉ thấy một người, không ai bức chúng phải thế nào, so với con người còn dễ dàng chung thủy hơn.”

Lan Nhược không hề tiếp lời, ần ần động lòng, nhìn thanh niên mặt mày tuấn tú mà sắc mặt tiêu tụy nằm trên giường, trong lòng lại cảm thấy có chút xót thương.

Qua nửa tháng nữa, Thi VôĐoan sốt một thời gian dài rốt cuộc lần đầu tiên mở mắt.

50. Chương 50: Tâm Tư

Thi Vô Đoan đột nhiên mở mắt vừa vặn bắt gặp Lan Nhược, Lan Nhược giật mình, nàng lần đầu tiên nhìn thấy ánh mắt người này, chỉ cảm thấy con mắt rất đen rất sẫm, không biết có phải là do thương bệnh hay không mà thoát nhìn hơi ảm đạm, nhưng nhìn kỹ lại không phải, phảng phất ngay cả quang hoa trong mắt y cũng chôn giấu sâu hơn người khác một chút.

Lục gia rất tuấn tú, một ý nghĩ thoáng qua đầu như vậy, Lan Nhược đột nhiên hơi đỏ mặt.

Nàng không hề kêu la như tiểu nha đầu bình thường, chỉ nhanh chóng rót một chén nước, cẩn thận nâng đầu Thi VôĐoan dậy, thấp giọng nói: “Lục gia chắc hẳn đã khô miệng, hãy uống chén nước trước, nô tỳ sẽ lập tức đi gọi đại phu và tứ nương đến.”

Thi Vô Đoan chẳng biết có nghe thấy hay không, yên lặng nhìn nàng một hồi, khiến trong lòng Lan Nhược hơi hoảng sợ, lúc này mới chậm rãi cúi mắt, tiện tay nàng uống quá nửa chén nước.

Lan Nhược đỡ y nằm xuống, con thỏ vẫn cuộn trong lòng y ló đầu ra, theo mép giường bò qua, khe khẽ cọ cổ Thi VôĐoan, Thi VôĐoan cúi mắt nhìn nó, tuy rằng không thể động dậy, biểu cảm lại nhu hòa hẳn, khóe miệng là nụ cười như có như không, trên khuôn mặt gầy đi không ít lộ ra một lúm đồng tiền nhỏ.

Lan Nhược không cẩn thận liếc thấy, vội dời tầm mắt, trong lòng thầm nghĩ, vị lục gia này nếu chịu cười với nữ nhân nào như vậy, chỉ sợ người khác góc bể chân trời cũng nguyện ý theo y, cổ nhân nói nữ nhân đẹp là họa thủy, hóa ra nam nhân đẹp cũng thế.

Thi Vô Đoan là bệnh nhân cực kỳ dễ chăm sóc, uống thuốc chưa bao giờ làm người ta mất công, tính tình không tệ, không có việc gì thì nằm trên giường cả ngày cũng chẳng thấy y phiền lòng, đại phu nói thế nào liền làm thế ấy, từ sau khi y tỉnh táo, Lan Nhược không còn nghe y kêu một tiếng đau, nói một câu khó chịu, nếu không cần thiết thì cũng không làm phiền người khác nhiều, sau khi có thể nói chỉ dặn nàng một câu rằng đừng quên cho chim và thỏ của y ăn.

Lan Nhược cảm thấy lục gia giống như có chuyện chưa nghĩ xong, ngồi nơi ấy ôm con thỏ không nói năng gì cả một ngày trời, dường như ngăn người suy nghĩ chuyện gì đó, chỉ có khi đám tứ nương tới thăm y mới xốc lại tinh thần ứng phó vài câu, còn có một số đại gia khác cũng muốn đến thăm, nghe nói những đại gia đó đều là người tu đạo, mỗi người đều rất có bản lĩnh, nhưng đều bị tứ nương và đại phu lấy cớ không để y lao tâm phí thần mà cự tuyệt ngoài cửa.

Chỉ có một Họa đại gia để râu trộm vào một lần, sụt sịt với lục gia hồi lâu, nói chút chuyện phiếm và hướng đi của bọn họ trước mắt, trước khi đi còn do do dự dự gọi Lan Nhược lại, chần chờ một lúc lâu mới cắn răng giậm chân lấy từ trong lòng ra ba đồng bạc, dặn nàng cầm lấy kiểm chút hoa quả tươi lục gia thích đến cho y ăn.

Quay đầu lại liền nghe thấy lục gia trên giường cười ra tiếng, ngực y có thương tích, không dám dùng sức, như là kìm nén cái gì đó, mặt mày cong cong đẹp cực kỳ, nói: “Thiên kim dễ được, Họa chưởng môn một đồng tiền khó cầu, hôm nay ta lại có thể dùng bạc của Họa chưởng môn, thật sự là tam sinh hữu hạnh.”

Làm đại gia keo kiệt họ Họa giận dữ cất bước đi luôn.

Lan Nhược giỏi chăm sóc người khác, cha mẹ nàng đều là nhiễm bệnh mà chết, đều do nàng một tay chăm sóc, xưa nay là một cô nương hiếu thuận trước giường bệnh, tuy rằng tuổi chưa lớn, thân thể long đong, khó được chín chắn, lại là người thành thực, nhận ân của Lý tứ nương liền tận tâm tận lực chăm sóc Thi Vô Đoan, do một câu của Thi Vô Đoan mà ngay cả con thỏ và thúy bình điều nhất tinh trông nom rất tốt.

Hơn nữa Thi Vô Đoan dù sao cũng còn trẻ, từ nhỏ lớn lên ở Huyền Tông, thân thể người tu đạo vốn khá hơn người tầm thường, qua hơn mười ngày đã có thể tự mình ngồi dậy, nói nhiều một chút.

Y vừa có thể hoạt động một chút liền cầu Lý tứ nương đem quân báo mỗi ngày đệ trình lên cho y xem, bước tiếp theo bố trí thế nào, an bài thế nào, tiền bạc của thương hội các loại vận tác phần lớn qua tay y, tuy rằng Cố Hoài Dương viết thư nghiêm lệnh Thi Vô Đoan tính đường đảng hoàng không được nhúng tay, y vẫn không nhận được đông dài chút việc, mỗi ngày chỉ có thể tận lực giảm bớt lời mình muốn nói, kêu Lý tứ nương viết thay trình cho Cố Hoài Dương.

Lý tứ nương theo lời y, chỉnh lý thư phải viết, chỉ nghe Thi Vô Đoan bỗng nhiên lại bổ sung một câu: “Chờ đã, tứ nương, đừng cất vội, điền thêm một câu cho ta, bảo đại ca tuyệt đối không được bắt sứ giả chiêu hàng, trước chỉnh đốn Bồng Lai Đông Nhạc các vùng, đáp ứng nghị hòa, kéo dài một thời gian. Giữ lại một số người là được, bảo đại ca và tam ca rút khỏi trước.”

“Sao vậy?” Lý tứ nương hỏi.

“Vài hôm trước người ta phái đi Tây Bắc cầm thư về, nói bên kia đang trưng binh trưng lương, chỉ sợ lần này động tác của chúng ta ở Đại Châu sơn thật sự đã khiến Nhan Chân kiêng kỵ, đại ca trước mắt ở vùng Đông Nhạc, tuy dễ thủ khó công nhưng vạn nhất bị vây cũng không dễ dàng phá vây, chỉ sợ đến lúc đó triều đình cắt đứt nhân thủ của chúng ta thì khó mà liên hệ nữa.”

“Người phái người đến Tây Bắc làm gì?” Lý tứ nương ngạc nhiên hỏi.

Thi Vô Đoan nói nhỏ: “Tây Bắc mấy năm nay mùa màng không tốt, người gây rối rất nhiều, triều đình không cấp được khoản chẩn tã, đành lệnh cho thương nhân dân gian vận lương đến Tây Bắc...”

Lý tứ nương chỉ sợ y nói nhiều, lập tức ngắt ngang: “Đúng rồi, là pháp lệnh năm trước hạ, người vận lương hơn năm mươi thạch, đời sau có thể miễn tịch thương cổ, con cháu cũng có thể tham gia khoa cử vào triều làm quan, người vận lương hơn trăm thạch, triều đình tự có phong thưởng, người bảo thương đội trả trọn vào sao?”

Thi Vô Đoan cười cười, thấp giọng nói: “Triều đình làm chẳng qua là mua bán không vốn, cái gọi là phong thưởng chính là công nhiên bán quan bán tước, dù sao Hoàng thượng môi trên chạm môi dưới, viết phong

thánh chỉ là chuyện long ẩn thôi, không đáng kể gì, mỗi năm bổng lộc cũng chẳng qua chút ít, một số đại hộ đã thật sự cam tâm cho y ăn, chẳng phải lương toàn tề mỹ.”

Lý tứ nương cười nói: “Nhan Chân lại là một biện pháp danh lợi song thu.”

Chính lúc này, có người khẽ gõ cửa, Lan Nhược ở bên ngoài nhẹ nhàng ôn nhu gọi: “Lục gia, thay thuốc.”

Lý tứ nương vội cất thư, cười nói: “Mau vào đi.”

Lan Nhược thành thạo đỡ Thi VôĐoan dậy, vừa thay thuốc vừa nhỏ giọng dặn dò gì đó, nàng rất biết bổn phận, chỉ cảm thấy những điều này đều là mình nên làm, dù là cởi quần áo Thi VôĐoan thay thuốc cũng không hề ngượng ngịu. Ngược lại là Thi VôĐoan, tuy rằng vẫn do Lan Nhược chăm sóc, dù sao nàng cũng là một cô nương, y lại bị thương trên ngực, lúc thay thuốc rất bất tiện, luôn cảm thấy có chút mất tự nhiên.

Đặc biệt Lý tứ nương còn ở trong phòng, Thi VôĐoan nhìn giấy lát, rốt cuộc không nhìn được nói: “Tứ nương, tỷ... tỷ ra ngoài trước đi.”

Lý tứ nương tuy rằng bình thường ngôn ngữ ôn nhu nhưng cũng là một người chém người như thái rau, ngay cả sợ hãi còn không biết thì làm sao có thể lĩnh hội sự xấu hổ của ngự quân tử chân lưu manh Thi VôĐoan này, liền ung dung khoanh tay đứng bên, cười nói: “Người không sợ Lan Nhược nhìn, chẳng lẽ lại sợ ta nhìn hay sao?”

Thi Vô Đoan biết da mặt nàng dày, dừng một chút rồi nói: “Phải thu tiền nhìn đấy.”

Lý tứ nương lấy từ trong lòng ra hai đồng tiền ném lên giường y, hào phóng nói: “Cầm đi.”

Thi Vô Đoan thở dài, cho rằng Mạnh Trung Dũng lỗ mãng kia và Lý tứ nương hung hãn này quả thực là một cặp trời sinh, cũng làm khó y ngày ngày ghi nhớ, chờ dẫn binh trở về không thể không tác hợp một chút.

Lan Nhược còn nhỏ nhẹ nói: “Vết thương của lục gia đáng sợ lắm, đừng lao thần nói nhiều, nếu nô tỳ tay chân vụng về làm người đau thì phải nói ra đấy.”

Thi Vô Đoan bình sinh không thể gặp đại cô nương ôn nhu như vậy, nhất thời cũng chẳng biết làm sao cho được, hồi lâu mới hơi chậm chạp “À” một tiếng, nói: “Không sao đâu.”

Lý tứ nương bật cười “Phì” một tiếng, thấy thương thế của Thi VôĐoan ngày một khá hơn, nàng cũng chẳng lo lắng lắm, vì thế nói: “Phải đấy, Lan Nhược, người cứ tùy tiện, y da dày thịt béo đựng không hỏng được đâu.”

Lan Nhược ngược lên, vừa vặn gặp phải ánh mắt Thi VôĐoan, vớ thức cúi đầu, lông mày của nàng cực dài, dường như chạy vào tận tóc mai, thêm chút uyển chuyển so với nữ tử tầm thường, tuy xuất thân hàn lại khó giấu sự đoan trang, nhất là khóe mắt cực đẹp, lúc cúi đầu phảng phất hơi xé lên, dường như có sự ôn nhu quyến rũ không nói hết được.

Nữ tử mỹ lệ, có người gò má đầy đặn, đoan trang xinh đẹp, cũng có người tinh xảo quyến rũ, mặt hàm hoa đào, Lan Nhược hơi giống loại sau, mặt mày không biết vì sao lại kèm một chút khí hồ mị, chỉ là bình nhật bị khí chất ôn trọng ôn nhu xưa nay che mất, chỉ có lúc này cúi đầu mới lộ ra một chút manh mối.

Thi Vô Đoan bỗng nhiên cảm thấy hơi quen mắt, lại bất giác ngáy ra giấy lát.

Lan Nhược sao có thể không cảm giác được ánh mắt y, càng không dám ngẩng đầu, giấy lát sau ngay cả tai cũng đỏ ửng. Lý tứ nương gọi Thi VôĐoan hai tiếng, mới gọi về thần trí của y, Lan Nhược đã thay thuốc xong, đang luống cuống đứng bên cạnh.

Thi Vô Đoan vội ho một tiếng, khoác y phục như che giấu cái gì đó, bẻ con thỏ từ ban nãy đã bắt đầu an tĩnh dị thường, nói: “Đa tạ Lan Nhược cô nương, chỗ ta không còn việc gì khác, cô tự đi nghỉ ngơi đi.”

Lan Nhược vội đáp một tiếng rồi quay người đi ra ngoài.

Lý tứ nương giễu cợt: “Ôi, đa tạ Lan Nhược cô nương-“

Đáng tiếc luận đến da dày thịt béo thì Thi VôĐoan cũng không rảnh nhường nhiều, trước mắt cô nương trẻ tuổi xa lạ không có trong phòng, y liền chẳng hề cố kỵ, nhướn lên nhìn Lý tứ nương một cái, nói: “Ta hiện giờ nhìn tứ nương, mới biết được nhân giả kiến nhân là thế nào.”

Trí giả kiến trí, *** giả kiến ***.

Lý tứ nương cười hì hì ngồi bên, thấp giọng hỏi: “VẬY người nói xem, người vừa nãy nhìn chăm chăm cô nương người ta, là nhìn cái gì?”

Thi Vô Đoan bình tĩnh nói: “Chẳng qua nhìn thấy nàng ta, nhớ tới một cổ nhân mà thôi.”

Lý tứ nương vốn cười hì hì nhìn y bỗng nhiên như là nhớ tới điều gì, qua hồi lâu lại hơi nhíu mày thở dài hỏi: “Tiểu lục, tứ nương như tỷ ruột của người, người nói xem, ngày ấy... Ma... Bạch công tử kia, giao tình với người như thế, sao nói đoạn lã đoạn vậy?”

Thi Vô Đoan trầm lặng hồi lâu, lâu đến lúc Lý tứ nương cho là đã hỏi sai, y không hề tính toán trả lời, mới nghe Thi VôĐoan nhẹ giọng nói: “Giao tình của ta với y...”

Y cười khe khẽ một tiếng mà nói: “Mười mấy năm qua, thế gian mong nhớ, chẳng qua một mình y mà thôi, đương nhiên là... rất tốt.”

Khi y nói “rất tốt”, hai chữ thốt ra phẳng phát có cảm giác đập vào lòng người, Lý tứ nương hơi sững sờ, hỏi: “Thế tại sao...”

“Cũng không có gì, thời thế đổi dời, người người đều phải thay đổi.” Thi VôĐoan thở dài, vừa cúi đầu lại gặp phải đôi mắt đen láy của con thỏ, sững sốt một chút rồi đưa tay sờ đầu nó một phen, nói: “Ta biết thân phận của y, biết Nhan Chân mời y ra, y và Nhan Chân tồn tại nhân quả việc Vạn ma chi tông bị mở, liên với quốc vận, giang sơn này, giang sơn này không đổ, y càng có sức mạnh, bởi vậy ta tuy rằng tốt với y nhưng cũng không phải là không tính kế y.”

Lý tứ nương trầm mặc lắng nghe, chỉ nghe Thi VôĐoan dựa lên gối, cũng không lớn tiếng, nói mấy câu ngừng một hồi, tốc độ cực chậm.

“Ta muốn tốt với y một chút nữa, giữ y lại, chẳng phải vẹn toàn đôi bên ư? Chỉ là hai ta biết rõ đối phương đang làm những gì, bình nhật không hề làm rõ, còn vui đùa bên nhau, cho đến khi Trâu Yến Lai đốt Âm thi hỏa, ta mới biết, trong lòng y vẫn luôn muốn giết ta.”

“Tỷ nói chẳng phải là buồn cười sao? Đã như vậy, hà tất căng lớp vải che kia, đẩy chén đồi chung lá mặt lá trái như với những người ngoài đó? Hai ta, thật sự không cần thiết.”

Lý tứ nương cẩn thận nói: “Ta thấy y đối với người cực tốt, tam ca cũng nói, ngày ấy y mất thần chí đã thương người, dường như bất đắc dĩ, bản thân cũng hối hận không ngừng, có phải là trong đây có hiểu lầm gì hay không?”

Thi Vô Đoan cười im tiếng: “Hiểu lầm? Âm thi hỏa cùng căn nguyên với y, không thể được tâm thần y, tối đa là khiến y nhìn thẳng vào suy nghĩ trong nội tâm, hướng hồ ta biết y chỉ là bán ma, quyết không đến mức bị một chút Âm thi hỏa đốt đến mức quên hết tất cả, chỉ là... e rằng y cũng lười tiếp tục giả vờ mà thôi.”

“Cái gì y cũng muốn trọn vẹn, trong mắt không chấp nhận được một hạt cát, thứ không thuần túy một chút cũng không cần, thứ không chiếm được liền hủy đi,” Thi VôĐoan dùng âm điệu chẳng hề lên xuống nói, “Thứ ta có thể cho, dù không muốn, nếu là y... cho ta dăm ba năm, chỉ sợ nghĩ thoáng rồi, cũng không có gì là không thể.”

Lý tứ nương không hề biết y đang nói đến cái gì, nghe vậy ngớ ra giây lát.

Thi Vô Đoan nhắm mắt, hiển nhiên đã mệt mỏi, không muốn nói nhiều, Lý tứ nương nhẹ nhàng lót gối đỡ y nằm xuống, sau đó đóng cửa lại lui ra ngoài.

Thi Vô Đoan mở mắt ra, nghiêng đầu nhìn màn giường – trong mắt Bạch Ly, mình đi lên con đường này, đã là phản bội, lúc nhỏ không có bất đồng, chẳng qua là chuyện nhỏ nhặt như một quả cây một câu nói, mọi chuyện theo y thì thôi, nhưng hiện giờ không còn giống nữa.

Người chính bởi vì việc này, mới tâm tâm niệm niệm muốn giết ta cho sạch gọn sao?

Thi Vô Đoan thâm nghĩ, đưa tay bưng vết thương trên ngực, cười lạnh một tiếng, ném phăng, chẳng nhọc lòng suy xét nữa, chuyên tâm nhắm mắt nghỉ ngơi.

51. Chương 51: Thủy Kính

Trước mặt Bạch Ly bày một cái gương, trên gương có một lớp nước hơi mỏng, nhưng mà y chỉ ngồi đó chẳng hề nhúc nhích, trên gương trống không.

Y ngồi giống như không biết thả lỏng, cho dù gian phòng rộng như vậy thậm chí trong viện đều chỉ có mình y, y vẫn theo thói quen ngồi nghiêm chỉnh đến mức dường như là một cái cọc gỗ.

Trừ thứ y nuôi trong bóng thì không ai dám tùy tiện tiếp cận chỗ y ở, phủ đệ Ma quân rộng lớn như một quỹ trạch, vừa đi vào trong liền cảm thấy đặc biệt âm trầm, chẳng có một chút tiếng động nào, sâu bọ và chim chóc cũng không dám tiếp cận, phảng phất sinh mệnh đều ngưng trệ ở đây.

Cả tòa nhà trừ người vãi thủ vệ thì vật sống chỉ còn lại một mình y.

Bạch Ly nhẹ nhàng vươn ngón tay chạm lên mặt kính, nhưng mà vân nước nổi lên vô số gợn sóng, hình ảnh lại không xuất hiện.

Thuật Thủy kính nguyên bản là bí thuật của hồ tộc, chỉ cần lòng muốn là nhìn trộm được, nhưng từ sau khi y móc máu hồ ra khỏi thân thể thì không còn dùng được thứ này nữa.

Nhưng y vẫn muốn thấu qua mặt kính mỏng này để nhìn Thi Vô Đoan.

Đại cung treo trên tường, giữa đêm tối phát ra ánh sáng u ám, có tiểu ma vật trong bóng không biết trời cao đất dày sấn lại gần chân tường, khoảnh khắc bi ánh sáng thanh lạnh kia đâm xuyên, phát ra một tiếng kêu thảm thiết ngăn ngủi, Bạch Ly chỉ lẳng lặng ngồi đó như không nghe thấy.

Mỗi ngày nghĩ đến phó Thi Vô Đoan như thế nào, nhưng y còn sống lòng mình khó chịu, y chết rồi lòng mình cũng khó chịu, vô luận thế nào đều là khó chịu.

Rốt cuộc muốn thế nào đây?

Có đôi khi Bạch Ly sẽ dùng sinh mệnh dài dòng quá mức của y để tự hỏi vấn đề này, nhưng nghĩ mãi không giải được.

Mỗi lần nhìn thấy y, đều muốn giết chết y, mỗi lần không nhìn thấy y, đều muốn nhìn thấy y, thời điểm thấy y, bị đâm ba câu của y đâm cho thương tích đầy mình, cảm thấy trên đời này, chỉ cần có Thi Vô Đoan tồn tại một ngày, thì mình trọn đời không được sống yên, thật sự muốn một tên xuyên tim mà bắn chết y, nhưng vừa nghĩ đến trên đời từ đây không còn người này, lại cảm thấy không biết làm thế nào.

Oán sẽ tăng, cầu không được.

Bỗng nhiên, trong bóng đêm truyền đến tiếng chuông giòn giã, Bạch Ly mặt không biểu cảm ngẩng đầu, bóng đen bằng vải lóe lóe ngay cửa, kêu ừng ục hai tiếng, dường như nói chuyện không nên nói, ừng ục cũng yếu ớt.

Bạch Ly lạnh lùng nói: “Không gặp.”

Người vãi nói: “Ừng ục.”

Bạch Ly nghe thế, khóe miệng dường như co rút, một chút ý cười cho dù ác độc cũng chỉ lướt qua, giây lát lại khôi phục biểu cảm như người gỗ, y đột nhiên đứng lên, một phen kéo cánh cửa trước mặt, người vãi không nhìn được “Vù” một tiếng bay ra sau, đầu đụng lên kim linh treo trên cửa, lại ngốc nghếch rơi xuống như ngắt đi.

Bạch Ly nhìn hẩn một cái nói: “Đã như thế, người mời Nhan đại nhân vào nói chuyện đi.”

Người vãi liều mạng lắc lắc cái đầu dẹp lép, lao vút lên trời mà bay ra ngoài, Bạch Ly cũng không vào phòng, dựa cửa hiên ngẩng đầu lên, chính là thời điểm một trời sao đang chậm rãi chuyển động xuôi theo quỹ đạo,

y nhìn chăm chăm những quỹ tích sao vận hành, nhớ tới các phép tính phức tạp khó phân y không hiểu kia, không nhận được thâm nghĩ: mạng của ta cũng ở trong những ngôi sao này ư?

Xa xa một chuỗi cung đăng sáng lên, chính là bài trường của Nhan thái phó, Bạch Ly nhướng mí mắt, bỗng nhiên vung tay áo, một trận âm phong quét ngang cả viện, lập tức hỗn loạn, đèn trong tay bộc nhân hộ vệ tắt mất quá nửa, mây đen cuốn lên thiên không, che lấp toàn bộ những ngôi sao sáng ngời ấy.

Ta trái lại muốn xem, ai tính được mệnh của ta – Bạch Ly quay người về phòng, chỉ nghe xa xa thanh âm trấn định tự nhiên của một nam nhân nói: “Các người ra ngoài cửa trước đi, không được vô lễ với Ma quân, ta tự mình vào thăm viếng là được.”

Nhan thái phó trái lại rất thức thời, chỉ thấy hần xách một chiếc đèn, xuống kiệu, tự mình từng bước một đi tới, dưới kim linh ngay cửa chấp tay nói: “Hạ quan Nhan Chân, tham kiến Ma quân.”

Cánh cửa khép hờ “Két” một tiếng mở ra, Bạch Ly ngồi nghiêng lại, trên bàn chỉ có một ngọn lửa nhỏ như ma trơi, chiếu bóng dáng của quần ma loạn vũ khắp phòng cùng khuôn mặt nghiêng lạnh băng của Bạch Ly, đặc biệt đáng sợ.

Nhưng Nhan Chân suy cho cùng là một nhân tài, hơi dừng bước, lại bái nói: “Đa tạ Ma quân.”

Sau đó to gan lớn mật cất bước đi vào, lập tức ngồi đối diện Bạch Ly.

Trong khu viện vừa nãy trời trong vạn dặm khoảnh khắc lại mưa như trút nước, một chút hơi lạnh xuyên thấu qua cửa sổ lùa vào. Nhan Chân nhìn ra bên ngoài một cái, cười nói: “Ma quân tâm tư kỹ lưỡng, hạ quan bội phục.”

Bạch Ly trên mặt hàm chứa chút ý cười nhìn hần mà nói: “Ồ?”

Nhan Chân chỉ mưa bên ngoài nói: “Mưa này là Ma quân triệu, hiển nhiên không phải nước của nhân gian, nếu có ai cả gan ở bên ngoài nghe lén, thiết nghĩ kết quả sẽ không tốt lắm.”

Vừa dứt lời thì nghe một tiếng kêu thảm thiết kim nén vang lên, người nọ dường như cực đau đớn, trước còn kiêu chể, sau chậm rãi biến điệu, cuối cùng giống như bị lột da rút gân sống, tê tâm liệt phế hần lên.

Bạch Ly bừng chén trà, dùng nắp chén chỉ bên ngoài hỏi: “Sao? Nhan thái phó quyền khuynh triều dã, còn có người cả gan âm thầm giám thị người hay sao?”

Nhan Chân bất đắc dĩ cười nói: “Là người của Hoàng thượng.”

Bạch Ly sững sờ ra mặt, bỗng nhiên hiểu được điều gì, nhướng mày không nói gì nữa.

Chính lúc này, Nhan Chân liếc thấy Thủy kính để trên bàn, ánh mắt quét trên mặt Bạch Ly một phen, lập tức cung kính lễ độ nói: “Hạ quan ngày trước khi tu đạo luyện pháp ở Mật Tông, cũng biết một trong những bí thuật của hồ tộc, lúc ấy hiểu kỳ, khổ tu rất lâu, cuối cùng có thể thi triển một phần.”

Bạch Ly giật mình, ngẩng đầu nhìn hần.

Chỉ thấy Nhan Chân hai tay bê Thủy kính đến trước mặt, nói: “Nghe nói Ma quân từng sống nhờ ở hồ tộc, chút tài mọn, mong rằng Ma quân chỉ điểm một phần.”

Nói rồi đưa tay chấm nước, viết chú văn chi chít trên bàn, Nhan Chân đương nhiên là con người, không có một chút huyết thống hồ tộc nào, Bạch Ly thấy hần viết chú văn không quen, trong lòng biết là chú văn đặc thù Mật Tông dùng, qua giây lát cũng để y nhìn ra chút môn đạo.

Chỉ thấy mặt nước trên Thủy kính thoảng chập chờn, Bạch Ly sững sờ, lập tức nhìn ra một bóng người mơ mơ hồ hồ bên trong, chỉ vừa nhìn tâm thần liền chấn động mạnh, lưng vốn đã thẳng tắp như dùng thước đo càng thẳng hơn, chú văn Mật Tông trên bàn càng lúc càng nhiều, bóng người nọ cũng biến thành rõ ràng hần, lại là Thi VôDoan.

Y còn... y còn...

Giờ này có lẽ Thi VôDoan đã nghỉ ngơi, y nghiêng người, vẫn cuộn tròn nằm trên giường, trong lòng ôm một con thỏ, gò má và môi gần như không có huyết sắc, có vẻ tiêu tụy khi trọng thương mới khỏi. Y ngủ không ngon, hơi nhúu mày, thường xuyên ho đôi tiếng.

Bạch Ly ngẩn ngơ nhìn y hồi lâu, trong lòng bỗng nhiên thầm nghĩ: gầy đi.

Đúng lúc này, con thỏ thành linh ngẩng đầu lên, phảng phất xuyên thấu qua Thủy kính đối mắt với y, Bạch Ly đột nhiên cổ áo giác, rằng trong đôi mắt như hạt đậu đen kia đang ánh ảnh ngược của y, bỗng nhiên tim đập thành thịch.

Vì thế y vùng tay lên, Thủy kính trên bàn “Choang” một tiếng rơi xuống đất, Thi VôDoan và con thỏ đều không thấy nữa.

“Nhìn y làm gì?” Bạch Ly nhú mày, lạnh lùng nói, “Nhìn thấy y là phiền lòng.”

Tay áo của Nhan Chân bị dính ướt một mảng to, hẳn là không kinh hoảng chút nào, chỉ nói: “Hạ quan nghe nói Ma quân từng thỉnh xuất thần cung, bắn ngay ngực y, nhưng không ngờ người này mạng lớn như vậy, lại nhặt về được một mạng, đã như thế, hạ quan có một kế, có thể trừ đi kẻ khiến Ma quân phiền lòng không thôi này, ngài thấy thế nào?”

Bạch Ly không nói gì, chỉ ngẩng đầu nhìn hẳn không rõ rệt.

Nhưng Nhan Chân không để ý đối mắt với y, nói: “Cố Hoài Dương thật sự là đại hoạn của Phổ Khánh ta, hiện giờ bạo dân các phương đã đến tội, chỉ mình kẻ này quỷ kế đa đoan, giấu tài nhiều năm, thế lực không nhỏ, tâm càng không nhỏ. Nếu là như thế cũng không đủ để dựa vào, dù sao đao kiếm tầm thường làm gì được cao nhân giáo tông? Chỉ là Thi VôDoan này không biết làm sao lời ngon tiếng ngọt lừa gạt lôi kéo một số lớn đạo hữu tán phái vô tri bán mạng cho y, đường lớn đụng nhau, đạo hữu tương sát, phải thế nào cho được?”

Bạch Ly nghe hẳn nói đường đường chính chính, không nhịn được cười nhạo một tiếng.

Nhan Chân chẳng may may đến, hiển nhiên da mặt tuy không bằng đám Cố Hoài Dương tu luyện ngàn năm nhưng cũng khá có đạo hạnh, mặt không đỏ tím không đập mạnh tiếp tục nói: “Nhưng những người này dù sao cũng chỉ là đám ô hợp, hạ quan nghĩ Thi VôDoan mới là trung tâm trong đó. Ôi, không đối gạt Ma quân, mười năm trước khi hạ quan lần đầu tiên gặp y ở Huyền Tông, đã biết người này tuyệt không phải vật trong ao, lúc ấy y chạy khỏi Cửu Lộ sơn động tĩnh khá lớn, chỉ là hạ quan khi đó cảm thấy thêm một chuyện không bằng một chuyện, lại bỏ lỡ thời cơ tốt như vậy – có câu bất giác bất vương trước, nếu có thể bắt y, thiết nghĩ Cố Hoài Dương đã mất một nửa chủ kiến trước.”

Bạch Ly hỏi: “Nhan thái phó có biện pháp rồi?”

Nhan Chân nói: “Hiện giờ triều ta điều binh Tây Bắc, Hải Ninh thương đội cực nhiều, bên trong ngư long hỗn tạp, đương nhiên có không ít là tai mắt của đám phản nghịch này, Cố Hoài Dương kỳ tài ngút trời, khẳng định đã nghe ngóng được, ắt biết Đông Việt không phải nơi ở lâu, ta tính chuẩn y sắp tới nhất định rút khỏi Đông Việt. Đã cho người mai phục, chuẩn bị cướp giết. Cứ như vậy, Cố Hoài Dương tự nhiên bị ngăn cách khỏi nơi căn cơ, Thi VôDoan tất nhiên phải cứu, kế hoạch sau đó còn cần dựa vào Ma quân.”

Hắn lấy ra một tờ giấy, hai tay nâng lên trình cho Bạch Ly, nói: “Ma quân xem qua.”

Bạch Ly nhận lấy, xem qua nhanh như gió, bỗng nhiên cười nói: “Nhan đại nhân thật là ruộng cột nước nhà, tuyệt đối đương được bốn chữ ‘âm hiểm độc ác’, khó trách Hoàng thượng kiêng kỵ đại nhân không thôi.”

Nhan Chân vội cúi đầu nói: “Hạ quan ngồi không ăn bám, khiến Hoàng thượng lo lắng, thật sự tội đáng muôn chết.”

Bạch Ly có phần khinh thường đánh giá hẳn, thầm nghĩ nơi đây cũng chẳng còn ai, lão này còn ra vẻ cho ai xem? Liền không kiêng nể gì mà đại nghịch bất đạo nói: “Vài ngày trước, ta nghe Trâu đại nhân nói, có người tham tấu Nhan đại nhân, nói người không tôn trọng Thánh thượng, khi quân trái luật, có việc này không?”

Nhan Chân nói: “Hổ thẹn.”

Bạch Ly cười cười, nói chậm rì rì: “Ta thấy người gánh tội danh lớn như vậy, chi bằng dứt khoát cho nó thành thật luôn đi, chẳng phải danh chí thực quy?”

Nhan Chân cúi đầu càng thấp, giấy lát sau vẻ mặt nghiêm túc nói: “Nhan gia nhiều đời trung lương, vì xã tắc bỏ sinh quên tử, tuyệt không có tâm ngỗ nghịch, xin Ma quân nói cẩn thận.”

Bạch Ly cười trầm trầm.

Cơn mưa to ngoài cửa sổ đã tạnh, Nhan Chân thoáng nhìn ra bên ngoài, biết hai người chẳng còn gì để nói, chuyện còn lại thì không cùng đường không thể mưu chung, ngồi đó cũng chỉ ghét nhau, liền đứng dậy thì lễ bái biệt.

Sau đó xách ngọn đèn đi ra ngoài.

Bỗng nhiên, Bạch Ly dường như nhớ tới điều gì, gọi Nhan Chân lại nói: “Khoan... Người mới vừa nói y... Thi VôDoan chạy khỏi Cửu Lộ sơn, là chuyện thế nào?”

Nhan Chân dừng chân giấy lát, nghiêng người nói: “Đây là việc nhà của Huyền Tông, đạo tổ chân nhân cùng với hai vị sước sinh ra xung đột, bị người ta hãm hại mà chết, vừa vặn bị vị cao đồ này làm lộ, Bích Đàm chân nhân niệm tình nghĩa đồng môn, đem giam lỏng trên đỉnh Cửu Lộ sơn, hạ quan khi đó may mắn được mời đến đại hội thuật võ Huyền Tông, vừa vặn thấy chuyện Thi VôDoan bị giam lỏng nhiều năm thừa cơ kim thiền thoát xác.”

Bạch Ly nghe thế chỉ cúi đầu, khuôn mặt ẩn dưới ánh đèn khiến người ta không thấy là bi hay hỉ, rất lâu y mới khoát tay mà thấp giọng nói: “Ta biết rồi, Ủng Ưc, tiền Nhan đại nhân.”

52. Chương 52: Ác Nhân

Cố Hoài Dương chân chính sa vào khốn cảnh.

Mùng sáu, lần đầu tiên giao phong, quân tiểu phi triều đình cho đại binh áp sát từ bốn phương tám hướng, hai bên đánh giáp lá cà, kịch chiến ba ngày.

Mùng mười, quân Khăn Đỏ rút về cảnh nội Đông Việt.

Mười lăm, quân tiểu phi tổn thất quá nửa nghênh đón mười vạn viện quân, tình thế nguy ngập, đám Cố Hoài Dương dựa vào nơi hiểm yếu để kháng cự.

Đợi đến ngày hai mươi mốt, lương thảo và quân nhu vật phẩm hết thấy khẩn cấp, Cố Hoài Dương biết lần này là phải nỗ lực hết đà.

Triều đình dốc sức toàn quốc ngăn cách Đông Việt và Hải Ninh, tính toán vây tiểu dần. Vùng Đông Việt dễ thủ khó công ngược lại bó buộc trong phạm vi hẹp, Cố Hoài Dương nghe Lục Vân Châu báo tình hình chiến đấu thủ thành, râu mọc đầy mặt, chỉ lặng im không nói gì.

Cuối cùng Lục Vân Châu lời ít mà nhiều nói: “Đại ca, người và ngựa không còn gì để ăn nữa, phải nghĩ một biện pháp thôi.”

“Còn lại bao nhiêu?” Cố Hoài Dương hỏi.

“Ba ngày, tối đa ba ngày.”

Cố Hoài Dương trầm ngâm không nói gì, bàn tay đầy những vết thương nứt nẻ khe khẽ gõ bàn, mày nhíu lại, giấy lát sau nói: “Ta biết rồi.”

Lục Vân Châu bình nhật đã không nói nhiều, cũng không phải người dễ dàng thân cận, trừ cô con gái độc nhất thì còn có thể nói vài câu với mấy huynh đệ kết bái. Lúc này chỉ đứng bên cạnh, dáng vẻ như muốn nói lại thôi. Cố Hoài Dương ngẩng đầu nhìn hẩn một cái, hỏi: “Sao vậy?”

Lục Vân Châu chân mày hơi giãn ra, ngập ngừng nói: “Không có gì, nhớ tới Lộ nhi, cũng không biết thương tích của tiểu lục thế nào rồi.”

Cố Hoài Dương nói: “Vài ngày trước ta thấy trong thư tứ nương gửi đến nói thương của tiểu lục khá hơn rồi, Lộ nhi cũng có muội ấy chăm sóc, thiết nghĩ là mạnh khỏe.”

Lục Vân Châu gật đầu.

Cố Hoài Dương lại nhìn hần một cái, không nhìn được thở than: “Có phải là có người nói gì với người không? Hai ta là huynh đệ, có chuyện gì mà không thể nói?”

Lục Vân Châu chần chờ một hồi rồi nói: “Phó tướng Quách Huy nhờ ta góp lời với đại ca, nếu sau ba ngày, viện quân và lương thảo vẫn không có biện pháp vận chuyển vào, chúng ta phải chăng... trưng lương từ bách tính địa phương.”

Cố Hoài Dương nghe thế hồi lâu không nói gì, qua một lúc mới cười lạnh nói: “Trưng lương? Ta thấy Quách Huy nói chính là cướp lương nhĩ?”

Lục Vân Châu cúi mắt, không lên tiếng.

“Phù – ha ha ha ha ha,” Cố Hoài Dương cười thành tiếng, hần đưa tay che mặt, chỉ lộ ra đôi môi khô khốc tái nhợt, một hồi lâu mới nói nhỏ, “Tiểu tử họ Quách, năm đó hần bệnh đến chỉ còn một hơi, được mấy huynh đệ cùng lưu vong miễn cưỡng kéo đi, dần xin được mọi người dành dụm cho hần, bấy giờ mới cứu được tính mạng. Đệ đệ hần, lúc chết mới tám tuổi, gầy như một con khỉ nhỏ, tay chỉ được bằng ấy, túm chéo áo hần nói ‘Ca, đệ đệ, đệ muốn ăn bánh bột nở’, nhưng đến chết, chúng ta cũng không cho đứa trẻ được ăn một miếng bánh bột nở.”

Vành mắt Lục Vân Châu hơi đỏ lên: “Đại ca.”

“Hiện giờ thứ khổ nạn đó khá lên rồi, hần còn nói muốn ta dẫn bọn họ đi làm gì?” Cố Hoài Dương dùng thanh âm nhẹ nhàng chậm chạp như làm việc nhà buổi chiều mà nói, “Cướp lương? Thế mà hần cũng nghĩ ra được, thế mà hần cũng nghĩ ra được!”

Câu cuối cùng âm điệu bổng cao vút, hần vung tay quét bát trà bằng gốm trên bàn xuống, vỡ thành mấy mảnh trong một tiếng vang giòn.

Trong loạn thế, bọn họ vì sinh tồn mà mặt dày mày dạn, không từ thủ đoạn nào, cướp phú không tế bần, lợi dụng thiếu sót của triều đình liều mạng vơ vét của cải, thậm chí đánh cướp sơn phủ lưu manh, chiêu binh mãi mã, thậm chí trong mấy năm gần gũi, phát triển quân Khăn Đỏ Hải Ninh đến mức khiến triều đình phải kiêng kỵ như hiện nay.

Nhưng sao có thể cầm đao thương đá vắng cửa nhà bách tính cướp bóc lương thực?

Vong hồn khắp đồng, quỷ núi kêu khóc, ai có thể không kinh, không khổ, không lang bạt kỳ hồ nơm nớp lo sợ?

Nói cho cùng, bách tính có tội gì?

Ngay cả nghịch thần phản tặc bọn họ, lúc vừa mới bắt đầu, có ai đã tội ác tà trời đâu?

Thiết nghĩ, đại khái cũng do kiếp trước không tu, cho nên sinh không gặp thời thôi.

“Bắt đầu từ bây giờ, bảo mọi người thắt chặt dây lưng cho ta.” Cố Hoài Dương đứng lên, lúc ngẩng đầu lần nữa, trên mặt đã đầy vẻ kiên nghị, hần lấy từ trong lòng ra một phong thư đưa cho Lục Vân Châu.

Lục Vân Châu hơi kinh ngạc nhận lấy mở ra xem, bút tích quen thuộc bên trong rõ ràng là của Thi VôDoan, dù là Lục Vân Châu xưa nay hỉ nộ không ra sắc, tức thì cũng khó nhìn được kích động ra mặt: “Đại ca, đây là...”

Hần muốn hỏi liên hệ với Hải Ninh không phải bị cắt đứt toàn bộ rồi à, Thi VôDoan gửi thư qua đây bằng cách nào?

Cố Hoài Dương giơ tay cắt ngang: “Ta tự có biện pháp, người đi nói với chúng tướng, bắt đầu từ hôm nay, ăn uống cung cấp giảm phân nửa, bảo mọi người cố nhịn ba hôm trước, sau năm ba hôm, lục gia bên kia nhất định có biện pháp giúp chúng ta thoát vây, không cần lo lắng, chỉ là... hôm nay ta nói rõ đây, quân Khăn Đỏ ta chính là nghĩa quân cần vương, trên được thiên ý, dưới thừa dân tâm, không phải bọn hèn vấy núi xưng bá! Nếu ai cả gan quấy rối bách tính, hoành hành trên phố, ta sẽ cho hần rơi đầu xuống đất, Cố Hoài Dương ta nói được làm được!”

“Vâng!”

Thấy Lục Vân Châu quay người đi ra ngoài, Cố Hoài Dương cười khỏ một tiếng rồi khoác áo giáp tự mình lên tường thành tuần tra.

Hiện giờ Đông Việt bị vây, nội có hơn mười vạn đại quân, ngoại có cao thủ giáo tông của đối phương tọa trấn, chỉ sợ ngay cả ruồi bọ cũng không bay ra được, làm sao gửi thư ra?

Tiểu lục à, hiện giờ sinh tử thành bại của huynh đệ chúng ta phụ thuộc cả vào người.

Thi Vô Đoan quả thật là lập tức nhận được tin tức Đông Việt bị vây, khiến vết thương trên ngực còn chưa khỏi hẳn mà y đã rời khỏi giường, khẩn cấp gửi thư cho Mạnh Trung Dũng, dựng quân trưởng, ai khuyên can cũng vô dụng – chẳng ai có tâm tình khuyên can y nữa.

Tinh nhuệ Hải Ninh đều bị Cố Hoài Dương dẫn đi, nếu không giải vây được cho Đông Việt thì tiền đồ sẽ gian hiểm, hơn mười năm khổ tâm gây dựng khả năng đi theo một mối lửa, mọi người đều đã đứng trên nơi đầu sóng ngọn gió.

Sau đó, Thi Vô Đoan điều binh, nhưng không hề ngạnh công Đông Việt, Lý tứ nương đích thân dẫn người đánh úp Hoàn Giang, Hội Ninh, Triệu Gia Cừ ba vùng phía nam Chương Châu, bức thẳng Hồ Châu vừa lúa lớn của Chương Châu.

Lại như là muốn vây Ngụy cứu Triệu.

Trong quận Hải Ninh, Thi Vô Đoan hàng đêm không ngủ được mấy canh giờ, phế phủ vẫn bị thương, mỗi ngày lúc Lan Nhược đưa thuốc đều nghe y ho đến tê tâm liệt phế, thấy nàng bưng thuốc tới, chẳng qua gật đầu nói cảm ơn, thậm chí không hề nhú mày, dốc một bát thuốc đen sì cực đắng vào họng như uống nước, đầu cũng chẳng nâng lên.

Tin tức, địa đồ, thư tín, chiến báo trên con đường biển đến từ thương đội các nơi rồi tung trải đầy một bàn, Lan Nhược biết mình chẳng qua là một nha đầu chăm sóc người ta, vì tránh hiềm nghi, trước giờ cũng không đi trước mặt, chỉ đưa thuốc lên rồi lui sang bên, chờ y trả lại bát thuốc không.

Dưới ánh đèn Thi Vô Đoan luôn là biểu cảm không hề kinh hoảng, chẳng biết vì sao nhìn y như thế lại khiến Lan Nhược nhớ tới một câu – ý chí sắt đá.

Nàng không nhận được nhớ đến một câu tiên sinh có học vấn nhất trong thôn từng nói: một người nhẫn tâm với người khác, thật sự không coi là gì, người lòng dạ cứng nhất cũng nhẫn tâm với chính mình như vậy.

Lan Nhược liền nghi hoặc, nàng nghĩ, lục gia là một người nhả nhả nhận nhận, nho nhã lễ độ như vậy, đặc biệt là đáng vẻ khi cười, khiến người ta cảm thấy trong lòng như bị lông vũ quét khê một cái, sao lại là người nhẫn tâm được?

Thi Vô Đoan không nán lại Hải Ninh quá lâu, Lý tứ nương động thủ chưa được mấy hôm y đã bắt chấp thương thế dẫn binh mã còn lại xuất phát, Lan Nhược tùy quân, Thi Vô Đoan tội nghiệp nàng là một cô nương trời gà không chặt, liền cho ở chung với quân y, bình thường chỉ cần giúp đỡ đưa thuốc chăm sóc một số bệnh hoạn trong quân, sau đó lại lo lắng nàng không chịu được, liền dự bị riêng cho nàng một chiếc xe trải đệm dày.

Khiến mấy tiểu binh trong đội ngũ quân y cười “hì hì” nói với ý tứ không rõ: “Lan Nhược cô nương, lục gia đối đãi cô tốt thật.”

Lục gia đối đãi mọi người luôn rất tốt, Lan Nhược trộm nhớ tới khi xuất phát hai ngày, nàng đưa thuốc cho Thi Vô Đoan như thường lệ, đáng vẻ của lục gia lúc dịu dàng hỏi nàng có theo kịp hành trình, không nhận được mặt đỏ tai hồng.

Mà cùng lúc đó, đám Nhan Chân cũng nhận được chiến báo – Hồ Châu cấp báo.

Bạch Ly và Trâu Yến Lai tùy quân đến Đông Việt, thấy thư của Nhan Chân, Trâu Yến Lai nhìn Bạch Ly hỏi: “Ma quân ngài xem cái này...”

Bạch Ly đang tự mình bày kỳ phổ với mình, nghe vậy chẳng buồn ngẩng đầu hỏi: “Sao? Hồ Châu rất dễ đánh à?”

Hồ Châu đương nhiên không dễ đánh, từ xưa nơi vừa lúa lớn tất nhiên có trọng binh thủ vệ, chính là đại quan, không hề giống với những tiểu thành tiểu thôn dễ đánh hạ, dù lúc này tình thế trong triều đều ở Đông Việt vây tiểu Cổ Hoài Dương, Hồ Châu thành thủ cũng không phải dễ dàng hạ được.

Trâu Yến Lai dừng giây lát rồi nói: “Nhưng lúc này Hồ Châu thời tiết khô hanh, địa thế khá cao, lại là vừa lúa trọng địa, nếu ta là Thi VôDoan, nhất định dùng hỏa công, trong thành tuyệt đối khó chống đỡ...”

Trâu Yến Lai còn chưa dứt lời thì đã thấy Bạch Ly tươi cười với ý tứ sâu xa ngẩng đầu nhìn hắn, không khỏi dừng lại, Bạch Ly hỏi: “Nếu vừa lúa Hồ Châu bị đốt, người của các vùng Chương Châu Lư Châu vốn mấy năm liền mùa màng không tốt lắm không phải sẽ chịu đói sao?”

Trâu Yến Lai không ngờ đại ma đầu này còn biết những việc quốc kế dân sinh, lập tức đáp: “Ma quân nói không sai, chính bởi vì như thế, Nhan đại nhân mới lo lắng chiêu vây Ngụy cứu Triệu của Thi VôDoan, khả năng thật sự...”

Bạch Ly cười nhạo một tiếng mà cất ngang: “Điều này thì người khỏi cần lo lắng, dọc đường đến đây, ta nhìn thấy ăn xin ven đường rất đông, vốn đã là người chết đói khắp nơi, y sẽ không đổ thêm dầu vào lửa, yên tâm, Thi VôDoan tuy cũng coi như tâm ngoan thủ lạt nhưng không xấu xa như người đầu.”

Trâu Yến Lai lập tức không biết nên nói gì cho phải, chỉ có thể ngượng ngừng câm miệng.

Giây lát, chỉ thấy Bạch Ly nhón một quân cờ trong tay mà nói: “Không cần quá lo lắng chỗ nữ nhân kia, trong tay nàng ta hắn không có nhiều binh lực lắm, Thi VôDoan xưa nay thích thả dạn khói, sợ rằng chỉ là ngụy trang, y muốn cứu Cổ Hoài Dương, lại biết rõ ta ở đây, nhất định sẽ đích thân dẫn người tới.”

Y vỗ nhẹ mấy cái, chỉ thấy bàn cờ trong tay nhanh chóng biến thành một sa bàn cự đại, tất cả quân cờ đều thành đầy cốc và dãy núi, Bạch Ly bắn quân cờ cầm trong tay, quân cờ nọ trên không trung biến ảo thành một cây cờ đen, cắm thẳng đến lối vào Mân Giang.

Trâu Yến Lai mắt sáng lên, nghe thấy Bạch Ly nói: “Các người phái người vây thành ba mặt, phải vây chặt như thùng sắt, nếu là người ngoài chẳng qua nghĩ đến biện pháp vây Ngụy cứu Triệu nọ kia, nhưng VôDoan của ta, y không phải là người ngoài.”

Bạch Ly dường như nhớ tới điều gì, nheo mắt cười cười rồi tiếp tục nói: “Y to gan lớn mật, xưa nay dám làm việc người ta không dám làm, Mân Giang khẩu chính là nơi binh lực của các người tập kết trung quân, nhưng mà vây khốn vùng Đông Việt, các người cũng chẳng qua chiếm phần lợi có thể khiến Cổ Hoài Dương cạn tận lương tuyệt, nếu có người dùng sức mạnh đánh ra một lỗ hổng từ chỗ này, quân tiểu phi triều đình chiến tuyến kéo dài quá, tất nhiên lo đầu không lo được đuôi.”

Trâu Yến Lai ngẩn người, nói: “Nơi này... Nơi này có cao thủ giáo tông trấn thủ...”

Hắn còn chưa dứt lời thì Bạch Ly đã cất tiếng cười to: “Cao thủ giáo tông? Người nói cao thủ giáo tông?”

Trâu Yến Lai tức khắc nhớ tới việc Đại Châu sơn, khá là xấu hổ, không nói gì nữa.

Bạch Ly nhẹ giọng nói: “Lần trước để y chạy mất, lần này chúng ta lại đi gặp mặt... nhiều ngày không gặp, kỳ thật cũng rất nhớ y.”

Trâu Yến Lai giật mình, hắn sát ngôn quan sắc, chỉ thấy Bạch Ly không hề nhìn hắn, trên mặt lộ ra một chút thần sắc nhu hòa, không giống như giả bộ, liền hơi kinh hãi, thăm dò: “Ma quân lần trước dùng thần tiên đả thương ngực người nọ, hồi hận rồi à?”

Hồi hận sao? Bạch Ly bật cười, lúc này khá tốt tính lắc đầu, đoạn cúi đầu hí hoáy sa bàn.

Đương nhiên là không hối... nhưng không phải là không đau lòng.

Chẳng biết là người tính hay là trời tính, chờ khi đám Bạch Ly đến Mân Giang khẩu thì bắt đầu mưa to liên tiếp, nước sông dâng cao, thường có đá núi lăn xuống, Trâu Yến Lai đột nhiên sinh ra một chút dự cảm không tốt từ trong lòng.

Quả nhiên đêm đó đột nhiên rền vang một tiếng, rồi lập tức đất rung núi chuyển, trong doanh trường có người hô to: “Địch tập! Địch tập!”

Bạch Ly như là hoàn toàn không ngủ, tỉnh táo vô cùng mà vén doanh trướng rảo bước ra, ánh lửa chiếu rọi bốn phía, tiếng nổ truyền đến từ trên núi tựa như sấm rền, đưa mắt lần nữa, chỉ thấy đá tảng lăn xuống ào ào, người ngã ngựa đổ, nhưng mà y lại cười rộ lên.

Nổ sơn khẩu – quả nhiên là chuyện người nọ làm ra được.

53. Chương 53: Một Lộc

Một chiếc hỏa long bùng lên trong bóng đêm âm trầm, mưa như trút nước mấy ngày liền lại không giọt ướt được hỏa long này, nó rít gào phóng lên cao, dường như một tín hiệu.

Thi Vô Đoan nổ sơn khẩu, chặn mình và quân tiểu phi triều đình tại Mân Giang khẩu, bát gạo thổi nột, chuẩn bị đập nổi chìm thuyền.

Y không hề định kéo dài, hỏa long xung thiên Cổ Hoài Dương nhất định đã thấy, họ không cần ước định, giữa huynh đệ sinh tử tương tùy vẫn có chút ăn ý này, trong lòng Thi Vô Đoan hiểu rõ Cổ Hoài Dương sa vào hoàn cảnh hiện giờ sẽ làm thế nào, cũng biết hấn đang chờ hỏa long này, nếu hai quân không thể nội ứng ngoại hợp tương tiếp, thì tình nhuệ của quân Khăn Đỏ đều bị vây chết trong vùng Đông Việt, Hải Ninh cũng chẳng qua là một tử lộ.

Trận này là trận đánh cứng, chẳng những phải đánh, còn phải tử chiến.

Hỏa long mở đường, kỵ binh từ trên cao mà xuống, hò hét rung trời. Khôi giáp và lưỡi đao lạnh băng tiếp xúc, khói lửa cùng thuốc súng, tiếng chém giết đầy tai, đại địa chấn động không thôi.

Bạch Ly ngồi trên lưng ngựa, mắt thấy kỵ binh của quân Khăn Đỏ xông vào trung quân, chiến sự giằng co, y lại chẳng mấy may có ý muốn ra tay giúp đỡ, lạnh lùng nhìn như một người ngoài cuộc, chỉ chậm rãi chuyển động tầm mắt tìm kiếm Thi Vô Đoan.

Nhưng đâu dễ tìm được như vậy, vốn là ban đêm, trời lại mưa to, quân địch chỉ huy toàn dựa vào một số người có chút tu vi dưới quân kỳ, bắn ra pháo hoa đủ mọi màu sắc không sợ nước, người bắn pháo hoa chỉ huy lại không phải là Thi Vô Đoan, Bạch Ly cẩn thận nhìn bên đó, bỗng nhiên vươn tay ra, một bóng đen nhanh như tia chớp xuyên qua đoàn người lướt ra, lập tức xuyên thấu ngực người nọ, người nọ kêu thảm một tiếng ngã ngựa, nhưng mà cùng lúc ấy, một lệnh quan khác ngay sau đó lại từ nơi khác xông ra.

Bạch Ly cười khẩy, chẳng quản hấn nữa, biết đám quân Khăn Đỏ này quen đánh trận, cho dù đều là những lão bách tính bình thường làm ruộng, mấy năm nay nam chinh bắc chiến cũng thành một nhánh quân đội đặc biệt, hướng chỉ trong đó còn có các lộ tàn quân chiêu binh mãi mã mà đến, cơ hồ có thể cứng đối cứng với quân tiểu phi trong triều.

Lại thêm Thi Vô Đoan cực thiện trận pháp, không chỉảo cảnh khôn cực chi trận, còn có bài binh bộ thự chi trận, tính nhẩm cực tốt, môn này đó không được Huyền Tông coi trọng nhất, lại là bổn sự nhìn chung toàn trường, bày mưu nghĩ kế, lúc này tử chiến đến cùng, Bạch Ly thấy chỉ sợ đám thùng cơm triều đình không phải là đối thủ.

Trâu Yến Lai đúng là có chút tài, đáng tiếc hơi câu nệ, những trung thần lương tướng trong loạn thế đó hay nghịch thần tặc tử cũng thế, lướt qua một vòng trong lòng Bạch Ly, chỉ cảm thấy không một ai so được với Thi Vô Đoan.

Y thuở thiếu niên đã có thể một mình lao vào động hồ vương, hồ yêu lớn nhỏ khắp động mỗi kẻ bổn sự lớn hơn y, nhưng không một ai có thể chặn được y, hướng chỉ hiện giờ.

Tìm được y – phải tìm được y –

Bạch Ly nhẹ nhàng che môi mình, cả thân thể đều bị bóng đen bao phủ, cơ hồ không ai nhìn thấy y, mà thấy được thì cũng chẳng ai có thể lại gần.

Hỏa long áp trận, kỵ binh tinh nhuệ nhất mở đường, phái quân tiên phong nhảy vào đại doanh Mân Giang khẩu, mỗi người thân mặc thân giáp đao chém không đứt, họ tới cực nhanh, quan binh bình thường căn bản chưa kịp phản ứng đã bị xô đến người ngã ngựa lật, chỉ là giữa người tu đạo và người thường xưa nay

phân biệt rõ ràng, vốn là tầng lớp bất đồng, đâu từng nghe nói người tu đạo và người thường đồng bào đồng trạch, khoác áo giáp cười khinh kỵ xung phong tiền tuyến?

Cũng chỉ có người ly kinh phản đạo như Thi VôĐoan mới làm được.

Chờ trung quân bị xông ra một lỗ hổng, người của giáo tông trong triều mới nhận được điều động, làm rõ chuyện gì xảy ra, khoan thai đến chậm, Trâu Yến Lai quát khản cả giọng, muốn hai cánh bao vây kỵ binh, nhưng đâu ngờ kỵ binh quân Khăn Đỏ chỉ xông tới giết những người này phóng hỏa chứ không hề ham chiến, thành linh triệt lui, binh truyền lệnh đến báo, hai cánh đột nhiên bị mai phục, đối phương cung tên cực mạnh.

Lắng nghe lẫn nữa thấy xa xa hò hét rung trời, Cố Hoài Dương trong triều nơi sơn cốc Đông Việt có lẽ cũng nhìn thấy hỏa long Thi VôĐoan thả, đang dốc sức phá vây.

Người vãi Ủng Ưc là điển hình của loại Hoàng thượng không vội thái giám vội, Bạch Ly còn không hề nhúc nhích xem náo nhiệt, nó trái lại tích cực hẳn lên, cũng chui vào trong đám đông chém giết một trận, chỉ tiếc tiểu ma vật này tuy rằng khá có lực quỷ dị nhưng giết người thật sự quá chậm, vẫn không theo kịp tốc độ của người giết người.

Giang khẩu Mân Giang giống như một xoáy nước cự đại, càng lúc càng nhiều người bị cuốn vào trong đó, mỗi người đều giết đỏ cả mắt, quả thực không biết trời trăng.

Bạch Ly ngẩng đầu, pháo hoa quân Khăn Đỏ phát lệnh đến từ bốn phương tám hướng, song phương hỗn chiến trong mưa to. Tiếng trống trận và tiếng sấm dội nhau, không phân đây kia, hỏa long đã chẳng còn thấy đâu, ánh lửa lại bốc cháy trong các xó xỉnh không hề sợ hãi cơn mưa tầm tã.

Trâu Yến Lai chẳng biết làm cách nào tìm đến bên cạnh Bạch Ly, lớn tiếng kêu lên: “Ma quân!”

Bạch Ly cũng không ngẩng đầu, vẫn ngồi trên lưng ngựa đường như di thể độc lập, nỗ lực tìm kiếm Thi VôĐoan giữa biển người mờ mịt, miệng lại nói: “Đừng vội, đánh trước đi, tuyệt chiêu của Thi VôĐoan còn chưa ra đâu.”

Y vừa dứt lời, chỉ nghe một tiếng còi chói tai, bầy đóa pháo hoa theo thứ tự nổ tung trên không trung, Bạch Ly “A” một tiếng, cười khe khẽ: “Bắc Đẩu thất tinh, người xem, ta nói cái gì kia?”

Trâu Yến Lai rung mình, lúc trước hẳn cho rằng, đánh giáp lá cà trên chiến trường nháy mắt vạn biến như vậy, Thi VôĐoan cũng chỉ có thể hành sự theo trận pháp của binh gia, tuyệt không kịp bố trận, ai ngờ y lại táo tợn giở trò trong quá trình giao phong, trong lòng lập tức lướt qua mấy ý nghĩ, thất thanh nói: “Là kỵ binh!”

Kỵ binh xung phong trung quân, hai cánh bày ra mai phục, bộ binh trung quân đẩy lên, hẳn cho rằng đây là dấu pháp của quân Khăn Đỏ, nào ngờ kỵ binh đặc thù này không phải vì xung phong, họ xé toang quan binh trung quân, chạm đến rồi đi, trước khi người của giáo tông kịp phản ứng đẩy vào khoai tốc cơ động chuyển dời, mai phục mỗi lửa của trận pháp rồi lập tức rút khỏi, nhìn như tả xung hữu đột không hề có cách thức nhưng lại đi Bắc Đẩu chi vị!

Trâu Yến Lai thúc ngựa xông vọt ra, quát to: “Cung tiễn thủ! Cung tiễn thủ yểm hộ! Hai cánh co lại, các đạo hữu cẩn thận đối phương lừa bịp, thủ lấy linh đài...”

Trâu Yến Lai bị mưa dầm ướt đầm, chật vật cực kỳ, thiết nghĩ hẳn căm đời như trọc thế giai công tử, đâu từng có thời điểm thảm hại như vậy?

Bạch Ly nhìn bóng dáng hẩn lao ra mà lắc đầu.

Đúng lúc này, màn trời vốn u ám bỗng nhiên càng âm trầm, mưa vẫn đổ xuống như trút nước, trên bầu trời đêm trĩu nặng đến mức đưa tay chạm được kia lại xuất hiện bảy ngôi Bắc Đẩu, Bạch Ly nhìn chăm chú, chỉ thấy kỵ binh như quỷ mị kia đã không biết tung tích, một đường màu bạc đột nhiên lan ra từ chân núi Mân Giang khẩu.

Tim y không nhận được đập nhanh hơn – VôĐoan, Thi VôĐoan, người ở nơi nào?

Đường màu bạc nọ cuối cùng tụ vào một điểm, đó là điểm cuối cùng kỵ binh xung phong vừa nảy trí nên, tựa như một thanh cự kiếm đâm vào chính giữa cả trận doanh của quan binh, mặt đất hở ra, người ngã ngựa đổ, các cao thủ giáo tông vốn hỗn loạn bất kham khá giống đám ô hợp rốt cuộc được tổ chức lại, rải rác bên ngoài hai cánh che chở cho quan binh đang rút vào, dùng đại chú thuật ngăn cản.

Một tia chớp bổ ngay vào giữa Bắc Đẩu, đất rung núi chuyển, trên núi phảng phát sáng lên vô số ngọn sơn đăng.

Đúng lúc này, Bạch Ly đột nhiên thúc ngựa xông ra, y giơ tay lấy thần cung Toái Vũ sau lưng, bắn liền ba tên, dường như không cần ngắm, ba kỵ binh chắn trước mặt y cơ hồ đồng thời không rên một tiếng ngã xuống ngựa, dọc đường như vào chỗ không người.

Trong trận giáo tông miễn cưỡng kiềm chế, tất cả quy tắc đều bị người của hai bên tranh đoạt lẫn nhau như kéo co, đá vụn từ trên núi lăn xuống, lại không một tảng chạm đến Bạch Ly.

Trên người y bốc lên một tầng sương đen kịt, phảng phát có thể hắt văng hết thủy vật thể tới gần.

Tấm áo bào trắng như tuyết đã nhuộm đầm máu tươi, khuôn mặt tuấn tú như họa ngày xưa lại đột nhiên sinh ra loại lệ khí cực điểm cực đáng sợ, kiệt ngạo bất tuân như chiến mã không yên, chẳng hề sợ hãi lao về phương hướng của người nào đó.

Trăm tượng, năm mươi tượng, ba mươi tượng...

Không ai có thể ngăn được y.

Mũ trùm phòng mưa trên người Thi VôĐoan không biết trượt xuống từ khi nào, y ngồi trên lưng ngựa, vài lọn tóc bết trên trán và má, nhưng không hề có vẻ thảm hại như Trâu Yến Lai, phảng phát dù toàn thân ướt đầm, Bạch Ly xông đến trước mặt, mười ngón tay sắc bén kia đặt ngang trên cổ, cũng chẳng thể khiến y kinh hoảng mấy may.

Trên tay Thi Vô Đoan quần đầy tinh ti sáng bóng lấp lóe như ma trời, sắc mặt bình tĩnh nhìn Bạch Ly.

Lần này tuyệt không buông tha cho người –đôi mắt Bạch Ly đối lại Thi VôĐoan, khoảnh khắc ấy khoảng cách chẳng qua mười tượng, họ đồng thời hiểu được ánh mắt của đối phương.

Nhưng chính vào lúc này, đột nhiên nơi cực gần truyền đến một tiếng nổ, lại bao trùm cả tiếng kêu lẫn tiếng sấm. Trong trận đang giằng co đột nhiên bị nứt một đường, y hơi ngớ ra, vớ thức ngắc đầu, lại thấy mưa bụi âm trầm ngập trời, chẳng nhìn thấy nửa ngôi sao.

Trên tinh bàn hỗn loạn một hồi, y nhất thời lại không thể làm rõ đầu mối. Trận pháp lần trước bị Bạch Ly xé toang, lần này Bạch Ly cũng ở trong trận, là ai có sức mạnh như vậy?

Nhưng người của giáo tông như lâm đại địch cũng nghi hoặc như thế, đồng thời lui ra sau, một số định lực không tốt tu vi không đủ thậm chí ngã ngồi dưới đất, cứ như thể hai bên đang liều mạng ra sức kéo co thì đây thừng đột nhiên đứt lìa từ chính giữa.

Ngay cả Bạch Ly cũng nhíu mày nhìn đến chỗ phát ra âm thanh.

Đột nhiên có người kêu to: “Hong thủy! Hong thủy!”

Lại có người mắng: “Hong thủy cái gì... A!”

Thời gian cho mọi người phản ứng không hề dài, trong khoảnh khắc, sơn khẩu Mân Giang chật hẹp bị một tiếng nổ phá tung, hồng thủy cao mấy tượng như thể quái vật hung mãnh lao xuống, thiên địa vừa nổi giận thì phàm nhân hay thần ma đều phải tự nguy.

Thi Vô Đoan và Bạch Ly vốn cực gần nhau bị quái vật hồng thủy này xô văng, một số người chưa kịp kêu tiếng nào đã bị cuốn vào.

Dòng nước lạnh băng nhất thời ngập đầu, trước mắt tối sầm, tay chân Bạch Ly theo bản năng bắt đầu giãy giụa – có một khắc như vậy, y cơ hồ cho rằng mình một lần nữa bị Ma Tông tối tăm ngột ngạt kia hút về, khoảnh khắc ấy tim lạnh thấu, lại sinh ra sự tuyệt vọng.

Y liều mạng giãy giụa, trong tay ngừng tụ hắc ảnh, lại bị cơn sóng tiếp theo khoảnh khắc phá tan, lưng đâm sầm lên thứ gì đó không biết từ nơi nào lồi ra, Bạch Ly kinh hãi, thành linh khôi phục thần chí, nhìn chuẩn thời cơ, nhanh chóng túm được một gốc đại thụ, chỉ cảm thấy ngực sắp không thở nổi, bị dòng nước cuốn cuộn kia đập đau buốt.

Đúng lúc này, y nhìn thấy Thi VôDoan cũng chẳng tốt hơn y được đến đâu, Thi VôDoan vốn bị thương, lúc này sớm đã thất điên bát đảo, chẳng biết có còn tỉnh táo hay không, dòng nước cực nhanh chóng nhỏ cả gốc cây Bạch Ly đang ôm, y không chút nghĩ ngợi mượn lực đập một cái, sức lực của cú đập này cực mạnh, lại giúp y lên ngược dòng một đoạn, Thi VôDoan vừa vịn đâm vào ngực y, hai người cùng bị hồng thủy xô đi.

Bạch Ly theo bản năng một tay ôm chặt lấy người nọ, một tay lòi gân xanh liều mạng nắm lấy rễ đại thụ vừa nãy, chỉ coi đây tốt xấu cũng là gỗ nổi, nhưng mà y dùng lực quá mức, sương đen trong tay vẩy thức làm đại thụ kia đứt rễ tuột mất. Y vốn bơi lội bình thường, lần này lại bị uống hai ngụm nước.

Đột nhiên cảm thấy người trong lòng đang nắm cánh tay y một phen, Thi VôDoan chẳng biết mở mắt ra từ khi nào, đem tinh ti còn sót lại quần lên tay Bạch Ly, Bạch Ly không biết làm sao mà lập tức hiểu ý, gơ tay ném tinh ti, miễn cưỡng kéo được thân cây, nắm ngón tay co lại, lưng đập lên thân đại thụ.

May mà Thi VôDoan người không đáng tin lắm nhưng dây đưa cho trái lại rất chắc chắn, Bạch Ly một tay ôm y, tay kia bám một khúc cây, cả hai chìm chìm nổi nổi, lúc ở trên mặt nước lúc ở dưới nước, cũng chẳng biết lúc nào là đầu.

Nhưng Thi VôDoan đã minh bạch – lại là cơn mưa to mấy ngày liền hủy con đê lớn ở Mân Giang khẩu, hồng thủy ngập trời kia vừa vịn chen vào từ đoạn đường chật hẹp nhất, chẳng trách dễ dàng xé toang Bắc Đẩu trận của y.

Vùng Mân Giang mưa to không hề ngạc nhiên, con đê kia vỡ sửa sửa vỡ chẳng biết đã bao nhiêu bận, triều đình cấp khoản tu sửa hết lần này đến lần khác, bị đám một lộc quốc gia ăn bớt từng tầng, sớm có Ngự sử dâng thư lên án mạnh mẽ việc này, nhưng mà vùng Hoài Châu xưa nay trời cao Hoàng đế xa, nước cực sâu, quan lại bao che cho nhau, triều đình năm lần bảy lượt triệt tra nhưng không hề có thu hoạch.

Đàn hồi khiến đê lớn hết lần này đến lần khác hủy bởi tổ kiến, dăm ba năm một đợt hồng thủy họa hại bách tính hai bên bờ sông.

Thi VôDoan đột nhiên muốn cười to – Mân Giang khẩu lũ lụt, vòng vây tan tác, vây ở Đông Việt lại vô được giải. Đê lớn đứng không vững khiến lão bách tính hận đến nghiến răng này lại giúp Cố Hoài Dương một việc lớn như vậy, chẳng phải là thiên ý sao? Y dốc lòng tìm cách, cùng quan binh tranh đấu ở nơi đây, chính là lúc một mất một còn, chỉ chớp mắt lại thành cùng hội cùng thuyền, Bạch Ly vừa nãy còn định dùng bạo lực với y, lúc này lại cột trên cùng một gốc đại thụ, dường như sống dựa vào nhau.

Quá hoang đường.

Thi VôDoan không nhận được thật sự bật cười, đột nhiên minh bạch lão Hoàng đế làm mình cười chết như thế nào.

Lại một cơn sóng dữ lạnh băng xô qua, y sắc một ngụm nước to, ngực đau đến mức gần như chết lặng, phảng phất không thở nổi, trước mắt tối sầm, Thi VôDoan chẳng còn biết gì nữa.

54. Chương 54: Ác Hỏa

Bạch Ly giữa đường cảm thấy tay Thi VôDoan đang túm mình buông lỏng, trong lòng căng thẳng, không nhận được ôm y vào, chẳng biết chìm chìm nổi nổi bị lũ lụt cuốn đến nơi nào, bản thân cũng bị sắc liên mấy hơi mơ mơ hồ hồ, còn lại một chút sức lực giữ chặt Thi VôDoan.

Cũng may cách xa Mân Giang khẩu, sông dần rộng, tuy thế nước vẫn không giảm, cuốn phồng xá ruộng đất hai bờ sông như gió cuốn mây tan, song nhìn chung không còn xiết như thể bề gãy nghiền nát giống ở giang khẩu.

Như thế chẳng biết phải bị xô đến nơi nào, Bạch Ly thầm nói.

Thi Vô Đaoan mềm nhũn cúi đầu gác lên vai Bạch Ly, dường như không nghe thấy hô hấp, Bạch Ly cẩn thận nâng thân thể y lên trên, cánh tay xuyên qua dưới nách ôm lấy ngực y, tay kia thì thầm khúc gỗ nổi.

Y cúi đầu nhìn Thi Vô Đaoan một hồi, bản thân cũng chẳng biết mình nghĩ thế nào nữa.

Bạch Ly ra sức đè khúc gỗ xuống, ai ngờ không biết là lực đạo y dùng không đúng hay khúc gỗ này đã mục mà rớt cuộc gãy mất, Bạch Ly chau mày, đưa mắt nhìn lên, chỉ thấy sương đen trên tay y càng lúc càng dày đặc, ngay cả tinh ti Thi Vô Đaoan giao cho cũng tan ra một đoạn, lúc trước còn cho là dùng sức quá mạnh, hiện tại lại phát hiện có phần bất thường.

Gay rồi!

Đột nhiên, trên mặt nước vốn âm trầm chảy xiết thành linh cuốn lên xoáy nước cự đại, khúc gỗ Bạch Ly bám thậm chí không có một chút tiếng động đã dễ dàng bị cuốn vào, vô số cái bóng màu đen lộn xộn nhấp nhô trong xoáy nước, bị hồng thủy xô tan, lại từ nơi khác chui ra, nhiều đến mức khiến da đầu ngứa ran.

Ma vật trời sinh vô tình vô nghĩa, chỉ mưu lợi, đám tiểu ma vật bị y nuôi trong bóng bình nhật theo xu thế của y, giết người phóng hỏa không từ việc gì, một câu của y có thể khiến chúng run rẩy bất, nhưng mà chúng cũng không thời khắc nào không chú ý sức mạnh của ma chủ này, chờ đợi thời điểm y hơi yếu thế là quần khởi tiêu diệt.

Vạn ma chi tông chính là một nơi như vậy, không muốn chết, thì phải giẫm lên thi thể kẻ khác mà liều mạng sống tiếp.

Khi trên người Bạch Ly còn một nửa hồ huyết, bởi vì huyết thống yếu đuối kia mà thường xuyên không áp chế được đám ma vật này, tuy rằng mỗi lần đều có thể kịp thời ước thúc nhưng những thứ rục rịch ngóc đầu này cũng luôn nhắc nhở y hậu quả của thả lỏng. Song kể từ ngày ấy trong tiểu viện ở Cổ Cát, sau khi dưới sự hộ pháp của Trâu Yến Lai tự tay bồi đắp một chút hồ huyết của mình, đám này không còn dám lỗ mãng nữa.

Nào ngờ lúc này gặp nạn hồng thủy, trước ngực sau lưng chỉ sợ bị thương không ít, vây trong lũ lụt gần như kiệt sức, lại bị mấy thứ này thừa gió bẻ măng.

Chúng thấp kém quá mức cho nên chỉ sống trong bóng không có hình thể, ngược lại tự tự tan tan không bị hồng thủy tổn hại.

Nhưng mà không kịp cân nhắc, lúc này đẩy Thi Vô Đaoan ra là không thể, chỉ sợ rời khỏi mình đỡ thì y sẽ lập tức chìm xuống nước. Một móng vuốt đen kịt lại từ dưới nước vươn đến hướng ngực Thi Vô Đaoan, bằng vài quần vết thương trên ngực y sớm bị lỏng ra, trong vết thương ngấm nước đến trắng bệch lộ rõ máu thịt tươi mới, có sức hấp dẫn vô cùng với ma vật.

Trong lòng Bạch Ly đột nhiên dâng lên cảm giác tức giận không nói thành lời, vung tay chẳng thèm để ý làm mất khúc gỗ, chém bóng đen kia làm đôi, hung tợn nói: “Các ngươi dám động vào y!”

Y sống hay chết đều là của ta, ai dám đụng tới một sợi lông của y!

Y nhờ vào lệ khí trong lòng mà nổi lên nửa người, phảng phất giẫm trên mặt nước, xoáy nước cự đại kia vòng quanh người y, đám ma vật bị y chấn nhiếp, nhất thời tản hết ra xung quanh, trông chừng từ đằng xa.

Bạch Ly ra sức hít một hơi, thần chí có phần mê man, y ở nhân gian, bất luận huyết giềng là thân xác phạm nhân, từ Mân Giang khải bị lũ lụt cuốn đi không biết bao nhiêu dặm, nếu là người khác sớm chẳng biết chết mất xác ở chỗ nào rồi, giờ đây miễn cưỡng cầm cự, nhưng cũng biết mình là nỗ lực hết đà, nếu không xử lý mấy thứ này thì chỉ sợ xong luôn.

Nhưng y còn chưa xốc được một hơi, đột nhiên dòng nước vòng qua chỗ ngoặt, thành linh càng thêm chảy xiết, một bóng đen mang theo kinh phong lao đến, lại laddon dòng trong nhà bách tính ven đường bị nước cuốn vào, đập thẳng về hướng y. Bạch Ly nghiêng người muốn né, nhưng hành động dưới nước không nơi mượn lực dù sao cũng bất tiện.

Y theo bản năng co vai nghiêng người, dùng vai lưng ngăn cản Thi Vô Đaoan, cố chịu đòn này, bị đập phun ra một búng máu bầm, trước mắt tối sầm, suýt nữa chìm xuống.

Quả thực là phúc vô song chí họa bất đơn hành, kẻ xúi quẩy uống nước nguội cũng phải dính răng.

Không cần y chìm xuống, đám ma vật vừa nẩy tẩn ra nhân cơ hội này tự lại một lần nữa, vây Bạch Ly không thoát thân được trong xoáy nước, hồng thủy kia càng lúc càng hung mãnh, xác người và súc vật bị cuốn vào mỗi lúc một nhiều, xoáy nước dựa vào đây tự nhiên càng chảy mạnh, Bạch Ly rốt cuộc không chèo chống được nữa, trong khoảnh khắc cùng Thi VôĐoan đồng thời bị cuốn vào.

Không còn chui đầu ra nữa.

Thi Vô Đoan chỉ cảm thấy mình lúc thì tỉnh táo lúc thì hồ đồ, cả người như thể bị quay trên lửa, cảm giác ngạt thở còn ở ngực, hít một hơi cũng đau đớn rất bỏng –đau từ họng đến tứ chi xương cốt.

Y biết mình hẳn là phát sốt rồi, người ướt đầm rất khó chịu, xem ra không còn ở dưới nước nữa, xung quanh vẫn rất tối, y còn chưa kịp nghĩ rõ là chuyện thế nào thì lại mơ mơ màng màng ngất đi.

Lúc tỉnh lại lần nữa, cảm thấy quần áo ướt sũng đã bị cởi đi, người nọ dường như sợ y lạnh, còn để lại cho y một tấm áo ngoài hơi ướt, đắp trên người.

Y mơ hồ mở mắt ra, liếc thấy xa xa hình như có ánh lửa, trong lòng hơi kinh ngạc thầm nghĩ, sao trời còn chưa sáng?

Một người từ trong bóng tối đi đến đỡ y dậy, vụng về chút cho y một chút nước. Thi Vô Đoan nhìn quét qua người nọ một cái, mắt không dễ mở ra lắm, cho nên không hề nhìn tử tế, trong lòng thầm nghĩ, ngủ mơ hồ rồi sao, lại cảm thấy người nọ là Bạch Ly.

Y miễn cưỡng nở nụ cười, như là bao nhiêu năm tháng chưa từng nghỉ ngơi, đặc biệt mệt mỏi, lại nhanh chóng hôn mê đi.

Bạch Ly ngồi bên cạnh ngơ ngác nhìn Thi VôĐoan một hồi, chút ý cười gian nan nơi khóe môi người nọ còn chưa rút đi, vừa nẩy để đỡ Thi VôĐoan dậy, bàn tay y trong lúc vô ý để trên bờ vai trần của đối phương, chỉ cảm thấy người nóng cực kỳ như phải phát sốt, bả vai rắn chắc hơi gầy gò xương giống như là một khúc củi đang cháy.

Ta vốn muốn đến giết y – Bạch Ly cuối cùng nhớ tới việc này, bàn tay dời lên cổ y. Nhưng mà để hồi lâu lại chẳng sử dụng một chút sức lực nào, giống như nhẹ nhàng vuốt ve cổ y vậy, chậm rãi, lại vẫn kèm một chút mớm.

Y ngẫm nghĩ, rốt cuộc từ bỏ, lòng nói cùng nhau lưu lạc đến nước này rồi, Thi VôĐoan lại sốt thành như vậy, mình cũng chẳng còn tâm tình gì để động thủ.

Vì thế đứng dậy thò tay xuống dòng sông nhỏ bên cạnh, chỗ bàn tay nhanh chóng ngưng tụ mấy mẩu băng vụn, Bạch Ly lấy bàn tay kết vụn băng ra, để trên trán Thi VôĐoan, vừa hạ nhiệt cho y vừa hậm hực nói: “Sốt dần người thì càng tốt.”

Chờ Thi VôĐoan tỉnh lại lần nữa đã là gần một ngày một đêm.

Y sốt cao không biết chẳng biết bao lâu, toàn dựa vào Bạch Ly lấy tay kết băng hạ nhiệt giúp, lúc mê man không biết, vừa mở mắt mới phát hiện toàn thân đau nhức không thôi, môi đã khô nứt đến chẳng thốt nên lời.

Lập tức có một bàn tay từ bên cạnh vươn đến nhẹ nhàng nâng đầu y lên, một chiếc lá sen sì chẳng biết là cây gì đưa tới bên miệng y, dòng nước lạnh leo lên chảy vào.

Người cho uống nước hiển nhiên chưa từng làm việc này, dốc xuống chẳng biết là muốn tưới hoa hay muốn rửa mặt cho y, Thi VôĐoan nuốt vội vàng, tìm được đường sống trong chỗ chết từ hồng thủy, lại suýt nữa bị người này cho uống nước đến sặc chết.

Sau đó một bàn tay đồng dạng lạnh băng đặt trên trán y, chỉ nghe người nọ nói: “Không còn nóng nữa.”

“Tiểu...” Thi VôĐoan dừng một chút, qua giây lát mới thấp giọng nói, “Bạch Ly.”

Hai người bọn họ gặp mặt là người chết ta sống đã thành lệ thường, ôn chuyện không còn mặt đối mặt nói tiếng người như vậy, Bạch Ly cũng sốt ruột, cũng chẳng biết phải phản ứng thế nào, chỉ đành mập mờ đáp một tiếng.

Thi Vô Đaoan cảm thấy đầu hơi choáng, nhắm mắt rồi lại mở ra lần nữa, quan sát nơi họ đang ở.

Y mở mắt nhắm mắt mấy lần, đều phát hiện trời tối đen, lúc này mới nhìn rõ, màu của màn trời không phải bóng đêm bình thường mà là màu đỏ rất đậm, đỏ đến mức biến thành màu đen, không thấy trăng sao, thỉnh thoảng có bóng đen nhanh chóng bay qua đỉnh đầu họ, cũng chẳng biết là thứ gì, phát ra tiếng kêu chói tai như chim hót, lại hết sức đáng sợ.

Chung quanh cũng có cỏ cây sông nước, chỉ là dáng vẻ của đám thực vật kia hết sức cổ quái, đúng là chưa thấy bao giờ, dưới màn trời màu đỏ thẫm này có vẻ càng thêm quỷ dị.

“Đây là nơi nào?” Thi Vô Đaoan hỏi.

“Trước kia bọn họ gọi là Ác Hỏa cảnh, cụ thể là thế nào thì ta cũng không biết.” Bạch Ly hiếm thấy nói chuyện bình hòa, y đi đến bờ sông, lại dùng chiếc lá không rõ trong tay lấy về chút nước, đưa đến bên miệng Thi Vô Đaoan: “Uống nữa không?”

Thi Vô Đaoan vì suy nghĩ cho mạng nhỏ của mình, không dám làm phiền đại giá nữa, vội miễn cưỡng nhồm dậy, đưa tay đón lấy, tay lại run rẩy hết như cái sàng, uống chưa được hai ngụm, còn lại đều bị y làm đổ.

Bạch Ly ở bên nói: “Chúng ta bị hồng thủy xói mấy chục dặm, đang lúc sức cùng lực kiệt, ma ảnh trên người ta phản phệ, nhất thời tình thế cấp bách, chỉ đành trốn vào đây tạm lánh, nhưng không ngờ bệnh gấp chạy chữa ừa, lại chui đầu vào quỷ cảnh này, chỉ sợ muốn đi ra ngoài còn phải tốn công nhiều.”

Thi Vô Đaoan “À” một tiếng, thoát tiên trong lòng vui sướng khi kẻ khác gặp họa mà thầm nghĩ, ai kêu người không làm người đứng đắn, không nghe lời người già, bị thiệt là đáng. Sau đó lại nghĩ, chẳng có gì đáng vui cả, mình lưu lạc cùng y, cũng coi như là phong thủy luân chuyển.

Bạch Ly nói xong cũng không còn lời nào, qua giây lát Thi Vô Đaoan rớt cuộc khê ho một tiếng, phá tan sự im lặng có phần xấu hổ, nhẹ giọng nói: “Tại sao người không giết ta?”

Bạch Ly ngược lên, ánh sáng của đồng lửa phản chiếu vào đồng tử, khiến cho đôi mắt thoát nhìn lại như là dấy lên ánh lửa hùng hực, một lát sau y mới thình lình dời đi, thấp giọng nói: “Đột nhiên không còn tâm tình.”

55. Chương 55: Nương Tựa Nhau

Dù Bạch Ly đã cực kỳ cố gắng nhưng y vẫn không giỏi chăm sóc người khác lắm.

Vết thương của Thi Vô Đaoan được y băng bó một lần nữa, chỉ là thủ pháp vụng về, vòng qua vòng lại hết như gói bánh, dường như cố gắng để ***g ngực tái nhợt kia không lỏa lồ lắm may, quần đến mức Thi Vô Đaoan cảm thấy càng ngứa thở.

Hai người đều tránh không nhắc đến nguồn gốc của vết thương này, hai bên đối mặt, Bạch Ly như là kiêng kỵ điều gì đó, ngón tay vốn chẳng khéo léo lắm trăm phương nghìn kế trốn tránh, không dám đụng vào da thịt Thi Vô Đaoan, giống như một tiểu tức phụ bị bức lương vì xướng, vẻ mặt nghiêm túc mà ngượng ngùng.

Thi Vô Đaoan cũng chẳng biết nên nói gì cho được, chỉ có thể mặc không khí càng lúc càng cổ quái.

Vừa nãy còn bất cộng đái thiên như thể sát phu đoạt thê, không thể nào đột nhiên tương thân tương ái ngay được, dưới tình thế kiểu này, coi như kể chuyện cùng nhau xúi quẩy tám kiếp, miễn cưỡng có thể lá mặt lá trái tương kính như băng đã không tồi rồi, nhưng có đôi khi giữa hai người họ lại có chút hiểu ngầm không nói ra.

Thi Vô Đaoan may mắn nhắm mắt lại làm bộ không đủ sức, tính toán nghỉ ngơi một lúc, ai ngờ nghỉ một hồi hơi thở vững vàng, hoàn toàn ngủ thiếp đi, Bạch Ly bấy giờ mới ngước lên nhìn chăm chăm mặt y, không nhận được đưa tay chạm vào má y một cái, lại lập tức giống như bị kim đâm, nhanh chóng rút về, quay người ra khỏi sơn động hoàn thân.

Thi Vô Đoan bị mùi khét đánh thức, vừa mở mắt liền nhìn thấy Bạch Ly nhú mày, trong tay là một xiên thịt chẳng hề có quy tắc, gác trên lửa mà nướng, chẳng biết đang nghĩ gì mà đã sớm thần du thiên ngoại mất tiêu.

Thi Vô Đoan chỉ đành nhẹ giọng nhắc nhở: “Người tốt xấu cũng phải lật một lần chứ.”

Bạch Ly sững sốt, lúc này mới phục hồi tinh thần, ngọn lửa đã sắp cháy đến tay, y nhanh chóng nhìn quét Thi Vô Đoan một cái, lại hơi mất tự nhiên dời ánh mắt, đủ thấy nội dung thất thần vừa nãy rất liên quan đến người kia.

Thi Vô Đoan ngồi dậy một cách nhọc nhằn, dựa lên tảng đá lớn bên cạnh thạch động nhìn một hồi, chỉ cảm thấy Bạch Ly nghiêm túc có thừa nhưng thiên phú thật sự không đủ. Y vẫn tránh nói chuyện với Bạch Ly, bởi vì thật sự không biết nói gì cho phải, nhưng chỉ sợ cái thứ xương thịt dính liền máu thịt lẫn lộn trên tay Bạch Ly chính là thứ duy nhất bọn họ có thể cho vào miệng, nhìn hồi lâu đành mở miệng chỉ điểm: “Dịch lên trên một chút, chỗ trung tâm ngọn lửa không nóng đâu.”

Bạch Ly đầu cũng chẳng ngẩng lên, không để ý đến chuyện bên ngoài, chỉ một lòng hết sức chuyên chú nướng cái xiên như thánh hiền xiên, chẳng qua rốt cuộc đã dịch lên trên một chút.

Đáng tiếc y xuống tay không chuẩn, nghe bên trong không nóng nhưng nhiên liền cho rằng bên ngoài nóng, vì thế kéo quá cao, một lát sau Thi Vô Đoan đành nói tiếp: “Người... người không mỗi tay à? Cho dù người muốn ăn thịt xông khói thì như vậy cũng không được đâu.”

Bạch Ly rút cuộc nhìn quét y một cái, vốn muốn nói nướng đồ vào miệng mà thôi, đâu ra lắm chuyện như vậy. Nhưng thấy Thi Vô Đoan ngồi không đoan chính lắm, gập một đầu gối, nét mặt hơi mệt mỏi, lại rất thả lỏng, thần sắc làm bộ làm tịch đáng ghét nhất kia không thấy nữa, dưới ánh lửa thoát nhìn hết sức thuận mắt.

Vì thế nể sự thuận mắt này, Bạch Ly hiếm được nhẫn nại dời xiên thịt nướng xuống một chút rồi nhẹ nhàng lật từng vòng.

Ai ngờ chưa được bao lâu, Thi Vô Đoan lại nói: “Đừng lật thường xuyên, bằng không thịt nướng ra dễ bị cứng.”

Bạch Ly chẳng biết duyên cớ là huyết thống hay là có nguyên nhân khác, mấy năm nay càng không một ai dám lớn tiếng bên cạnh y, tính tình còn bạo ngược cực đoan hơn vài năm trước, sớm đã hết kiên nhẫn, lập tức sầm mặt, lạnh giọng nói: “Có bản lĩnh người tự làm đi!”

Thi Vô Đoan thở dài vịn tường đứng dậy, ngực hơi căng, y liền ho khẽ vài tiếng, tóc đã sớm bung ra trong hồng thủy, rìa áo ngoài xé rách tung tóe, quần vết thương còn chưa đủ, cũng chẳng có vải dẫu để buộc tóc.

Y vừa cúi đầu như vậy, một lọn tóc buông xuống má, lưu lại một cái bóng lắc lư trên mặt, khuôn mặt có vẻ đặc biệt tiêu tụy.

Bạch Ly vừa thốt ra miệng liền hối hận, nhú mày nói cứng nhắc: “Người muốn chết à? Đứng dậy làm gì? Chết ở chỗ này không có ai nhặt xác cho người đâu.”

Thi Vô Đoan vội vàng hít thở, hồi lâu không phản ứng, khó khăn lắm mới chậm rì rì đi một bước thở dốc ba lần mà lê qua đây, ngồi xuống bên cạnh Bạch Ly, thuận tay nhận lấy xiên thịt nướng thăm không nỡ nhìn trong tay y, lúc này mới nói: “Bớt đi Ma quân, rơi xuống nông nỗi này rồi còn phát uy cho ai xem? Chẳng lẽ người muốn đối bụng?”

Hai người cách nhau chẳng qua một khoảng hai bàn tay, dường như đã rất nhiều năm chưa từng tâm bình khí hòa sống vai ngồi bên nhau như vậy, Bạch Ly nhất thời ngẩn ngơ, mở miệng vô ý thức muốn dùng ác ngữ chia vào nhau, nhưng mà lời ra đến miệng đột nhiên lại không nói được nữa, chỉ đành lặng thinh.

Tay Thi Vô Đoan vẫn chẳng có sức lực gì, Bạch Ly lại là kẻ không chuẩn, xiên thịt vừa to vừa nặng, một lát sau tay bắt đầu run run không dễ phát hiện, trong lòng khá bức dọc thâm nghĩ, sao trước kia không phát hiện y vụng về như vậy, gấu chó không có việc cũng biết tự mình kiểm soát để xoi, y là một người lớn như vậy mà ngay cả thịt cũng không quen nướng, chẳng biết ăn gì lớn lên.

Bạch Ly trông thấy liền giật lại xiên thịt, nói: “Được rồi, người đừng thêm phiền nữa, ở yên bên cạnh đi.”

Thi Vô Đoan nhìn một hồi, thấy y thoảng học được một chút, liền biết nghe lời phải mà dịch sang bên, cách hơi xa đồng lửa đang cháy, dựa lên động khẩu Bạch Ly lâm thời tìm được, nhìn không trung màu đỏ sậm bên ngoài.

Nơi này không có sáng chiều nhật nguyệt, không có sớm tối râm trong, thời gian dài chỉ sợ chính bản thân cũng chẳng biết đã qua bao nhiêu lâu. Cây cối nơi đây hết sức cổ quái, lá cực dày và to, ánh mặt trời đều là sắc thái này, nên cũng chẳng nhận ra chúng vốn như thế nào, chỉ là thoát nhìn đen tuyền, cực kỳ nặng nề. Cũng có dòng nước, dưới nước thậm chí có đám cá hình dạng kỳ quái. Bờ sông còn có một bụi cỏ, nhìn kỹ thì thấy trong bụi cỏ có từng đôi mắt nhỏ lóe lam quang u ám, đại khái là bị mùi máu tươi do Bạch Ly làm thịt thu hút tới, vây thành một vòng ở bên ngoài, lom lom mắt hổ nhìn hai người, lại không dám nhích một bước về phía trước.

Bỗng nhiên một cơn gió nhẹ thổi đến, Thi Vô Đoan sửng sốt, không biết nơi này mà cũng có gió, dù bầu trời kia đỏ sậm như lửa, gió thổi tới lại hơi mát, nơi không xa truyền đến một hồi chuông thanh thúy. Y không nhìn được ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy nơi đó có một gốc đại thụ, mỗi một chiếc lá đều như cuộn lại, không biết làm bằng cái gì mà rất cứng, lúc gió thổi đám lá cuộn thành một cục này va vào nhau, lại hơi giống tiếng chuông.

Thi Vô Đoan nhìn một lúc lại ngẩn ra, hình như sốt một thời gian quá dài cho nên nguyên bản giả vờ không phản ứng được đã biến thành thật sự không phản ứng được, luôn cảm thấy mình như là đã mơ một giấc mơ dài, lại có phần chẳng rõ giờ là lúc nào.

Đột nhiên, một bàn tay không biết nặng nhẹ vỗ lưng y một cái, Thi Vô Đoan ngớ ra, lập tức phục hồi tinh thần, nghe thấy Bạch Ly điềm nhiên nói: “Đó là cây nhiếp hồn, cẩn thận đừng để bị mê thần trí, có điều cũng chẳng phải thứ gì lợi hại.”

Thi Vô Đoan cúi đầu trông thấy mỡ trên xiên thịt kia đã chảy xuống theo cây, Bạch Ly vụng về không chú ý, liền chẳng hề suy nghĩ đỡ tay Bạch Ly nói: “Coi chừng một chút.”

Bạch Ly sửng sốt, chỉ cảm thấy ngón tay y nhẹ nhàng lia qua lòng bàn tay mình như một chiếc lông vũ, trong lòng đột nhiên dâng lên một thứ mùi vị không thể nói ra, Thi Vô Đoan lại đã nhận lấy xiên thịt, nói: “Tạm được rồi, có thể ăn rồi.”

Y chìa ngón tay lau mũi xiên thịt một phen, liếm thử mà cười nói: “Cũng không tệ lắm.”

Bạch Ly dùng ánh mắt cực kỳ trắng trợn nhìn chằm chằm nụ cười của người nọ rất lâu, cảm thấy ngực trống rỗng. Y cẩn thận thưởng thức, cho rằng mình có chút đáng buồn, bất kể nói ác bao nhiêu, làm ác bao nhiêu, trong lòng thù hận người này cỡ nào, người ta vừa cười với mình là lòng sẽ không tự chủ được mà mềm thành một vũng bùn.

Y luôn cảm thấy đôi lúc mình giống như có hai hồn, một nửa làm, một nửa nhìn, người làm kia toàn bằng sở thích của bản thân, giết người phóng hỏa đều thế, không để ý chút nào, người nhìn kia lại pháp pháp phòng phòng, trong lòng đủ loại mùi vị, thế nhưng... muốn nói mà vô ngôn, cũng chẳng có ai để nói.

Một lát sau, Thi Vô Đoan dường như hơi buồn chán, hiếm được chủ động mở miệng hỏi: “Xem ra Ma quân từng đến nơi này?”

Bạch Ly dừng động tác, cảm thấy y không giống như muốn tán gẫu, thoát nghe như là muốn kiểm chuyện, liền âm trầm nói: “Thi Vô Đoan, nơi này không có người ngoài, tốt nhất là người đừng chọc ta khó chịu.”

Thi Vô Đoan chẳng hề để ý gỡ một mẩu xương, tùy tay ném ra ngoài, đám tiểu thú nấp trong bụi cỏ rốt cuộc bị dẫn dụ đến, chẳng qua bằng con chó nhỏ mà hung ác dị thường, hàm răng nhọn hoắt, miệng còn phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp, nhưng sau khi thấy Bạch Ly thì rốt cuộc không dám lỗ mãng, gầm gừ một hồi liền cụp đuôi tha xương chạy mất.

Thi Vô Đoan quệt mỡ trên ngón tay, vô tâm vô phé xé đuôi của động vật không biết tên này, chỉ cảm thấy nhai rất được, còn ngon hơn mấy món dân dã dĩ vãng từng nếm một chút.

Đại khái phạm là người thì luôn có thời điểm không khống chế được mình, Thi Vô Đoan cũng chẳng biết là vì sao, cho dù lúc này người ngồi bên kia đồng lửa là Nhan Chân hay Trâu Yến Lai, y cũng có thể mặt không

đổi sắc mà tán dóc, khách khí, mọi người người kính ta một thước, ta kính người một trượng, không có việc thì tán chuyện thời tiết, bàn chuyện gia đình, đồng tâm hiệp lực chờ nghĩ cách ra ngoài rồi lại cầu xé nhau.

Thế nhưng người kia là Bạch Ly.

Vừa thấy Bạch Ly thì phảng phất toàn thân y tràn ngập sức mạnh như lợn chết không sợ bóng nước sôi, rất có xu hướng cẩng phó cũng lười.

Ai ngờ giây lát sau Bạch Ly lại khe khẽ thở ra một hơi, hạ giọng thấp hơn, nói: “Ta nằm đó... quả thật là từng đến nơi này.”

Thi Vô Đoan ngẩn ra, quay đầu nhìn y. Vừa đánh giá cẩn thận, mới phát hiện mặt mày Bạch Ly có sự u ám trước kia chưa từng thấy, giống như bị thứ gì đó bao phủ.

Bạch Ly hơi cúi mắt, đóa hoa trên trán bi ánh lửa chiếu rọi chột sáng chột tối: “Ngàn năm trước thời điểm Ma Tông liên hệ với nhân gian, trung gian có ba kẻ hở cổ quái, phân biệt tên là Ác Hỏa cảnh, Đại Hoang cảnh cùng Âm Thủy cảnh. Khi đó lúc ta đấu pháp với... phụ thân, đương nhiên là không địch lại, suốt ngày trốn chui trốn nhủi, mấy lần trốn vào trong tam cảnh. Nơi đây âm khí rất nặng, có người nói là ma khí xâm nhiễm nhân giới mà thành, ta từng một mình ở đây tu luyện rất lâu, sau đó cũng là thí phước chỗ này.”

56. Chương 56: Manh Mối

“Nơi này mười tám ngày một ngày đêm, đêm có hơn mười bảy ngày, ban ngày lại chỉ có hai canh giờ.” Bạch Ly nói, “Chỉ có thời điểm ban ngày thông qua Ác Hỏa sơn khẩu, cánh cửa kia mới mở ra, chúng ta chính là vào từ nơi đó, chỉ sợ còn phải ra từ nơi đó.”

Thi Vô Đoan nghe xong, một lúc lâu không nói gì, chống cằm lẳng lẳng nhìn ngọn lửa, chẳng biết đang suy nghĩ những gì. Bạch Ly nhìn chằm chằm khuôn mặt nghiêng của y một hồi, trong lòng thầm nghĩ, chắc hẳn y đang nghĩ làm sao để thoát ly nơi này.

Ý nghĩ này vừa nảy sinh thì trong ***g ngực đột nhiên sinh ra sát ý không kìm nén được, nghĩ đến đủ mọi chuyện lúc trước, lại nghĩ đến đủ mọi chuyện ngày sau, Bạch Ly liền thầm nghĩ: “Cùng với sau khi ra ngoài để y vừa quay người liền vứt bỏ ta, quên mất ta, không bằng giam y ở đây, cho dù là một thi thể, chẳng quản chuyện lộn xộn gì bên ngoài nữa, thủ xương cốt y hết đời cũng an tâm rồi.”

“... Sao?”

Thi Vô Đoan dường như nói gì đó, Bạch Ly nhất thời thất thần không nghe thấy, cho đến khi Thi Vô Đoan dùng khuỷu tay khẽ huých y một cái, Bạch Ly mới giật mình phục hồi tinh thần, hỏi: “Người nói cái gì?”

“Ta hỏi sau đó thì sao?”

Bạch Ly có phần không rõ tứ của y, sững sờ hồi lâu mới hỏi: “Cái gì sau đó?”

Thi Vô Đoan vừa cười đồng lửa vừa cực kỳ kiên nhẫn hỏi: “Không phải người nói người giết người cha hỏi kia ở đây à, sau đó thì sao?”

Bạch Ly “À” một tiếng, rất lâu sau mới nói: “Sau đó ta cũng nghĩ, liệu có thể thông qua nơi này trở về nhân gian, thử không biết bao nhiêu thời gian mới biết được cánh cửa kia chỉ là đơn hướng, tuy rằng liên với hai giới, mười tám ngày một vòng, lại phải tới từ đâu về đến đó. Cho nên ta cuối cùng chẳng còn cách nào, vẫn chỉ có thể quay về Ma Tông.”

Chắc là củi quá ướt, đốt ra tiếng “đồm độp”, Thi Vô Đoan ném que cời lửa, khẽ ngáp một cái, tinh thần vẫn không được tốt lắm, hơi mệt mỏi nhích đến bên cạnh đồng lửa, cúi mắt hỏi: “Người muốn quay về nhân gian, vậy lại phải dính dáng đến những ma vật đó... vì sao nuôi mấy thứ đó trong bóng?”

Bạch Ly lại rất lâu không đáp lời, y im lặng ngồi bên cạnh, chỉ có khóe môi không ngừng chếch hơi dao động, mấp máy mấy cái, rốt cuộc miễn cưỡng tạo thành một nụ cười chẳng ra làm sao có thể dọa trẻ nhỏ, hỏi: “Sao người đột nhiên nghĩ đến chuyện hỏi điều này?”

Thi Vô Đaoan nhúu mày quay đi, không hề để ý mà hờ hững nói: “Ta lắm miệng rồi, Ma quân không muốn nhắc tới thì thôi.”

Y trái một câu “Ma quân”, phải một câu “Ma quân”, hết như chêm gai, cơn giận của Bạch Ly vừa này bị y ngắt lời xua tan không nhận được hơi quay lại, nhưng suy ngẫm một chút cũng cảm thấy cơn giận này khá thiếu đạo lý, nơi đây ngoại trừ hai người bọn họ thì chẳng còn một người sống nào khác, thật là vô nghĩa. Liên bình tĩnh một hồi, nói: “Ta đã thịt vạn ma chi thủ, rất nhiều ma vật tự nhiên phải liều mạng với ta, không phải báo thù, chỉ là vị trí kia để trống, chúng luôn phải rục rịch một chút. Ta khi đó thể đơn lực bạc, bản lĩnh chưa học thành, không thể liều mạng với chúng, đành vừa trốn chui trốn nhủi vừa chậm rãi tích tụ sức mạnh.”

Khuôn mặt nghiêng của Thi Vô Đaoan trong ánh lửa chột sáng chột tối, không nhìn ra y đang nghĩ gì, hai người ngồi quanh đồng lửa tựa như lão hữu nhiều năm không gặp ôn chuyện câu được câu chăng, Bạch Ly nói: “Ảnh ma không có hình không có thể người nhìn thấy, kỳ thật không phải ma vật, mà là hài cốt của ma sau khi bị giết chết.”

Tuy là Thi Vô Đaoan kiến thức rộng rãi cũng chưa từng nghe chuyện như vậy, không nhận được ngắc đầu lên chăm chú nghe y nói: “Giết một ma vật, trong vòng ba ngày thu hài cốt của nó vào bóng, là có thể có được sức mạnh của nó, ta khi đó vì sống sót, không thể không làm như thế. Mấy thứ thu được không hề biết tốt xấu, cũng không có ý thức, chỉ biết giết người, nhưng mà suy cho cùng là đọt tử, trong lòng không cam, cho nên không thời khắc nào không dòm ngó ta, chờ đợi cơ hội.”

Thi Vô Đaoan phút chốc chau mày, trầm giọng nói: “Người cũng không chê bản sao?”

Bạch Ly lại cười khở một tiếng, giây lát sau y quay đầu nhìn chằm chằm Thi Vô Đaoan, dường như một mực nhìn vào mắt người nọ, hỏi khê: “Người đang lo lắng cho ta sao?”

Thi Vô Đaoan ngạc nhiên giây lát, bỗng nhiên không biết nên trả lời thế nào, cảnh còn người mất mọi sự ngừng, thậm chí cho đến hôm nay, ngay cả gạt đầu hay lắc đầu đều cần cân nhắc cẩn thận, rất là khó xử.

Bạch Ly nheo mắt, vẻ u ám trong mắt dường như tan đi không ít, thở dài, bỗng nhiên nắm tay Thi Vô Đaoan mà nói khê khê: “Người lo lắng cho ta, trong lòng ta rất... cao hứng.”

Thi Vô Đaoan vốn vớ thức muốn giãy ra, nhưng nghe thấy câu này chẳng biết vì sao lại không đành lòng.

Mấy năm nay, thời điểm lòng họ cao hứng, thật sự là quá ít.

Thập phương thế giới, hồng trần mịt mù, luôn có một loại người như vậy, phảng phất làm chuyện gì cũng như là tự gây cho mình không thống khoái, trong lòng y luôn có cảm xúc tiêu cực, mà đây dường như là toàn bộ sức lực chèo chống cho y sống tiếp.

Nhìn chung cổ kim, kỳ thật kẻ có thể thành đại sự, phần lớn không hề có mệnh phụ mẫu song toàn, huynh đệ đồng tâm tốt đẹp gì đó, cổ nhân nói “Trời sắp giao cho trách nhiệm lớn lao, tất phải khiến tâm chí khốn khổ, gân cốt nhọc nhằn”, đại khái là bởi vì nhân tính vốn ham ăn biếng làm, người khoái lạc quá nhiều, người hạnh phúc quá nhiều, đa phần hài lòng với hiện trạng, cực ít có hùng tâm tráng chí gì.

Kẻ yêu phong hoa tuyết nguyệt, mỗi ngày chẳng qua tìm cầu nụ cười của mỹ nhân, lấy được nụ cười này, liền cảm thấy là kim phong ngọc lộ tương phùng, chết cũng đáng. Kẻ yêu kiều thê tiểu nhi, mỗi ngày bôn ba vì củi gạo dầu muối nuôi gia đình qua ngày, có thể nhi hòa thuận vui vẻ, liền cảm thấy trên đời chẳng có gì là đáng để sinh tử dây dưa, túm chặt không buông, lòng dạ tự nhiên rộng rãi.

Đây phảng phất là nguyên rủa từ xa xưa đến nay, những cảm xúc khoái lạc ấy cực ít có thể thật sự giúp một người đi được quá xa trên con đường nào đó, thông thường chúng sẽ trói người ta trong một vòng tròn, khiến người ta một đời biết rằng có trời, lại cam nguyện ngồi dưới đáy giếng.

Chỉ có lòng thù hận, phần nộ, không cam, tu sỉ, căm hận, mới có thể mấy chục năm như một ngày chèo chống người ta dồn nén ra một chút năng lượng cuối cùng, để y cắn răng đi đến cùng trên con đường không ai đi qua, xem mình như nhiên liệu, đốt đến khoảnh khắc cuối cùng của sinh mệnh.

Nhưng khi rốt cuộc đã thành đại nghiệp, họ lại phát hiện những thứ này không hề khiến mình vui vẻ.

Có lẽ người khác sẽ nghi hoặc, đã như vậy thì vì sao không buông mình ra, cũng buông người ta ra?

Nhưng kỳ thật người bát gạo thổi nột không nhất định là không minh bạch đạo lý này, song y chẳng cách nào không chế. Đại khái chúng sinh, đại đa phàm nhân, không thể như thánh nhân và tăng đá, vô luận phong vân biến ảo, đều có thể không bị lay chuyển.

Cái gọi là dương cục giả mê, kỳ thật chỉ là... một người rất khó không chế lòng mình.

Tỷ như Bạch Ly, tỷ như Thi VôĐoan.

Hoặc giả họ đều không đành, đều biết mình thế này là không đúng, trong lòng đồng dạng khó chịu, chỉ là tiến không được, lui không xong.

Nhưng mà tại nơi quỷ quái cách tuyệt với đời này, trong đêm dài đằng đẵng mười tám ngày mới có thể ngóng được mặt trời hai canh giờ, Thi VôĐoan đột nhiên muốn cho mình thở một hơi, cũng thả cho Bạch Ly một ngựa.

Không biết qua bao lâu, chẳng ai nói gì, Thi VôĐoan rốt cuộc không ngăn được cơn buồn ngủ, dựa lên tảng đá lớn bên cạnh mà cúi đầu nhắm mắt. Bạch Ly vẫn không nhúc nhích, cho đến khi bàn tay Thi VôĐoan bị y nắm đã từ lạnh lẽo biến thành hơi có mồ hôi, y mới nhếch khóe môi, nét mặt lại có phần cứng nhắc, dường như đã quên mất phải cười như thế nào, năm lần bảy lượt luyện tập rất lâu mới cảm thấy ra dáng.

Vì thế y vừa lòng thỏa ý lưu lại nụ cười này, nhẹ nhàng nắm cổ tay Thi VôĐoan qua, kéo người đang cuộn tròn dựa lên tảng đá lớn vào lòng mình, cởi tấm áo khoác rách bươm bọc vào.

Sống nương tựa lẫn nhau như rất nhiều năm trước vậy.

Hai người bọn họ cùng bị nhốt trong nơi quỷ quái này, bất kể trước kia ở bên ngoài phô trương như thế nào, lúc này cũng chỉ có thể hết thấy giản lược, mỗi ngày chẳng qua kiếm chút thức ăn dân dã, hái chút trái cây dại có hạn bỏ vào bụng, đôi khi bởi vì Bạch Ly thật sự rất vụng, thường xuyên vướng chân vướng tay, mà còn phải ồn ào mấy câu.

Tính tình Bạch Ly càng hỉ nộ vô thường khó mà tự chế, một câu là có thể làm cho y cười rạn rở, hoặc một câu không biết khiến y nghĩ đến đâu mà đột nhiên phát hỏa, Thi VôĐoan phần lớn cũng lười chấp nhặt với y, nói không thông liền ngậm miệng.

Kỳ thật hồi nhỏ y cho rằng Bạch Ly là bé gái, dung nhan đủ kiểu, khi đó Bạch Ly vẫn là bán yêu bình thường có thể dùng tiếng người thuyết phục, có lẽ vô luận là cảnh ngộ hay mấy thứ thường niên nấp trong bóng kia, đều có không ít ảnh hưởng với tâm tính.

Hết thấy giản lược, cho đến khi Thi VôĐoan không nhịn được mồ hôi và máu lẫn lộn trên người, kháng kháng phải đi tắm mới thôi. Cá dưới sông này lại còn hung mãnh hơn y tưởng tượng, chẳng qua là rửa ráy một chút mà cũng phải rất cẩn thận, nhưng tắm rửa xong định lên bờ, lúc mặc quần áo hơi lơ là trốn chậm, y phục vốn sắp bị xé thành vải vụn kia liền gặp nạn, từ trường bào biến thành đoản trang, vừa không cẩn thận lại suýt nữa từ đoản trang biến thành khố.

Vì thế Thi VôĐoan mới định mặc quần áo liền khoác nửa kiện y phục khá khó xử đứng ở bờ sông, một tay nắm thứ đầu sỏ gây nên, thứ kia vẫn chưa từ bỏ định, ngoác cái miệng toàn răng nhọn, đôi mắt cá chết trũng vừa tròn vừa to, còn đang giãy giụa không thôi, bị Thi VôĐoan vung tay ném lên bờ.

Bạch Ly lại chẳng hề e dè nhìn y chằm chằm, nếu không phải nét mặt quá thuần túy thì quả thực hệt như Đổng Đồ Tử.

“Nhìn gì mà nhìn?” Thảm hại thành như vậy, Thi VôĐoan nói chuyện không thể dễ nghe được, giữ nước trên người, dứt khoát không hề tị hiềm quần tấm vải rách kia, trần thân trên, từ dưới sông đi lên, ngồi phịch xuống bên cạnh đồng lửa, đột nhiên nhìn thấy lá cây ngày ấy Bạch Ly cuốn lại mức nước cho y, nhớ chiếc lá nọ cứng chắc dị thường, bèn túm qua cầm trong tay quan sát.

Bạch Ly nói: “Người gây quá.”

Thi VôĐoan dừng động tác trên tay, bỗng dưng cảm thấy câu này so với mắng y một câu còn khiến y không biết nên tiếp lời như thế nào hơn, liền mập mờ đáp một tiếng, sau đó nói: “Cho ta dùng nhờ móng tay của người một chút.”

Bạch Ly theo lời chìa tay, nắm móng tay màu đen kịt sắc bén dị thường bắn ra, Thi VôĐoan dùng móng tay của y vạch một đường trên chiếc lá, rạch ra một “đường gân lá” dài thượt. Y quả nhiên khéo tay, thoáng cái đã cắt chiếc lá thành những sợi dài kích cỡ tương đương, sau đó lại nhặt mấy miếng rách của y phục lên xem thử, trong nháy mắt đục mấy lỗ rồi xuyên sợi lá vào quần vài vòng, liền chắp được hai mảnh vải vụn, sau đó khoác y phục lên người, dùng lá cây ghép lại, mười ngón tay linh hoạt bện một sợi thắt lưng.

Bạch Ly không nhịn được sán lại xem thử, bóng y đè qua, Thi VôĐoan thuận miệng nói: “Ngồi dịch qua bên kia một chút, đừng che mất ánh sáng của ta.”

Bạch Ly liền hơi ngửa về sau, lui ra cho người nọ chút ánh sáng.

Thi Vô Đoan lại bỗng ngẩng đầu – vừa rồi bóng của y...

Bạch Ly không biết Thi VôĐoan giật mình cái gì, hỏi: “Sao vậy?”

“Không có gì.” Thi Vô Đoan mặt không đổi sắc nói, “Thứ này không có độc chứ?”

Bạch Ly không nghi ngờ, chỉ nói: “Trong lá cây không có, yên tâm dùng đi.”

Thi Vô Đoan một lần nữa cúi đầu, bện nốt đoạn còn lại, một mặt như hữu ý như vô ý liếc cái bóng của Bạch Ly – ma ảnh phản phệ, lúc này mấy thứ kia không hề theo vào Ác Hỏa cảnh, bóng của Bạch Ly chỉ là bóng của chính y, theo động tác của y mà di động lên xuống, mấy ngày qua Thi VôĐoan vẫn không chú ý, xung quanh cái bóng của Bạch Ly có một vòng trống.

Không phải ánh sáng bình thường chiếu ra, mà là loại trống không dường như sắp sửa hòa tan đó, khi hiển khi ẩn.

“Vì sao lại như vậy?” Thi VôĐoan vừa tùy tay cắt đứt số lá còn lại vừa trầm nghĩ, “Y không phải phạm nhân, trong bóng có linh, bóng dáng vô duyên vô cớ tan một đoạn, chỉ chứng minh... hồn phách không toàn. Trước kia trong bóng của y có một đồng lớn mấy thứ lộn xộn, rốt cuộc không ai nhìn ra được, thế chuyện này lại là bắt đầu từ khi nào?”

Chưa chờ Thi VôĐoan suy nghĩ xong mở miệng hỏi, đột nhiên một luồng sáng chói mắt từ chân trời bay lên, hai người đồng thời ngớ ra, Thi VôĐoan nhanh chóng quay đầu, chỉ thấy trên chân trời màu đỏ sẫm kia xuất hiện một đám mây vô cùng to, đám mây nọ đề lên một thái dương phẳng phất to hơn bên ngoài ba bốn lần.

Ban ngày hai canh giờ! Thông đạo mở rồi!

Thi Vô Đoan đứng lên, lại không phát hiện Bạch Ly phía sau sắc mặt đột nhiên âm trầm.

Y muốn đi, y lại muốn đi – khoảnh khắc ấy trong lòng Bạch Ly chỉ còn lại một ý nghĩ như vậy, phẳng phất đó chỉ là tuyên phán tận thế, Thi Vô Đoan đang định tra xét cái gọi là “thông đạo” ở nơi nào, bước về trước một bước, đột nhiên một bàn tay từ phía sau vươn ra bóp chặt cổ y, kéo y về trong sơn động.

“Người lại...” Thi VôĐoan nắm lấy cổ tay y, chỉ nghe “Soạt” một tiếng, áo quần vừa mới vá miến cường mặc được lại rách toác.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cam-sat>